DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

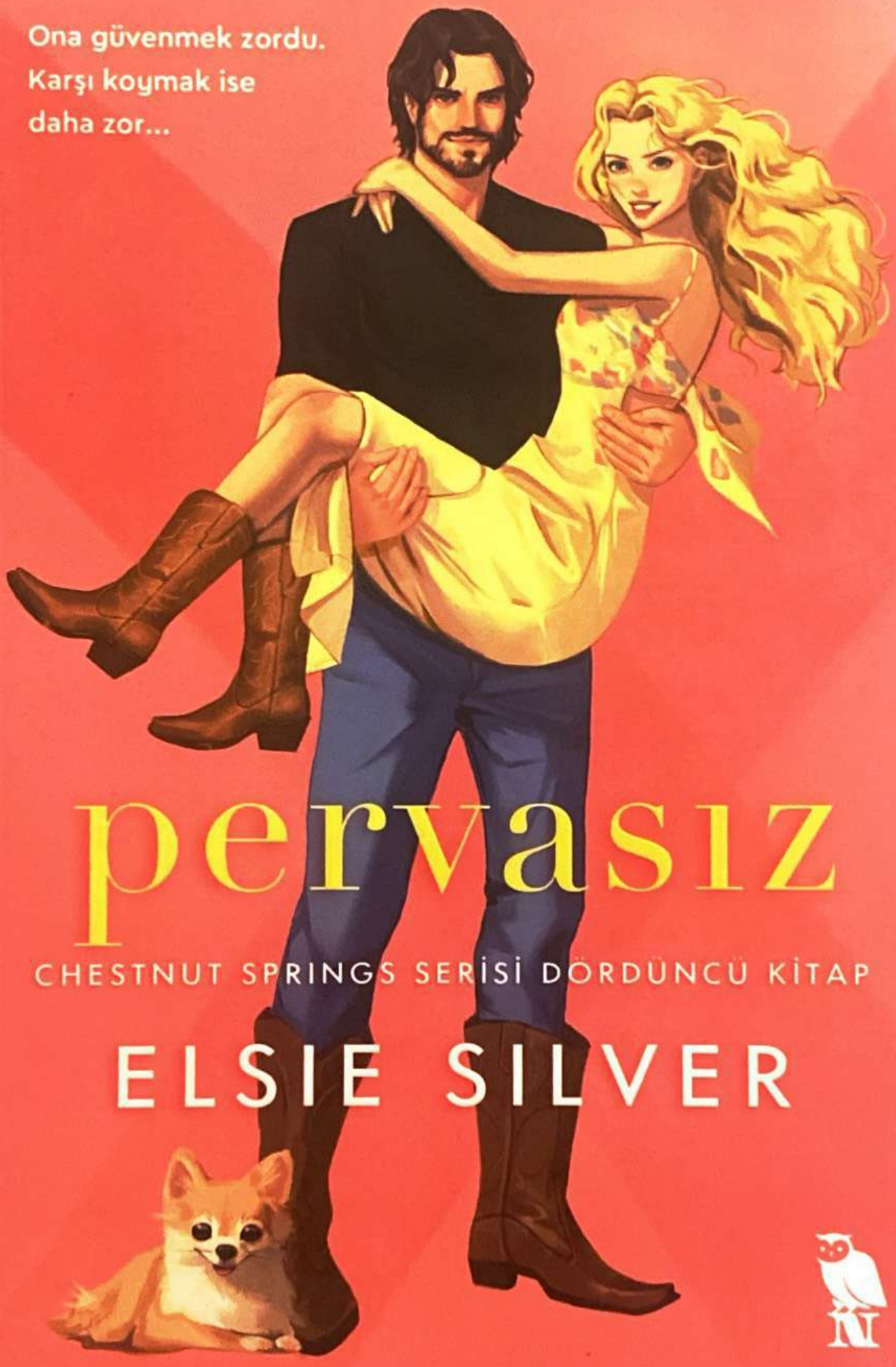
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ona güvenmek zordu.
Karşı koymak ise
daha zor...

pervasız

CHESTNUT SPRINGS SERİSİ DÖRDÜNCÜ KİTAP

ELSIE SILVER

"*Te vivo. Seni yaşıyorum* demek.
Her yerde seni görüyorum, her şeyde sen varsın.
Aramızdaki bağ fizikselden öte demek..."

Theo Silva, boğa biniciliğindeki ününü ve başarısını çapkınlıkta da devam ettirmektedir. En büyük hedefi ise başarıları efsaneleşmiş babası Gabriel Silva ve şimdiki koçu Rhett gibi dünya şampiyonu olmak, adını tarihe altın harflerle yazdırmaktır.

Winter Hamilton, zehirli evliliğinden henüz kurtulmuştur ve erkeklerden tamamen vazgeçtiğini düşünmektedir. Geriye dönüp baktığında tek gördüğü, kalp kırıklığı ve beraberinde hissettiği kaçma isteğidir. Şehirdeki işinden ayrılır, Chestnut Springs'te kısmen basit ve korunaklı hayatına başlar. Her şey sıradandır, ta ki kız kardeşi Summer'ın davetiyle bir aile yemeğine katılıp Theo'yla tanışana kadar...

Ateş ve buz...

Yemeğin ardından gittikleri küçük bir kasaba barında en derin, en karanlık sırlarını ağzından kaçıran Winter, Theo'yla bir anlaşma yapmak ister. *Sadece bir gece*... Sonra her şey unutulacak, kimse birbirini aramayacaktır. Ancak küçük bir mucize, bu sırrı saklamayı imkânsız hale getirir.

MASAL PEREST
Nora
nemesiskitap.com
nemesiskitap | nora | masalperest
9 786256 755321

pervasız

NEMESİS KİTAP / Roman
Yayın Numarası: 783

Pervasız Elsie Silver

Kitabın Özgün Adı: Reckless
Çeviren: Yeşim Öksüzoğlu

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan
Yayın Koordinatörü: Oytun Arslan
Yabancı Yayınlar Koordinatörü: Merve Mumcu
Editör: Fatma Aktaş
Son Okuma: Derya Sevim
Kapak İllüstrasyonu: Usagi Doodles
Kapak Tasarımı: Cem Özcan
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker
Sosyal Medya: Ali Ersoy

© Nemesis Kitap, 2024 © Elsie Silver, 2023

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yetişkin okurlar içindir.

ISBN: 978-625-6755-32-1
Baskı: Mayıs 2024

Nemesis Kitap:
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:
Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z Beylikdüzü/İstanbul
Tel: (0212) 671 61 51
Sertifika No: 52098

pervasız

CHESTNUT SPRINGS SERİSİ DÖRDÜNCÜ KİTAP

ELSIE SILVER

Çeviren: Yeşim Öksüzoğlu

NEMESİS
KİTAP

Elsie Silver

Kanadalı yazar Elsie Silver, iyi kurgulanmış erkek arkadaşları ve onlara diz çöktüren güçlü kadın kahramanları seviyor. Küstah ve seksi karakterlerin yaşadığı küçük kasabalarda geçen romantizm kitapları yazıyor.
Kocası, oğlu ve üç köpeğiyle birlikte Vancouver, Britanya Kolumbiyası'nın hemen dışında yaşıyor ve muhtemelen okuması gereken yaşın çok öncesinden beri doymak bilmez şekilde aşk kitapları okuyor.

Yemek yapmayı, yeni yiyecekler denemeyi, seyahat etmeyi, eşi ve oğluyla vakit geçirmeyi seviyor; özellikle dışarıda. Elsie aynı zamanda, kurgularının çoğunu kaleme aldığı sabahın beşindeki o sakin anların büyük bir hayranı. Bu süre zarfında bir fincan sıcak kahve yudumlayabilir ve okurlarıyla paylaşmak için romantik hikâyelerle dolu bir dünya hayal edebilir.
www.elsiesilver.com

Serinin diğer kitapları:

• *Kusursuz* • *Kalpsiz* • *Çaresiz*

Yeşim Öksüzoğlu

Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesi mezunudur. 2011 yılında, İstanbul'da öğretmenlik hayatına atıldı. Birkaç sene sonra çevirmenliğe başladı ve "Sevdiğin mesleği yaparsan hiç çalışmıyorsun demektir" sözünün izinden gitti. Çeviriye aşk romanlarıyla başladı, ancak kişisel gelişim ve psikoloji kitaplarının yanı sıra çeşitli alanlarda da çevirileri mevcuttur.

Oradaki tüm yorgun anneler için.
Sizleri görüyorum.

Başarısızlık düşmek değildir, ayağa kalkmamaktır.

–Mary Pickford

Yazarın Notu

Bu kitapta düşük yapmak ve kısırlık hakkında tartışmalar yer almaktadır. Umarım bu konuları, hak ettikleri özen ve dikkatle ele alabilmişimdir.

1

Winter

"Neden taşradaki o pis ve küçük hastanede çalışman gerektiğini aklım almıyor."

Eskiden Rob'un iyi bir adam olduğunu düşünürdüm. Artık aklım başıma gelmişti.

"Şey, Robert..." dedim ağır ağır. Onu kızdırmak için tam adını söyledikten sonra her an patlamak üzere olan çantama son bir kazak daha sıkıştırdım. "Fark ettin mi bilmiyorum ama taşrada da tıbbi hizmete ihtiyacı olan –bildiğin kanlı canlı– insanlar var."

Tek nöbet için neden bu kadar eşya topladığımdan emin değildim. Chestnut Springs'teyken, acil serviste doktor önlüğü giyiyor ve geceleri de otel odasında taytımla geçiriyordum.

"Bunu açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler Winter." Sesindeki sertlik bazı insanların ürkmesine neden olabilirdi. Ama benim değil. İçimdeki karanlık yan, kocamı nasıl çileden çıkaracağımı tam olarak bildiğim gerçeğinden dolayı fazlasıyla gururluydu. Tatmin dolu gülümsememi gizlemeye çalışırken yanaklarım seğirdi.

"Peki neden o hastane? Neden Chestnut Springs? Sürekli oraya gidip duruyorsun ve gittiğini bana söylemiyorsun bile. Düşündüm de..." Yatak odamın kapı çerçevesine yaslanarak dramatik bir tavırla çenesini ovuşturdu. "...karımın bu işi almasını isteyip istemediğim konusunda fikrimi sormadın bile. Bu, senin açından hiç de akıllıca bir kariyer hamlesi değil."

Bir çocuk gibi sızlandığı her seferde, onda çekici bulduğum şeyin ne olduğunu merak ederken yakalıyordum kendimi.

Çenesindeki gamzenin bana ne zaman itici gelmeye başladığından emin değildim. Sadece öyleydi işte. Tek bir hamleyle saçlarını yana ayırışı ve rüzgârlı havalarda bile o saçların yerinden kıpırdamaması, önceden onu hoş ve derli toplu görmeme neden olurdu.

Artık sahte görünüyordu.

Onunla geçen hayatımın büyük bir kısmı gibi.

Sırf artık kelleştiğini kabul edemeyecek kadar gösterişçi biri olduğu için saçlarına böyle şekil verdiğinden fazlasıyla emindim.

Benim gözümde, profesyonel bağımsızlığını kullanan bir kadından şikâyet etmek kadar bir adamın erkekliğini kurutan ve öldüren başka bir şey yoktu. Ayağını yere vurup şovenist küçük bir çocuk gibi odayı terk etse de olurdu.

Fermuara uzanıp valizime baskı yapan kıyafetlere karşı zorlanarak kapatmaya çalıştım. "Komik," diye söze başladım, ses tonumun sakin ve sabit kalmasına özen gösteriyordum. "Çünkü neredeyse şey... hayatımla ilgili bir şeyler danışacağım son kişi sensin de."

Nihayet bir nefes vererek fermuarı çekmeyi başardım ve gözlerimi sert valize diktim, ellerimi belime yerleştirip yüzüme tatminkâr bir gülümsemenin yerleşmesine izin verdim.

"Bu da ne demek oluyor Winter?"

Her cümlenin sonuna adımı eklemesi beni azarlamaya çalışıyormuş gibi hissettiriyordu.

Şansına küsebilirdi. Ben azarlanmayacaktım.

Genç bir kadın doktor için tıp sisteminde yolunu bulmanın ne demek olduğundan habersizdi. Rob gibi zayıf erkeklerin beni ezip geçmesine izin verseydim hiç şansım kalmazdı.

Ve bu kariyer, hayatım boyunca bana ait olan tek şeydi. Yani Rob siktirip gidebilirdi.

Bir elimi ters çevirerek bakımsız tırnaklarıma baktım ve ondan sıkılmış gibi görünmeye çalıştım. Chestnut Springs'te manikür yaptırabileceğim iyi bir yer bulup bulamayacağımı düşünürken, "Aptala yatma," diye karşılık verdim. "Sızlanmayla beraber hoş olmuyor."

Kendi kendime, neden hâlâ evli olduğumu sormadan edemedim. Buna katlanacağımı neden düşündüğümü biliyordum. Ama şimdi? Şimdi sadece acele etmeli ve bu işi halletmeliydim. Başımı eğip uzun süreliğine gidecekmişim gibi hazırlanmış olan valizime baktım, bilinçaltım benim bilmediğim bir şey mi biliyordu acaba?

Belki de o sürtük idareyi ele alıp beni buradan sonsuza kadar götürüyordu.

Karşı çıktığım söylenemezdi.

"Benimle konuşurken ses tonuna dikkat et."

Tırnak etlerimi incelerken gözlerimi kıstım ve içimde köpüren öfkeyi bastırmaya çalıştım. Soğuk yüzeyin altında kaynayan eriyik lav her yere patlamak için fırsat kolluyordu.

Ama yıllardır onu dizginliyordum. Doktor Rob Valentine'in patlamama neden olacak kişi olmasına izin vermeyecektim.

O enerjiye değmezdi.

Gözlerimi odanın karşısına, ona doğru çevirdim. Burası benim odamdı çünkü artık onunla aynı yatakta yatmayacağımı net

bir şekilde söylediğimde, kendisi taşınmak yerine bana misafir odasını göstermişti; tam bir gerçek beyefendi işte.

Üstelik onun hatası olmasına rağmen.

Bulunduğumuz yerde olmamızın nedeni oydu.

İşin kötü kısmı, bir zamanlar onu seviyordum. O tamamen benimdi. Aile içi soğuk savaş gibi hissettiren bir ortamda büyüdükten sonra yerleştiğim güvenli bölgemdi.

Onun yanında gardımı indirmiş ama çok kötü düşmüştüm.

Kimsenin öğrenmesine müsaade etmediğim kadar fena halde kırmıştı kalbimi.

Karşılık vermedim; onun yerine valizimin kulpunu kavradım ve Rob'un ince uzun figürünün yanından geçerek dokuz yüz metrekarelik geniş evimizin ön kapısına doğru ilerledim.

Peşimden geldiğini duyabiliyordum. Klasik ayakkabıları mermerde ses çıkarıyordu. Elbette valizimi taşımayı teklif etmedi.

Kuru bir gülümseme dudaklarıma yerleşirken, onun yardım etmek için kılını bile kıpırdatmadığı düşüncesiyle başımı iki yana salladım. Evliliğimin patlamasında kabul etmekte en çok zorlandığım şey, bunu hiç fark edememiş olmamdı. Akıllı, becerikli ve yaptığım her şeyde stratejik olabilirdim ama yine de bu pisliğin beni gafil avlamasına izin vermek çok... aşağılayıcıydı.

Bu şekilde oyuna getirilmek beni son derece rahatsız ediyordu.

Yanımda köpürürken ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. Çoraplı ayaklarıma bir çift uzun, deri çizme geçirip üzerime uzun, kahverengi yün bir palto aldım ve sakin bir şekilde yoluma devam ettim.

"Cidden mi Winter? Beni bir cevapla şereflendirmeyecek misin?"

Paltomun kuşağını muntazam bir şekilde belime bağlarken, onu şereflendirmek gibi bir arzum olmadığına karar verdim.

Gözleri yüzümde gezinerek biraz kötü niyetli bir tutuma büründü. "Saçın açık renkteyken seni daha çok beğeniyordum."

İşaretparmağını başımın üzerinden geçirerek tepesi daha sıcak tonlardaki koyu saç tutamlarını eleştirdi. Gümüşi sarı saçlarım olması konusunda her zaman takıntılı davranmıştı, bunu ne kadar sevdiğini hep söylerdi. "Bu yeni renk hoş değil. Kirli duruyor."

Ancak dip boyaları, mor şampuan ve yoğun saç kremleri bitkin bir asistan için ağır yüktü; bu yüzden kuaförümden saçıma koyu gölgeler atmasını istemiştim.

Saçımı boyama şeklim ona kişisel bir hakaretmiş gibi davranma cesaretine sahip olduğuna inanamayarak birkaç kez gözümü kırpıştırdım.

Gerçi artık inanabiliyordum. Çünkü bu yıl maskesini çıkarmış, altında yatan tüm çirkinlikleri bir bir bana göstermişti.

"Bu komik. Ben de kız kardeşime yürümediğini ve ardından onu becermediğini düşünürken seni daha çok beğeniyordum."

Dudak büktü. *Dudak büktü.* "Öyle olmadı. Kız bana takıntılıydı."

Ondan gelen saçmalıkların kokusunu alarak burnumu buruşturdum. "Yaşça daha büyük olan doktor, reşit olmayan hastasının hayatını kurtarıyor. Fiziksel cazibesini ve gücünü kullanarak onu iyice avucunun içine alıyor. Onun kahramanı oluyor. Sonra kız on sekizine basar basmaz, kirli bir sırmış gibi onu gizli saklı becermeye başlıyor. Ardından daha büyük ve daha münasip olan ablasıyla karşılaştığında kızı bir mendil gibi fırlatıp atıyor ve tıbbi lisansını kötüye kullanmaktan dolayı işinden kovulmasına neden olmayacak kardeşle evleniyor. Ah!" Elimi havaya kaldırdım. "Can alıcı nokta burada: Küçük kardeşten de vazgeçmiyor. Kızı takip ediyor, taciz ediyor, sırf yapabildiği için kızın her yeni ilişkisini sabote ediyor. Belki de bunu yapmak, kapatmaya çalıştığı ama yine de giderek açılan o saç çizgisi hakkında kendini daha iyi hissetmesine neden oluyordur."

Öfkem içimde kaynıyordu ama ona ağzının payını vererek kavga çıkaran da bendim.

Kollarını göğsünde kavuştururken bana dik dik baktı. Şekillendirilmiş altın rengi saçlar, parlak mavi gözler ve Ken Bebek görüntüsü yerli yerindeydi. "Onu hiç sevmediğimi biliyorsun."

Akkor bir öfke tüm bedenimi sardı. Gözlerim, evlendiğim bu pisliğe odaklanırken etrafımızdaki her şey bulanıklaştı. Sesimi sakin tutmaya çalışıyordum. Yıllardır bu yüzeyi korumak, en yürek parçalayıcı anları atlatmamı sağlamıştı. Bu tavrı fazlasıyla prova etmiştim.

Ama bugün zorlanıyordum.

"Onu hiç sevmemenin durumu daha iyi yapacağını mı zannediyorsun? Bahsettiğin kişi benim küçük kız kardeşim. Neredeyse ölen kardeşim. Ve sen yıllarca onunla düşüp kalktın. Peki ya ben? Beni de sevdiğini hiç sanmıyorum."

Sözlerim geniş antrede yankılanırken gözlerimizi birbirimize diktik.

"Sevdim."

Sevdim. Bana yaptığı açıklama bu muydu?

Tatsız bir şekilde güldüm. "Sen kiminle dalga geçiyorsun Robert? Yalan söylemekten hiç yorulmuyor musun? Ya da hikâyelerini tutarlı bir hale getirmeye çabalamaktan? Oyun bitti. Seni görüyorum. Asla benim olmayan bir şeye sahip olduğuma inanmamı sağladın. Benimle oynadın."

Karşı çıkmadı. Sadece bana bakmaya devam etti. Bu canımı yakmamalıydı ama yaktı.

"Bana yaptıkların için sana karşı kayıtsızım. Fakat o kıza yaptıkların için senden nefret ediyorum. Aslında ne tür bir adam olduğunu fark etseydim, sana bir kilometre uzunluğunda bir sopayla bile dokunmazdım. Beni bir kez kandırdın, bir daha asla. Bu da yeni deyimim."

Bunları söyledikten sonra valizimi kaldırıp topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıyı öyle sertçe çekerek açtım ki arkasındaki duvara çarptı. Bu kadar öfkelenmiş olmaktan nefret ettim. Bu kadar kontrolden çıkmış hissetmekten... Yine de çenemi kaldırıp omuzlarımı indirdim, ardından elimden geldiğince durağan ve etkilenmemiş bir hâkimiyetle o evden çıktım.

"Bu, beni terk ettiğin anlamına mı geliyor?"

Bu kadar eğitimli biri nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Neredeyse gülecektim. Yürümeye devam ettim ve yanından geçerken hak ettiği şekilde bir köpek gibi omzuna pat pat vurdum. "O havalı tıp diplomanı kullan ve kendin çöz."

"Ondan hoşlanmıyorsun bile!" diye haykırdı sızlanan bir ses tonuyla, karatahtaya sürülen bir tırnak gibiydi ve aniden ensemi ürpertti. "Bunca yıl ona karşı kibirli bir sürtük gibi davrandıktan sonra gidip seni affetmesi için yalvaracak mısın? Sana bol şans. Sürünerek döndüğünde burada olacağım."

İğnelemelerini tek bir bakışla bile şereflendirmeyecektim. Bunu yerine omzumun üzerinden ona malum parmağımı gösterdim ve yanıldığını bilmenin tatminini yaşadım.

Düşündüğü kadar zeki değildi.

Ben de değildim. Şu an kendimi hem çok küçük hem de aptal hissediyordum.

Çünkü kardeşimi seviyordum.

Sadece bunu boktan bir şekilde gösteriyordum.

* * *

Tam da hayatım üzerindeki kontrolün birazını geri alırken umarım ölmezdim.

Yeni bir başlangıç istiyor, yine de bunu yapmaktan korkuyordum.

Chestnut Springs Genel Hastanesi yaşadığım evden sadece bir saatlik mesafede olsa da acaba neden hayatımın en uzun yolculuğu gibi geliyordu?

Birkaç ay önce burada nöbet tutmaya başlamıştım, dolayısıyla bu yolu gözüm kapalı bile gidebilirdim. Ancak bugün devam eden şiddetli kar yağışı direksiyona sımsıkı yapışmama neden olmuştu.

Üstelik sakinliğimi kaybettiğim için hâlâ biraz tedirgindim.

Robert, o pis hastanede neden çalışmak istediğimi aklının almadığını söyleyerek bu kavgayı başlatmıştı ve ona gerçeği söylemek gibi bir niyetim de yoktu.

Birincisi, onun karısı ve annemin kızı olmadığım bir hastanede çalışmak büyük rahatlıktı. Tüm o fısıltılara ve acıyan bakışlara maruz kalmadan doktorluk yapabilir, kendi işimle gurur duyabilirdim; peşimi bırakmayan o saçmalıklar olmadan...

Çünkü herkes biliyor ama kimse bundan bahsetmiyordu ve hayatı böyle yaşamak akıl sağlığıma iyi gelmiyordu. Herkesin beni nasıl gördüğünü biliyordum, bundan bihaber falan değildim. Yüksek sesle bahsetmiyor olabilirlerdi ama yine de gayet net bir şekilde duyabiliyordum.

Hastanedeki pozisyonunu aile bağlantıları ve evliliği sayesinde edinmiş bir doktor.

Ulaşılmaz, soğuk ve mutsuz bir kadın.

Kocasının ihanetini görmezden gelecek kadar zavallı bir eş.

Ayrıca kardeşime yakın olmayı şimdiki kadar hiç istememiştim. Hasta olduğu dönemde gizlice hastaneye gidip onu kontrol ederdim, hâlâ üniversitede olmama rağmen nasıl olduğunu anlamak için dosyasını okurdum. Peki ya şimdi? Şimdi ise kız kardeşime baktığımda sadece kaçırdığım yılları görüyordum.

Beni kendi perişanlığımdan biraz olsun korumak için perişanlık içinde yaşayan bir kadın görüyordum.

Görünüşe göre bu açıdan benzerdik.

O artık mutluydu, saçları gereğinden fazla uzun ama benim hiç tecrübe etmediğim bir şekilde onu seven bir adamla nişanlıydı. Onun adına ben de çok mutluydum. Tanrı biliyor ki biraz huzuru hak ediyordu. Hukuk diplomasını ve babamızın güvenli spor menajerliği şirketini arkada bırakıp bir spor salonu işletmeye, küçük ve şirin bir taşra çiftliğinde yaşamaya başlamıştı.

Ona hayrandım.

Aramızdaki uçurumu nasıl kapatacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden yaşadığı küçük kasabada yarı zamanlı bir pozisyonu kabul etmiştim, ona rastlamayı ve işleri doğal bir şekilde tamir etmeyi umuyordum.

Kafamda sürekli tekrar eden ve aklıma gelip duran bir hikâye vardı. Sanırım gerçeğe falan dönüştürmeye çalışıyordum:

Hikâyede kardeşim kaldırımda yürüyor, ben de anacaddedeki Paris tarzı küçük ve şirin kahve dükkânından çıkarken ona çarpıyordum. Beni gördüğüne şaşırıyordu. Ona sıcak bir şekilde ama zorlama olmadan gülümsüyordum. Ardından başparmağımla omzumun üzerinden arkayı işaret ediyordum ve onun da bana gülümsemesini sağlayacak rahat ve sevimli bir şekilde, "Hey, sen, eee... bir kahve içmek ister misin?" diye soruyordum.

Elbette bunun olması için hastane ve otel dışında bir yerde vakit geçirmem gerekirdi. Ama bu iki güvenli bölge arasında gizlice gidip geliyordum, onunla karşılaşmaktan fazlasıyla korkuyor ve utanıyordum.

"Siktir et," diye mırıldanarak burnumu çekip dikleştim, gözlerim tamamen yola odaklanmıştı. "Siri, Summer Hamilton'u ara."

Beni karşılayan ağır sessizliğin ritmi, yılların beklentisiyle doluydu.

"Summer Hamilton aranıyor," diye robotik ses karşılık verdi. Aradaki resmiyet göğsüme bir darbe gibiydi. Çoğu kız kardeş telefonda birbirlerini sevimli bir lakapla kaydederdi. Arkadaş olsaydık muhtemelen ona Sum derdim. Bu şekilde ise rehbere göbek adını da ekleyerek tam adını yazsam yeriydi.

Telefon çaldı. Bir kez. İki kez.

Ve sonra açtı. "Winter?" diye sordu nefes nefese. Ama adım dudaklarından bir suçlama gibi çıkmamıştı. Sesi... umutluydu.

"Selam," dedim salakça. Hiçbir eğitim ya da tıp kitabı beni bu konuşmaya hazırlayamazdı. O gün hastanede her şeyin mahvolduğu andan beri bu konuşmayı kafamda milyonlarca kez canlandırmıştım. Geceleri uzandığımda uyumadan önce kendimi hazırlamıştım.

Ama yeterli olmamıştı.

"Selam... sen... iyi misin?"

Burnumun direği sızlarken başımı salladım. Summer'a yıllarca berbat davranmıştım ama şimdi onun ilk eğilimi, benim iyi olup olmadığımı sormaktı.

"Win?"

İçime derin bir nefes çektim. Win. Siktir. O lakap. Çok kolay uyum sağlamıştı. Dalgın bir şekilde rehberinde nasıl kayıtlı olduğumu merak ettim. Her zaman "Kötü Üvey Kardeş" ya da onun gibi bir şey olduğunu düşünürdüm.

O fena halde iyiydi. Yaşadığımız bunca şeyden ve ona böylesine soğuk davranmamdan sonra birinin hâlâ bu kadar iyi olması neredeyse midemi bulandırmıştı.

Summer'ı hak etmiyordum ama hak etmek istiyordum. Bu da şimdi dürüst olmaktan geçiyordu.

"Hayır. İyi olduğumu sanmıyorum," derken sesimin teklediğini saklamak için boğazımı temizledim.

"Tamam." Şu an başını sallayarak dudaklarını birbirine bastırdığını görebiliyordum, zihnini zorlayıp bu problemi benim için hızlıca çözmeye çalışıyordu. O böyle biriydi: bir sorun çözücü...

Ben bir doktor olabilirdim ama Summer her zaman şifacı olmuştu.

"Neredesin? Gelip seni almama ihtiyacın var mı? Yaralandın mı?" Duraksadı. "Ah! Yasal yardıma mı ihtiyacın var? Artık çalışmıyorum ama gelip..."

"Seni görebilir miyim?" deyiverdim. Sersemleyerek sessizliğe gömülme sırası ona geçmiş gibiydi. "Zaten Chestnut Springs'e doğru yoldayım. Ben... bilmiyorum." Boğazımdan yukarıya titrek bir iç çekiş çıktı. "Sana kahve ısmarlayabilirim?" diye zayıf bir tonla cümlemi tamamladım, dijital saate bir bakış attığımda saatin çoktan akşam altıyı geçtiğini gördüm.

Telefonda sesi biraz kalın, biraz da yumuşak geldi. "Bu çok hoşuma gider. Ama onun yerine şarap içebilir miyiz?"

Göğsümde bir gerilim düğümü çözüldü, şu ana kadar orada olduğunu bile bilmiyordum. Ve artık fark ettiğim için yıllardır oradaymış gibi hissetmeye engel olamadım.

"Evet." Parmaklarım direksiyonun etrafında zonkladı. "Evet. Şarap. Güzel..."

Lanet olası bir mağara kadını gibi konuşuyordum.

"Bu akşam ana evde aile yemeği yiyoruz. Bir sürü insan olacak. Sen de gelirsen çok sevinirim."

Boğazım alışılmadık bir şekilde tıkandı. Robert ve annemle uzun yıllar yaşadıktan sonra, bu tür bir kibarlık yabancı geliyordu. Bu tür bir bağışlanma... Nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

Bu yüzden her şeyi akışa bıraktım. En azından bunu yapabileceğimi hissediyordum.

"Adresi yollayabilir misin?"

"Tamam." Şu an başını sallayarak dudaklarını birbirine bastırdığını görebiliyordum, zihnini zorlayıp bu problemi benim için hızlıca çözmeye çalışıyordu. O böyle biriydi: bir sorun çözücü...

Ben bir doktor olabilirdim ama Summer her zaman şifacı olmuştu.

"Neredesin? Gelip seni almama ihtiyacın var mı? Yaralandın mı?" Duraksadı. "Ah! Yasal yardıma mı ihtiyacın var? Artık çalışmıyorum ama gelip..."

"Seni görebilir miyim?" deyiverdim. Sersemleyerek sessizliğe gömülme sırası ona geçmiş gibiydi. "Zaten Chestnut Springs'e doğru yoldayım. Ben... bilmiyorum." Boğazımdan yukarıya titrek bir iç çekiş çıktı. "Sana kahve ısmarlayabilirim?" diye zayıf bir tonla cümlemi tamamladım, dijital saate bir bakış attığımda saatin çoktan akşam altıyı geçtiğini gördüm.

Telefonda sesi biraz kalın, biraz da yumuşak geldi. "Bu çok hoşuma gider. Ama onun yerine şarap içebilir miyiz?"

Göğsümde bir gerilim düğümü çözüldü, şu ana kadar orada olduğunu bile bilmiyordum. Ve artık fark ettiğim için yıllardır oradaymış gibi hissetmeye engel olamadım.

"Evet." Parmaklarım direksiyonun etrafında zonkladı. "Evet. Şarap. Güzel..."

Lanet olası bir mağara kadını gibi konuşuyordum.

"Bu akşam ana evde aile yemeği yiyoruz. Bir sürü insan olacak. Sen de gelirsen çok sevinirim."

Boğazım alışılmadık bir şekilde tıkandı. Robert ve annemle uzun yıllar yaşadıktan sonra, bu tür bir kibarlık yabancı geliyordu. Bu tür bir bağışlanma... Nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

Bu yüzden her şeyi akışa bıraktım. En azından bunu yapabileceğimi hissediyordum.

"Adresi yollayabilir misin?"

* * *

Eşyalarımı da alıp şehirden bir an önce defolup gitme telaşı içindeyken benzin depomu mümkün olduğunca görmezden gelmiştim. Tehlikeli bir şekilde boşalmaya yakın olduğuna şüphe yoktu. Bu da şehir sınırından uzaklaştıkça kaygımı daha çok artırıyordu.

Bu yüzden pes ettim ve telefonumda ince bir çizgi halinde haritalanmış çiftlik yoluna girmeden önce Chestnut Springs'te benzin almak için durdum.

Dışarısı için daha uygun kışlık kıyafetler giymiş olmayı diler bir halde orada dururken, hissettiğim bütün endişenin yıllardır dikkatle ördüğüm duvarlardan içeri sızmasına izin verdim.

Summer'ı görecek olmanın endişesi.

Hiç şüphesiz beni suçlu bir sürtük olarak gören bir grup insanla oturup yemek yiyecek olmanın endişesi.

Karla kaplı yolların endişesi. Son zamanlarda acil serviste çok fazla araba kazası travması görmüştüm.

Kariyerime ve ne halt edeceğime -nereye gideceğime- dair endişe.

Çok komik bir şekilde -her ne kadar kara mizah komikliğinde olsa da- Rob'u tamamen terk etme düşüncesi hakkında neredeyse hiç endişe duymuyordum. Bunu çok uzun süredir ertelemiştim, hem düşünmüş hem de her açıdan analiz etmiştim.

Boşanmayı hâlâ bir başarısızlık olarak görüyordum. Ama bu akşam onu öylece terk etmek, başarısızlık gibi hissettirmemişti.

Rahatlama gibiydi. Sanki birisi göğsümün üzerine oturmuştu, ben de nihayet kendimi toplayarak onu itip devirmiştim. Kaslarım bu arbede yüzünden yorgundu, kavgadan dolayı şişliklerim ve morluklarım vardı.

Acı dolu bir halde kalmıştım ama sonunda acının içinde nefes alabiliyordum.

Derin ve ağır bir iç çekerek nefesimin dudaklarımın arasından çıkıp dumanlı küçük bir buluta dönüşmesini izledim; benzin pompalarının üzerinden süzülen neon ışıkların altında daha da belirginleşiyordu. Kırmızı plastik kulpu tuttuğum yerlerde parmak uçlarım saniyeler içinde tamamen uyuştu. Benzin istasyonunun kapısında bir zil sesi duyduğumda olduğum yerde sıçradım ve başımı kaldırdım.

Cam kapıdan dışarı çıkan adam tamamen havalı ve geniş omuzluydu. Koyu renk saçlar, daha koyu renk gözler, benim gibi sarışın bir kızı gıcık edecek kirpikler... Kazanacağını düşünüyormuş gibi elindeki loto biletine sırıtıyordu.

Ona kazanmayacağını söyleyebilirdim, bunun para israfı olduğunu söyleyebilirdim. Ama bu mesafeden bile böyle şeyleri takmayan bir adam olduğu izlenimi edinmiştim.

Bağcıkları çözülmüş botlar giymişti, kotu üstünde toplanmıştı. Göğsünü süsleyen birkaç uzun gümüş zincir, düğmeleri biraz fazlaca açık ekoseli gömleğinin altında kayboluyordu; üstüne de örgü, ağır bir hırkayı özensizce atmıştı.

Hiç çaba göstermeden seksiydi. Şu dondurucu hava bile canını sıkmıyordu sanki. Dün de giydiği çoraplarla yataktan çıkıp, bu yıpranmış deri botları öylece ayağına geçirdiğine bahse girebilirdim.

Bahse varım, elleri de sertti. Bahse varım, deri gibi kokuyordu. Ve son birkaç yılı birlikte geçirdiğim adamdan sonra, önümdeki bu adamın kuvvetli cazibesinden gözlerimi alamadım.

Ona o kadar uzun süre dikkatle baktım ki, benzin pompası deponun dolduğunu gösterecek şekilde gürültülü bir çat sesi çıkararak elimi geriye doğru ittirdi.

Pompanın sesi adamın dikkatini bulunduğum tarafa doğru çekti ve cazibesini tüm gücüyle bana çevirdi. Köşeli çenesinde

tam kararında bir kirli sakal ve üstünde de bir adamda ziyan olmuş güzel dudaklar vardı. Yüzüme bakış şekli ise... Biraz tuhaftı.

Aceleyle başımı eğip pompayı yerine yerleştirdim. Dilim, dudaklarımın üstünde gezindi.

Durduğum yerden o seksi oduncunun gözlerini bana diktiğini hissedebiliyordum ama görmek için dönüp bakmadım. Göğsümdeki titreşim ve yanaklarımdaki sıcaklık... Bunlar çok ama çok uzun zamandır hissetmediğim şeylerdi.

Çünkü önceden mutlu bir evliliğim vardı. Şimdiyse... yoktu.

Sanırım.

Ve bu, münasebetsiz bir şekilde kendime bakma izni verdiğim ilk adamdı: bağcıklarını bağlama zahmetine girmeyen ve loto oynayan bir adam.

"Ah," diye inleyerek arabamın kapısına yaklaştım, aniden onu görmeden öncekine göre çok daha az soğuk olmuştu.

Ama tam koltuğuma oturmak üzereyken döndüm ve omzumun üzerinden adama bir bakış attım.

Gümüş rengi kamyonetinin yanında duruyordu.

Yüzünde bilmiş bir sırıtışla hâlâ beni izliyordu.

Bir elini kusursuzca dağıtılmış saçlarının arasından geçirerek bana göz kırptı.

Arabama binip aceleyle karanlık yola çıktım, mümkün olduğunca hızla oradan uzaklaşmak niyetindeydim.

Çünkü henüz yeni nefes alabiliyorken hayatımda ihtiyacım olan son şey, ciğerlerimde yeterince oksijen kalmamış gibi hissettiren biriydi.

2

Theo

Sarışın kadın bana, bir tür uzaylıymışım gibi bakmıştı. Ben de durup ona bakmak zorunda kalmıştım çünkü bariz bir şekilde gözlerini üzerime dikmişti.

Beni kesme şeklinden dolayı kendimi objeleştirilmiş hissettiğime dair bir şaka yapmak üzereydim. Ama sonra o dudaklarını yaladı, gözlerini kırpıştırdı ve hızla aracına binerek uzaklaştı. Yazık olmuştu çünkü bana arzuyla bakma şekli hoşuma gitmişti. Aslında obje gibi falan hissetmemiştim. Gözlerime baksaydı ne olacağını kestiremiyordum, ona gerçekten bakmaya değer bir şeyler verebilirdim.

Seyirciye katlanamasaydım boğa rodeocusu olmazdım. Gösteri, kalabalık, itibar... Ben bunlarla gelişiyordum, bunların içine doğmuştum. Gabriel Silva muhtemelen tüm zamanların en ünlü Dünya Boğa Rodeosu Federasyonu binicilerindendi.

Ve o sadece benim rol modelim değildi. O benim babamdı.

Babam-*dı*. Ondan nasıl bahsedeceğimi hiç bilemiyordum. Çok uzun zaman önce ölmüş olmasına rağmen hâlâ buralardaymış gibi hissediyordum.

Kamyonetime atladığımda kendi kendime kıkırdadım. Havalı Audi'si olan çarpıcı sarışının görüntüsünün zaman zaman aklımdan geçeceğine emindim. Çünkü bu karşılaşmada alışılmadık bir etkileşim, sanki edepli bir tavır vardı. O bir ergenmiş de aval aval bana bakarken yakalandığı için utanmış gibiydi... Numarasını alamadan kaçıp gittiği için kendi adıma üzülmüyor olsaydım, onun adına kötü hissedebilirdim.

Dilek Kuyusu Çiftliği'ne giden karanlık yola saptım. Yıllardır buraya o kadar sık gelmiştim ki, karanlık olsun olmasın nereye gittiğimi biliyordum. Akıl hocam Rhett Eaton orada yaşıyordu ve annem ile kız kardeşim başka bir şehirde yaşadığı için Rhett'in ailesi tatillerde biraz benim de ailem olmuştu.

Genellikle Noel'de annemin yanına giderdim ama bu yıl kız kardeşimle birlikte *Bay Doğru*'yu bulmak için "yalnızlar gemi turuna" çıkmışlardı, yanılmıyorsam dedikleri buydu.

Çok ama çok yalnız olsam da bu haltta ailemle yer almak gibi bir arzum yoktu.

Kesinlikle olmazdı.

Benim açımdan zaman geçirmek için WBRF* çevrelerinde bir sürü toka tavşanı** vardı –sonu gelmez yığınlarca anlamsız seksten sonra sıkıcı olmaya başlamıştı– ve annemin dahil olması gerekmiyordu.

Bütün o tekne işlerinin beni dehşete düşürmesinden bahsetmiyordum bile.

Beni kızgın bir boğanın üzerine koyarsanız iyi olurdum.

---

* World Bull Riding Federation: Dünya Boğa Rodeosu Federasyonu. (ç.n.)

** Orijinali "buckle bunnies" olan bu terim, rodeo etkinliklerinde görülen genç ve güzel kadınlardır. Ayrıca rodeo yıldızlarına hayran kız grupları için de kullanılır. (ç.n.)

Fakat görünürde tek bir kara parçasının olmadığı büyük bir tekneye koyarsanız... Kesinlikle olmazdı. *Oprah*'ın bir bölümünde bu şeylere binip kaybolan insanları izlemiştim ve ölmek için hem fazla genç hem de fazla yakışıklıydım.

Birkaç dakika içinde önümde kırmızı stop lambaları belirince hızla onlara yaklaştım; gerçekten hızla...

"Hadi amaaaa!" diye sessiz kamyonetimde inleyerek kafamı arkaya attım.

Evet, kar yağıyordu ama yollardaki kar sertleşmişti ve henüz buzlanmamıştı. Sonunda arabaya yetiştim ve ne kadar yavaş gittiğini gördüm: saatte otuz kilometre. Hız limitinin elli kilometre olduğu yerde ve civarda okul geçidi falan yokken...

Yeterince yaklaşınca onun Audi'nin içindeki fıstık olduğunu fark ettim. Tahmin etmeliydim. Topuklu çizmeler ve o uzun palto "taşra kızı" diye bağırmıyordu.

Taşra yolunda araba kullanışı da öyle.

Sola sinyal verdi, araç yavaşladı ve sonra hızlandı.

Sağa sinyal verdi ve araba hafifçe sallandı.

Belki de kaybolmuştu? Ya da sarhoştu? İçkiyi biraz fazla kaçırınca ben de onun gözlerini bana diktiği zamanki gibi dalıp gidebiliyordum.

Sonra iyice yaklaştığımda arka camdan telefonunun ışığını gördüm.

Harika. Araba sürerken mesajlaşıyordu. Hatun kendini öldürecekti. Ya da beni...

Belki aynı hastane odasını paylaşırsak nihayetinde numarasını alabilirdim. Buna değebilirdi.

Aniden fren yaptığında irkildim ve kornaya bastım.

"Hadi ama!" diye bağırdım, kalp atışlarım hızlanmıştı. Ne kadar seksi olduğu umurumda değildi. Acayip berbat bir şofördü.

İleri atıldı ama sonra tekrar yavaşladı. Biraz arayı açtım, bu kadar dengesiz birine çok yakın olmak istemiyordum.

Kahretsin! Sonunda kendi annemin ya da kız kardeşimin taşra yollarında kaybolduğunu düşünmeye başladım. Bilerek bir pislik gibi araba kullanmak yerine, onun kaybolmuş olduğu fikrine döndüm. Tutucudaki telefonuma hızlı bir bakış attığımda hiç çekmediğini gördüm, haliyle kimseyle mesajlaşıyor olamazdı.

Kenara çekerse belki yardımcı olabileceğimi düşünerek selektör yaptım.

Ve anında kendimi bir seri katil gibi hissettim.

Aklı başında hiçbir kadın, ona selektör yapan yabancı bir adamla konuşmak için karanlık yolda arabasını kenara çekmezdi.

Dolayısıyla ben de koltuğuma iyice yerleştim, Chris Stapleton şarkımı açtım ve gözlerimin karla kaplı arazide gezinmesine müsaade ettim. Tüm o ayaz ve beyazlık ay ışığını yansıtıyor, etrafın o kadar da karanlık görünmemesini sağlıyordu. Çok geçmeden Dilek Kuyusu Çiftliği'ne giden sapağa yaklaştım; bu da berbat bir sürücü olan baştan çıkarıcı kadına nihayet veda edeceğim anlamına geliyordu.

Ama o da sinyal verdi. Ve çiftliğe döndü.

Aklımı zorlayarak bunun anlamını çözmeye çalıştım. Kesinlikle onu takip ettiğimi düşünecekti. Ayrıca ikimiz de aynı yere gidiyorsak, bir şekilde dolaylı olarak tanıdığım biri demekti.

Aydınlatılmış ev görününce arabası hızla ön verandaya doğru ilerledi, frene bastı, arabasından hızla inip kapıyı çarptı ve ben daha kamyonetimden inemeden bana doğru fırtına gibi geldi.

Dışarı çıkabildiğimde onun, "Sen kafayı mı yedin?" diye haykırdığını duydum.

Tamam, öfkeliydi ve hiç de sarhoş gibi görünmüyordu. Anahtarlarını parmaklarının arasında pençe gibi tutan bu kızdan anında hoşlandım.

Girizgâh yoktu. Öylece cesur bir şekilde gelmişti. Ufak tefek ve vahşiydi. Kendimi Tinkerbell tarafından haşlanan Peter Pan gibi hissettim.

"Sakin ol Tink." Ona gülümseyerek teslimiyetle ellerimi kaldırdım, kendini tehdit altında hissetmesini istemiyordum.

"Tink mi?" Sesi daha da yükseldi.

Elimi ona doğru salladım. "Evet. Sende şu öfkeli Tinkerbell havası var. Hoşuma gitti." Bakışlarımın bir anlığına vücudunda dolaşmasına izin verdim, kötü niyetli görünmek istemiyordum. Ama hey! Benzin istasyonunda bana öyle baktıktan sonra "kısasa kısas" diye bir şey vardı.

"Sen bir kaçıksın, bunu biliyor musun?" dedikten sonra tekrar saydırmaya başladı. "Sağlam bir on dakikadır arkamda pislik gibi sürüyorsun ve şimdi de beni buraya kadar takip mi ediyorsun? Sırf... sırf... beni süzüp bir Disney perisiyle kıyaslamak için?" Kollarını asabiyetle savurdu, zarif yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Böyle bir ifade bir adamı oracıkta yakıp kül edebilirdi.

Ama beni değil.

Onu kışkırtmamalıydım. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Ama kendimi, çarpıldığı kızın ilgisini çekmek için onunla bilerek uğraşan bir çocuk gibi hissediyordum.

Ve bu seferkinin ateşle karşılık vermesi hoşuma gidiyordu.

Daha fazlasını istedim.

"Bence o gerçek bir peri. Ve kayıtlara geçmesi için söylüyorum: Hız limitinin yirmi kilometre altında araba sürmek tehlikelidir çünkü birinin ölümüne neden olabilir. Daha çok benim... Sıkıntıdan..." diye şaka yaptım.

Gözleri neredeyse komik bir şekilde kocaman açıldı, bu da ortamı yumuşatamadığımın kesin bir işaretiydi. "Hava karanlık ve kar yağıyor! Bölgeyi bilmiyorum. Yabani bir hayvan olabilirdi!

Dağdan inme bir köylü, küçük-aletine-telafi kamyonetini kıçıma bindirerek uzun farlarını gözüme sokmadığında yavaş sürmek güvenlidir."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Siktir.

Bu kızdan gerçekten hoşlanmıştım.

Durmalıydım. Yürüyüp gitmem gerekirdi. Olgun tarafımı bulmalı ve çileden çıkararak onunla flört etmemeliydim.

Ama ben her zaman biraz pervasızdım.

"Duyduğuma göre kıçına bindirmek için en iyisi küçük alet-lermiş. Belki de ihtiyacın olan adam benimdir."

Aletim küçük falan değildi ama iyi bir şaka yapmak için bazı fedakârlıklarda bulunmak beni hep mutlu ederdi. Sadece küçük aletli bir herif böyle bir fırsatı teperdi.

Bunu söylememem gerekirdi ama o güzel yüz hatlarındaki safi şoku görmek her şeye değerdi. Küplere binmiş olsa da kendime engel olamıyordum. Eğer ateşle oynarsanız, sizin için oraya benzin dökmeye gelirdim.

Elini aramızda havaya kaldırdı. "Ben evliyim, seni lanet domuz. Şimdi defol!" Elini sertçe kaldırıp araba yolunu işaret etti.

Evli. Omuz silktim. "Şimdilik evlisin, galiba."

Israrcı biriydim. Ayrıca bu kız bana evli bir kadın gibi bakmamıştı, en azından mutlu bir evliliği olan biri gibi değildi.

Rhett'in sesi dikkatimizi kocaman çiftlik evine bitişik verandaya çekti. "Evet, merak etme Winter. Biz kesinlikle seni o kocadan kurtarır ve herifi de arka bahçeye gömeriz. Dixie Chicks* şarkısı gibi olur. Rob da yeni Earl olur."

Winter.

---

* Dixie Chicks adlı kız grubunun burada atıfta bulunulan "Goodbye Earl" şarkısı, iki kadının aile içi şiddet uygulayan kötü koca Earl'ü öldürmesini anlatır. (ç.n.)

Winter derken, Summer'ın ablası olan mıydı? Siktir, bu iki kardeş için aptalca bir birleşimdi. Bana sorarsanız birbirlerinden değil de ailelerinden nefret etmeleri gerekirdi.

Benden bir buçuk metre ileride duran kadına bir bakış attım. Herkes onun, soğuk ve mesafeli olduğundan bahsetmişti. Gerçek bir buzlar kraliçesiydi.

Hikâyeleri duymuştum. Tüm o dramayı. Onu "bir suç dehası" falan gibi anlatmışlardı. Ama benim tek gördüğüm, öfkesinden biraz olsun kurtulabilmek için yardımıma ihtiyacı olan asabi bir hatundu.

Bu konuda ona yardım etmek beni sinir etmezdi. Azıcık bile. Böyle de yardımseverdim işte.

Winter başı ağrıyormuş gibi şakaklarını ovdu. Ona kamyonetimden bir aspirin teklif etmeyi düşündüm... ya da bir orgazm. Bunun da yardımcı olduğunu duymuştum.

"Küçük kardeşimi mutlu ettiğin için çok şanslısın Eaton," derken Winter'ın sesi fazlasıyla bitik çıkmıştı.

Rhett hoş bir tavırla mırıldanırken gözleri, insanlar Summer'dan bahsettiğinde aldığı o yumuşak ve uyuşturulmuş bakışa büründü. Ama bundan bahsetmek yerine, "Ama Theo hâlâ bir bebek. Onu yoldan çıkaramazsın Winter," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Ben bebek değilim. Yirmi altı yaşındayım."

Rhett dudak büktü. "Hayır, değilsin. Yirmi iki yaşındasın."

Yüce Tanrım. Yaşımı benden daha iyi bildiğini mi düşünüyordu?

"Dostum. Seninle turnede tanıştığım zaman yirmi iki yaşındaydım. Yaşlandım. Annemin evcil hayvanlarına yaptığı şeyi yapıyorsun; hayvanlar da bir yaşa geliyor ve sonra onlar ölene kadar annem hep o yaşta olduklarını söylüyor."

Rhett kıkırdadı. "Pekâlâ, yaparım. Şu el kadar kıyafetler satan mağaza gibi olursun sen de. Forever 22.*"

* "Sonsuza kadar 22," anlamına gelmektedir. Mağazanın adına uyması için orijinal haliyle bırakılmıştır. (ç.n.)

Elimi kalçalarıma dayadım ve dudaklarım keyifle bükülürken iç çektim. "Evet, sen kesinlikle yaşlanıyorsun. O mağazanın adı Forever 21."

Rhett sadece elini salladı. "Neyse ne. Ben sadece el kadar elbiseleri biliyorum."

"Siz ikiniz tamam mısınız? Bütün gece burada kalacaksam bir içkiye ihtiyacım olacak!" Araya giren Winter'ın, sohbetin gittiği yönden gıcık olduğu belliydi. Gerçi Rhett'in araya girişi ikimizin atışmasına başarıyla son vermişti.

Ne yazık ki... Çünkü onunla atışmak hoşuma gidiyordu. Hiçbir ilişkimde karşılaşmadığım şekilde kendine hâkim olabiliyordu.

Tabii onlara "ilişki" diyebilirseniz.

"Ah evet, seni çırağım Theo Silva'yla tanıştırayım. Theo, bu da Winter Hamilton, müstakbel baldız..."

"Winter Valentine," diye sertçe düzeltti Winter.

"Şimdilik," diye ekleyerek ona göz kırptım. Çünkü artık kim olduğunu bildiğimden, oyunumu devreye sokmak bana kötü hissettirmiyordu. Kocasının kim olduğunu biliyordum. Ve o herifi zerre kadar umursamadığımı da biliyordum.

Winter'ın daha iyisini bulabileceğini zaten biliyordum.

O farkına varsın varmasın, ben çok daha iyiydim.

Gözlerini dramatik bir tavırla devirdi ve bana doğru yürüdü. Elimi uzattım -çünkü annem bir centilmen yetiştirmişti- ama öylece yürümeye devam etti ve alevin dibi gibi parlak mavi gözleriyle bana dik dik baktı. İyice yaklaşıp omuz omuza bir mesafeye geldiğinde bu sefer ben gözlerine bakmaya çalıştım.

Ama elimi sıkmadı. Ben de duruma uyum sağlayıp elimi saçlarımın arasından geçirerek ona göz kırptım.

Benzin istasyonunda da ona aynı şekilde göz kırpmıştım.

Bizim küçük sırrımızdı.

"Köpeğini geri çağır Eaton." Yürümeye devam etti, orada değilmişim gibi sadece Rhett'le konuşuyordu.

Ama kahretsin ki ben meydan okumaları severdim.

Dönüp gürültülü bir şekilde, "Hav!" derken onun minyon bedeninin sıcak ve hareketli eve girmesini izledim.

Rhett gülüyordu. Bana gülüyordu, esprime değil. "Sen bir aptalsın Theo!"

Başımı iki yana salladım. "Dostum. Sanırım baldızına âşık oldum. Çok ateşli."

Şimdi başını iki yana sallayan Rhett'ti, benim bilmediğim bir şey biliyor gibiydi. Onun peşinden eve girdim çünkü daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

Winter Valentine hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum.

Mesela o boşanma ne zaman gerçekleşecekti?

3

Winter

Rob: Summer'a benden selam söyle.

* * *

Birkaç saat önce şehirden ayrıldığımdan daha sinirli bir halde büyük eve girdim. Buraya girme beklentisi ile o boktan yollar, şu anda dışarıda duran güzel ve çileden çıkarıcı adamla kıyaslandığında sönük kalıyordu.

Yemin ederim hâlâ bana baktığını hissedebiliyordum, gözleri takdirle arkamda geziniyordu. Bu da duruşumu biraz daha dikleştirmeme neden oldu.

Kulağa ne kadar zavallıca gelse de birinin bana bu şekilde bakması hoştu.

Son zamanlarda aşağılayıcı ve acıma dolu bakışlara alışmıştım. Ve Rob bana, aletinin sertleştiğini anladığım şekilde baktığında bu sadece tenimi karıncalandırıyordu.

Bu farklıydı. Theo'nun bana hayran olmasını *istiyordum* ama aynı zamanda kasıklarına tekme atmak da istiyordum.

Hareketli mutfağın sesi, beni koridorun sonundan sıcak bir şekilde aydınlatılmış oturma alanına getirdi. Avcı yeşili duvarlarla birlikte geniş ve koyu renk parke zemin, bütün alanı zahmetsizce samimi gösteriyordu. Tüm sesler mutluydu, kahkahalar zorlama değildi.

Mermer yoktu, bembeyaz mutfak yoktu, insanlar konuşurken ses yankılanmıyordu.

Tuhaftı.

Yapmak üzere olduğum şeyin büyüklüğünden etkilenerek eşikte durdum. Sanki seksi boğa rodeocusu, manyak şoför Theo Silva ve mükemmel kemik yapısı, buraya kadar gelmemde itici bir güç olmuştu; şimdi de iki arada bir derede kalmıştım.

Parmaklarım kıvrılarak avuçlarıma batarken yutkundum. Küçük hareketlerden doğan bir eylemsizlik odanın içine doğru ilerleyip, herkesin görebileceği bir manzara oluşturacak gibiydi.

Her şeyi düzeltmeye yönelik ilk adım.

"Her şey yolunda mı Winter?" Sert bir avuç omzuma yerleşti ve dönüp baktığımda kardeşimin nişanlısının haşin yüzünü gördüm. Yakışıklı olmadığından değildi, o çok... bakımsız görünüyordu. Berberde bir gün geçirmesi gereken iri, mutlu, erkeksi bir köpek gibi...

Ona tereddütle başımı salladıktan sonra tekrar köşeye baktım.

Benim için her şey yolunda değildi. Darmadağındım fakat bunu göstermeyecektim. Soğukkanlıyken kendimi güvende hissediyordum ve Rhett'in arkasından gelen ikinci ayak sesleri, kendimi kesinlikle soğukkanlı hissettirmeyen bir adama aitti.

"Harika olacak." Rhett'in eli omzumu sıktı. "Yamaç paraşütü yapıyormuşuz gibi seni itmemi ister misin?"

Ona ifadesiz bir yüzle baktım. "Teşekkürler, kalsın. Bunu halledebilirim."

Bunu kime söylediğimi bilmiyordum. Ona mı, kendime mi? Ama her halükârda başım dik bir şekilde mutfağa girdim. Kendinden emin ve net bir sesle, "Selam, yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Başlar döndü ama gözler fal taşı gibi açılmadı. Hummalı çalışma azalıp ezici bir hareketsizliğe dönüşmedi. Onun yerine el sallamalar vardı. Ve gülümsemeler. Ve bir sandalyeye oturmuş, karnındaki şişkinliği destekleyen Willa'dan gelen bir, "Heyooo, Elsa!" tezahüratı.

Summer bana doğru koşturdu; yanakları al al, gülümsemesi çok içtendi.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece kendini bana doğru atıp kollarını boynuma doladı ve başını boyun kıvrımıma gömdü. Çok açık bir şekilde sevgi doluydu.

Ben buna alışık değildim, bunu beklemiyordum. Taş gibi orada durduktan sonra sırtına sarıldım. Ben bunu yapınca vücudu gevşedi ve dudaklarından küçük bir iç çekiş kurtuldu.

"Burada olduğun için çok mutluyum," diye fısıldadı.

Şu an yüzümü kimsenin görmemesine fazlasıyla memnundum çünkü onu şiddetle buruşturuyordum. Başka bir ailenin tatil toplantısında, kendimi dağılmaktan alıkoymak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Bu fazlasıyla dramatik olurdu. Ve ben pek drama meraklısı değildim. Sadece başımı eğip işleri hallederdim.

Kardeşimle barışmanın halledilmesi gerekiyordu. Bu yüzden buradaydım.

"Ben de," dedikten sonra Summer geri çekildi, bir eli omzumdayken diğeri de iri kahverengi ceylan gözlerini siliyordu; benim gözlerimle aynı şekilde ama farklı renktelerdi.

İkimiz de babamın hatlarına sahiptik ama ben annemin renklerini miras almıştım.

"Selam Winter!" Yaşça daha büyük bir adam mutfağa girdi. Ellerini pantolonuna silmesi, içimdeki temizlik takıntılı parçanın hafifçe irkilmesine neden oldu. "Ben Harvey Eaton. Rhett'in babasıyım. Seninle tanıştığıma memnun oldum."

Büyük avucunu bana doğru uzattığında, ne kadar denersem deneyeyim yüzünde tek bir yargı kırıntısı bile göremedim. Bu çiftlikte ne tür bir *Brady Bunch** saçmalığı yaşandığını bilmiyordum ama bu beni şaşırttı.

"Ah selam," diye tereddütle karşılık vererek elini sıktım. "Akşam yemeğinize davetsizce gelmeme izin verdiğiniz için teşekkürler."

Adam bir *püfft* sesi çıkarıp bana doğru elini salladı. "Hiçbir şeye davetsiz gelmedin. Bu bir aile yemeği, sen de ailedensin. Ve haliyle, matematiğim doğruysa tam olarak olman gereken yerdesin."

Yemin ederim ağzım bir karış açık kaldı. Kimdi bu adam? Kovboy Ned Flanders** falan mıydı?

Gülümsedi. Sanki... hoş ve normal bir gülümsemeydi. Arkasındaki gerçek niyeti tahmin etmek zorunda bırakan türden değildi. Sonra yürüyüp gitti. Burada olmam normalmiş, tuhaf ya da muazzam bir şey değilmiş gibi ne pişiriyorsa ona döndü.

Aile? Belki de bu Harvey Eaton denen arkadaş çoktan körkütük sarhoş olmuştu. Çünkü Summer'la ben yıllardır bir aile gibi hissetmiyorduk. Buradaki başka kimseyi de tanımıyordum, şey hariç...

"Al bakalım." Bir dirsek kolumu dürttü ve teslim olup ona bakmadan önce kokusunu aldım: portakal, taze ve tatlı, baharatlı bir şeyle karışık. Karanfil? Zencefil? Sıcak şarap gibi kokuyordu.

---

* *The Brady Bunch*, Sherwood Schwartz tarafından oluşturulan ABD sitcom dizisidir. (ç.n.)

** Nedward "Ned" Flanders, Amerikan animasyon televizyon dizisi *Simpsonlar*'daki kurgusal karakterdir. (.ç.n.)

Sarhoş ediciydi. Erkeksiydi. Yoğun ve keskin değildi, burun deliklerime batmıyordu.

Başımdan önce gözlerim o tarafa döndü. Ellerini görebiliyordum; tahmin ettiğim gibi sert ve nasırlı, büyük ve sıcaklardı.

Her birinde bir kadeh şarap vardı. Birinde kırmızı, diğerinde beyaz.

"Bu gece çifter mi vuruyorsun?" Başımı yana eğip ona tek kaşımı kaldırdım. "Makul. Çoktan yapmışsın gibi araba kullanıyordun."

Günahkâr ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı ve Theo Silva'nın ne kadar harika göründüğünü bildiğini fark etmemle afalladım. Muhtemelen aynada hangi açıda durması gerektiğiyle ilgili alıştırmalar yapıyordu. "Şimdiden çok ortak noktamız var. Bu gece hayatımın en sıkıcı on dakikası boyunca arkanda sıkışıp kaldığımda aklımdan geçen de tam olarak buydu."

Ona ifadesiz, kasten sıkılmış gibi görünen bir gülümseme gönderirken elimi kaldırıp tırnaklarımı inceledim. Maniküre gidebilirsem koyu bir kahverengi yaptıracaktım. Noel olması umurumda değildi. Kırmızı çok şatafatlıydı. Ama bir önemi yoktu çünkü hastane renkli oje sürmemize izin vermiyordu.

"Pekâlâ, artık kadınların senin yanında nasıl hissettiğine dair bir fikrin var."

"Bu yüzden mi ben onların içindeyken, *'Ah Theo, bu çok sıkıcı!'* diye çığlık atıyorlar?"

Bir homurtu çıkararak başımı kaldırıp ona baktım, gözlerindeki bilmiş bakış hafifçe kızarmama neden oldu.

Bu ürkütücüydü. O ürkütücüydü. Bu yüzden yaylım ateşine giriştim. Beni kendi halime bırakmasına yetecek kadar onu yaralamayı umuyordum.

"Bunu sadece sen işini bitirip onların üzerinde tepinmeye bir son ver diye söylüyorlardır."

"Öyle mi dersin? Belki senin bana nasıl daha az tepineceğimi göstereceğin bir zaman ayarlamalıyız. Pratik yapmayı severim."

Gözlerim kısılarak sert bakışlara dönüştü.

Dünyada derisi kalın tek adamı etkilemek de tam benlik bir durumdu. Wonder Woman'ın sadece kadınların girebildiği adasına katılmaya hazır hissettiğim bir zamanda beni yalnız bırakmayacak tek adam.

"Hangisi?" İki şarap kadehini bana doğru uzatarak gündüz düşümü yarıda kesti.

"Ne?"

"Kırmızı mı, beyaz mı? Bir içkiye ihtiyacın olduğunu söyledin. Hangisini daha çok sevdiğinden emin değildim, o yüzden ikisinden de koydum. Senin içmediğini ben içerim."

Afallayarak aptala döndüm. İçebileceği her şeyi içmesine şaşırmadığıma dair bir iğnelemede bulunmak istiyordum.

Tam olarak "o tip" gibi görünüyordu: ukala, yakışıklı, kendini dev aynasında gören... Onun gibi bir adamın herkesle yatıp kalktığını bilmek için roket bilimci olmaya gerek yoktu. Tecrübe gözeneklerinden yayılıyordu ve bu da bende eksik olan şeydi.

Çünkü benim gözlerim Rob'un aşkından kör olmuştu, sonrasında açılana kadar.

Kuşkuyla şarabı süzdüm. Bir adamla içki içmek sayılır mıydı bu?

Rob belirli bir bölgeden belirli bir şişe şarap getirir ve kesin bir dereceye kadar soğutulmuş olurdu. Sonra bana bir bardak içirir, ev sahiplerinin en ucuz şarabı nasıl paylaştıkları konusunda kulağıma gösterişli bir yorum fısıldardı.

Elimi uzatıp tereddütle beyaz şarabı aldım. Kırmızı dişimi lekelerdi ve burada kendimi zaten özgüvensiz hissediyordum.

Bu bana ne kadar acı verse de ona teşekkür etmek üzereydim. Fakat parmaklarım bir an onun parmaklarına sürtündü ve ara-

mızda statik bir enerji geçişi yaşandı. Bu da gözlerimin kocaman açılmasına neden oldu. Elimi hızla kadehten geri çekip göğsüme koydum.

"İyi misin?" Kaşları çatıldı.

İyi mi? Neredeyse gülecektim. Sadece kuru taşra havası yüzündendi. Her şey elektriklenirdi. Vurulmuş değildim sonuçta. Ama gerçekten endişelenmiş gibiydi ve bu da... ürkütücüydü.

Bu gece aynı kelimeye dönüp duruyordum. Günün sözü. Hayatım artık *Susam Sokağı*'na dönüşmüştü ve ben de Kırpık'tım.*

Bana şarabımı getirenin de Elmo** olduğundan fazlasıyla emindim.

Kadehi kaptım ve insan içine karışmayı denemeyi planlayarak uzaklaştım. Çünkü insanlarla kaynaşmaktan ne kadar nefret etsem de sanırım orada durup Theo Silva'nın derin, kara gözlerine bakarken onun narenciye ve zencefil kokusunun tadını çıkarmaktan daha çok nefret ediyordum.

* * *

"Beau'dan haber var mı?" diye sordu Summer, devasa aile tarzı yemek masasında hemen yanımda oturuyordu.

Harvey boğazını temizleyerek biraz daha doğruldu. "Evet evet, gayet iyi durumda aslında. Ayaklarında üçüncü derece yanıklar var. Deri nakli yapmaları gerekti ve yeniden iltihaplanmaması için onu yakından takip ediyorlar. Ama dünkü habere göre bu kadar hızlı iyileşmesi karşısında etkilenmişler."

---

* Kırpık ya da orijinal adıyla *Oscar the Grouch*, çocuk programı *Susam Sokağı*'nda küfe ya da çöp tenekesi içinde yaşayan, heyecanlı, çenesi düşük, çokbilmiş kukla karakter. (ç.n.)

** Gıdıklayınca yerde gülerek yuvarlanan, dans eden, kırmızı peluş oyuncak halinden daha da sevimli *Susam Sokağı* karakteri. (ç.n.)

"Her şeyde fena halde iyi olmak tam Beau'ya göre," diye mırıldandı Rhett başını iki yana sallayarak.

Bu sözleriyle herkes güldü. Bahsi geçen öteki kardeşle tanışmamıştım. Anladığıma göre ordudaydı ve görevi sırasında bir şey olmuştu. Şimdi askeri hastanedeydi.

Yanıklar çözümü zor durumlardı. Acil serviste epey görmüşlüğüm vardı. En kötü düşmanımın bile başına gelmesini istemezdim.

Şey, peki... Rob'un başına gelebilirdi. *O kadar* da iyi biri değildim.

"Eve döndüğünde ona birkaç doktor ayarlamamız gerekecek."

Omuz silkerek tabağımda esmer şekere bulanmış bir havucu çatalımla dürttükten sonra kendime engel olamadım ve o teklif ağzımdan kaçtı: "O konuda ben yardımcı olabilirim."

"Öyle mi?" Masanın karşısında Harvey'in yüzü aydınlanınca iyi davranmanın bulaşıcı olup olmadığını merak ettim.

Tıp fakültesinde böyle bir şey öğretilmemişti ama bilim sürekli ilerliyordu.

Gözlerim Theo'nunkilere kilitlendi. Tam karşımda oturuyordu ve bakmamanın zor olduğunu fark ettim. Aramızdaki mumun, hafif kirli sakallı yüzündeki titreşimi dikkat dağıtıcıydı. Ve bakarken yakalanınca çocuk gibi bakışlarını kaçırmak toyluk olurdu.

Ama yine de kaçırdım. Sanki ergenlik yıllarıma dönmüştüm ve popüler bir çocuk sınıfta karşımda oturuyordu.

Bu gece bendeki her şey fazlasıyla alışılmadıktı. Bunu mikroskopla incelememeye karar verdim.

"Tabii." Bakışlarımı tabağıma indirdim. "Hiç sorun olmaz. Elimden gelen her şekilde yardımcı olmaktan memnun olurum."

Summer masanın altından uzanıp güven verici bir tavırla dizimi sıktı. Dönüp ona bakarken, aynı evde büyüyen iki kişinin

nasıl bu kadar farklı olabildiğini merak ettim. Tamamen zıt. Kış anlamındaki *Winter* ve yaz anlamındaki *Summer*. İsimlerimiz sadece aptalca bir kelime oyunu değildi, bir şekilde bizi temsil ediyorlardı.

Ama ben cevabı biliyordum. Ebeveynlerimiz asla birbirinden ayrılmamıştı, sadece etraflarındaki her şeyi ayırmışlardı: Bizim takım onlara karşı.

Ben annemi almıştım, Summer babamızı almıştı.

Şimdi Rhett konuşuyor, Noel'de yapılacak amatör bir hokey maçından bahsederek onun için Sloane'la buzu nasıl temizlediklerini anlatıyordu. Harvey'in yanında oturan zarif sarışın Sloane, başka bir çiftlikte Jasper'la beraber oynadıkları benzer bir anla ilgili hikâye anlatmaya başladı.

Ve NHL* yıldızı Jasper Gervais'ten bahsediyordu. Babamın müşterilerinden biri olan adam, Sloane'un yanına oturmuştu ve ona, vajinasından gökkuşağı çıkartabiliyormuş gibi bakıyordu.

Dinlediğini bile sanmıyordum. Sadece küçük dağları o yaratmış gibi kıza bakıyordu. İfadesini görmek can yakıcıydı. Kıskanmaktan nefret ederdim ama bu gece burada gördüğüm şeylerin çoğu beni karanlık ve tatsız bir duyguyla doldurmuştu.

Neredeyse patlayacaktım.

Başkalarının elinde olanı onlara çok görmek gibi bir şey değildi. Daha çok... onun bende de olmasını istemekti.

Bu da onca yıl ne kaybettiğimi, sahip olmadığım her şeyi fark etmemi sağlamıştı.

Hiç sahip olamayacağım şeyleri...

Gecenin geri kalanında gözlemledim. Yabancı gibi hissederek biraz geri çekildim. Herkes halinden memnundu. Ve ben hiç... değildim.

---

* Ulusal Hokey Ligi. (ç.n.)

Bir petri kabında bakterilerin büyümesini mikroskoptan izlemek gibiydi: Oluşunu görebiliyor, neden olduğunu anlayabiliyordum. Dokunabilecek kadar yaklaşabiliyordum ama yine de sadece bir mercekten bakıyordum. Araştırıyordum.

Hepimiz gürleyen ateşin etrafında ferah oturma alanına geçtik ve ben mümkün olmayacak kadar rahat bir koltukta otururken Theo aylak aylak yürüyerek yaklaştı.

Yine.

Bu adam fena halde amansızdı.

Sadece birkaç adım uzaktaydı, bana doğru gözlerini kısmıştı, kendinden emin bir havası vardı ve fevkalade odaklanmıştı. Ama onun dikkatini çeken Willa bir anlığına gözlerini bana dikti, ben de ona hafifçe gülümsedim. Onu severdim; Summer'a benim hiç olamadığım şekillerde kız kardeş olmuştu.

Sanırım bu yüzden onu hep sevecektim.

"Theo, kadın avcısı. Bugünlerde av nasıl gidiyor?"

Theo'nun gözleri bir an bana sabitlenmiş olarak kaldı, oyunbaz bir kayıtsızlıktan çok odaklanmış bir kararlılıkla doluydu. Aniden onun bana ne söylemek üzere olduğunu merak ettim. Bütün gece ondan kaçınmıştım ve Willa bunu fark edecek kadar dikkatliydi ama zamanlaması tamamen yanlıştı.

"Willa. Nasıl hissediyorsun? Son zamanlarda parladığını söyleyen oldu mu?" Sorudan yan çizişi çok zahmetsizceydi. Çok oyunbazdı. Willa bile sırıtmasına engel olamayarak ona gözlerini devirdi.

Theo'da dayanılmaz şekilde çekici bir şeyler vardı: çocuksu ve eğlenceli... Henüz yıpranmamıştı. Belki de ben çoğu gün "bardağın yarısı boş" tarzı bir kız olduğum için, hayata bakışı "bardağın yarısı dolu" bir adamın çekiciliğiydi bu.

Eaton kardeşlerin en büyüğü olan Cade ağır ağır yürüyerek Willa'nın hemen yanına çöktü ve sahiplenici bir tavırla kolunu

onun omuzlarına attı. "Hamile bir kadına asılmak da tam senlik hareket Theo."

Herkes güldü, Theo bile. Ama ensesinin kasıldığını gördüm, sanki şaka kimsenin bilmediği bir yere dokunmuştu. Öyle hissetmese de başını dik tutmaya kendini zorluyormuş gibiydi.

Biliyordum çünkü bunu ben de yapıyordum.

"Tanrım! Dostum, kadın senin bebeğine hamile ve evinde yaşıyor. Daha neye ihtiyacın var? Alnına adını dövme mi yaptırsın? Sadece dostça davranıyordum."

Şimdi Rhett yürüyüp gelmişti. "Evet, adamım. Senin ne kadar dostça davranabildiğini görmüşlüğüm var. Hatta *dostça* davranmanla tanındığını söyleyecek kadar ileri giderdim."

Theo gülümseyerek gözlerini devirdi. "Senden gelince çok anlamlı oldu Eaton."

"Hey..." Rhett ellerini havaya kaldırdı, birinde birası vardı. "Ben Üç Ayı masalındaki gibiydim. Bütün lapalar fazla sıcak ya da fazla soğuktu. Nihayet tam kıvamında bir..."

Summer yüzünde yapmacık bir öfkeyle onun sözünü kesti. "Lütfen o cümleyi bitirme. Beni cıvık bir gevrekle kıyaslayan herhangi bir benzetme sadece... hayır Rhett. Hayır."

"Ama içine koymayı sevdiğim akçaağaç şurubu bana şeyi hatırlatıyor..."

"Rhett Eaton." Kardeşimin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kendini kontrol et."

Rhett'in dudakları yukarı kıvrıldı, ifadesinden seks akıyordu. Uygunsuz olmanın eşiğindeydi ama Rhett'in geçmişteki davranışına dayanarak onun fevri ve filtresiz olduğunu biliyordum.

Bakışlarımı büyük pencerelerden dışarıya, karlı araziye çevirdim.

Kar *hâlâ* yağıyordu.

"Özür dilerim." Başımı kaldırıp baktığımda Theo tepemde duruyordu. Yemin ederim, bunu bana mı söylediğini anlamak için dönüp arkama baktım. Bir sürü boynuzu olan bir geyik başı arkamdaki duvara asılıydı.

İşaret ettim. "Neden? Onu sen mi öldürdün?"

Dudakları yukarı kıvrılırken gözlerinin yanları hafifçe kırıştı. "Geyikle konuşmuyordum Winter."

Diğer sohbetler akmaya başladı, dikkatler artık Theo'da değildi. Tüm bunların yerine onun dikkati sadece bendeydi. Bu da neredeyse boğucuydu.

"Buraya gelirken yolda seni rahatsız hissettirdiğim için özür dilerim. Niyetim o değildi. Yani..." Elini saçlarından geçirdi; kenarlar kısa, tepesi biraz daha uzundu. Ona bir nevi seks sonrası dağınıklığı havası veriyordu. "Hem de hiç."

Başımla onayladım ama onunla aramda kalkan olabilir gibi kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Tamam."

Koyu renk kalın kaşları alnına doğru yükseldi. "Öyle mi? Yani... özrüm kabul mü edildi?"

"Ya edilmemişse?" Meydan okumayla ona bakarak tek kaşımı kaldırdım. Neredeyse kendimi tanıyamıyordum.

Onunla flört mü ediyordum ben?

Rob bana resmen aklımı kaçırtmıştı. Bir aile toplantısında benden küçük bir adamla flört ediyordum, üstelik ondan hoşlandığım için değil ama... bu iyi hissettirdiği için.

Yüz hatları kasvetli bir hal aldı. "Bu çok acımasızca olurdu çünkü özsaygım insanların beni sevip sevmemesiyle aşırı bağlantılı. Sevilen biri olmak benim en iyi özelliğim."

Gözlerimi kırpıştırdım. Ona nerdeyse bunun en iyi özelliği *olmadığını* söyleyecektim ama bu benim için bile acımasızlıktı.

"Benden hoşlanmazsan kalbim kırılır," diye ekleyerek önümde çömeldi. Gözlerimizin aynı seviyeye gelmesi, bu sohbetin samimiyetini artırmaktan başka bir şeye yaramıyordu.

Gözlerimi devirdim. "Özrünü kabul etmemi istediğini sanıyordum. Şimdi bir de senden hoşlanmak zorunda mıyım?"

Omuz silkti, oyunbaz bir sırıtış gamzelerini meydana çıkardı. "Bunlar temelde aynı şeyler."

Bir homurtu çıkardım. *Bu adam!* "Aynı şey değiller."

Dilinin ucu altdudağının üzerine çıkarken gözlerim kendinden geçmiş bir şekilde hareketi takip etti. "Aynı fikirde olmadığımızda anlaşalım."

Sanki ticari bir iş yapıyormuşuz gibi elimi uzattım, yüz hatlarımı havalı bir maskeye dönüştürmeye çalışıyordum. Bunca yıldır gayet işime yarayan ifadeydi bu. Elimden geldiğince tarafsız bir ses kullanarak, "Özrünü kabul ediyorum," dedim. "Ama senden hoşlanmıyorum."

Kıkırdadı, derin ve sıcak bir gülüştü. Ben sadece bir meydan okumaymışım –hem de göz korkutucu olmayanından– gibi eğleniyordu. "Şimdilik bununla idare edebilirim," diye karşılık verdikten sonra uzattığım eli kabul edip sıktı.

Parmak uçlarımız temas ettiğinde tekrar bir elektrik akımı oldu.

Ama bu defa kuru taşra havasıyla alakası yoktu.

4

Theo

Anne: Sen de bizimle bu gemiye binmeliydin. Hava mükemmel.

Theo: Aile olarak sevgili aramanın ne kadar tuhaf olduğunu aklın alıyor mu acaba? Bir teknede hapsolmuş halde? Kendimi küpeşteden aşağı atardım.

Anne: İş erkek arkadaş veya kız arkadaş seçmeye gelince aileyle iyi geçinmek bana önemli bir özellik gibi görünüyor. Bildiğimden değil tabii. Benimle henüz kimseyi tanıştırmadın.

Theo: Seninle tanıştıracağım bir kız arkadaşım yok.

Anne: Bence durum, sende onlardan çok fazla olması.

* * *

Bütün gece gözlerimi Winter'dan alamadım. Discovery Channel'ı izlediğim için iki sırtlan sürüsünün birleşmesini inceliyor gibi hissediyordum. Evdeki sohbetin de kahkahanın da ardı arkası kesilmiyordu.

Kimse onu rahatsız etmeye çalışmıyordu. Buna gerek de yoktu, kendi başına hallediyordu zaten.

Her hareketi çok yakından inceliyor, büyük dikkatle dinliyor, konuşmanın her bir kırıntısını kafasında evirip çeviriyordu. Beni ona bakarken her yakaladığında, o kadar hızla başını çeviriyordu ki yarın boynunun tutulacağından emindim.

"Sanırım ben geri döneceğim."

Onun bu duyuruyu yapmak için uğraştığını gördüm. Endişeli bir tavırla parmaklarını ovuşturuyor, sohbette bir boşluk olunca biraz öne eğiliyordu. Dudakları açılıyor ama sonra sohbet kaldığı yerden devam edince gözle görülür biçimde oturduğu yere çöküyordu.

Bu kadın dikkate değer zıtlıklarla doluydu; bir an uzak ve özgüvensize yakın bir durumdayken, bir sonraki an sivri dilli ve havalı oluveriyordu. Onun acayip öfkeli ve küplere binmiş halde yola çıktığını düşünmek...

Bitkin düşmüş olmalıydı.

"Araba kullanabilecek misin?" diye sordu Summer, her zaman insanlarla ilgilenirdi.

Winter'ın bakışları pencereden dışarı kaydı, kar hâlâ yağıyordu.

Hayır.

"Evet. Ben iyiyim."

Sertçe dişlerimi sıktım. İyi değildi. İki saat önce de iyi değildi, sırf yemek yiyip bir kadeh şarap içti diye karlı ve karanlık taşra yolunda araba sürmek konusunda aniden sihirli bir şekilde rahat hissedecek hali yoktu.

"Ben seni bırakabilirim. Eminim yarın arabanı getirebiliriz."

Dudak büktü, omuzlarını salladığı ve burnunu havaya diktiği o buz kraliçesi rutinini devreye soktu. "Bu tamamen gereksiz."

Deri koltukta karşısında oturduğum yerden ona en iyi *saçmalıyorsun, hayatım* bakışımı attım.

"Bana öyle bakma."

"Nasıl bakmayayım?" Yüzümü duruma uygun bir şekilde ifadesiz tuttum.

Odadaki herkesin gözleri aramızda gidip geldiği sırada parmağını havada bana doğru uzattı. "Benden daha iyi biliyormuşsun gibi."

"Bu durumda biliyor olabilirim."

Dudaklarını büzerken fena halde ciddiydi. "Bilmediğini garanti ederim. Ben bir doktorum."

"Ah? Tıp fakültesinde kışın araba sürmek üzerine özel ders mi aldın?"

"Sen boğa rodeosu okulunda aldın mı?" diye hafiften zehirli bir sesle laf soktu ama ben sadece kahkaha atmak istedim.

"Saçmalama. Boğa rodeocuları okula gitmez. Ayakkabılarımızı bağlamayı ve dişlerimizi fırçalamayı öğrendiysek şanslıyız." Ona inci gibi beyaz dişlerimi gösterdim, herkesin bizi izliyor olması umurumda değildi.

"Ayakkabılarını bağlayamadığını biliyorum zaten. Dürüst olmak gerekirse, hijyen kısmı da pek sürpriz olmadı."

"Botlarımın bağlanmamış olduğunu fark edecek kadar beni incelemen gururumu okşadı. Ve hijyenim konusunda yanıldığını kanıtlamaktan mutlu olurum, belli ki yakından ilgilisin."

Gözleri kısılınca güldüm. Ne kadar denerse denesin damarıma basamıyordu çünkü bu *acayip* keyifliydi.

"Bu doğru. Rhett çoğunlukla giy-çık tarzı botlar giyer," diye araya giren Summer biraz tuhaf bir kahkaha attı, aramızdaki gerilimi yumuşatmak istediği belliydi.

Keşke yapmasaydı. Winter'ın çözüldüğünü görmekten keyif alıyordum.

Rhett, "Kabalık!" diye haykırırken herkes güldü.

Winter bu fırsatı kullanarak ayağa kalktı. Kız kardeşine tuhaf bir şekilde hafifçe sarılıp sırtına pat pat vururken, vücudunu bana doğru çevirmekten bile kaçındı. İki kadın sessizce fısıldaştılar ve bu görüntü karşısında hafifçe yüreğim sızladı.

Summer'ı kardeşim gibi sevmeye başlamıştım ve Rhett'in anlattıklarından, Winter'la aralarındaki mesafenin ona acı verdiğini biliyordum.

Bu yüzden kendi kendime, birazdan yapacağım teklifin Summer için olacağını söyledim; ablasında inkâr edilemeyecek kadar çekici bir şeyler olduğu için değil.

"Ben de gideyim."

"Şimdiden mi?" diye sordu Rhett.

"Evet, yarın spor salonunda görüşür müyüz? Belki Summer bizi ağlatabilir."

Rhett ve Jasper güldüler çünkü onunla spor yapmak konusunda neden bahsettiğimi *biliyorlardı*. Summer tatlı ve ufak tefek olabilirdi ama kişisel antrenör moduna girince düpedüz şeytani birine dönüşüyordu. Hiçbirimizin hayatında daha önce, Hamilton Athletics'te antrenmanlara başladığımızdan beri olduğumuzdan daha iyi bir kondisyonda olduğunu sanmıyordum.

"Hepinizin bu kadar narin olması benim suçum değil," diyen Summer darbeyi vurdu ve dönüp bize sırıttı. Evet, bence bizim zorlandığımızı izlemekten keyif alıyordu.

"İşte siz erkekler," dedi Winter keskince. Ardından başka tek kelime etmeden gitmek üzere hareketlendi.

Kardeşi bana yalvaran bir bakış attı. "Theo..."

Tek elimi kaldırıp onu durdurdum. "İyi olduğundan emin olacağım."

Winter koridorun ucundan ofladı çünkü tabii ki insanüstü bir işitme kabiliyeti falan vardı. Ben de sadece Summer'a gözlerimi devirdim.

Cade, "Dikkat et, bu seferkinin pençeleri var," dediği anda Willa sivri dirseğini onun böğrüne geçirdi.

Sırıttım. "Sorun değil. Sırtımın tırmıklanması hoşuma gider."

* * *

"Seninle gelmiyorum."

Winter ön basamaklardan fırtına gibi indi, kar küresinde yaşıyormuş gibi kar taneleri etrafında toplandı.

"Tamam."

"Seninle konuşmak bile istemiyorum."

"Peki o zaman sus," dedim ona kıkırdayarak ve gelip basamakların tepesinde durdum.

Ağzını açtı, sonra yeniden kapattı. "Çok sinir bozucusun."

"Bu tıbbi bir teşhis mi?"

"Ben..." Başını çevirirken dudaklarının seğirdiğine yemin edebilirdim. "Yüce Tanrım, sen inanılmazsın."

Ona en iyi bilmiş gülümsememi sundum. "Bunu çok duyuyorum."

Sert ve kuru bir kahkaha patlatarak başını tamamen karanlık gökyüzüne kaldırdı. Dikkatini bana çevirdiğinde kar taneleri kirpiklerini donatmıştı. "Ayrıca çok kafa karıştırıcısın. Benden ne istiyorsun?"

Şimdi ses tonu farklıydı; resmen bitkinlik akıyordu. Durduğum yerden küçük ve yorgun görünüyordu; ağlayabilir veya gülebilirdi ama hangisini seçeceğine karar veremiyormuş gibiydi.

Onu iğnelemeye devam etmek istemiyordum bile. İstediğim, ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemekti. Bu teselliye ihtiyacı olduğunu hissediyordum.

Anneme ya da kız kardeşime de aynısını yapardım.

Ama ona kaldırabileceği şeyi verdim, bu da soğuk ve sert gerçeklerdi. "Sadece seni güvenli bir şekilde eve götürmek istiyorum."

Karşılık olarak hıçkırığa benzer bir şekilde güldükten sonra tekrar lacivert gökyüzüne baktı. "Ev."

Verandanın korkuluklarına yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturarak onu izledim. Ona alan tanıyordum ama aynı zamanda yalnız bırakmak da istemiyordum.

"Kasabadaki otelde kalıyorum. Rosewood Inn'de."

"Öyle mi?" Başımı yana eğdim. "Ben de."

Bana inanmaz bir bakış attı.

"Hadi ama Winter. Ben de tam bir köpek değilim, bana biraz itibar et. Ben senin önünden sürsem, sen de takip etsen nasıl olur? Bu şekilde karşımıza yabani hayvan çıkarsa ona önce ben çarparım."

Gözlerini devirdi ama dudakları söylediğimi tekrarladı. "Takip mi?"

Omuz silktim. "Evet. Böylece kasabaya vardığında güvende olursun. Gidişimi izleyebilir ve beni de bir daha görmezsin."

Şimdi dudakları yukarı kıvrılmıştı ama bu çalışılmış bir ifadeydi. "Bu kesinlikle cezbedici."

"Gidişimi izlemek mi? Bugün seni bunu yaparken yakalamıştım zaten." Göz kırparak merdivenlerden indim ve kamyonetimi açan tuşa bastım.

"Sen iflah olmazsın."

"Oooo! İflah olmaz! Güzel kelime. Tam *Bridgerton* işi. Hoşuna giden bir şeyse dük rolü yapabilirim."

Arabasının sürücü tarafındaki kapıyı açıp içeri girmesini işaret ettim ama aniden durdu. Nihayet eğlenmiş görünüyordu. "*Bridgerton*'ı biliyor musun?"

"Evet. Boğa rodeosu okulunda bana okumayı bile öğrettiler."

"*Bridgerton*'ı okudun mu?"

Okuma yeteneğimden o kadar etkilenmişti ki hâlâ hareket etmiyordu; ben de kapıyı açık bırakıp kamyonetime yöneldim. Sürücü koltuğuna tırmanırken kahkaha attım. "Ergen mastürbasyon materyali olarak onları annemden çaldım." Bu cevabıma karşı nefesinin kesilişi daha şiddetli gülmeme neden oldu ve kapımı kapattıktan hemen sonra, "Hadi gidelim Tink!" diye seslendim. "Varolmayan Ülke'ye gidiyoruz!"

Sırf kendisini bir Disney perisine benzetmememi söylemek için beni takip edeceğini biliyordum artık.

* * *

Yavaş gidiyordum. Gerekenden daha yavaştım ama arkamda onun farlarını görmek göğsümdeki baskıyı hafifletiyordu. Daha önce hiç kar görmemiş gibi araba kullanıyordu ve bir çukura gireceğinden endişeliydim. Yine de en azından onu oradan çıkarıp bir çekici çağırmak üzere ben yanında olacaktım. Dilek Kuyusu Çiftliği'nde oturup, yollardan itiraf etmeyeceği kadar çok korkan bir kadının tek başına belaya bulaştığını düşünmekten iyiydi.

Yolculuk olması gerekenin iki katı sürdü, Chestnut Springs'in ilk kırmızı ışığına vardığımızda ise derin bir nefes verdim. Yollar kötüydü ve onun rahatladığını altı metre öteden hissettiğime yemin edebilirdim.

Rosewood Inn'in önüne çektiğimizde kamyonetimden inip ona söz verdiğim gibi yürüyerek uzaklaşmaya başladım. Winter'ı bir gece için yeterince iğnelediğimi düşünüyordum. Yine de onu bir daha görememe fikrinin beni bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığını fark ettim.

İyi bir ağız dalaşı partneri bulmak zordu.

"Hey, Theo!" diye seslendi, kardan korunmak için çenesini paltosunun içine sıkıştırmıştı. Sıcak bal rengi saçları, üstündeki sokak lambasından gelen ışığın altında parlıyordu. "Sen eee..." Kollarını korumacı bir tavırla kendine dolarken tuhaf bir şekilde bakışlarını kaçırdı. "Bunun için teşekkürler."

Başımı salladım. "Elbette. Her zaman."

"Yolların kötü olduğu tüm zamanlarda ne yapacağım yani? Seni arayacağım, sen de beni kurtarmaya mı geleceksin?"

"Evet. Tabii. Ne zaman yardıma ihtiyacın olursa beni arayabilirsin."

Bir an için afallamış gibiydi. "Neden?"

Omuz silktim. "Bilmem. Neden olmasın?"

Dudaklarını birbirine bastırarak birkaç saniye bunu düşündü. "Ama beni tanımıyorsun bile."

"Birine iyi davranman için onu tanıman gerekmez."

Kadının kafası gerçekten karışmış gibiydi. "Bu söylediğin bir tür saçma karma zımbırtısı mı?"

"Hayır, tamamen kendimle ilgili. Birine kötü davrandığımda kendimi içten içe yiyip bitirmek gibi bir huyum var. Haliyle iyi davrandığımda da bu beni mutlu ediyor. Olumsuz olmak yorucu bir şey, biliyor musun? Ve benim şekerleme yapacak vaktim yok."

"Tuhaf."

Başımı yana eğdim. "Öyle mi? Yorgun görünüyorsun Winter."

"Yorgunum."

"Dene o zaman."

"Neyi deneyeyim?"

"Hoş bir şey yapmayı. Bak bakalım, nasıl olacak. Nefret edersen bana tekrar kötü davranabilirsin, bunun için sana izin vereceğim."

Gözlerini devirdi ama bunun üzerine düşünüyormuş gibi yanaklarının içini ısırdığını görebiliyordum. Nihayet, "Tamam," diyerek derin bir şekilde nefes verdi. "Theo, buraya güvenli bir şekilde gelmeme yardım ettiğin için sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

"Değişir." Bu teklifi ciddiyetle geri çeviriyormuşum gibi çenemi ovuşturdum ama kabul edeceğimi çoktan biliyordum. Winter'da farklı bir şeyler vardı ve şu anda ona veda etmeye hazır değildim. Açıklayamadığım bir çekim...

Başka bir kadın olsa muhtemelen tek bir bakış atar ve *çok çaba gerektiriyor* diye düşünürdüm ama onu daha iyi tanımaya çok hevesliydim. O soğuk görüntünün altında ne olduğunu öğrenmek istiyordum. "Daha mı çok şarap içeceğiz?"

Belki de Noel ruhu gibi bir şeyden dolayı onun için üzülüyor ve ona ekstra iyi davranıyordum. Fakat Winter'a çekiliyordum ve bunun tek nedeni güzel olması değildi.

"Hayır. Sanırım bu daha çok tekila türünden bir gece," diye karşılık verince beni şaşırttı. Ona doğru ilerlemeye başladım, işte açıklanamaz bir şekilde çekiliyordum.

"Nasıl istersen," derken, uzanıp yanağına dokunabilecek kadar yakınına geldim. İrkilir miydi? Ya da elime mi yaslanırdı? Öğrenme fırsatım olmadı çünkü otel lobisine doğru döndü.

Bu defa ona dokunmaya tereddüt etmedim. Elimi beline bastırarak onu ön kapıdan bara yönlendirdim.

Tekila dostum sayılmazdı.

Ama bu kız için bir istisna yapacaktım.

5

Winter

Marina: Az önce Rob ile konuştum.

Winter: Ah ne iyi. Evliliğimizdeki sorunları anneme açmaya karar vermesine bayıldım.

Marina: Onu terk etmeyi cidden düşünüyor olamazsın.

Winter: Yaptığı şeyden sonra mı? Evet, düşünüyorum.

Marina: Daha iyisini bulacağından şüpheliyim. Ben olsam sineye çekerdim.

Winter: Evet, çekeceğini biliyorum. Ben o evin içinde büyüdüm.

Marina: Sırf kırma kardeşin yüzünden onu terk edersen, o kızın kazanmasına izin vermiş olursun.

* * *

"Annem kindar şirretin tekidir. Ben de ona çekmişim." Elimi yüzüme yasladım, dirseğim masanın üzerindeydi. "Bu genetik. Bu yüzden Summer böy-

le iyi biri. Annesi Sofia çok iyiydi. Onu çok iyi hatırlamıyorum ama eğlenceli olduğunu hatırlıyorum. Çok sık gülümsediğini hatırlıyorum. İçten içe, dadıyı becerdiği için babamı suçlayamıyorum."

Theo yetiştirilme tarzımın hikâyesine odaklanmış beni izliyordu. İki shot tekilayı fondip yaptıktan sonra devamını ağır ağır yudumlamaya başlamıştık.

"En kötü kısım ne, biliyor musun? Hamile kaldığında annem onu kovdu. Bu sadece onun suçuymuş gibi. Sofia'yı severdim. Ondan sonra gelen dadı *kötü* biriydi. Sanki annem onu işe alarak sadece babamı değil, beni de cezalandırmıştı."

Bu hikâyeyi anlattığımda çoğu kişi bana acıyarak bakardı ama Theo sadece eğleniyor gibiydi.

"Tanrım. Kip'in öngörülemez biri olduğunu biliyordum. Ama bu... adam bir domuz." Son kelimeyi söylerken kıkırdadı, sesinde inanamayan bir ton vardı.

Babamın seçkin bir sporcu menajerlik şirketi vardı, belli ki Theo'yu da temsil ediyordu. Bu geceye kadar bilmediğim bir dedikoduydu bu. Onun Rhett'in adamı olduğunu biliyordum. Rhett kovboy şapkasını asmaya karar verdiğinde ya da bir boğa rodeocusu emekli olduğunda ona ne deniyorsa işte, çırağını da kendisini ünlü yapan kişiye yönlendirmişti.

"Evet." *V*'yi vurgulayarak söyledikten sonra tekila kadehini kafaya dikip boğazımı yakan bir yudum daha içtim. Rahatlatıcı ve alışılmadık bir sıcaklık göğsüme yayıldı.

En son ne zaman adamakıllı sarhoş olduğumu hatırlamıyordum. Rob eğer şarabından belirli miktardan fazla içersem bana "tadını takdir etmediğimi" söylerdi ve ben de profesyonel açıdan kıçımı o kadar yırtmakla meşguldüm ki gevşeyecek vaktim olmazdı: Ders çalışıyor, fazladan nöbet alıyor, çağrılara koşturuyordum.

Annemin benden beklentilerini karşılıyordum.

"Yani Sofia, Summer'a hamile kaldı. Kip de annene söyledi."

"Marina," diye düzelttim çünkü yıllardır ona adıyla hitap eder olmuştum. Ya da her gün birlikte çalıştığımız için Dr. Hamilton. "Marina'nın benim için hayali, bir gün onun gibi başarılı bir plastik cerrah olmam. Bu yoldan gidersem belki ona anne demeye devam ederim. Ama acil servisteki kaos ve öngörülmezlik kendimi evimde hissettiriyor."

"Bunların hepsi gerçek mi? Sanki bana pembe dizi anlatıyorsun gibi geldi. Bazen annem bana *Yalan Rüzgârı*'nın özetini anlatır ve bunu duyduğuma yemin edebilirim."

Dudak büktüm, annemin beni arayıp pembe dizi gibi sıradan bir şeyden bahsetmesini dilerdim. Alkol damarlarımda çağlarken içmeye devam ettim; bir kez olsun kafamın içinde değil de yüksek sesle düşünüyordum.

"Yıllarca onun kuklası olduktan sonra hayatımda ilk defa ona karşı geldim ve gözünü bile kırpmadan acımasız yüzünü bana çevirdi." Başımı iki yana salladım, Theo biraz afallamış gibi o kara gözlerle bana bakıyordu. Size sarılan ve en sevdiği boktan diziden bahseden bir anneniz olunca hayal etmesi zordu muhtemelen.

"Bu acımasız tarafın, Summer'ın iyi tarafı gibi genetik bir durum olup olmadığını merak ediyorum, biliyor musun? Belki de karakterimin bu tarafı çirkin yüzünü göstermeyi bekliyordur sadece. Annem gibi olmak istemiyorum ama çoktan ona benzediğimden endişeliyim."

"Bence bu konuda endişelenmen bile annene hiç benzemediğini gösterir."

Bir yudum daha içtim. Adam tatlıydı. Benim için *pek de* aynı şey söylenemezdi gerçi; sadece sarhoştum ve çenem açılmıştı.

"Evet, dağılmış haldeyim. Marina kendini asla benim durumuma düşürmezdi."

Elini küçük, dairesel yüksek tepenin üzerinde kaydırarak güçlü parmaklarıyla dirseğime hafifçe vurdu. "Hey hey! Burada benimle oturmak *o kadar* da kötü değil."

Başımı iyice eğerek bakışlarımın tembelce ve biraz sarhoş bir tavırla üzerinde gezinmesine izin verdim. "Hayır, tamamen aynı fikirdeyim. Göze fazlasıyla hoş görünüyorsun."

Normal şartlar altında bunu söylediğim için kendimi azarlardım. Ama bu küçük kasaba otelinin barında otururken hiçbir şey normal değildi.

"Oha!" Biraz geriye çekilerek iki elini de havaya kaldırdı, kusursuz yüz hatlarına dramatik bir tavır yerleşmişti. "Hoş davranmayı deneyeceğini sanıyordum, harika iş çıkaracağını değil."

Dudaklarım ağır ağır yukarı kıvrıldı. Komik biriydi.

Hayatımda komik insanlarla pek vakit geçirmediğimi fark ettim.

Zeki. Akademik. Başarılı.

Etrafımda bulundurduğum insanlardan beklediğim özellikler listesinde "komik" ve "iyi" çok alt sıralardaydı.

"Ben züppe miyim?" diye yüksek sesle sordum, ağzıma geleni söylüyordum.

"Eğer züppeysen bundan hoşlandım."

Gözlerimi devirdim ve o ele dayanmaya devam edersem yere yapışabilirmişim gibi hissederek taburemde kıpırdandım.

"Neden gözlerini deviriyorsun?" İçkisini kafaya dikip barmene bir tane daha vermesini işaret etti. Adamın dudakları onaylamaz bir tavırla büzüldü, bir tur daha içmeye ihtiyacımız olmadığını düşünüyor gibiydi. Ve neredeyse kahkaha atacaktım.

Herkesin beni kınamasından usanmıştım.

"Benden hoşlanmıyorsun."

"Hoşlanıyorum." Çenesini eğme şekli kesindi, tartışmaya mahal vermiyordu.

Tekilamdan kalanı kafaya diktim, bir damlası dudağıma döküldü. Theo'nun gözleri ağzıma odaklanınca dünya bir anlığına durdu. Altın içki damlasına bakıyordu. Temizlemek için dilim dışarı çıktığında bakışları alışılmadık bir şekilde ısındı.

Çünkü erkekler bana böyle bakmazlardı.

Evlendiğim adam bakmıyordu.

Ve kesinlikle Theo gibi adamlar da bakmıyordu.

Barın arkasından gelen bardak kırılma sesi, etrafımızdaki tüm seslerin gürültüyle hayata dönmesine neden oldu; birisi duraklattıktan sonra oynat düğmesine basmıştı sanki.

Dudaklarımdan gergin bir kıkırdama kurtuldu, dönüp bara doğru baktığımda yorgun görünen barmenin kırık camlardan oluşan bir karmaşayı temizlediğini gördüm.

"Senden hoşlanıyorum Winter. İnsan olarak." Theo'nun gözleri bana fazlasıyla kararlı bir şekilde bakıyordu. Bu ürkütücüydü. "Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

"Sen her zaman söylemek istediklerini böyle uluorta söyler misin? Acayip tuhaf bir şey." Gözlerimi kıstım. "Çıkarın ne?"

"Bir çıkarım yok. Hoş bir kızla içki içen iyi bir adamım sadece."

Aramıza iki shot tekila daha koyuldu ama ikimiz de başımızı kaldırıp onlara bakmadık. Ben karşımda oturan özgün adama bakmakla meşguldüm.

"Sen bir erkek orospusun. Ve benden küçüksün. Ayrıca *böyle* görünüyorsun." Bir parmağımı ona doğru salladım.

"Yine de senden hoşlanıyorum."

"Ben mutsuz bir evliliği olan yirmi sekiz yaşında..."

Theo gözlerini devirerek lafımı kesti. "Önemli bir şeymiş gibi *iki* yıllık yaş farkımızdan tekrar bahsedersen seninle hiç acımadan dalga geçeceğim."

Dudaklarımı yaladım. "Peki. Ben mutsuz bir evliliği olan bir *kadınım* ve bir odayı dolduracak kadar duygusal yüküm var. Kimsenin onaylamadığı bir ihtisas programından geçmeye çalışıyorum."

"Ben onaylıyorum," diye karşılık verdi. Bunu bir gösteri veya şova dönüştürmeden, bir gerçeği belirtiyor gibi söylemişti.

"Beni onaylıyorsun ama benden hoşlanmıyorsun. Bu daha mantıklı geliyor."

Artık sırıtıyordu, içkisinden bir yudum aldı ve yutkunurken gözlerim boğazının hareketine kaydı: esmer teni, koyu renk kirli sakalı ve âdemelmasının belirgin çıkıntısı.

Bir adamın tiroit kıkırdağının beni etkileyeceği kimin aklına gelirdi?

"Hayır Winter, senden hoşlanıyorum. Hoşlanmadığımı söyleyip durma."

Kuru bir gülümseme dudaklarımı kıvırırken sevimli küçük barı inceledim. Bir tür eski moda Viktorya dönemi cazibesi mekânı süslüyordu. Zarif butik otele mükemmel bir şekilde uymuştu.

"Ben hoş biri değilim Theo. İnsanlar benden *hoşlanmaz*. Gerçekten." Parmağımı kaldırıp gözlerimi kocaman açtım ve gevezelik ederek iyi adam olmaya soyunmasının zamanı olmadığını ifade ettim. "İnsanlar zeki ya da başarılı olduğum için bana saygı duyar. Ama benden *hoşlanmazlar*."

Karşımdaki adam öylece baktı. Sözlerimin zihninde gezindiğini görebiliyordum. Söylediğim her şeyi gözden geçirirken kafası öne arkaya eğiliyordu.

"Sanırım kalp durduran ve ağızları bir karış açık bırakan türden bir güzelliğin olduğu için senden hoşlanıyorum."

Yüzümden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Kimse zekâm yerine güzelliğime iltifat etmemişti ve ben... ben bundan ne çıkaracağımı bile bilemedim.

"Benimle taşak mı geçiyorsun?" deyiverdim.

"Yok." Taburesinde geriye yaslandı, gözleri beni takdirle süzerken kol kasları dikkat dağıtıcı bir şekilde şişti. "Kesinlikle seksi olduğun için senden hoşlanıyorum. Ve küfürlü kelimeleri fazlasıyla net bir şekilde telaffuz ettiğin için. Küfreden insanların küfretmeyenlere göre daha dürüst ve güvenilir olduğunu biliyor muydun?"

Ağzım açık kaldıktan sonra onu hissettim. Yabancı bir şeydi ama bu beni durdurmadı. Başımı masanın üzerinde çaprazladığım kollarıma yaslayıp kahkahalara boğuldum. Susturmaya çalışırken çıkan kahkahalar boğazımı acıtıyordu. Ne kadar şiddetle tutmaya çalışsam da gözlerimden yaş olarak aktı. Kriz beni ele geçirirken omuzlarım titriyordu.

Theo'nun derin bariton kahkahasının bana katıldığını duydum, bir senfoni gibi benimkine karışmıştı.

"Ama ben çok fazla beyin sarsıntısı yaşadım. Yani karar verme yetim bozuk olabilir," diye kahkahasının arasında ekledi.

Daha da şiddetle gülecek kadar sarhoş ve yorgundum. Nefes nefese, "Siktir," diyerek doğruldum ve gözlerimi sildim.

"Evet, işte oraya daha az takman gerek."

"Ne?" Tekilaya uzandım, kahkaha krizinden sonra boğazımı ıslatacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Daha az sikine takman gerek."

Alkol doğruca dolaşım sistemime karışırken, abartıyla omuz silkerek dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Şöyle bir şey." Theo biçimli kollarından birini uzatıp taburemi kavradı ve küçük yuvarlak masanın etrafından çekti. İkimizi de döndürerek yüz yüze getirdi, bu da dizlerimin dışının onun iç bacaklarına dayanması demekti. O baharatlı narenciye kokusu etrafımı sardı. Öne eğilip burnumu boynuna sürtme dürtüsü bana kamyon gibi çarptı.

Fazla yakındık.

Ama bunun pek farkında değil gibiydi. Sadece dönüp ellerini kaslı bacaklarının üzerine koydu, on parmağı da genişçe açılmıştı. "Düşün ki sikine takacak on şey var..."

"Ah, sanırım bu matematik problemini ikinci sınıftan hatırlıyorum."

Alayımı görmezden gelerek devam etti: "Ve yer dolunca, başka bir şey takamayacaksın. Sınıra ulaşacaksın. Tamamen dolmuş olacaksın."

Gözlerimi devirdim. "Yüce Tanrım..."

"Ama sen burada oturmuş, ne yapmak istediğini bildiğin kariyerinle ilgili anneni takıyorsun, Summer'ın varlığından bile haberdar olmadığı bir hakaret yüzünden kardeşini takıyorsun, seni perişan eden kocanı en az birkaç kez takıyorsun."

Bana attığı keskin bakış o hikâyeyi de bildiğini gösteriyordu. Biraz küçüldüm.

"Anlattığın o hikâyede öyle olmadığı halde seni yargılıyormuşum gibi beni de taktığını gördüm. Yani elimizde..." İkimiz de bakışlarımızı ellerine çevirdik. "Takacak dört yerin kaldı, sonra tamamsın." İyice hızını almıştı. "Bir tur daha içki ısmarladığımızda barmenin o kınayan, aksi ifadesini görünce onu da taktığından fazlasıyla eminim. Hadi ama Winter. O adam mı? Daha az önce bir tepsi dolusu bardak devirdi. Şimdi üç yerin kaldı. Neden onda ziyan ettin ki?"

İç çektim. "Bu karşılaştığım en saçma matematik. İnsanları *sikime* takıyor olmam... sen öyle söyleyince kulağa şey gibi geliyor..."

Kara kaşları yukarı kalktı. "Ne gibi?"

"İnsanları zoraki beceriyormuşum gibi geliyor." Güldüm. Mecburdum. "Beni yalnız bıraktığı için babamı da sikime takmamla ilgili bir şey söyleme lütfen. Asla düzelemem."

"Söylememe gerek yok, sen itiraf ettin."

Ben onu izlerken bir parmağını daha kıvırdı ve ben de onu taklit ettiğimi fark ettim. Ellerim elbisemle çoraplarım arasındaki çıplak ten üzerine yayılmıştı, o taktığım her seferi sayarken bir parmağımı kıvırıyordum.

Takacak iki yer bana bakıyordu ve içlerinden birinde basit bir altın yüzük vardı. Rob'un bana aldığı pırlanta yüzük cerrahi eldivenleri yırtmasın diye bunu takıyordum.

Başımı kaldırıp Theo'ya baktım. Büyük bir dikkatle beni izliyordu. Teni çok pürüzsüz ve bronzdu. Hatları çok keskindi. Karakteri çok... *eğlenceliydi.*

Hayatımdaki her şeyin antiteziydi.

Aniden benim hakkımda ne düşündüğünü de taktım.

Tek kelime etmeden bir parmağımı daha kıvırdım. Bunu yapmamı izledi ama sıcak eli elimin üzerine kapandı, yüzükparmağımı tutup geri açarken nasırlı parmakları bacağımı sıyırdı.

"Beni oraya takma Winter, buna gerek yok. Seni yargılamıyorum. Ve tamamen dolmaya sadece iki yer uzaksın."

Tamamen dolmak. Fazlasıyla anlamsız bir söz öbeği vücuduma bir tahrik dalgası gönderdi. *Tamamen dolmak.* Samimi bir şekilde bana doğru eğilerek sesinde hafif bir hırıltıyla söylemişti. Bacak bacak üstüne atarak aralarındaki ince sızıyı bastırdım.

"Tanrım." Elimi saçlarımdan geçirerek yüzümden uzaklaştırdım ve sıkıca geriye ittim. "İnsanların senin hakkında düşündüklerini takmadığını mı söylüyorsun yani?"

Omuz silkerek başını bana doğru eğdi. "Takmamaya çalışıyorum."

Tekila ve narenciye kokusu ile derin çikolata gözleri çok yakındı. "Bu gece seni gördüm. Sana kadın avcısı dediklerinde gerildin."

Bakışları gözlerimde dolaştı ve Tanrım, görüldüğümü hissettim. Bakışlarının ağırlığı altında tenim karıncalandı. Kimse bana bu kadar yakından bakmamıştı. Bu kadar anlayışla...

"Huyundan vazgeçmek her zaman kolay olmuyor."

"Sanırım atasözü tam olarak, 'Huylu huyundan *vazgeçmez*,' şeklindeydi."

Dilini altdudağına bastırarak bir an için başını iki yana salladı. "O zaman insan yedisinde neyse yetmişinde de odur diyelim. Kimse öyle doğmaz, biliyorsun."

"Yani tam bir erkek orospu değil misin?"

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Bu terimi aşıyorum artık. Ama insanlar istediklerini görür. Ben içten içe ne çeşit bir adam olduğumu bilirken, onları boş kalan her yere taktığımı düşünebiliyor musun?"

Adam. Evet. Adam.

Beynim bu noktada tak diye durdu. Çünkü Theo gerçek bir adamdı; tüm o erkeksi hatlar, koyu renkler, nazik dokunuşlar, centilmen tavırlar.

Tamam, fena halde çekiciydi.

"Bu sezonun sonunda kazanamayınca odağımı ikiye katlamayı hedef haline getirdim. Biraz daha büyümeyi de. Bu yüzden buradayım, Rhett ve Summer'la antrenman yapıyorum. Daha çok egzersiz, daha az... oyun. Sürekli çalışıp oynamamak Theo'yu sıkıcı bir çocuk yapıyor."

Oyun. Bu adamın söylediği her kelime kulağa seksi gelmek zorunda mıydı? Yemin ederim denemiyordu bile, ama sözleri dişlerinin ya da kirli sakalının yapacağı şekilde tenimi çiziyordu. Theo Silva'da sıkıcı hiçbir şey yoktu.

Aslında başının tepesinde bana uzak durmamı söyleyen devasa bir neon tabela da taşıyor olabilirdi. Çünkü insanlar beni incitmiş, güvenme kapasitem sıfırı tüketmişti. Ama yine de...

"Biraz oynamak gerçekten işime yarayabilirdi." Ben ona dönerken dizim dizine çarptı, aklıma bir fikir gelmişti.

Çok kötü bir fikir.

"Daha az sikine takmak ve daha çok oyun. Senin için bu stratejiyi sevdim."

Sikine takmak derken dudaklarının aralanışı midemin kasılmasına neden oldu ve yasaklarım rüzgâra karıştı. Onları bırakıp beynimi birazcık kapatsam ne olurdu? Sadece kendim için bir şey yapsam? İyi hissettiren bir şey...

Tanrı biliyor, Rob asla bana kendimi iyi hissettirecek etkiyi göstermemişti. Filmlerde ya da kitaplarda olduğu gibi değil. Hani şu, sırf bir adam ona baktığı için kadının kalp atışlarının hızlanması ve teninin karıncalanması gibi şeyler.

Theo bana aynen öyle bakıyordu; onun bir sonraki yemeği olabilirmişim gibi.

"Belki de gerçekten ihtiyacım olan şey daha çok sikine takmaktır." Ooof. Bu tekilanın bulandırdığı beynimde, kulağa geldiğinden daha havalı görünmüştü.

"Örnekte olduğu üzere sadece on hakkın var."

Altdudağımı ısırdım. "Kastettiğim o değildi."

Yüzümden anlamış olmalıydı çünkü geriye çekilirken dolgun dudakları aralandı ve gözleri için için yanmaya başladı. "Bana ahlaksız teklifte mi bulunuyorsun?"

Dudak bükerek gözlerimi kaçırdım. "Hayır."

Hiçbir şey söylemedi ve dikkatimi tekrar ona yönlendirdiğimde itiraf ettim. "Tamam, belki. Sırf eğlencesine. Nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum." Kafamda Rob'un görüntüsü belirdiği anda iteledim. Onun bu anda bulunmasına izin yoktu. Kendim olmam gerekiyordu. Bunu yapacaksam ondan kurtulmam gerekiyordu. "Adamakıllı becerilmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanmıyorum."

Hem keyif hem de şok,, yüzünde çatışma halindeydi. "Resmen çok fazla içtin."

"Hayır. Sen bunu bir bahane olarak kullanıyorsun sadece. İlgilenmiyorsan doğruca söyle. Ben bir doktorum, çekimin biyolojisinin nasıl işlediğini bilirim. Zorlayamazsın. Anlıyorum."

Başımı kaldırıp baktığımda yüzündeki ifade ilkeldi. Adam güzeldi ve aniden ne kadar geri zekâlı olduğumu fark ederek afalladım. Bu adam ligimin dışındaydı: Fazla yakışıklı, fazla tecrübeliydi.

"Biliyor musun? Bir şey söylediğimi unut. Bende bu tutucu kız kurusu tavrı var ve seni suçlamıyorum..."

"Winter. Benden isteseydin o benzin istasyonunun arka odasında seni adamakıllı beceririm."

Sözleriyle donup kaldım.

"Burada oturup bütün gece bunu düşünmemişim gibi davranmayacağım." Gözleri bilmiş bir tavırla vücudumda gezinerek değerlendirdi, sanki tenimin kızardığını ve meme uçlarımın dikleştiğini görebiliyordu. Bacakları bacaklarımı sıkıştırırken beni tutsak etti. "Bu elbise *kolaylıkla* yukarı sıyrılabilir. Ama..." Başını yanımızdaki masanın üzerinde duran bardaklara doğru eğdi. "Bir sürü tekila içtik. Bir şeyden pişman olmanı istemiyorum."

Pişman mı? Ona bir hastaya baktığım gibi baktım ve *herhangi bir kadın Theo Silva'yla yattığı için pişman olmuş mudur acaba* diye merak ettim. Fazlasıyla olasılık dışı görünüyordu.

Ve öğrenmek istiyordum.

Bilim adına.

Bu yüzden shot'ımda kalanları kafaya diktim ve çantamdan bir kalem çıkardım. Bardak altının boş tarafını çevirerek yazdım:

Ben, Winter, resmen yemin ederim ki çok sarhoş değilim ve...

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne hakkında endişeleniyorsun? Ben orgazm olmam, o yüzden alkol tüketiminin önemi yok."

Yavaş ve düzenli bir şekilde bir kez gözlerini kırptı; o kalın ve koyu kirpikler mükemmel yüz hatlarındaki sıkıntıyı sildi. "Rıza, Tink. Rıza göstermen konusunda endişeliyim. Gerisi mesele değil." Sesi alçalarak derin bir hırıltıya dönüştü. "Benimle oraya varırsın. Bunu garanti ederim."

Sıcaklık yanaklarıma yayılarak boğazıma doğru indi ve göğsüme yerleşti. Adamın özgüveni tamdı. Tekila olsun olmasın, böyle açık konuşmak benim için yeni bir durumdu. Bu yüzden onunla tartışmak yerine titreyen elimle cümleyi tamamladım:

...Rıza gösteriyorum.

Başımı kaldırıp baktığımda gözlerimiz kilitlendi. Resmen nefes nefeseydim, o da orada oturmuş cinsel enerji yayıyordu ve parmakları masanın kenarına yapışmıştı.

Yanağımın içini ısırarak bakışlarımı indirdim ve adımla imzaladım.

Winter Hamilton

Kızlık soyadım.

O da bunu fark etti çünkü dönüp baktığımda bakışları bardak altına sabitlenmiş durumdaydı.

"Valentine olduğunu sanıyordum?"

"Değil. Boşanma belgeleri arabamda güvende. Buraya gelmeden önce almıştım. Ben ketum biriyim, karmaşık boşanma işlerimin akşam yemeğine konu olmasına gerek yok."

Başıyla onayladı, yüzümü araştırıyordu. Sonra dilini dudaklarının arasından çıkararak bardak altına baktı. "O zaman bu bir... seks sözleşmesi mi?"

"Temelde evet." Kendimi aptal gibi hissettim ama yine de uzun zamandır ilk kez umurumda değildi. Bugün o evden uzağa attığım her adım domino taşlarının düşmesi gibiydi. Teker teker. Artık tek bir tane kalmıştı ve onu da Theo Silva'nın kucağına düşürmek üzereydim.

"Pekâlâ, bu bir ilk." Theo'nun parmakları adımı yazdığım yerde gezindi ve onları vücudumda hayal ettim. *İçimde* hayal ettim.

"Sanırım..." Tek düşünebildiğim onun bana dokunması ve bacaklarımın arasındaki yoğun baskıydı. Bu durum beni, kelimeleri kullanmaya zorlayacakmış gibi elimi boğazıma koydum. "Bu her şeyi netleştiriyor. Bizim için."

Daha yakına eğildiğinde tavrı gözlerimin önünde değişti. Sıcak ve nemli nefesi kulağımda dans ederken, derin sesi tenimde titreşiyordu. "Sözleşmeye dayalı netlik beni hiç bu kadar sertleştirmemişti."

Bana sataştığını bilsem de vücudum alev alarak canlandı. Kendimi yutkunmaya zorlarken başımı salladım, sonra da gözlerimi onunkilere çevirdim.

"Bardak altında yazan bir cümlenin resmi bir mahkemede delil sayılıp sayılmayacağından emin değilim."

"Tek gece," diye karşılık verdim. "Hepsi bu. Başka bir şey için donanımlı değilim. Mahvolmuş durumdayım. Seni mahkemeye vermek tekrar görmeyi de gerektirir ve bunu yapmak gibi bir planım yok."

Bir kez daha boğazı hareket etti.

"Ve asla kimseye söylemeyeceğiz. Sözleşme imzalamış olgun yetişkinler gibi el sıkışacak ve yolumuza gideceğiz."

"Winter..." Bu kısma bayılmamıştı.

Bardak altını ona ittim, kendimi muhtemelen hiç olmadığım kadar çıplak hissediyordum. Sesim titredi. "İmzala, yoksa ben yatmaya gidiyorum. Egom şu an bunu yapamayacak kadar kırılgan."

Bakışları yumuşadı, o çikolata gözlerin derinliklerindeki sıcaklık soğuk kabuğumu eritiyordu. Kalemi aldığında kollarındaki kasların gerilişini izledim. Yazarken önkolundaki tendonlar ortaya çıktı.

Yalnızca tek gece. Kimseye söylemeyeceğiz. Ama eninde sonunda başka bir şans için sana yalvaracağım.

Theo Silva

El yazısı bile güzeldi.

Bardak altını masanın karşısından bana kaydırırken ukala görünüyordu. Küçük karton parçasını kaldırdım ve gerçekten bir sözleşme okuyormuş gibi inceledim. *Başka bir şans...* Hadi canım. Yine de son sözü söylemesine izin verdim.

Bardak altını uzattım ve aldı, sıcak parmakları benimkini sardı. Elimi ağzına götürüp tepesine bir öpücük kondurunca sırtımdan aşağı bir ürperti indi.

Sırıtınca onun ayağına basmak istedim. Bu kadar bariz olmasından nefret ediyordum, bu kadar anormal bir şekilde ilerlemiş olmasından, onun bu kadar *bilmiş* olmasından.

Ama aynı zamanda bunu fena halde istiyordum.

Son bir shot tekila kaldırdık, dürüst olmak gerekirse sıvı cesarete ihtiyacım vardı. Kadeh kaldırırken bardaklarımız çınladı.

Gözleri bana öyle bir yoğunlukla bakıyordu ki, dikkatli olmam için bağırıyordu adeta. Ardından konuştu:

"Bu gece seni mahvedeceğim."

İçkileri kafamıza dikerken gözlerimiz ayrılmadı. Bardağımı masaya olması gerekenden daha sert vurdum. Yüksek bir ses çıktı, bir yarışta başlama vaktinin geldiğini haber veren silah atışı gibiydi.

Başını bana doğru eğdi. Sessiz bir güvence daha.

Başımla onayladım.

Başıyla onayladı.

Ve tek kelime daha etmeden parmaklarını parmaklarıma doladı, beni bar alanından çıkarıp asansöre yönlendirdi.

Kapılar kapanınca aramızdaki son kontrol zerresi de koptu. Bunu yapan küçük ve mahrem alanda duyulabilir bir *ding* sesiydi.

Beni göğsüne çekti, parmakları anında serbest saçlarıma dolandı.

Tek duyabildiğim, damarlarıma kan pompalayan kalbimin güçlü atışlarıydı.

Tek görebildiğim, kızarmış yanakları ve dolgun dudaklarıydı.

Tek hissedebildiğim, taş gibi sert uzunluğunun karnıma yaptığı baskıydı.

Doğrudan gözlerimin içine baktı ve tek eliyle sertçe başımın arkasını kavrarken, diğer eli altdudağımı çekti. "Dudaklarında adımla boşalırken ne kadar güzel olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

6

Theo

Rhett: Sen ve Winter dün gece güvenli bir şekilde vardınız mı? Summer, Winter'ın ona geri dönmediğini söyledi.

Theo: Evet. Yorgun ve huysuzdu. Sanırım yatmaya gitti.

Rhett: Evet. Tamam. 11'de spor salonu?

Theo: Orada görüşürüz ihtiyar.

* * *

"Theo bu sabah bok gibisin."

Sırtüstü mata devrildim ve burada terimin içinde ölmeye karar verdim. "Summer, tatlı görünüyorsun ama bir tür pisliksin."

Yanımdaki mattan Rhett dönüp spor ayakkabımı tekmeledi. "Onunla bir daha bu şekilde konuş bakalım, sana meydan okurum."

"Rhett, bir müşteriye hakaret ettiğin için yirmi beş *burpee*.*"
Rhett'in nişanlısı, oturduğu banktan ona ukala bir tavırla gülümsedi. O banka kafamda *"işkence tahtı"* adını takmıştım.

Rhett, Summer şaka yapmış gibi dudak büktü ama Summer başını ona doğru eğerek kollarını Hamilton Athlethics kapüşonlusunun üzerinde kavuşturdu.

"Çok kötüsün. Theo ne olacak?"

"Ona ne olmuş?" Summer'ın sesi tamamen tatlı ve keyifliydi.

"Dostum, kes sesini. Bırak da huzur içinde öleyim." Nemli kolumu yüzümün üzerine kapatınca güçlü bir alkol kokusu aldım. Resmen tekila terliyordum.

"Belli ki tüm gece dışarıdaymış," dedi Summer. "Bu gidişle tüm Kuzey Amerika'da bebekleri olacak muhtemelen."

"Lütfen... Ben her zaman kılıf takarım." Aslında geçen sonbaharda turnelere çıktığımdan beri yatağıma kimseyi almamıştım. İnsanların istediklerini düşünmesine izin verirken aslında değişiyordum.

Rhett tek kaşını kaldırdı. "Dün gece biriyle dışarıda olduğunu reddetmiyorsun ama, değil mi?"

Sıkıntıyla inlerken Summer öne eğildi, gözleri ilgiyle parlıyordu. "Kimdi?"

"Sağ elimle romantik bir akşam geçirdim." İlişkilerimi açık etmezdim, özellikle de söz konusu Winter olunca. Bunu mezara kadar götürecektim, elbette o daha fazlası için gelmediği sürece.

"Mum da yaktın mı?" Rhett kendi şakasına güldü.

"Sen neden hâlâ orada yatıyorsun Eaton?" Summer ona tekrar laf attı. "Yirmi beş tane dedim, yoksa seni zumba dersine sokarım."

---

* Çömelme hareketi, şınav ve dikey sıçramayı hızlıca, birbiri ardına sıralamayı içeren bir egzersizdir. (ç.n.)

Bir homurtu çıkardım. "Siktir. Bunu görmek için çok para öderdim."

Rhett şakacı bir tavırla tekrar spor ayakkabıma tekme attıktan sonra ayağa kalktı.

"Gerçekten kimdi Theo?" Summer bunun peşini bırakmıyordu.

Doğrularak oturdum ve dirseklerimi bükülmüş dizlerimin üzerine atarak onun gözlerine baktım. "Kimse değildi. Biri olsaydı bile asla buraya gelip anlatmazdım. Küçük kasaba dedikodularını başka yerde aramak zorundasın."

"Bu büyüklükte bir kasabada her şey ortaya çıkar. Burada biraz daha zaman geçirmek istiyorsan dikkatli olman gerek Theo." Şimdi benimle daha ciddi bir tavırla konuşuyordu.

Kimseye söylemeyeceğiz. Bunu kendim yazmıştım ve Winter'ın güvenine asla ihanet etmezdim. Hayatındaki çoğu insan tarafından ihanete uğramıştı. Aramızda ne olursa olsun, bir daha asla görüşmesek bile, Winter'ı yüzüstü bırakan veya ona yalan söyleyen bir başka kişi olmayacaktım.

Omuz silkerek gözlerine baktım çünkü bir bok söylemeyecektim. "Hiç kimse."

Rhett yanımda oflayarak nefes nefese zıplıyordu. Summer bana öylece baktı. Neredeyse *biliyor* gibiydi. Ama nereden bilecekti ki? Winter'la bir araya geleceğimizi tek bir kişinin bile tahmin edeceğini sanmıyordum.

Ben bir boğa rodeocusuydum, o doktordu.

Ben ateştim, o buzdu.

O beni unutmak istiyordu, bense onu düşünmeden duramıyordum. Yumuşak tarafı. Bana açılması. Adımı inleyerek...

"Yirmi beş *burpee* Silva." Summer'ın dudakları kötücül bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Rhett benimle alay edemeyecek kadar nefes nefeseydi, ama dönüp ona baktığımda sakallı yanaklarının bir gülümsemeyle gerildiğini gördüm.

"Hayır. Kaldır kıçını."

"Tamamladığımı sanıyordum?" diye sızlandım ama dediğini yaptım, çünkü bu sezon babamı gururlandıracağıma dair kendime bir söz vermiştim. O boğaya binerken ölmüş olabilirdi ama bu olduğunda kemerinde birkaç tane şampiyonluk vardı.

Rhett'e akıl hocalığı yapmıştı ve onun da iki tane şampiyonluğu vardı.

Ben de *bir* tane istiyordum. Babamın büyüklüğünden bir parça istiyordum. Bu mirasın bir parçası olabilmek için onların başarılarının bir kısmına bile sahip olmaktan mutluluk duyardım.

Dünya Boğa Rodeosu Federasyonu'nun vahşi çocuğu ve bir fantezi objesinden daha fazlası olmak istiyordum.

Dolayısıyla *burpee* hareketine başladım.

Summer bana gülümseyerek başını iki yana salladı. "Vay be. Dün geceyi kimsenin öğrenmesini gerçekten istemiyor olmalısın."

"Onun sadece... şimdiden hedefine ulaşamadığından... asabı bozuk," dedi Rhett yanımda solurken, ben çoktan ilk zıplayışıma başlamıştım. İki saatlik bir egzersizin ardından bedenimi harekete geçmeye zorlarken kaslarım bana isyan etti.

"Hedefin neydi Theo?"

İkisini de görmezden geldim.

Sohbetlerimizden birinde Rhett'le paylaştığım hedefimi bozduğum kesindi ama bunun bir şekilde farklı olduğunu onlara açıklayacak değildim. Bu asla sadece başka bir...

"Odaklanmasına yardımcı olması için gelecek sezon keşiş gibi yaşamakla ilgili bir şeydi."

Rhett kıkırdayarak eğildi ve kendimi onun kusmasını umarken buldum. Sıkıntı beni daha da teşvik etti ve devam ederken Summer'ın gözlerini üzerimde hissettim.

Değerlendiriyordu. Durumu fena halde yakından analiz ediyordu. Çok fazla şey görüyordu.

"Tekila gibi kokuyorsun," dedi, açıkça nişanlısına katılmamayı seçmişti.

Nefes nefese ve ölmeyi dileyerek matta Rhett'e katıldığımda bana dönerek sırıttı. "Aletini pantolonunda tutamayacağını biliyordum."

Şaka niyetinde söylemiş olsa da sözleri canımı yaktı. Ayrıca motive olmam için gereken dürtme buydu çünkü akıl hocamın saygısını istiyordum. Bir şakanın konusu olmak ya da hiç büyümeyen bir çocuk olarak görülmek değil... Hayallerimi kovalamak ve aklıma koyduğum şeyi yapabileceğimi kendime kanıtlamak istiyordum.

Bir arzuyu dindirmek için kullanılan tek gecelik bir ilişki olmak istemiyordum. Winter Hamilton gibi bir kadının –güzel, akıllı, sivri dilli– bana bakmasını ve bir gelecek görmesini istiyordum.

7

Winter

Marina: Yani işinden ayrıldın, kocanı terk ettin ve şimdi de aramalarıma çıkmıyor musun?

Winter: Ana fikri kendi başına gayet iyi çözmüşe benziyorsun.

Marina: Ara beni.

Winter: Üzerine düşündükçe sana söyleyecek daha az şey buluyorum.

Marina: Ben seni bundan daha iyi yetiştirdim. Bundan daha güçlü. Bundan daha odaklı.

Winter: Bir sarılma bile hatırlamıyorum.

Marina: Ne?

Winter: Bana asla sarılmadın. Beni asla avutmadın.

Marina: Dadı bu yüzden vardı.

* * *

"Vay be. Burası acayip iyi görünüyor." Sloane ellerini dar kalçalarına dayamış bir haldeyken yüzünde memnun bir ifadeyle küçük evi inceledi.

Başımı sallamak Herkülvari bir güç gerektiriyor gibiydi. Son üç haftadır inişli çıkışlı bir duygu kasırgasıyla ve hayat değiştiren kararlar alarak yaşıyordum. Neşeli insanlarla takılamayacak kadar şirret olduğum için Noel'i otelde tek başıma geçirmiş, Theo Silva'nın nasırlı ellerini bütün vücudumda gezdirişini hayal ederek kendi elimle aynı hissi yaratmaya çalışmıştım.

Bu son kısmı yüksek sesle itiraf edeceğimden değildi tabii.

Ama nasırlarının tenimin üzerinden kayışında unutulmayacak bir şeyler vardı. Bana doyamıyormuş gibi dokunuşu. Avuçları bir yandan beni keşfederken, diğer taraftan bana tapınmayı hiç bırakmamıştı.

Boğazımı temizledim. "Evet. Öyle. İyi görünüyor."

Yanımdaki sarışın kadın gururla ışıldadı ve istemsizce ben de gülümsedim.

Kulağa çocukça geliyordu ama şu son birkaç haftada Sloane çabalayarak hayatıma girmişti. Rhett'in kuzeniydi ve benimle doğru zamanda tanıştığını düşündüğünü söylemişti; hayatında benim gibi birine ihtiyacı olduğunu... Ama olay şuydu ki... bence ona ihtiyacı olan bendim.

Birbirimizi tanıdığımız kısa sürede ikimiz de pek çok karmaşayla uğraşmıştık. Aradaki fark şuydu; Sloane'un karmaşası onu çocukluk aşkıyla –ona tanrıça gibi davranan hokey oyuncusuyla– kavuşmaya, benimkiyse Rob'a boşanma belgelerini vermeye ve şehirdeki işimden istifa edip Chestnut Springs'te kiralık ev tutmaya yönlendirmişti.

Şimdi sürekli gülümseyen ve saçları karışmış Sloane'a bakınca, sanırım beni ayrıca bir arkadaş sahibi olmaya da yönlendirmişti.

Tanıdıklar ve meslektaşlardan oluşan hayatımda muhtemelen tek arkadaşımdı. Sadece bu bile yaşadığım bunca şeye değerdi.

"Televizyonu biraz kaydırmalı mıyız? Gün içinde buradan çok fazla ışık alır."

Bir homurtu çıkarıp arkamdaki kanepeye çöktüm. "Çılgın gibi uzun çalışma saatlerim var. Gün içinde televizyon izleyeceğimden şüpheliyim."

"Peki ya izin günlerin?" Sloane uyum sağlayarak kendini yumuşak kanepede yanıma bıraktı.

"Evet. Sanırım."

"Yoksa yeni havalı komşunla takılmakla mı meşgul olursun?" Bana kaşlarını kaldırıp indirdi, ben de elimde olmadan güldüm. O ve Jasper yandaki bungalovda yaşıyorlardı. Aslında bütün blok Jasper'ındı, bu tarafta bir sıra ev ve diğer tarafta anacaddeye bakan işletmeler vardı. Kiraya verebilmek için Sloane her birini orijinal görkemine uygun olarak dikkatle restore ediyordu.

"Artık buraya taşındığına göre iki işine de devam etmeyi düşünüyor musun?"

Omuz silkerek başımı arkamdaki kadifemsi kumaşa bıraktım. Ama kadife değil mikrofiberdi çünkü Rob bir kardiyotorasik cerrah olarak ne kadar zengin olsa da ben hâlâ sadece asistandım.

Zevk kadife, bütçe mikrofiber. Bu bendim. Winter *Hamilton*. Ve bununla bir sorunum yoktu.

Yirmi sekiz yaşında, neredeyse boşanmış biriydim. Sahip olduklarıma bakarsanız: Benden nefret eden eski bir koca, çünkü kalpleri onarmaktan daha iyi yaptığı tek şey kurban rolü oynamak. Sürekli tepeme binen bir anne, çünkü perişanlık eşlikçi gerektirir ve o perişan bir hayat yaşıyor. Yanımda her zaman olduğu gibi garip davranan bir baba, ne güzel. Ve her gün daha az yabancı gelen yabancılaşmış bir kız kardeş.

Hayatımı altüst eden güzel şey buydu: Gerçekten üstüne benzin dökmüş, kibriti çakmış ve "Sikerler!" demiştim.

"Bugün istifa ettim. Annem ve Rob'la aynı hastanede çalışmak mı? Almayayım, kalsın." Ağzıma doğru bir parmağımı sokuyor gibi yaptım ve öğürme sesi çıkardım.

Bunu yapmak biraz midemi bulandırdı, biraz da başımı döndürdü.

Sloane rahat ve havai bir tavırla gülerken ben derin nefesler alıp bulanan midemi yatıştırmaya çalıştım. "Aferin sana."

Başımı salladığımda devam etti. "Süslemeleri yarın asabiliriz. Daha fazla yerleşmene yardım ederim. Seyahatinden döndüğünde Jasper'ı da dahil edebiliriz. Gerçi tüm mobilyaların yerini beğendim."

"Kulağa iyi geliyor," diye fısıldayarak dudaklarımı yaladım ve gözlerimin tamamen kapanmasına izin verdim.

"Bir içki almak ister misin? Yemek? Başka bir şey? Yoksa geç saatlere kadar oturup diğer ev üzerinde çalışacağım."

"HGTV* programına çıkmalısın." Ona yorgun bir şekilde gülümsedim ama kıpırdamadım. Sabit oturarak burnumdan içeri dolan serin havayı düşündüğümde iyi hissediyordum.

"Aman Tanrım. Evet bence de! Harika olurdu." Elini dizime vurduktan sonra ayağa kalktı, enerjiyle dolup taşıyordu. "Gidelim mi?"

Kafamda basit bir matematik hesaplaması yaparak sayı örüntüleri üzerinde düşünürken, önceden yediğim Çin yemeğini yeni mikrofiber kanepeme kusmamaya çalışıyordum.

"Sanırım pas geçeceğim." Sesim nefes nefese çıkarken kalbim göğüskemiğime çarpıyordu. O kadar gürültülüydü ki Sloane'un duyup duymadığını merak ettim.

---

* Bir Amerikan ödemeli televizyon kanalıdır. Öncelikli olarak ev geliştirme ve emlakla ilgili realite programlarını yayınlar. (ç.n.)

"Sen iyi misin?" Parmakları dizimi sıkarken sesi endişe yüklüydü.

Yirmi sekiz eksi yedi eşittir yirmi bir.

Yumurtlama.

Dönüp ona bir bakış attım. "Şu an biraz bitik durumdayım. Sanırım dinleneceğim. Yatağa kıvrılırım."

Gözleri öylesine endişe doluydu ki Sloane'un tanıştığım en içten insanlardan biri olduğunu düşündüm. Tatlı ama usandırmayan. Arada bir uygunsuz bir şey söyleyen ama sonra bu konuda kendi kendine kıkırdayan...

Bu huyunu seviyordum. Tanıdık geliyordu.

"Emin misin?"

Yediye bölersek üç olur.

Döngü başlangıcı.

En ikna edici gülümsememi sundum ama berbat bir oyuncuydum. Ona attığım bakışın, sadece dudaklarımın azıcık yukarı doğru kıvrık olduğu bir kaş çatışı olduğundan emindim.

Bir homurtu çıkararak ayağa kalktı. "Böyle yapınca bir seri katile benziyorsun." Durdu ve gülerek tekrar bana döndü. "Düşünsene! Yeni bir arkadaş olarak düşündüğüm hoş doktor kızın yan eve taşınmasına yardım ediyorum. Ama onun bir seri katil olduğu ve cinayetimi planlayarak uzun bir oyun oynadığı ortaya çıkıyor." Kıkırdadı. "Şimdi *bu* iyi bir hikâye olurdu."

Şakaklarımı ovuşturdum. "Kulağa bir Catherine Cowles kitabı gibi geliyor."

"Ne?" Başını yana eğdi.

"Hiç. Gidip yatakta kitap okuyacağım."

Üç hafta önce, Noel'den önceki cumartesi günüydü.

"Tamam. Sabah kalkıp bu işi bitirmeye hazır olduğunda bana mesaj at." Sloane öne eğilip yanağıma hafif bir öpücük kondurdu. "Ve lütfen bu gece beni öldürme."

Buna normalde gülerdim ama ağzımı açarsam mikrofiber kanepeme kusacaktım. Satıcı adam kumaşın kolay silindiğini söylemişti. Dalgın bir şekilde ne kadar *kolay* olduğunu merak ettim.

Noel'den önceki cumartesi, Dilek Kuyusu Çiftliği'nde akşam yemeği vardı.

Sloane gülerek UGG'larını giydi ve gitti.

Mutlu ve kaygısızdı, seri katil esprileri patlatıyordu.

Bu sırada ben de kafamda hesaplamalar yapıyordum. Acı verici şekilde aşina olduğum bir matematikti çünkü son iki senedir çaresizce hamile kalmaya çalışıyordum. Gözyaşları, pozitif yumurtlama testleri, negatif hamilelik testleri, doğurganlık muayeneleri...

Tüm bu süre boyunca takıntılı bir şekilde bu sayıları aklımdan geçirirdim, hesaplamalarım bir kez tutmuştu. O test *bir kez* pozitif çıkmıştı.

En büyük mutluluktu. Ama kayıp, acı ve dibin dibiyle sonuçlanmıştı.

Şimdi hesaplamalarım bir kez daha tutuyordu.

Dilek Kuyusu Çiftliği, Theo Silva'yla tanıştığım yerdi.

* * *

Winter: Spor salonuna erişimin var mı? Bazen kapandıktan sonra orada dans ediyorsun, değil mi?

Sloane: Evet. Bazen uyuyamadığımda zumba stüdyosunu kullanıyorum.

Winter: Beni içeri sokabilir misin?

Sloane: Ama saat 22.00.

Winter: Evet, biliyorum. İşten yeni geldim.

Sloane: Kız kardeşinin işyerine kapandıktan sonra neden girmen gerektiğini sorma iznim var mı?

Winter: Sorabilirsin. Ama sana söylemeyeceğim.

Sloane: Cinayet entrikanla bunun bir alakası var mı?

Winter: Evet. Seni suç ortağım yapıyorum.

Sloane: Yeni arkadaşlık seviyesine ulaşıldı! Beş dakika içinde kapıda olurum.

"Seninle içeri gelmemi ister misin?" Karanlık spor salonunun dışında dururken Sloane bana endişeli bir bakış attı.

Nöbetim boyunca yakamı bırakmayan sonu gelmez bulantılardan sonra soğuk hava iyi gelmişti. Genellikle rahatlatıcı bulduğum antiseptik kokusu bile en saldırgan şekilde bana düşman olmuştu. Sonunda Marina'yla konuşmak ise midemi her zamankinden daha çok bulandırmıştı. Ayrıca ona, benimle iletişimi kesmesini söylemek de iyi gelmişti. Güçlü hissetmiştim. Onun toksikliğine başka bir insanı maruz bırakmayacağımı bilerek rahatlamıştım.

Komik bir şekilde onun benim hakkımda ne düşündüğünü takmayı bıraktığım an, fikirlerini de önemsememeye başlamıştım. Ama bugün sırf onun sesini duyarak bile telefonuma kusabilirdim.

"Hayır, sorun değil."

"Yine de geliyorum." Sloane yanımdan hızla geçerken şişme kışlık paltolarımız birbirine sürtünerek hafif bir ses çıkardı, ardından kapıdaki tuş takımına kodu girdi.

Sonra dönüp bana beklentiyle baktı.

"Şimdi buraya gelip, kardeşime kötü bir şey yapacağımla ilgili ukala bir yorumda mı bulunacaksın?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Neden böyle düşüneyim ki?"

Kollarımı kavuştururken gözlerimi devirdim. "Herkes böyle düşünüyor."

"Bence düşündüğünden daha sevilesi birisin." Karşımdaki kadına tek kaşımı kaldırdım, başını öne arkaya sallayarak gülümsedi. "Canın istediğinde."

Nefes vererek güldüm. "*Canım istediğinde sevilesiyimdir*, sloganım olmalı."

Doğruyu söylemek gerekirse bu can yakıcıydı. En kötü halimdeyken kimse beni gerçekten sevmiyor gibiydi. Gülümseyen, mutlu bir yüz takındığımda sevilesiydim. Peki ya parçalandığımda? O zaman tek gördüğüm, eleştiri ve kınama oluyordu.

"Tamam, şey... bana sadece birkaç dakika lazım."

"Niçin?"

"Bilgisayarda bir şeyi kontrol etmek için."

Sloane'un gözleri komik bir şekilde açıldı. "Konunun cinayet olduğunu sanıyordum. Ama sen birini mi takip ediyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve anahtarla kilitleyip parmaklarımla anahtarı atma hareketi yaptım. Aslında... bu bir tür *takipti*.

Zaten bildiğim şeyi bu sabah pozitif hamilelik testiyle doğruladıktan sonra Theo'yla konuşmam gerekiyordu. Çünkü tek gecelik sırrımız artık sır olmaktan çıkmıştı.

Sanırım hâlâ şoktaydım. Yıllarca deneyip başarısız olduktan sonra bu duruma üzülmek aklımın ucundan bile geçmiyordu. Hastanenin tuvaletinde o minik pembe artı işaretine bakarak ağlamıştım.

Mutluluk gözyaşlarıydı.

Çünkü ne kadar plansız olursa olsun, bunu bir kutsanma olarak görmeden edemiyordum. Defalarca geri çevrildikten sonra *bir şey* Winter'a gelmişti.

Sadece benim için olan bir şey.

Ve bu durum, yüzleşmem gereken bir meseleyle beni karşı karşıya bırakmıştı: *iletişime geçmek.*

Sloane kıkırdadı ama arkasını dönerek bana mahrem bir alan bıraktı, ben de bankoya süzülüp bilgisayarı çalıştırdım. Spor salonunun veritabanında Theo'nun iletişim bilgilerini bulmayı umuyordum.

Elbette Summer'a sorabilirdim ama bu sorulara neden olurdu. Babamla iletişime geçebilirdim, ne de olsa menajeriydi ama bu da sorulara *ve* garip bir konuşmaya yol açardı. İkisiyle de uğraşmak istemiyordum.

Theo'yu pek tanımasam da olan biteni ona söylemek zorunda olduğumu biliyordum. Bilmeyi hak ediyordu, herkesten önce öğrenmek hakkıydı. Sağı solu belli olmuyordu ama onda, derinden ilgili ve etrafı önemseyen bir taraf vardı. Ayrıca durumumuz ne olursa olsun, bir yanım onun harika bir baba olacağını söylüyordu.

Bunu istemiyorsa ona da tamamdım ama bir seçeneği olmasını hak ediyordu.

Siz buna alışma fırsatı bulamadan önce, etrafınızdaki herkesin sizinle ilgili bu kadar özel bir gelişmeyi bilmesinden daha kötü bir şey düşünemiyordum.

Alışmak için de zamana ihtiyaç olduğunu biliyordum.

Bu yüzden herkese önce haberi verip, sonra da geçen seferki gibi bebeği kaybetmekten ödüm kopuyordu. Kıyafetler, oyuncaklar alıp planlar yapmaktan... Herkesi bu heyecanla doldurup sonra baş edemeyeceğim başsağlığı dileklerini yağdırmalarına sebep olmaktan...

Eğer tekrar bir kaybın yasını tutacaksam, bunu kendi başıma yapmak istiyordum.

Dudağımı ısırarak programda yolumu bulmaya çalıştım, aradığım şey... *üyelerdi*. İşte! Hızlı bir tıklamayla bir isim listesi ekranı doldurdu. Köşedeki minyatür büyütece gidip *Theo Silva* yazdım.

Onun bilgileriyle dolu başka bir pencere açıldı: Britanya Kolombiyası'nda bir göl kasabası olan Emerald Lake'teki bir ev adresi. Loretta Silva adında, acil durumda aranacak kişi vardı ki kendisi çiftlikte yaşayan bir kadın ismine benziyordu ve rodeo pistinde simge olan bir boğa rodeocusunun karısına çok daha uygundu. (Teşekkürler, Google.)

Ve sonra onu gördüm: telefon numarası. Post-it'lerden bir tane aldım ve numarayı yazdıktan sonra bilgisayardaki her pencereyi kapattım, buraya hiç gelmemişim gibi olmasını istiyordum.

Saniyeler içinde kalkıp biri duyacakmış gibi parmak uçlarımda yürüyerek masanın etrafından dolaştım, halbuki burası tamamen boştu.

"Hazırım. Teşekkürler," diye fısıldayarak Sloane'a yaklaştım.

Bana döndü, tamamen saygılı davranmıştı. Mükemmel suç ortağıydı, hiçbir şeyi zorlamıyor ya da burnunu sokmuyordu.

"Klavyeyi sildin mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Biliyorsun işte. Parmak izlerini temizlemek için."

"Sen..."

"Arkanı mı kolluyorum? Evet, arkadaşlar bunun içindir."

Bir homurtu çıkardım çünkü *sanırım* şaka yapıyordu. "Bu gece burada hiçbir suç işlenmedi."

"Bundan emin misin?"

Dudaklarımı kıvırarak bunu düşündüm. "Bilmem. Ben bir doktorum, avukat değil. *Küçük* bir suç olabilir."

Alarmı tekrar kurarken güldü. "Bunu sevdim. Umarım polis de bu etiketlemeyi kabul eder."

Kapıdan geçtiğimiz sırada gülme sırası bendeydi. Ancak içeride midem düğümleniyordu. Polis konusunda endişeli değildim ama oldukça az tanıdığım bir adama söylemek üzere olduğum haberin gerçekliği kafama şimdi dank etmişti ve kaygının göğsümden yukarı yükseldiğini hissedebiliyordum.

Hafifletmek için avucumla orayı ovdum. Sloane'la birbirimize iyi geceler dilerken, göğüskemiğime elimle bastırmaya devam ettim.

Mikrofiber kanepeme oturana kadar da durmadım, gözlerimi soluk sarı kâğıt parçasına diktim.

Ben ne yapmıştım? Bunun olmasına nasıl izin vermiştim? Kondom kullanmıştık.

Ve kondomlar yırtılırdı.

İstediğin her şeye sahip olmak ama bunun hayal ettiğin şekilde olmaması tuhaf bir duyguydu. Çocukluğumdan beri ben "o kız"dım. Her yere oyuncak bebek taşıyan ve onları küçük bir bebek arabasında iten kişiydim. Annem bunu benim için mahvedene kadar bir kız kardeşimin olması beni çok heyecanlandırmıştı.

Kendimi bildim bileli kendime ait bir çocuk istiyordum. Umutsuzca, varlığımın her zerresiyle istiyordum. Ama en çılgın rüyalarımda bile bu şekilde olacağını hayal etmemiştim. Bir çeşit kozmik şaka gibiydi.

Doğurganlık ilacı. Bacakları duvara kaldırma. İdrar yolları enfeksiyonları. Hepsi boşunaydı.

Sanki beynim bilmese de vücudum Rob'un boktan bir pislik olduğunu biliyordu. *Hah. Hayır. İyi deneme tatlım. Bu adamdan bir bebek istemiyoruz.*

Ve sonra hamile kalmıştım. Hemen ardından kocamın bana ihanet ettiği her yolu öğrenmiştim.

Onu kaybetmiştim.

Sonra bebeği kaybetmiştim.

Sonra kendimi kaybetmiştim.

Bunu yüksek sesle sadece bir kez itiraf etmiştim; küçük kız kardeşimin en yakın arkadaşı Willa'ya. Düşük yapmak beni ne kadar mahvetse de hayatımın geri kalanında Rob Valentine'e bağlı kalmayacağı için rahatlayan utanç verici bir yanım olduğunu ona olduğu gibi açıklamıştım.

Arada hiçbir bağ kalmadan ondan ayrılabilme şansım olmuştu. Bu bir nimet ve lanetti. Beni içten içe yiyen bir suçluluktu. Onunla yaşamayı öğrenmem gereken bir duyguydu çünkü Rob'dan kurtulduğum için *rahatlamıştım.*

Ama bu farklıydı. Zamanlama farklıydı.

Theo farklıydı.

Telefonu alıp numarasını çevirdim ve çalarken sakinleştirici bir nefes aldım.

Ama çalmaya devam etti ve sesli mesaja düştü. Bana mesaj bırakmamı söyleyen derin bariton sesi, sırtımdan aşağı bir ürperti yayılmasına neden oldu. O gece bana söylediği şeyler...

Pis arsız kız. Sırf bunun için yalvarıyorsun...

"Selam, Theo. Ben Winter. Şeyden... şey, otelden. Ya da çiftlikten? Bardak altı sözleşmesinden. Seninle bir daha iletişime geçmeyeceğime yemin etmeme rağmen numaranı buldum ve konuşabileceğimizi umuyordum. Vakit bulunca beni arayabilir misin? Teşekkürler. Görüşürüz."

Henüz ona bir şey söylememiştim ama şimdiden rahatladığımı hissediyordum. Başım dik bir şekilde yapacaktım bunu. Sonra da her şey yoluna girecekti.

Ellerimi hâlâ düz olan karnıma indirip bir iç çektim.

Mutlu olacaktım.

"Selam, Theo. Yine ben, Winter. Senden haber alamadım ve birkaç gün geçti. Tamamen çatlak gibi görünme riskini göze alarak WBRF'nin internet sayfasına girdim ve tekrar turneye gittiğini öğrendim. Meşgul olduğunu anlıyorum ama gerçekten seninle konuşmam gerekiyor. Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var."

"Theo. Selam. Umarım iyisindir. Online listelenen puanlarına bakılacak olursa gayet iyi gidiyorsun. Yapışkan bir toka tavşanı ya da ona ne bok diyorsanız... ondan olmaya çalışmıyorum. Sadece seninle paylaşmam gereken bir bilgi var ve doğrudan sana söylemem gerek."

Winter: Selam, ben Winter. Theo Silva mısınız? Sesli mesajlarımı aldın mı acaba? Şimdiye kadar sanırım üç tane bıraktım.

Winter: Görüldü bildiriminin açık olduğunun farkında mısın? Mesajımı gördüğünü biliyorum.

Theo: Evet. Sesli mesajlarını aldım. Sadece konuşmakla ilgilenmiyorum.

Winter: Dinle, şu an sana karşı tam bir şirret olmamaya çalışıyorum. Ama lütfen beni arayabilir misin? Sana bir şey söylemem lazım.

Theo: Söyle o zaman.

Winter: Mesajla mı?

Theo: Aynen.

Winter: Peki. Oteldeki o gece bir kondom yırtılmış olmalı. Hamileyim. Bebek senden. Bunun seni ilgilendirebileceğini düşündüm.

Theo: Haber verdiğin için teşekkürler.

8

Winter

On sekiz ay sonra...

Winter: O iyi mi?

Harvey: Evet. Benim dünyam, onun orman içi spor salonu sanki. Merdivenlerden inip çıkıyor. Şu an epey hızla aşağıya iniyor. Korkuluğa bile tırmanmaya çalıştı. Fazla hareket etmeyi bırakmıyor.

Winter: Harvey. Lütfen böyle şeyler söyleme.

Harvey: Kabalık olmasa gizli babasının maymun olup olmadığını sorardım.

Winter: Aslında bunu sormuş oldun zaten.

Harvey: Soru nerede?

Winter: Geri dönüyorum.

Harvey: Hayır. Dönmüyorsun. Rhett'i hayatta tutabildiysem, Vivi çocuk oyuncağı demektir.

Winter: Nedense bu pek de rahatlatıcı gelmedi. Rhett delinin teki.

* * *

"Bu eğlenceli olacak Winter. Göreceksin." Willa omzuma vurunca ona yandan bir bakış attım.

"Vivi, Harvey'le çok iyi zaman geçirecek." Summer dizimi sıktı.

"Siz gençler bu moral konuşmasını çalıştınız mı?" Kollarımı kavuşturup önümüzdeki toprak ringe gözlerimi diktim.

Willa dudaklarında hafif bir sırıtışla omuz silkti. "Sloane bize, buna ihtiyacın olabileceğini söyledi ama seni o evden sürükleyerek çığlıklarla çıkarmak için izin de verdi."

"Jasper'la beraber seyahatte olan Sloane için söylemesi kolay tabii. Onu görüntülü arayıp ağzının payını vereceğim."

Dudaklarımı yalayıp önümdeki insan denizine göz gezdirdim. Summer ve Willa cevap vermediler, ama onların da etrafı incelerken bana göz devirdiklerinden emindim.

İlk kez düzenlenlenen yıllık Chestnut Springs Rodeosu'nun üçüncü günüydü ve kendimi her şeyin yokuş aşağı gitmesini izleyen bir sosyolog gibi hissediyordum. Gerçek kasaba küçük ve sevimliydi. Ama bu hafta sonu fuar alanı?

Bunun ne olduğunu bile bilmiyordum.

Wrangler kotlar, kovboy çizmeleri, taşlı kemerler...

Çocuklar bile kovboy kostümleri giymişti. Tüm ahmakların şövalye ve kral gibi giyindiği tarihi canlandırmalardan birindeydim.

Tek fark, burada ahmakların hepsi kovboy gibi giyinmişti.

"Her yerde çocuklar var," diye duyurdum. "Vivi'yi neden yanımda getiremediğimi aklım almıyor, pusetindeyken varlığını bile anlamazdınız."

Summer iyice yaklaşarak güven verircesine vücudunu bana bastırdı. İtiraf etmeyecektim ama hoşuma gitmişti. Hayır, aslın-

da buna bayılmıştım. Şu son on sekiz aydır kız kardeşimi her zaman istediğim şekilde tanımak hayatımdaki en parlak taraftı.

"*Sen* onun varlığını anlardın," dedi Willa. "Artık dokuz aylık oldu. Bir yetimhaneyi doyuracak kadar süt sağdın. Buzluğu gördüm, yani bana aksini söylemeye kalkma. O eğlenecek, sen de eğleneceksin. Buna ihtiyacın var. Emma'yı bıraktığım ilk sefer benim için de zordu ama ben... Winter, sadece güven bana. Bu geceden sonra bir şekilde eski sen gibi hissedeceksin. Bunu tek başına yapamazsın. Sonunda yine başlaman gereken bir..."

Summer sert bir bakışla onu susturduğunda neredeyse gözlerimi devirecektim. Willa'nın söylemek üzere olduğu şeyi bilmediğimi mi sanıyordu?

Bir işin var.

Bir yıl. Chestnut Springs'teki hastane bana bir yıllık doğum izni vermişti ve süre giderek azalıyordu. Takvimde kırmızıyla daire içine aldığım tarih ise 21 Eylül'dü.

Bebeğim olunca başka hiçbir şeyi bir yerime takmayacağımı bana söyleselerdi keşke. Bu akşama ihtiyacım varmış gibi davranıyorlardı ama bana öyle gelmiyordu. Son birkaç haftadır tek istediğimin, birkaç saat bana kimsenin dokunmaması olduğunu söylememe rağmen onu şimdiden özlemiştim.

Eski ben gibi hissetmek istemiyordum. Eski ben öfkeli, tatsız ve yalnızdı.

Tamam... hâlâ sevgi pıtırcığı sayılmazdım ama Chestnut Springs'e taşındığımdan beri yeni bir sayfa açmıştım.

"Ben gidip hepimize içki alacağım," diye duyuran Willa ellerini kot pantolonunun sardığı kalçalarına vurdu. Garth Brooks hoparlörlerden bağırıp, kemerli deri tozluk giymiş adamlar ortalıkta dolaşırken yapabildiğim tek şey başımı sallamak oldu.

Ahmak olabilirlerdi ama bu kıyafetin bir adamın kıçına yaptıklarını görmemek için kör olmam gerekirdi. Herkes takım elbise giymiş adamlardan bahsedip dururdu ama ben onların hiç Wrangler ve kemerli tozluk giymiş bir adam görüp görmediklerini düşünürdüm.

Takım elbise de kimmiş?

Summer dirseğiyle benimkine vurdu. "Geldiğin için teşekkürler."

Hafifçe sırtına vurdum. "Rica ederim."

"Rhett ve Beau bu etkinlik için çok çalışıyorlar. Burada olmana onlar da memnun olacak." Sadece başımı salladım. "Bence Beau'ya amaç sağlayabilecek bir şey verme tavsiyenin faydası dokundu. Artık daha çok kendinde gibi. Bu rodeoyu planlamak onun için eğlenceli oldu."

Bu doğruydu, böyle söylemiştim. Çünkü daha önce de görmüştüm. Bir gazi, hayatının yeni bir evresine girdiğinde kendisi için önemli olan her şey artık yokmuş gibi fazlasıyla kaybolmuş hissederdi.

Burnumu buruşturup başka yöne baktım. Vivienne'i bırakmakta ne kadar zorlansam da küçük bir yanım bunu anlayabiliyordu. Acil servis heyecan vericiydi. Her gün yeni bir şey olurdu. Oraya ulaşmak için, olabileceğim en iyi doktor olabilmek için fazlasıyla çalışmıştım. Şimdi de tüm bu odağı, olabileceğim en iyi anne olmaya çevirmiştim.

Bunu özlemiştim.

Bu yönümü özlemiştim.

"Ah," Summer ışıldadı ve yanımda doğruldu. "İşte geldiler!"

"Kimler?"

"Rhett ve Theo."

Theo.

Kalbim göğsümde atmayı bıraktı ve uzuvlarım buz kesti. Aynı zamanda midem de bir hız treninin en üst noktasından yere iniyormuş gibi hızlı ve sert bir şekilde düştü. Tek fark, bu trenin raylardan çıkıp kaldırıma serbest düşüş yapmasıydı.

Şu anda tıpkı böyle hissediyordum.

"Theo?" Sesim bana ihanet etmedi; kusursuz bir şekilde sabit çıkmıştı, kusursuz bir şekilde etkilenmemiş gibiydi.

"Evet. Biliyorsun... Rhett'in çırağı. Sanırım birkaç Noel önce çiftlikte onunla ağız dalaşına girmiştiniz."

Dudak büktüm. "Biriyle dalaşmak benim tarzım değil."

"Değil ama sizi içeriden duyabiliyordum."

Kardeşim bana her şeyi bildiğini zanneden bir bakış attı. Geçen bir buçuk yılda gayet iyi öğrendiğim bir bakıştı bu. Hangi karmanın benim lehime çalışarak Summer'ın bunca yıllık gerilimi bu kadar kolayca geride bırakmasını sağladığını bilmiyordum. Bunun için kardeşime teşekkür edecek sözcükleri henüz bulamamıştım.

Tek başıma hamileyken benim yanımdaydı.

Doğumhanede elimi tutmuştu.

Eve döndüğümde çoktan bana geldiğini ve dolabımı yemeklerle doldurduğunu görüyordum.

Onu hak ettiğimden emin olmasam da, onun bana verdiklerinden vazgeçemeyecek kadar bencildim.

"Yanlış duymuş olmalısın." Burnumu çekerek kalabalığa göz gezdirdikten sonra tırnaklarımı inceledim. Doğum iznine ayrılır ayrılmaz, yapacağım ilk şeylerden biri olacağına yemin etmeme rağmen hâlâ tırnaklarımı yaptırmamıştım.

"O neden burada? Bunun ücra bir kasaba rodeosu olduğunu sanıyordum, onların çıktığı havalı boğa rodeosu ringi değil."

Summer beni dirsekledi. "Artık bu ücra kasabada yaşıyorsun, unuttun mu?"

Yaşıyordum. Ve bu kasabayı seviyordum. Sloane'un taşınmama yardım ettiği küçük evimi de öyle.

"Her neyse, bir gösteri yapmaya geldi. Rhett büyük bir ismi getirirse bunun kalabalığı buraya çekmeye yardımcı olacağını düşündü."

Etrafa bakındım, planının işe yaradığı su götürmezdi. Tamamen doluydu. "Theo'nun o kadar iyi olmadığını sanıyordum," diye yalan söyledim. Durumunu kontrol ediyordum.

Summer nefesini vererek güldü. "O her zaman iyi oldu, biraz yaralanmaya yatkın belki ama yine de iyi. Geçen sene zor bir evreden geçti. Odağını değiştirdi. Şimdi en iyisi! Babasının adımlarını takip ediyor, şimdiden Vegas'taki finalleri planlıyor. Bu yıl onun yılıymış gibi geliyor, biliyor musun?"

Dudaklarımı büzdüm. *Onun için ne güzel olmuş*, demek istiyordum. Ben doğum iznine çıkmıştım ve o, her tür sorumluluktan elini çektiği için kariyerinde seviye atlamıştı. Bir şey yapmasını beklediğimden değildi ama hâlâ can yakıyordu.

Ona *ihtiyacım* yoktu. Hiç olmamıştı. Ama yine de beni incitmişti.

Haber verdiğin için teşekkürler.

Bazı geceler bu cümle beni uyandırıyordu. Her ne kadar açıkça uyumsuz olsak da, onun birlikte yaptığımız çocuğun yetiştirilmesinde bir rol oynamak isteyebileceğini ummuştum.

Ne de olsa hayatım boyunca, babamın bir ilişkiden doğan küçük bir kıza düşkünlüğünü izlemiştim. Bunun için ona içerlediğim zamanlar olmuştu ama şimdi? Şimdi Summer'la ilgilenme şekli yüzünden ona saygı duyuyordum, her ne kadar bu süreçte beni yüzüstü bırakmış olsa da...

"İyiymiş," diye karşılık verdim. Ve bu asla söylemeyeceğim bir şeydi, bu yüzden Summer dönüp şüpheyle beni süzdü.

"Ne?"

Her iki elinde de üçer içki taşıdığı stant sırasının sonundan, "Summer!" diye seslendi Willa. Sanırım barmenlik yaparak geçirdiği onca yıl tamamen boşa gitmemişti. "Bira çadırında mimozaları olduğunu biliyor muydun?"

Kardeşim dudaklarını birbirine bastırıp bakışlarını yere indirdi. "Biliyor olabilirim, evet." Mimozalar onun olayıydı. Sık sık Willa ve onun "içkili kahvaltı" dediği şeye ev sahipliği yapıyordu.

"Dostum, Rhett bazen gerçekten romantik olabiliyor." Willa çöküp plastik bardakları bize doğru uzattı. "Bu bir kızın açılmasına yardımcı olur."

"Neden altı tane var?" Burnumu buruşturdum, aklım kapının yanında duran fazla yakışıklı boğa rodeocusundaydı hâlâ. Normal mi davranacaktım? Kasıklarına tekme mi atacaktım? Onu görmezden mi gelecektim?

"Bilmiyorum Winter. Buradaki doktor sensin. Aramızda toplam kaç el var?"

Sanki üç insan arasında kaç el olduğunu gözlerimle görmem gerekiyormuş aşağıya, ellerimize baktım.

Tanrım. Theo Silva'nın bana beynimi kaybettirmek gibi bir kabiliyeti vardı. Neredeyse içmemem gerektiğini düşünüyordum. Belki de aramızda kimyasal bir şey vardı çünkü kirpiklerimin altından ona bir bakış attığımda beyaz dişlerini gördüm. Başını geriye attığında ise neredeyse kahkahasının gürlemesini duyabiliyordum. Çok kaygısızdı.

Ve âdemelmasını görmek. Önünde dizlerimin üstüne çöktüğümde, âdemelmasının inip kalkışını hatırlıyordum. Başı benzer bir tavırla arkaya düşerken uzunluğunu kavramıştım ve...

"Winter, oyunbozanlık etmeyi bırak." Willa iki içkiyi ellerime tutuşturdu fakat ellerim şu an nemliydi ve kotuma yapıştırmıştım.

Parmaklarım nemli plastik bardakların üzerinde dolanırken ayağımdaki yeni çizmelere baktım: metal işleme burunlu, soluk kahverengi kovboy çizmeleri. Görünüşe göre bu etkinlikte bir çeşit dışlanma yaşamadan normal ayakkabılar giyemezdim.

Summer'ın yılan derisi çizmeleri beyaz WBRF tişörtüyle zarif bir dokunuş oluştururken, Willa bu yaşam tarzını fena halde benimsemişti: Çizmeler, kot pantolon, ışıltılı kemeri ve bir çeşit rodeo Barbie'si gibi açılıp kıvrılmış bakır rengi yele gibi saçlar...

O ikisi ben yokmuşum gibi etkinlik hakkında konuşuyorlardı: Bugünün konusu, üç günlük rodeonun final gecesi ve nasıl başarıyla sonuçlandığıydı.

Mimozamdan bir yudum aldım, etkinlik bitene kadar sakin kalabilmeyi diliyordum. Fıçılar, halatlar, küçük çocukların koyunların üzerinde kalmaya çalıştığı ve düştüklerinde herkesin güldüğü bir şey... Summer ve Willa sırtıma vurarak beni sohbete dahil etmeye çalıştılar. Vivi için endişelendiğimi zannetseler de benim düşünebildiğim tek, babasının tam burada olduğuydu.

Bu anı kafamda milyonlarca kez oynatmıştım: Ne yapacağımı. Ne söyleyeceğimi. Ondan nefret etmek ile seçimine saygı duymak arasında gidip geliyordum sürekli.

Ama verdiği tepkinin o gece tanıştığım adama hiç uymuyor olmasını asla atlatamamıştım. Tabii ki vahşi ve kaygısızdı, ama bir şekilde yaşlı bir ruh gibi gelmişti. İçinde belirgin bir nezaket vardı.

Aynı zamanda bir sertlik.

Boğazına al Winter. Gözlerimi kırpıştırarak anıyı gerilere iteledim. Oralara gitmek istemiyordum, özellikle de şimdi.

"Ah, işte Theo çıkıyor."

Başım hızla kalktı. Elbette ringin ortasında mikrofonu tutan adam Theo'dan bahsediyordu: Babası Gabriel'den ve aile miraslarından. Ödüllerinden ve galibiyetlerinden.

Ama benim gözlerim Theo'daydı, kotunun içinde kıçı aşırı iyi görünüyordu.

Ona gücenmiş olsam da kıçından hoşlanabilirdim. Bu kesinlikle kabul edilebilirdi.

"Siktir. Herif seksi, değil mi?" Willa bana ve Summer'a tek bir bakış atmadan turuncu içkisinden bir yudum aldı. Sonra, "Ne? Hâlâ göz gezdirmeye hakkım var!" diyerek konuşmaya devam etti.

Kardeşim bir homurtu çıkardı ama ben taş kesildim. İçim boşalmış gibiydi. Theo çitin tepesine tırmanırken boğa da metal kapıların arasında zıplayıp duruyordu. Ama Theo bundan hiç etkilenmemişti.

Zerre umurunda değildi.

Kirli sakallı çenesini eğip eldivenli eliyle becerikli bir şekilde bir halatı çekmeye başladı. Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. O halata mastürbasyon yapıyor gibi görünüyordu, etrafındaki kaosa rağmen bu kadar sakin kalabilmesi beni resmen büyüledi.

"Onu lanetlemeye mi çalışıyorsun Winter?" Summer beni dürtünce ona soluk bir şekilde gülümsedim, herkesin nefret ettiğimi düşündüğü bir adama gözlerimi dikmiş bakarken ne kadar deli göründüğümü fark etmeye çalıştım.

Ki kendisinden nefret *ediyordum.*

"Yok, sadece ilgimi çekti. Daha önce hiç boğa rodeosunu canlı izlememiştim."

"Televizyonda sık mı izlersin?" Willa espri yaptı.

Hayır, laptopumda diyecektim neredeyse ama bu cevap, şok yaşamalarına neden olurdu. İşin aslı, Theo'ya ulaşmaya çalışırken arada bir onun rodeolarını izlemiştim.

"Mümkünatı yok," diye karşılık vererek kendimi ringin etrafını incelemeye zorladım. Ama gözlerim oraya dönüp duruyordu. Başındaki kask, yüzündeki konsantrasyon ifadesini saklayamıyordu; boğanın üzerine doğru inerken dilinin dudaklarının arasından dışarı çıkışını da.

Hızlı bir baş onayıyla kapıyı çekerek açtılar ve boğa ringe fırladı; başı yerdeydi ve toynakları o kadar yukarıdaydı ki neredeyse güneşe dokunacaktı. Kalabalık tezahürat ederken kalbim göğüskafesime çarpacak kadar hızla atıyordu.

Kısa bir an için düşmesini umdum. Sekiz saniyeye ulaşamamasını umdum. Alçakça ve aşağılık bir şeydi ama ona kırgındım, benden bu kadar kolay nasıl uzaklaşabilmişti? Ve kızından?

Ama çocuğumun babasının bir ezik olması fikri de pek hoşuma gitmemişti. En azından bir gün kızıma babasının inanılmaz şekilde boğaya bindiğini söyleyebilirdim. Ve bu, onun hayatında yer almamasını telafi etmese de bir şeydi.

Theo geniş omuzlarını geriye attı, elini havaya kaldırmıştı. Tamamen kontrollü olarak aşağı indi ya da beş yüz kiloluk bir hayvan sizi toprağa gömmekten başka bir şey istemezken ne kadar olabilirse o kadar kontrollüydü.

Ve o sırada hayvan,Theo'yu toprağa gömdü.

İndirilen bir omuz ve sert bir dönüş sonucunda Theo'nun bedeni ok gibi yerde uçtu.

Nefesim kesildi ama etrafımdaki herkes öyleydi. Sonra boğa Theo'nun üzerine basmak üzere döndüğünde, bir "Aaaaaah" korosu oluştu ama ben ses çıkarmaya vakit bulamadan ayağa kalkıp harekete geçmiştim bile.

Tribünlerde oturan insanları itip kakarak geçtim, doğruca arenadaki çitlere doğru ilerledim. Başına bunun gelmesini ben istemişim gibi suçluluk karnımda kaynıyordu. Ben ne tür bir doktordum?

Kırgın türden.

Yanıtımı görmezden geldim, ardından başımı eğerek çitlerden geçtim. Rodeo palyaçosu boğayı çıkışa doğru çekiyordu; o boğa geri dönmeye karar verirse Vivienne'in yetim kalmasına gerek olmadığı aklımdan geçti.

Yine de tüm acil servis alıştırmalarım devreye girdi ve her halükârda devam ettim. Theo'nun vücudunun etrafını kovboylar sarmıştı, aklı başından gitmiş gibi görünen Rhett de aralarındaydı.

"Çekilin!" Bir adamı fiziksel olarak kenara itip kendimi Theo'nun etrafındaki insan çemberinin içine soktum. Başının yanında dizlerimin üzerine çökerek vücudunu kontrol ettim. Ellerimle kaskının iki yanını kavradım ve ambulans gelene kadar onu sabit tuttum. Ona doğru eğilince göğsünün yükselip alçaldığını görsem de nefesini dinlemem gerekiyordu. Daha çok kanıta ihtiyacım vardı.

Sessiz hava çıkışı yanağıma değerken, onun o narenciye kokusu da burnuma doldu.

İnsanlar çok yakındı. Tepemizde dikiliyorlardı. Yaklaşıyorlardı.

"Geri çekilin!" diye bağırdım sertçe.

"Sorun yok, o doktor." Arkamdan Rhett'in konuştuğunu duydum. "Herkes biraz açılsın."

Kadınsı hıçkırıklar duydum ve kaygı titreşimlerini neredeyse etrafımda hissettim. Dönüp omzumun üzerinden baktığımda, rodeo kıyafetleriyle bezenmiş bir kızın makyajının yüzünden aktığını gördüm.

Ağlıyordu.

Bunun anlamına dair olasılıklar hızla aklımdan geçti. Kendime "tek gecelik eğlence" olduğumu hatırlatmam gerekiyordu. Bunu ben istemiştim ve o da muhtemelen daha fazlasını isteyen birini bulmuştu.

Başımı eğip Theo'ya baktım ve bir hasret sancısı beni vurdu. Kendim için değil... kaçırdığımız şeyler için. On sekiz ay ayrı kaldıktan sonra hatırladığım kadar güzeldi. Hatta daha da güzeldi.

Ve siktir, Vivienne'e çok benziyordu. Neredeyse panik uyandırıcıydı. Hâlâ kimsenin bunu nasıl çözemediği benim için muammaydı. Vivi'nin onun kopyası olduğunu görmek için doktor olmak gerekmiyordu.

Şükürler olsun ki artık yüzüksüz olan yüzükparmağım farkına bile varmadan boynunun çıplak derisini okşamaya başladı. Bronz ve sıcak.

Bunu yaptığımı fark ettiğimde de durmadım.

"Lütfen iyi ol," diye mırıldandım alçak sesle.

Ve sonra gözleri açıldı, uzun kara kirpikleri aralanarak oniks gözlerini meydana çıkardı. Bana odaklanması bir an sürdükten sonra kafası karışmış bir gülümseme dudaklarına yerleşti.

"Selam Tink."

9

Theo

Bir çukura girdiğimizde tıslayarak nefes verdim. Fuar alanından çıkan toprak yol kadar kötü değildi ama ideal de sayılmazdı.

İdeal olmayan bir diğer şey de ambulansın köşesinde endişelenen minyon sarışındı. Kafam sedyeye bu şekilde bağlıyken dönüp ona doğru düzgün bakamıyordum bile. Gülmek canımı acıtmasaydı şu an gülebilirdim.

Onu bir noktada tekrar göreceğimi biliyordum elbette ama aklımdaki tam olarak böyle bir şey değildi.

Gözümün ucuyla bir kolunu karnına sararken, diğer elini incelemesini seyrettim.

Beni uyandıran şey, onun herkese geri çekilmesi için bağıran rahatsız edici sesi ve boynumu okşayan parmağının verdiği histi. Gözlerimi daha açmadan o olduğunu biliyordum. Bir yılı aştığının farkındaydım ama ellerinin üzerimde olmasının verdiği hissi hâlâ hatırlıyordum. Benim ellerimin onun üzerinde nasıl hissettirdiğini de; tamamen ıslak ve inler halde.

İyi zaman geçirdiğimizi düşünmüştüm. *Gerçekten* iyi zaman.

"Neden beni görmezden geliyorsun?" Sesimin göğsümde yarattığı titreşim bile köprücükkemiğime acı şokları gönderdi.

Kemiğin kırıldığını biliyordum çünkü derimin altından dışarı çıkmıştı. Elimi uzatıp parmaklarım sivri uca değdiğinde ikinci kez bayılmıştım.

Winter başını bana doğru eğerek tamamen etkilenmemiş bir bakış attı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Dinle, bunun bir sır olduğunu söylediğini biliyorum ama burada baş başayız. Yani yaşadığın en iyi seks değilmiş gibi davranmayı kesebilirsin. Ben seni kaç defa..."

"Theo. Kapa çeneni!" diye tersledi ama onun Tinkerbell tarzına pek de uymuyordu bu. Tam olarak anlayamadığım bir sertlik vardı.

Acı.

Ve bu beni susturdu.

Sessizlikle dolu dakikalar aramızda uzadı. Ambulans tekerleri altında akan yolun uğultusu ve arkadaki çekmecelerin hafif hışırtısı tek yoldaşımızdı.

Hissettiğim rahatsızlığın yerini şimdi kaygı almıştı. Alışılmadık bir ağırlık... Onu tekrar görmeyi beklemiyordum ve soğuk bir tavır beklemediğim de kesindi, yani ondan bile.

"Kaç tane beyin sarsıntısı geçirdin Theo?" Sesi duygusuz ama kendinden emindi. Çok doktor-variydi.

İç çektim. "Bir sürü."

"Bir sürü demek kaç tane oluyor?"

"Teşhis konmuş olanlardan mı bahsediyoruz, şüphelenilenlerden mi?"

Başını çevirdi. "Yüce Tanrım."

"Son sefer geçirdiğimde bir daha geçirmememi söylediler."

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Muhtemelen üç beyin sarsıntısı önce."

Başı emniyet kemerinin takılı olduğu tekli koltuğun arkasına düştü. "Şu an şaka yapıp yapmadığını bile anlamıyorum."

"Şaka yapmıyorum, sadece ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. Kelime oyunu yapmadım."

Başını iki yana salladığını gördüm ama bir şey söylemedi. Sadece birazcık şaka yapmıştım. Bu alaycılık beni, en destansı sezonun gözlerimin önünde kanalizasyona dönüşünü izlerken umutsuzluk çukuruna düşmekten alıkoyuyordu. Bir arkadaşıma iyilik yapıp, küçük kasabadaki rodeoda "kolay" bir boğa üzerinde demo sürüşü yapmayı ona teklif ettiğim için tüm sıkı çalışmam ve fedakârlığım bir duman bulutu gibi uçup gitmişti.

Destansı bir salaklıktı; hayatımdaki çoğu karar gibi.

"Yeni başladığımda kask takmanın havalı görünmediğini düşünüyordum."

"Evet, beyin hasarları seni çok havalı gösterir," diye homurdandı, çenesi gerginlikle kasılmıştı.

"*Grey's Anatomy*'de McDreamy'nin öldüğü sahneyi hatırlıyor musun?"

İfadesi bir çocuk için kullanabileceğiniz türdendi, tamamen küçümseme doluydu ama bir şekilde daha yumuşaktı.

Kabulümdü. Bu kadının buzlarının çözülmesini izlemek hoşuma gidiyordu.

"Sen bana *Grey's Anatomy*'yi izlediğini mi söylüyorsun yani?"

"On sekiz sezonun bütün bölümlerini."

Kafası karışmış gibiydi. "Neden?"

Omuz silktim ve anında buna pişman oldum. "Annem sever. Daha gençken ve hâlâ onunla yaşarken her perşembe beraber izlerdik. Şimdi kendim izliyorum, sonra onu arıyorum ve kritiğini yapıyoruz. Hâlâ kablolu yayınımın olmasının nedeni de bu."

"Ne sıklıkta?" Winter'ın gözleri gülünç bir şekilde fal taşı gibi açılmıştı.

"Her hafta. Şey... sezon devam ederken yani."

Bana hayvanat bahçesinde egzotik bir hayvanmışım gibi baktı. "Bu..."

"Tuhaf mı diyeceksin? Zahmet etme. Beni ikna edemezsin. Tuhaf olduğunu hiç düşünmedim. Tabii arkadaşlar bu süreçte benimle dalga geçseler de doğrusu umurumda değil. O benim annem ve onun için en azından bunu yapabilirim."

Winter oturduğu yerden neredeyse sıçradı, ardından gözlerini kucağına indirdi. "Tuhaf olduğunu söylemeyecektim," derken sesini alçaltmıştı.

"O durum olmasın diye tomografi çekmelerini sağlayacaksın, değil mi?"

Başı hızla kalktı. "Ne?"

"Unuttun mu? Derek'in öldüğü bölümden bahsediyorduk. Beyin sarsıntısı geçirenin ben olduğuma emin misin?"

"Ben Meredith değilim. Ve sen de kesinlikle McDreamy değilsin."

"Bir post-it notuyla evlenmişlerdi."

Kaşları çatıldı. "Ve?"

"Biz de bardak altıyla seks sözleşmesi yaptık. Neydi o? Yalnızca tek gece. Kimseye söylemeyeceğiz..."

Sormama gerek yoktu. O altlıkta ne yazdığını biliyordum ve onun da hatırlayıp hatırlamadığını anlamaya çalışıyordum.

Ambulans durduğunda gözlerini bana dikmişti, dudakları kıpırdamıyordu bile. Boş, soğuk ve tamamen etkilenmemiş bir ifadeydi. "Bu hiç komik değil Theo."

"Komik olmaya çalışmıyordum."

"Tamam, geldik," diye duyuran sağlık görevlisi, kapıları çekerek açtı.

Hastanenin üzerinde yanıp sönen kırmızı ışıkların yansımasını gördüm.

Ve Winter'ın silueti ambulanstan kaçarak resmen benden mümkün olduğunca hızla uzaklaştı.

* * *

Gözlerimi kırpıştırarak açınca hastane odasını inceledim: loş ışıklar, sabit bir bipleme, ağzımdaki kuruluk.

"Hastanede zaman geçirmek hoşuna gidiyor olmalı." Rhett yanımda durduğu yerden espri yaptı.

Kendimi toplamak için gözlerimi tekrar sımsıkı kapattım ve sonunda, "Umarım salak rodeon başarılı olmuştur pislik herif," diye homurdandım. "Köpeğim nerede? Kızlardan biri onunla ilgileniyordu."

Rhett'in sentetik kumaş kaplama hastane sandalyesinde kıpırdanması bipleme korosuna katıldı. "Merak etme, Summer onu aldı. Az önce yatağımızda onunla çekilmiş bir fotoğrafını bana gönderdiğini düşünürsek, ona bir insan bebeği muamelesi yapıyor. Ayrıca çaylağın teki gibi omzunun içine doğru düşmen benim hatam değildi. Onca emeğinin üstüne."

Sırf ona pis pis bakmak için gözlerimi açtım. "Ne gülünç. Sana kocaman bir iyilik yaptığım için hayatımın en iyi sezonu çöp oluyor ve sen burada oturmuş, bana neyi yanlış yaptığımı söylüyorsun. Bir dahaki sefer o lanet boğaya sen bin. Herkesin görmek istediği sensin zaten."

Dudaklarını birbirine bastırarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "İnsanlar oraya seni görmek için geldi Theo. Kendini küçümseme."

Bakışlarımı kaçırdım, ameliyattan sonra bana hangi ilaçları verdilerse gayet işe yaradığını fark ettim çünkü kayda değer bir ağrım yoktu. "Gabriel Silva'nın oğlu ve senin çırağın olduğum için insanlar beni görmeye geldi. Kendime ait ödüllerim olduğundan değil."

Amber gözlerini kısan Rhett parmaklarını çenesinin altında kule gibi birleştirdi. "Bu doğru değil."

"Tereciye tere satma Eaton. Söylesene, WBRF'de neyle tanınıyorum?"

Dudakları seğirdi. "Kız peşinde koşmakla."

Hayal kırıklığımı bastırarak tavana odaklandım. Kendi adıma bundan nefret ediyordum.

"Theo çeneni böyle sıkarsan dişini kıracaksın. Herkes senin kim olduğunu biliyor, çünkü herkesin gördüğü en etkileyici sezonlardan birinin parçalarını bir araya getiriyorsun. Babanın veya benim yaptığımızdan daha iyi bir sezon. Orası kesin."

"O da buraya kadarmış."

"Karamsar olma, sana yakışmıyor."

"Biraz kendimi kaybetme hakkım var Rhett. Senin boktan şeyleri kara kara düşündüğünü görmüşlüğüm var. Summer sana dadılık etmek üzere ayağına dolaştığında ne kadar pis somurttuğunu hatırlıyorum. Bu ondan on kat beter. *Sürekli* iyi bir ruh halinde olmak zorunda değilim."

"Bu sezon geri döneceksin. Geri çekilemeyecek kadar ilerledin. Emin olacağız ki sen..."

Koridordan gelen hafifçe yükseltilmiş bir ses açık kapıdan içeri girerek sözünü kesti. "Başını kontrol etmediniz mi?"

Daha derin bir ses cevap verdi: "Tamamen kendindeydi. Gülüp espri yapıyordu. Şimdi oraya gidiyorum. Çoktan uyandı."

"*Grey's Anatomy*'de Derek Shephard'ın öldüğü bölümü izlemedin mi? Bir sürü beyin hasarı yaşamış bir adamın beynini tomografiyle ikinci kez kontrol etmek sadece..."

"Winter, rahatla."

Rhett bana bakarken gözleri kocaman açıldı. "Aksini bilmesem, Winter Hamilton senden hoşlanıyor derdim. Orada tam bir terör estirdi, dosyanı kontrol etti ve sürekli son bilgileri talep edip durdu."

Ben buna cevap vermek üzereyken gri saçlı iriyarı bir adam odama girdi. Yatağımın yanında durdu, bir dosyayı incelerken gözlüğü burnunda aşağıda duruyordu. "Bay Silva, ben Dr. Forrester. Uyandığınızı görmek güzel. Ameliyat iyi geçti."

Winter onun arkasından odaya daldığında en iyi huysuz Tinkerbell havasını takınmıştı, elimde olmadan gülümsedim. "Başın nasıl?"

"Winter!" diye yaşlı doktor onu azarladı.

Bu beni gıcık etti. Kendini *doktor* olarak tanıtmıştı ama Winter'a adıyla hitap ediyordu.

"Doktor Hamilton," diye düzeltirken, sesime biraz sertlik yerleştirdim.

Adam bana bakarak başını yana eğdi. "Evet? Ne olmuş ona?"

"Ona Winter deyip duruyorsunuz. Ama burada çalışıyor ve Dr. Hamilton, değil mi?"

Ortama garip bir sessizlik çöktü. Üç çift göz bana odaklanmıştı. Rhett eğleniyordu, Dr. Forrester apışıp kalmıştı, Winter'ın kafası karışmıştı.

Adam boğazını temizleyerek bana düz bir şekilde gülümsedi. "Doğru, şey... evet. Dr. Hamilton sizin kafa travması yaşamanız-

dan endişeleniyor ama büyük bir ihtimalle sarsıntı geçirdiğiniz konusunda ona güvence verdim. Sizi kurtaran şey kask olmuş."

"Onu tomografiye bizzat ben götürürüm o zaman."

Diğer doktor eleştirel bir iç çekti ve Rhett kahkahasını bastırmayı başaramadı.

İtiraf etmeliydim ki, Winter'ın bunu neden bu kadar önemsediği konusunda biraz kafam karışmıştı ama kızmamıştım. Doktoru oynamak istiyorsa ben de hasta olacaktım.

"Sanırım, Dr. Hamilton haklı," diye söze başladım, odadaki diğer doktorla konuşmama rağmen gözlerimi büyük bir dikkatle onunkilere dikmiştim. "Sırf emin olmak için o tomografi odasına gitmek istiyorum. Bir McDreamy vakası olmak istemem." Winter dudaklarını birbirine bastırarak bakışlarını kaçırdı. Bunun, onun kahkahasını bastıran versiyonu olduğundan fazlasıyla emindim. "Ama öncelikle ameliyat nasıl geçti? Her şey onarıldı mı? Ne zaman geri dönebilirim?"

"Ameliyat çok başarılıydı. Sağ köprücükkemiğiniz boyunca plakaya uyacak yeni ve parlak bir dizi vidanız oldu. Ancak fizik tedavi görmeniz gerekecek. Düzenli olarak planlanan aktivitelere üç ay içinde dönebileceğinizi sanıyorum. Genç ve formdasınız. Sadece o kemiklerin ne kadar sürede iyileşeceğini görmemiz gerek. Daha erken de olabilir ama size bir boğanın üstüne binmenizi tavsiye edemem."

Winter oflayarak gözlerini devirirken kalçasını eğmiş, bir ayağını pat pat yere vuruyordu.

"Ekleyecek bir şeyiniz mi var *Dr. Hamilton?*" Bu defa doğru kelimeleri kullanmıştı ama söyleme şekli neredeyse daha kötüydü.

"Aslında evet." Gözlerini kıstı ve bakışlarını kesinlikle kaçırmadı. "Mesleği boğalara binmek. Boğaya binmemesini söylemek pek de yardımcı olmaz. Bir sporcu olarak onun ihtiyacını karşılayacak bir rehabilitasyon programı oluşturmamız gerek."

"Harika bir fikir Dr. Hamilton. Gençlik coşkunuza bayıldım." Gülümsedi ve kalemini dosyaya taktı. "Hastanın rehabilitasyon programı hakkında bu kadar tutkuluysanız eğer, doğum izninize son verip meseleyi ele almaya sizi davet ediyorum."

Doğum izni mi?

Winter'ın rengi soldu, gözlerimin önünde yanakları öfkeyle dolu kızarıklığını yitirdi. Dudağını ısırarak başını salladı, bakışlarımdan o kadar tuhaf bir şekilde kaçıyordu ki bu ona daha yoğun bakmama neden oldu.

"Belki de yaparım," dedi sakin bir tavırla. Ardından topuklarının üzerinde dönüp düzenli adımlarla odadan çıktı.

Hayal kırıklığı karnımda kaynıyordu çünkü o geceden beri ona abayı yakmıştım. Ve belli ki bunu iyi saklamıştım çünkü Rhett konudan hiç bahsetmemişti. Ya da ondan... Ama umurumda olmamıştı. İkimiz için de ortalık yatışınca geri döneceğimi, bana bir geceden fazlasını versin diye onu rahatsız edeceğimi düşünmüştüm; belki de bana daha fazlası için bir şans versin diye. Belki kendimi yeterince toplarsam o şansa değerdim.

Belli ki o tren kaçmıştı. Bunu o istemişti ve Winter adına mutlu olmalıydım.

Ama bugün olup biten şeylerin ardından kendimi hiç de mutlu hissetmiyordum.

10

Winter

Tiz bir havlama sesi beni uyandırdığında sadece bir saattir uyuyor olmalıydım.

Hav. Hav. Hav.

Hayat kurtarmak için ettiğim yeminin köpekleri de kapsayıp kapsamadığını merak ettim çünkü diş çıkarmayla geçen iki cehennem gibi günün ardından cinayet işlemeye hazırdım. Bir köpek ise sadece kolay bir hedef olurdu.

Yıllarca süren asistanlık ve gece geç saatlere kadar uzayan ders çalışma maratonlarından sonra hayatımın bu dönemine hazır olduğumu düşünebilirdiniz. Ama hayatımda hiç bu kadar bitap düşmemiştim.

Gözümün gördüğü en kıymetli insan için kanlı canlı bir süt torbası ve sağlam bir teselli kaynağı olmuştum. Kızımdan ayrı bir gece geçirmeye ihtiyacım olduğunu sanırdınız, ama onun yerine rodeo boka sarmıştı ve bebeğimi o kadar özlemiştim ki canım yanmıştı.

Hav. Hav. Hav.

Kolumu yüzümün üstüne atarak inledim ama dün gece pes edip Vivienne'i yanıma yatırdığımı hatırladığım an sesimi kestim. Bebek kitaplarının ne söylediğini biliyordum. Yöntemleri biliyordum. *Kuralları* biliyordum.

Ama kimse size ne kadar yorgun olacağınızı, ne kadar pestilinizin çıkacağını söylemiyordu. Artık onun bağımsız olmasını önemsemiyordum bile. Sadece uyumak istiyordum. Ve bunu sağlamanın tek yolu, onun kolumun kıvrımında yatması olacaksa o zaman bütün tavsiyeleri siktir ederdim. Ben bir doktordum. Bitkinliğin vücuda nasıl hasar verdiğini bana sorabilirdiniz.

Hav. Hav. Hav.

Döndüm ve yanımda uyuyan küçük insana bir bakış attım. O kadar güzeldi ki göğsüm sızladı. Ukala küçük burnu, ucuna nokta şeklide aydınlatıcı sürülmüş gibi görünüyordu. Uykusunda bile dolgun ve pembe olan tombul yanaklar. Kusursuz ten. Böyle kusursuz bir ten neden bir bebekte ziyan olmuştu? Haksızlık gibi geliyordu. Şu an bu pürüzsüz ve yumuşak tene sahip olmak için bebekken buruş buruş olmayı tercih ederdim.

Ama beni etkileyen hep kirpikleri olmuştu, tıpkı babasınınkilere benziyordu: dolgun, koyu ve uzun. Şu gözkapakları da açılıp kapanan oyuncak bebeklerinki gibiydi neredeyse.

Sadece onlardan çok daha az ürkütücüydü.

Hav. Hav. Hav.

Kıpırdanınca düz siyah saçları başında toplandı ve içimde bir hüsran yükseldi. Yemin ederim *nihayet* uyumuşken lanet bir köpek onu uyandırırsa cinnet geçirecektim.

Mümkün olduğunca kıpırdamadan yataktan dışarı kaydım, yatağı sallamamak için en iyi ninja taklidimi yapmıştım. Hafızalı sünger için Tanrı'ya şükürler olsun. Yataktan güvenli bir şekilde çıkınca komodindeki beyaz gürültü makinesini kapattım ve onu uyandırmadan odadan çıkabilmek için küçük bir dua ettim.

Bu bungalov efsunluydu. Ve efsun derken, gıcırdayan parke lerden bahsediyordum. Ama gevşek parkeleri şimdiye kadar ezberlemiş olduğumu düşünüyordum. Kıvrılıp dönerek ve dengesiz yerlerin üstünden uzun adımlar atarak kristal kapı koluna ulaştığımda kapının gıcırdamaması için sessizce bir dua daha ettim.

Menteşelerin yağlanmaya ya da öyle bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordum ama unutup duruyordum işte ya da yapacak vaktim olduğundaysa çok yorgun oluyordum.

Yeni gerçekliğim buydu.

Hav. Hav. Hav.

Ama hemen yanıma taşınıp durmadan havlayan bir köpek yeni gerçekliğim *değildi* ve bunun olmasına izin vermeyecektim. Banyo kapısından pamuklu sabahlığımı alıp giydim, omuzlarımı kaldırarak ön kapıdan hızla çıktım ama tel kapının arkamdan öfkeyle çarpmasını engellemek için durmak zorunda kaldım.

"Burada neler..."

Yandaki evi benim arazimden ayıran beyaz kazıklı çitlere bakınca olduğum yerde kalakaldım. Üstsüz adamlar kapalı kasa kamyondan mobilya indiriyorlardı.

Kendimi şöyle bir gözden geçirdim. Isınmış ahşap zeminde yalınayaktım. O kadar sıcaktı ki, kuşağını bağladığım sabahlıktan bile belime vuruyordu.

Saat kaç?

Tepemde ışıl ışıl parlayan güneş, düşündüğümden daha geç olduğunu gösteriyordu.

Hav. Hav. Hav.

"Günaydın Win!" Başımı hızla adamlara doğru çevirince, saçını tuhaf küçük bir topuz şeklinde bağlamış Rhett'i gördüm. Bakışlarımı yana kaydırdığımda ise saçları kısacık kesilmiş Beau'yu tanıdım ve sonra...

O.

Theo Silva'yı hastanede gördüğümden beri yedi gün geçmişti. Orada ne kadar kaldığını ya da çıkmadan önce en sevdiğim hemşireye verdiğim talimata uyarak tomografiye girip girmediğini bilmiyordum. Nerede olduğunu bilmiyordum, burada ne yaptığına dair de hiçbir fikrim yoktu. Üstsüzdü ve bu şekilde acayip günahkâr görünüyordu.

Onun seksi ama aynı zamanda boktan bir herif olduğunu beynime hatırlatmak zorunda olmak can sıkıcıydı.

Haber verdiğin için teşekkürler.

Bu cümle bu işi hallederdi.

"Selam Tink," dedi sırıtarak. Her şeyden sonra bana bu şekilde sırıtmaya nasıl cüret ederdi? Beni hamile bırakacak, kaçacak, sonra kasabaya dönecek ve bir sonraki yemeğiymişim gibi bana ağzı sulanarak mı bakacaktı yani?

Siktirip gitsin.

"Yeni komşun olmak için sabırsızlanıyorum."

Ağzım bir karış açık kaldı, neredeyse gülecektim. Bu ne çeşit acımasız bir şakaydı? Vivienne'in hemen yanındaki evde yaşamayı ve çocuk onun değilmiş gibi yapmayı mı planlıyordu?

"Cesedimi çiğnemen gerek." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve onun bakışları, sabahlığımın altında sergilenen ince askılı tişörte doğru indi.

"Winter, neredeyse öğlen oldu. Yeni mi uyandın?" diye sordu Beau hafiften alay ederek.

Dönüp onun kalıplı vücudunu süzdüm, sonra o ikisinden daha ince ve uzun olan Rhett'e baktım.

Theo ikisinin arasında bir yerdeydi. Üç Ayı masalının, bir tip seçen versiyonu gibiydim. Biri fazla kalıplıydı, öteki fazla uzun saçlıydı ve sonra Theo vardı.

Kaslı kollarından biri lacivert askılıktayken bile iyi görünüyordu. Ve resmen iç çekerek, *"Tam olması gerektiği gibi,"* dediği için beynimden nefret ediyordum.

Burun çevresi grileşmiş kahverengi bir chihuahua, Theo'nun spor ayakkabılı ayaklarının etrafında aptalca daireler çiziyordu. Bir an için hayvanda benzer bir ruh bulduğumu hissettim.

"Winter?" Theo'nun sesi diğer ikisinden daha yumuşak, biraz daha nazikti. "İyi misin?"

Gözlerimi ona doğru kocaman açtım. "İyi mi?" Sesimden hayret akıyordu. "Hayır Theo. İyi değilim. O köpek aralıksız havlıyor ve senin benim yanımdaki evde yaşama iznin yok."

Diğer iki adam kıkırdayarak nakliye kamyonunu boşaltma işine döndüler, ama Theo'nun mükemmel şekilli dudakları yukarı kıvrılırken başını yana eğdi ve köprücükkemiği boyunca uzanan kesiği açığa çıkardı. "Ah öyle mi? Yönetmelikleri kontrol etmem gerekecek. Yanındaki evde yaşamama izin vermeyen kuralı bulmalıyım. Gözden kaçırmış olmalıyım. Ve Peter?" Alnı çok büyük olan ve dili ağzından dışarı sarkan köpeği işaret etti. Hayvanın kataraktı varmış gibi görünüyordu, bu da neden Theo'ya küçük dağları o yaratmış gibi baktığını açıklıyordu. "Kendisi sağır ve kısmen kör. Sadece stresli. Bütün eşyaları içeri taşıdığımızda yerleşir ve kendini evinde hisseder. Genellikle havlamaz bile."

Burada nasıl bir iş çevirdiğini merak ederken midemin bulandığını hissettim.

"Theo," derken sesim çatladı. "Bunu neden yapıyorsun?"

Ses tonuma üç adam da dönüp bakınca, bu konuşma için uygun bir yerde ve zamanda olmadığımızı fark ettim.

Theo kaşlarını çattı. "Bu evi bana Jasper teklif etti. Spor salonuna yakın. İyileşirken orada antrenman yapacağım, sonbahardan

önce ringe geri dönmeyi umuyorum. Uzun süre burada kalmayacağım."

Böylece karnıma saplanan bıçak çevrilmiş oldu.

"Sen şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Sesim nefes nefese ve zayıf çıkmıştı. Kulağa *şoke olmuş* geliyordum. Theo da perişan olmuş gibiydi, tepkim karşısında kafası karışmıştı sanki.

"Winter, durumu kabullen. Adamı doğru düzgün tanımıyorsun bile," diye seslendi Beau, ön kapıya doğru bir koltuk taşırken kasları iyice şişmişti. "Arkadaş olmak zorunda değilsiniz."

Kocaman bir taş bulup Beau'nun G. I. Joe* kafasına atmak istedim. *Arkadaş.* Tanrım. Biz arkadaştan çok daha fazlasıydık. Ve bizden başka kimse bilmiyordu. Rob'u terk ettiğimde tutunduğum itibar kırıntıları elimde kalan tek şeydi ve Theo'nun da beni istemediğini itiraf etmek, kaldırabileceğimden çok daha acı vericiydi.

Bu yüzden herkese tek gecelik bir ilişki yaşadığımı ve o adamın kim olduğunu hatırlayamadığımı söylemiştim.

Sorun şuydu ki, o geceyi en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordum ve aklıma düşüp duruyordu.

Theo'ya doğru başımı iki yana salladım, ilk defa ondan gerçekten nefret ettiğimi hissediyordum. Gözlerimde yaşlar birikti ve bu da oradan hemen defolup gitmem için iyi bir işaretti.

Theo çitlere yaklaştı, yüzü endişe doluydu. Beni durdurmak üzereymiş gibi sağlam kolunu kaldırırken, söylemek istediği bir şey vardı sanki.

Ama söylemek zorunda olduğu hiçbir şeyi duymak istemiyordum. Ve burada şu beyler beni izlerken dağılmak da istemiyordum.

---

* Bir Amerikan medya imtiyazı ve oyuncak şirketi Hasbro'nun sahibi olduğu ve ürettiği bir dizi aksiyon figürüdür. (ç.n.)

Bu yüzden arkamı döndüm ve omzumun üzerinden, "Köpeğini sustur Theo," dedim. "Eğer *benim* bebeğimi uyandırırsa seni hadım ederim."

Sonra hayal kırıklığıyla kapıyı onlara doğru çarptım.

Sonra Vivienne'in korkarak ağlamaya başladığını duydum.

Sonra ben de yere çöküp ağladım.

11

Theo

"Ablası *böyle* biriyken Summer'ın çok hoş olmasına inanmak zor." Beau boş ellerle ön basamaklardan inerken başını iki yana sallıyordu.

"Winter da hoş." Cümle ağzımdan niyetlendiğimden daha sert çıkmıştı, duruma uygun olandan daha şiddetli... Ama ilk gördüğüm andan beri ona karşı korumacı hissediyordum.

O zamanlar birine ne kadar çaresizce ihtiyaç duyduğunu bilmiyordum ve kimsenin onun için *hiç* "o kişi" olmadığını da. İhtiyaç duyması gereken zamanlarda bile daima kendi başının çaresine baktığını.

Beau dudak büktü. "Bu ruh halleriyle onu hamile bırakmaya gönüllü birini bulmasına bile şaşırdım..."

"Beau, kes sesini!" Rhett onun sözünü kesti. "O hem senin için çok şey yaptı hem de aileden biri. Eğer ruh hallerinden bahsedeceksen, belki senin ruh hallerinden konuşmamızın zamanı gelmiştir, ne dersin?"

Önümüzdeki birkaç ay için kiraladığım evin ön avlusunda iki kardeş birbirlerine dik dik baktı. Göğsümün gerilimle titremesinin kısmi nedeni, bu ikisi birbirine saldırırsa araya girmeyecek olmamdı. Bundan daha akıllıydım.

Ayrıca *hamile bırakmaya gönüllü biri* kısmına odaklandığımda gerilim içimde büyüdü. Bebeğin ne kadarlık olduğunu bilmiyordum, dokuz aylık sürenin ötesinde bu sürecin ne kadar süreceğinin ayrıntılarına da hâkim değildim ama aniden bir takvim çıkarıp kontrol etme isteği duydum.

Beau dik dik bakıyordu ama hiçbir şey söylemedi. Okyanus aşırı bir görevde kaybolduğundan beri eskisi gibi değildi; fiziksel olarak iyileşmişti ama farklıydı. Daha karanlıktı.

"Ben yürüyüşe çıkacağım," diye mırıldanarak bakışlarını kardeşinden kaçırdı ve omuzlarını düşürüp hızla yanımızdan geçerek beyaz kapıdan çıktı.

Rhett ellerini kalçalarına dayayarak uzun bir nefes verdi. "Bu versiyonunun ortaya çıkmasından nefret ediyorum."

Diyebildiğim tek şey, "Evet," oldu çünkü başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Beau'yla çok yakın olmasak da Winter'a saygısızlık ettiği için Harvey'in onu güzelce silkeleyeceğini bilecek kadar Eaton ailesini tanıyordum.

"Daha iyiye gidiyor ama arada bir ona bir tane çakasım geliyor. Eve döndükten sonraki tedavisine Winter'ın yardım etmek için elinden geleni yapmış olması onu bir şekilde sinirlendiriyor sanki."

"Winter ne yaptı?"

"Bilmem. Yaralarına faydası dokunacak bazı doktorlarla görüştürdü. Ona terapiye ihtiyacı olduğunu söylediğine eminim ama artık hangi Winter-vari tavrıyla dillendirdiyse, o iş iyi gitmedi. Beau berbat bir hasta, hep öyle oldu. Ayrıca kimseye bir halt anlatmıyor, bu da yeni bir durum değil."

Becerikli birinden sakatlanmış birine dönüşünce nasıl hissettiğimi biliyor ve bunu anlayabiliyordum. O ikisinin kamyonu boşaltmasını izlemek ve tek elimle daha hafif şeyleri içeri taşımak kendimi tam olarak işe yarar hissettirmemişti.

"Artık onunla daha çok zaman geçirdikçe, evdeyken bile aslında orada olmadığını daha çok fark ediyorum. Kafası sürekli bir yerlerdeki görevde. Geri döndü ve tamamen vurdumduymaz oldu. Ama biliyor musun, artık bununla alakalı rol kesip kesmediğini düşünmeden edemiyorum."

Rhett, Beau'nun siluetinin köşeyi dönüp Chestnut Springs'in anacaddesine çıktığı kaldırıma baktı. Onun bir süre geri dönmeyeceğine dair şüphelerim vardı.

"Doğru, şey... Bunların geri kalanında sana yardım etmek için elimden geleni yaparım."

Arkadaşım omuz silkerek dönüp kamyona bir bakış attı. "Sorun değil. Summer'ı arayıp ağır parçaları kaldırmak için spor salonundan çıkabilir mi diye sorabilirim. Geri kalanını da biz hallederiz."

Elimde olmadan gülümsedim. Summer'la ikisi birlikte acayip iyiydiler.

"Onun senden çok squat yapabileceğini düşünüyor musun?"

Rhett sırıttı. "Düşünmüyorum. *Biliyorum.*"

Kıkırdayarak Peter'i kaldırdım çünkü yürümeye başladığım an ayaklarıma havlamaya başlayacaktı. Yatağı, yemeği ve suyuyla bodrumdaki çamaşır odasına yerleşecekti. Umarım beton duvarlar, geride bırakılmanın verdiği öfkeli bağırışlarını bastırırdı.

Burnumu tüylü küçük kafasının üzerine sürttüm. "Sessiz ol, tamam mı? Yan evdeki kimseyi ağlatamayız, anlaştık mı? Centilmenliğe sığmaz."

Karşılık olarak titredi. Bir chihuahua'nın yapacağı gibi ya da sürekli titrediği için onu aceleyle veterinere götürdüğüm zaman öğrendiğim gibi.

Ardından o kamyonun arkasındaki tüm dünyevi eşyalarıma geri döndüm. Fazla bir şey yoktu çünkü hiçbir zaman gerçekten hiçbir yere kapanmamıştım. Geçtiğimiz dört yılda zamanımın büyük bir kısmını yollarda geçirmiştim. Annemle birlikte Emerald Lake'teki evinde birkaç gün geçirsem de çoğunlukla şehirde kiraladığım küçük apartman dairesinde kalıyordum. Orası daha çok depoydu, pek donanımlı değildi ama ihtiyacım olanın hepsi buydu.

Şimdi ise şu depresif ruh halinden sıyrılıp iyileşirken birkaç aylığına burada yaşamayı düşünmüştüm. Ve işte burada, etrafım Eaton ailesi tarafından kuşatılmış haldeydim. Bu ayarlamayı kimin önerdiğini artık bilmiyordum bile. Summer mıydı? Spor salonunda rehabilite olabilmem için miydi? Yoksa Harvey miydi? Çünkü bu halde yalnız kalmamamı söylemişti. Peki ya Sloane muydu, o mükemmel evi bildiğini söyleyen kişi?

Her kimse, bu konuda üzgün değildim.

Ama Winter'ın yan komşu olduğunu bilmiyordum.

Yemek odasındaki kare masanın etrafına dört sandalye yerleştirdikten sonra sonunda dayanamayarak sordum: "Peki Winter'ın olayı ne?"

Rhett eliyle alnını ovuşturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmem. Artık burada yaşıyor. Bebeği de var? O..."

Rhett güldü. "O gece Noel yemeğinde yaptığın gibi ona sataşma. Köpeğin gibi, ona doğru havada kerkinme hareketleri yapmadan da kızın başında çok dert var."

Burnumu buruşturdum. "Peter havada kerkinmez."

"Neden köpeğine insan adı koydun ki? Bir muhasebecinin falan havada kerkindiği gözümün önüne gelince durum daha da

tuhaflaşıyor. Ayrıca Peter bizimle kalırken, Summer bana onun yastığıma kerkinen bir videosunu yolladı."

"Ama o havada kerkinme değil ki. Yastığına kerkinmiş. Onu yargılama."

Rhett hırıldayarak güldü. "O köpeğin bazen rasgele ereksiyon olduğunu biliyor musun? Sanki orada öylece otururken kırmızı roketini ateşliyor."

"Pantolon giymiyor olsan sen de aynı durumda olurdun."

"Dünyanın en azgın köpeğine sahip olmak tam senlik iş."

Güldüm. "O azgın değil. Onlar sadece stres kaynaklı ereksiyon."

"Stres kaynaklı ereksiyon da neyin nesi?"

Bir elimle çenemi ovuştururken ifademi bozmamaya ve kahkahalara boğulmamaya çalışıyordum. Peter şu an onu savunmamı hak ediyordu. "Bazen geriliyor ya da heyecanlanıyor ya da aşırı uyarılıyor... ve işte bu oluyor."

Rhett kollarını kavuşturup sırtını duvara yaslarken omuzları sessizce sarsılıyordu. "Theo şu an tek yaptığın, herhangi bir erkek normal bir şekilde ereksiyon olduğunda hissettiği duyguları sıralamak oldu."

"Bu farklı." Kafamı çevirip sırıtışımı gizli tutmak için yanağımın içini ısırdım. "Peter'e sataşıp durma."

"Sen bile ona bir penisin adını takmışsın."

"Ne? Tam adı Peter Pan."

"Peter..." Elini sallayarak vazgeçti. "Biliyor musun, boş ver gitsin. Hikâyenin ahlaki anlamı şu: Strese bağlı ereksiyonunu Winter'dan uzak tut."

"Neden?"

"Çünkü Vivi varken işi başından aşkın. Ona daha çok iş çıkarmana ihtiyacı yok."

"Yardım alıyor mu?"

"Bu bana, onun bekâr olup olmadığını sorma yolun mu?"

"Tanrım, Rhett. Bana biraz güven."

"Tabii ya." Sırıttı. "Artık bir keşiş olduğunu unutup duruyorum. Ama hayır, yardım almıyor. Tamamen tek başına. Ve o kadın bir ada gibi yalnız, yani aletini kullanmayacağın şekilde ona yardım edecek bir yol bulursan seni tamamen desteklerim. Çimlerini filan biç, tamam mı?"

Elimde değildi. Rhett'e imalı bir şekilde kaşlarımı oynattım.

"Yüce Tanrım." Gözlerini devirdi.

"Ne? Bana pası sen verdin. Sadece eziğin teki böyle bir şaka fırsatını kullanmadan kaçardı."

Başını iki yana salladı ama gülümsüyordu. Sakatlığım konusunda kendini suçlu hissettiğini biliyordum ve bunu telafi etmek için burada "mutluluk-hapı-almış-akıl-hocası" gibi davranıyordu.

"Peki... baba kim?" diye üsteledim.

Rhett'in gözleri kısıldı. "Neden soruyorsun ki şimdi bunu?"

"Çimlerini biçmeden önce kendimi neyin içine soktuğumu bilmem lazım. Yani herifin tekinin köşelerde saklandığını görürsem, endişelenmeli miyim?"

Rhett dudak büktü. "Hiç bilmiyorum dostum. Dediğimde ciddiydim, kadın ada gibi. Küçük kız dokuz aylık ve babanın kimliğine dair kimsenin en ufak fikri yok. Tek bir kişiye bile söylemedi. Sarhoş olduğunu ve hatırlamadığını söylüyor."

Ve böylelikle tüm şakalarım taşa dönüşüp karnıma çöktü.

Gerçekten hemen takvime bakmalıydım.

* * *

Rhett ve Summer taşınmama yardım ederken yüzümdeki gülümsemeyi sabit tutmayı başardım ama onlar bile bunun zorlama olduğunu fark ettiler.

Rhett bana ağrım olup olmadığını sorduğunda, "Evet," desem de kırık köprücükkemiğim ya da berelenmiş vücudumdan kaynaklı değildi. Karnımda biçimlenen sıkı düğüm yüzündendi.

Onlar gittiğinden beri kanepemdeki yerimden kıpırdamamıştım. Yaptığım ilk iş telefonumdan takvimi açmak olmuştu. Peter olmayı sevdiği yerde, kucağımın tam ortasında kıvrılmış, dört buçuk kilodan çok daha ağırmış gibi horluyordu.

Onun üzerine çok gitme. Çok yorgun. Sadece elinden geleni yapıyor. İstese de istemese de alabileceği tüm desteğe ihtiyacı var.

Ablasının durumuyla ilgili Summer'ın yaptığı değerlendirme, kendimi daha iyi hissettirmemiş aksine beni biraz hasta etmişti.

Çünkü içimde bir his vardı. İçgüdüsel bir his.

Ve haklı olmak istemiyordum. Çünkü eğer haklıysam?

Tanrım. Haklıysam gerçekten hapı yutmuştum.

Dışarıda bir gök gürültüsü irkilmeme neden oldu ama Peter uyumaya devam etti, fark etmeyecek kadar sağırdı. Mutlu bir şekilde bihaberdi.

Siktir.

Ben de mi öyleydim?

Küçük köpeği kucağımdan kaldırıp onu kanepenin köşesine sıkıştırdım, tüylü bir battaniyeyle üzerini örttüm, sadece küçük kafası açıktaydı ve bana pis bir bakış attı. Dilinin ucu, çektirmek zorunda kaldığım çürük dişlerinin bıraktığı büyük boşluğun arasından dışarı doğru çıkmıştı ve burnunda gri tüyler vardı.

"Hemen döneceğim. Bana öyle bakma."

Hafif bir homurdanma sesi çıkarıp gözlerini kapatarak beni azletti. Ve sonra ayaklarımı yerde sürümeye başladım, yan eve

gitmekten hem korkuyor hem de savaşamayacağım ya da karşı koyamayacağım bir şekilde oraya çekildiğimi hissediyordum.

O eve gitmem gerekiyordu. Öğrenmem gerekiyordu.

Ayaklarımı terliklere soktuktan sonra kapıyı açıp sağanak yağmura adımımı attım. Uzaklarda gök gürültüsü patlayınca birkaç saniye içinde gökyüzü aydınlandı. Yaz aylarında çayırlar geç saatlere kadar aydınlık kalırdı ancak fırtına bulutları, kenarı ağaçlı caddenin üzerine karanlık ve ürkütücü bir parıltı yaymıştı. Kısa, dar bahçe yolundan geçerek ön kapıdan çıkarken tişörtüm ve kot pantolonum saniyeler içinde sırılsıklam oldu. Dönüp aynı yolun tersini yaparak mavi evimin yanındaki beyaz eve doğru ilerledim. Bu sıradaki dört evin hepsi aynı yapıya sahipti, ancak Sloane'un onları yenilerken detaylara gösterdiği özen her evi benzersiz kılmıştı.

Gözlerim ayaklarımdaydı, ön basamakları zorlu adımlarla çıkarken göğsümdeki korku hissi öylesine yayılmıştı ki nefes almak bile zor bir iş haline geldi. Elimi kaldırdım, bir parmağım kapı ziline basmak için uzandı ama Winter'ın bugün ne kadar bitkin göründüğünü düşündüğümde tereddüt ettim. Öncesinde gürültüden dolayı sinirlenmiş görünüyordu, bu yüzden kapı zilini çalmanın en iyi seçenek olup olmadığını düşündüm.

İşin aslı ne yapacağımı bilmiyordum.

Bu yüzden en üst basamakta durup başımı ellerime yaslayarak bekledim.

12

Winter

Winter: Neden Theo Silva yan eve taşınıyor? Buna kim onay verdi? Sen mi, Jasper mı?

Sloane: Bu bir sorun mu? Umurunda olacağını bile düşünmedim. O ağız dalaşına ne zaman girmiştiniz? Bir buçuk yıl önce mi?

Winter: Boş ver.

Sloane: Ah, siktir.

* * *

Ön kapımdaki bir hareket alarm sistemimi harekete geçirince telefonum titredi. Ekranı kaydırarak video bağlantısını açtım. Ve Theo oradaydı, başını ellerine yaslamış ön verandamda oturuyordu. Takması gereken askılık hâlâ kolunda değildi.

Arada kaldım. Bir omzumdaki gıcık dişi şeytan "onu orada sırılsıklam halde bırakmak" isterken, öteki omzumdaki meraklı koruyucu melek "onun iyi olduğundan emin olmak" istiyordu.

Çünkü onu hiç bu kadar harap görmemiştim. Hastanede bile espriler patlatmış, bunu yapmasına ihtiyacım varmış gibi öne atılarak beni doktora karşı savunmuştu.

Parmak ucumda yürüyerek odasına gidip Vivi'yi kontrol ettim: Sırtüstü yatıyordu, kolları genişçe açıktı ve küçük parmakları yumruk şeklini almıştı.

Ben de tekrar böyle uyumak istiyordum. Bunun yerine, bitkinlikten öldüğümde bile gerçekten derin bir uykuya dalacak kadar rahatlamanın zor olduğu sürekli bir uyanıklık halinde hissediyordum.

Hafif bir klik sesiyle odasının kapısını kapattıktan sonra nefesimi tutup, diş çıkaran bu küçük canavarı uyandırıp uyandırmadığımı görmeyi bekledim.

Bir. İki. Üç.

Kulağımı kapısına dayayıp bir hareket sesi duymayınca göğsümden derin bir nefes kurtuldu. *Rahatlık.*

Ta ki ön verandamda kimin oturduğunu hatırlayana kadar. Yine de ön kapıya, tıp fakültesinde bana öğretilen bir soğukkanlılıkla yaklaştım. Acil serviste çalışırken mükemmel bir seviyeye çıkardığım bir beceri.

Dürüst olmak gerekirse çocukken uzmanlaştığım bir beceri.

Elimi kapı koluna sarıp agresif bir tavırla çekerek kapıyı açtım ve bu zamana kadar gördüğüm ikinci en güzel kahverengi gözlere baktım.

En az bir dakika kadar arzuyla bakakalmamak mümkün değildi. Theo'nun ıslak saçları alnına yapışmış, su damlacıkları üst dudağının iki çıkıntısında asılı kalmıştı. Yağmur, beyaz tişörtünü fazlasıyla müstehcen bir şekilde vücuduna yapıştırmıştı.

"Neden askılığını takmıyorsun?"

Onun işkence dolu gözlerine bakarken bile beynimin açılışı yapmaya karar verdiği şey *buydu.* Doğruldu ve bir adım yaklaş-

tığında kendimi zorlayarak bakışlarını karşılayabilmek için çenemi kaldırdım.

"Winter, bana gerçeği söylemen lazım."

Kalbimin boğazımda attığını hissedince sızıyı dindirmek için elimi kaldırıp oraya koydum. "Tamam."

"Bebek benim mi?"

Yüzüm durgunlaştı. *Bebek benim mi?* Lanet olası herif benimle dalga mı geçiyordu? Düşen yıldırım bana tokat gibi çarptı. "Bu hiç komik değil Theo."

"Komik olmaya çalışmıyorum Winter."

"Biz çoktan bu konuyu konuştuk, bu yüzden şu an ne çevirdiğini anlayamadım."

"Bu konuyu konuştuk mu?" Yüzünü buruşturarak ellerini iki yanında genişçe açtı.

Hakkını vermem gerekirdi. Gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Evet. Sanırım senden aldığım son mesaj şöyleydi..." Ellerimi başımın hizasında kaldırarak tırnak işareti yaptım. "*Haber verdiğin için teşekkürler.*"

Şu an Theo'nun yüzünde oluşan ifadeyi ömrüm boyunca unutabileceğimi sanmıyordum. Gözümün önünde kalbinin kırıldığını izlerken bunun nasıl hissettirdiğini hatırlıyordum. Bildiğini sandığın her şeyin etrafında tuz buz olmasının verdiği hisse aşinaydım.

Yüzündeki ifade keder doluydu ve boğazımdaki elimi kaldırıp ağzıma kapattım. "Ah Tanrım," diye fısıldadım. "Gerçekten bilmiyorsun."

Kendimi vücudumdan kopuk hissediyordum. Tepemizde dolanıp gözlemliyordum adeta. Sanki bir filmde veya televizyon dizisinde insanların konuşmasını izliyordum.

Bu gerçek olamaz.

İnanamayan bir kahkaha kurtuldu ağzından. "Hayır. Ciddi olamazsın."

Gözlerimi ona diktim, ne söyleyeceğimden emin değildim.

Volta atmaya başlayarak tekrar kahkaha attı. Bu defa kulağa biraz deli gibi gelmişti. "Şaka yapıyor olmalısın." Gökyüzündeki şimşeklerden daha hızlı bir şekilde bana sırtını dönüp merdivenlerden aşağı koştu. "Nasıl oldu..." Bir elini saçlarından geçirip çamur olmuş ön verandaya baktı. "Nasıl olur da..." Dönüp tekrar bana baktığında genellikle mutlu olan o gözler sarsılmış haldeydi. "Sen ne zaman..."

"Yaklaşık iki hafta kadar sonra. Seninle birçok kez iletişime geçmeye çalıştım. Bilmiyorum..."

Eliyle ağzını silerken kolu gerildi. "Hayır." Güldü ama bir hıçkırığa benziyordu. "Şimdi sen bana bir kızım olduğunu ve her şeyi kaçırdığımı mı söylüyorsun? Hamilelik? Doğum? Her şeyi?"

Şu an gözlerimin önünde bir adamın dağılışına şahit olduğumu fark ettim. Güzel ve *şoke olmuş* bir adamın. Son on sekiz ayı Theo hakkında en kötüsünü varsayarak geçirmiştim ve işte buradaydı, yağmur onu bir arada tutan kili eritiyormuş gibi parçalara ayrılıyordu.

Ağzımı açtım ama ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Yani evet, o şeylerin hepsini kaçırmıştı. Nedenini bilmesem de volta atmaya ve saçlarını çekiştirmeye tekrar başlama şekline bakarak, bunu bilerek yapmadığını düşünmek durumundaydım.

"Winter, benimle taşak geçme. Sen ciddi misin?"

Baştan aşağı perişan görünüyordu. Sırılsıklam ve darmadağın bir halde merdivenlerden geri çıktı. Artık nefes alışını duyabiliyordum. Sadece sığ nefesler değildi, her soluk verişinde çıkan keskin sesi de duyuyordum. Göğsüne yumruk yemiş gibiydi.

"Winter..." Şimdi de adımı söyleyişi bana yalvarır gibiydi.

Panikliyordu. Gerçekten panikliyordu.

"Theo..." Ellerimi uzatıp yanaklarını avuçlarken onu sabit durmaya zorladım. Kafasını kavradım, kirli sakalları avuçlarımı çizdi, nemli ensesi parmak uçlarımın altında pürüzsüzdü. "Dur. Bana duyabildiğin üç şey söyle."

Gözlerini bana diktiğinde vücudu yükselip alçaldı. Saniyeler geçti.

"Yağmur."

Kafamı salladım.

"Gök gürültüsü."

Dudaklarımı yaladım.

"Parmaklarının kafamın arkasını ovuşturması."

Yutkundum ve öteki elimi göğsüne bastırdım. Kalbi avucumun altında gümbürtüyle atıyordu. "Tamam. Şimdi de görebildiğin üç şey."

Gözleri benim üstümden etrafa dolaştı ve başını bırakmadım. "Beyaz evin. Ön kapının yanında katlanmış duran bebek arabası." Sesi çatladı.

Ensesine masaj yaparak dikkatini tekrar buraya çekmeye çalıştım.

"Sen."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bakışlarım gözlerinin arasında gidip geliyordu. Artık daha sakin görünüyordu. "Evet. Güzel." Tutuşumu gevşettim, arka planda yağan yağmurun yatıştırıcı sesi eşliğinde ellerimi omzuna kaydırdım.

Onu yakından izledim.

Kolları gevşekçe iki yanında duruyordu ama "Onu görebilir miyim?" derken sesindeki titreme, gözlerime yaşların dolmasına neden oldu.

Şu an neler olduğundan emin değildim ama kapımdaki adamın kızını görmeyi hak ettiğini biliyordum. Başımla onayladım, dönüp kapıyı açarak onu evimize buyur ettim. İçeri adım attığında varlığı kocaman ve yakıcı hissettiriyordu.

Arkamda vücudunun baskısını görmezden gelmeye çalışarak ayakkabılığı işaret ettim. Böyle bir anda bile aramızdaki hava uğulduyordu. Bu ona yaslanmayı ve kollarının etrafıma dolanmasını istememe neden oldu.

Birinin bana sarılması çok iyi gelirdi.

Onun yerine aceleyle parmak uçlarımda ilerledim, sessizce koridordan aşağı yürüyüp ona bir havlu getirdim. Dönüp havluyu ona verdiğimde heykel gibi yontulmuş yüzüne bakma fırsatım oldu. Normalde bronz olan teni, şu an elinde olan beyaz havluyla kusursuz bir uyum içindeydi.

Kendini kurularken ona bakmamaya çalışarak parmaklarımı incelemeyi tercih ettim; hâlâ manikürlü değillerdi.

Ve boğazımdan hüzünlü bir kahkaha kurtuldu.

"Ne?" Theo şimdi ıslak saçlarını kurulamaya odaklanmıştı, elini başının üzerine kaldırırken pazıları şişti.

"Ben sadece... bir şey yok. Aptalca bir şey."

"Hayır, söyle bana."

Verdiğim nefesle tüm bedenim kendini saldı. Genişçe açtığım ellerime bakarken bir sıcaklık yanaklarıma yayıldı. "Kulağa tuhaf geliyor ama uzun zamandır kendime manikür yaptırmaya başlayacağımı söyleyip duruyorum. Nedenini bilmiyorum, sadece istiyorum. Hastanede çalışırken tırnaklarıma oje süremem ve iş de ellerim için çok ağır zaten. İzinliyken bunu yaptırmayı düşünüp duruyorum ama sadece... yaptırmadım."

Başımı kaldırıp baktığımda Theo bana, hayatımda daha önce hiçbir adamın bakmadığı bir yoğunlukla bakıyordu. Ki sanırım

bu mantıklıydı. Adam tamamen dağılmıştı ve ben de burada durmuş manikür yaptırmak istediğime dair gevezelik ediyordum.

Ona soluk bir gülümseme gönderdim. "Havluyu oraya bırakıver. Dağınıklığı da görmezden gel." Mutfağa ve oturma odasına şöyle bir bakınca yüzümü buruşturdum. Daha kötü olabilirdi ama lavaboda yıkanmamış tabaklar, tezgâhta kahve kapsülleri ve oturma odasının zemininin her yerinde oyuncaklar vardı. Bütün bunlar kahrolası diş çıkarma aşamasıyla başa çıkmak için sadece yapılması gerekenleri yaptığımın kanıtıydı. "Zorlu birkaç gün oldu."

Hiçbir şey söylemedi ve yüzüne bakma şansı bulamadan onu koridordan Vivienne'in odasına doğru götürdüm. Bunun kızı uyandırabileceğini biliyordum ama şimdi bu konunun önemli olmadığı anlardan birini yaşıyoruz gibi görünüyordu. Gök gürültüsü henüz onu uyandıramadıysa belki de bir sorunumuz olmazdı.

Yavaş bir klik sesiyle çocuk odasının kapısını açtım. Chestnut Springs'teki herkesten gelen bir sürü destekle toplanmış güzel ve rahat bir odaydı. Sloane burayı çok yumuşak bir pembeye boyamama yardım etmişti, kartonpiyerleri de ışıltılı bir beyaza boyamıştık. Arkalarındaki güneşliğin önünde tül perdeler uzanıyordu. Beşik babamdandı; kargoyla yollamıştı. Sallanan sandalye Harvey'dendi, hak etmediğimi düşündüğüm bir aile yadigârı. Buraya getirip köşeye bizzat kendisi yerleştirmişti. Willa tüm kullanışlı şeyleri getirmişti: kirli bez kovası, ıslak mendil ısıtıcı, bir sürü omuz mendili. Ve Summer hâlâ ona kıyafet alıp duruyordu.

Herkesin etrafımda toplanma şekli, üzerine rahatça düşünebileceğimden daha fazlaydı neredeyse.

Odanın diğer tarafına yürüyüp panjurları açtım ve dışarıdaki gri ışık içeri dolarak etrafı aydınlattı. Theo kapı eşiğinde hareketsiz duruyordu.

Bakışlarımı Vivi'ye indirdim, onu en son kontrol ettiğimdeki memnun pozisyonunda duruyordu hâlâ. Sonra kendimi toparla-

mak için derin bir nefes alıp odada emin adımlarla ilerledim ve elimi Theo'nun eline doladım. Onu beyaz beşiğin ucuna doğru götürürken eli nemli ve soğuktu.

Ve sonra orada durduk. Birbirini pek tanımayan iki insan.

Kızımıza bakıyorduk. Theo ilk defa, bense milyonuncu kez.

Sadece birkaç saniye sonra parmaklarını çevirerek parmaklarımla kenetledi. Elimi sıkıyordu ama ben onun yerine kalbimi sıkmış gibi hissettim. Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerini kocaman açmıştı ve asla kırpmıyordu.

"Winter." Bu defa adım dudaklarında bir nefes gibiydi. Elini uzatıp, parmağının boğumunu Vivi'nin dolgun yanağında gezdirdi. Kızının dudakları emme hareketi yaptı, başını onun dokunuşuna doğru çevirdi.

"Ah Tanrım. Ne..." Boştaki eliyle ağzını kapattı. "Banyo nerede?"

"Doğruca koridorun ucunda." Ben sözlerimi bitirdiğim an gitmişti.

Peşinden gittim, kapıya yaklaşırken onun öğürdüğünü duydum. Kapıyı hafif aralık bırakmıştı; tuvalete eğilmiş, elleri saçlarında, tamamen mağlup halini gördüm.

Ona alan tanımak için biraz geri çekildim. Sonra banyo kapısının yanındaki duvardan aşağı çöktüm ve başımı ellerimin arasına alarak mide bulantısı hissini aşmaya çalıştım.

Süreçte bir şeyler yanlıştı. Ne ya da nerede emin değildim. Tek bildiğim, banyomdaki adamın bana o mesajı yollamış olamayacağıydı.

13

Theo

Çok fazla şey kaçırdım.

Bu cümle kafamda dönüp duruyor, acıtana kadar kalbime vuruyordu. Beni kusturuyordu ama bu düşünceyi kafamdan atamıyordum.

Kapının hafifçe çalındığını duyunca başımı kaldırdım. "Theo? Ben, eee... sana gargara getirdim. Girebilir miyim?"

Sifonu çekip doğruldum ve kapıyı tamamen açtım. O an aceleyle buraya varınca kapıyı kapatıp kilitleme fırsatım olmamıştı. Bir çocuğumun olduğuna dair farkındalık dizlerimin altına darbe gibi inerken, görüş alanımın kenarları bulanıklaşmış ve midemin içi dışına çıkmıştı.

Küçük bir kız.

Ve *çok fazla şey* kaçırmıştım.

Winter'a baktım –gerçekten baktım– onu şimdi farklı bir ışıkta görüyordum. Saçları tepesinde, dağınık topuz halindeydi. Yüzü makyajsızdı, bana odaklanan gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı ve o gözler çay tabağı gibi açılmıştı. Yorgun görü-

nüyordu ama son gördüğümden daha sağlıklıydı. Onda bir ışıltı vardı, dışarıda güneş ışıkları içinde vakit geçirmiş gibiydi.

Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim ama göğsüne ulaştıklarında onları tekrar yüzüne diktim. Üzerindeki oldukça bol atlet hiçbir şeyi gizlemiyordu ve sutyen giymemişti. İnce gri kumaşın arasından göğüs uçlarının hatlarına bakmak şu an için gerekli bir şey değildi, bu yüzden onun birçok soruyla dolup taşan buz mavisi gözlerine odaklandım.

Ama o soruları sormadı.

Bana beyaz plastik kap uzattı, içi yarıya kadar onun gözlerinin renginde bir sıvıyla doluydu. "İşte."

Kabı aldığımda parmaklarımız birbirine değdi. Bir an için işaretparmağımın ucunu, onun parmak uçlarının üzerinde tuttum. Sanki özür dilemek için ihtiyaç duyduğum tüm yolların sınırına dokunuyormuşum gibi hissederek, onu bir sonraki parmak boğumuna doğru kaydırdım.

"Teşekkürler." Naneli sıvıyı kafaya diktim, sonra ellerimi lavabonun üzerine koydum ve bugün hayatımın ne kadar değiştiğinin farkına varmaya çalışırken gidere baktım.

Bir kız evlat.

Başka bir mide bulantısı bana çarptı, bu yüzden tükürdüm, ağzımı çalkaladım ve yere oturup başımı küvete yasladım. Popom, yumuşak pembe paspasın üzerindeydi.

"Gelip oturma odasında oturmak ister misin?" Winter'ın sesi çok yumuşak ve sakindi. İnsanların ona soğuk dediğini duymuştum ama ben güçlü bir kadın görüyordum. Şu an daha da çok hayran kaldığım bir kadın.

"Sanırım tuvalete yakın kalmalıyım." Musluğu kaplayan pembe köpüklü ördeğe ve ön etiketinde küçük ABC blokları bulunan organik bebek sabununa baktım.

Beni incelerken dudaklarını birbirine bastırdı. "Dinle, burası temiz ama... *o kadar da* temiz değil."

"Dürüst olmak gerekirse banyonun temizliği şu an aklımda olan son şey."

Gergin bir tavırla başını sallarken kirpiklerini kırpıştırdı. "Peki. Tamam."

Gargarayı bir rafa koyduktan sonra bana doğru gelerek banyo paspasında hemen yanıma oturdu. Şaşırmıştım.

Dizlerini yukarı kaldırdığında yumuşak jarse şortu sıyrıldı ve çıplak bacağını benimkine bastırdı. "Bu iyi mi?"

Başımı salladım, gözlerim hâlâ pürüzsüz ten rengi bacağına odaklanmıştı, uyluk kemiği benimkinden çok daha kısaydı. O bacağı tutmanın nasıl bir his olduğunu, iki bacağını da belime nasıl doladığını ve beni kendine nasıl çektiğini hatırlıyordum.

Tezgâhın üzerindeki yuvarlak ışıklar, banyodaki diğer sesler, yağmurun pencerelere sıçrayan yumuşak sesi ve eşzamanlı olarak nefes alan ikimiz.

"Adı ne?" Sorumun ardından soluk bir kahkaha çıktı. "Lütfen bana adını Autumn* koymadığını söyle."

Winter bir homurtu çıkarıp başını öne eğdi. "Siktir. Ona bunu asla yapmazdım." Sonra bana döndü, güzel yüzü hüzünle doluydu. "Adı Vivienne Hamilton. Ama hepimiz ona Vivi diyoruz."

Hepimiz.

Bu kelime bana bir kamyon gibi çarptı. *Hepimiz.* Herkes onu tanıyordu. Büyüyüşünü izlemişlerdi. Doğduğunda orada bulunmuş olmalılardı.

Ve benim hiçbir fikrim yoktu.

"Göbek adı var mı?"

---

* (İng.) Sonbahar. Burada Winter (Kış) ve Summer'ın (Yaz) adına gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

"Yok."

Başımla onayladım. Göbek adını kim takardı? Tam bir geri zekâlıydım.

"Doğum günü ne zaman?"

"Yirmi iki Eylül. Böyle bir doğum günüyle adını Autumn koymak tam bir geri zekâlılık olurdu."

Kahkaha attım ama zorlamaydı. "Doğum nasıldı?"

Bana hayretle baktı. "Doğum mu?"

"Evet. Doğumu. Nasıldı?"

"O... o..." Duraksadı. "Üzgünüm, bu soruyu sormanı beklemiyordum."

"Her şeyi bilmek istiyorum Winter. Her küçük detayı."

"Tamam." Yüzünü hafifçe buruşturdu. "Şey, *her* detay olmaz."

"Annem ebedir. Onun anlattığı doğum hikâyelerinden sonra beni şoke edemezsin."

Annem. Karnıma bir yumru daha çöktü. Bu onu mahvedecekti. Hem heyecanlanacak hem de kalbi kırılacaktı. Bunu biliyordum çünkü ben de şu an aynen öyle hissediyordum.

"Gerçekten inanılmazdı. Güçlüydü. Ve bitkin düşürücü. Ve son derece ödüllendirici. O sağlıklıydı, ben de öyleydim."

"*Ben de orada olmalıydım*" sözlerini boğazımdaki yumruyla beraber yutkundum.

"Theo?" Diziyle dizimi dürttü. "Seninle konuşmadıysam kiminle konuştum? Numaranı Hamilton Athletics'in üye listesinden aldım."

"Muhtemelen Hamilton Elite'ten Geoff'tur."

"Bekle." Elini kaldırdı. "Babamın işyerindeki mi?"

Başımı salladım ve ellerime bakarak nasırlı parmak uçlarıma bastırdım. "Noel'den sonra tekrar odaklandım ve tüm iletişimi

kestim. Tüm sosyal medyadan, tüm..." Başımı geriye atıp inleyerek tavana baktım.

"Kadınlardan mı?" dedi Winter, sesinde hiçbir değişiklik olmadan.

"Evet. Yeni bir telefon numarası almak iletişimi kesmenin en iyi yolu gibi göründü. Bu yüzden tüm sosyal medya hesaplarıyla ilgilenebilmesi için telefonu Geoff'a verdim. Ona önemli bir şey gelirse de bana söylemesini tembihledim."

"Hımmm." Uzun ve ağır bir şekilde başını sallayan Winter'ın kendi ağırlığıyla neredeyse vücudu da sarsılmıştı.

"Mesajlar sende duruyor mu?"

"Sesli mesajlar değil." Burnunu çekip cebinden telefonunu çıkardı. Birkaç kez kaydırdıktan sonra bana uzattı. *Theo Silva* adı yukarıda yazıyordu ve numarayı iki kez kontrol ettim. Bunu yaptığımı gördüğünü biliyordum çünkü gerildiğini hissettim. Ama doğru kişiyle iletişime geçtiğini kesin olarak bilmem gerekiyordu.

Numara doğruydu ve bir yanım doğru olmamasını umuyordu, böylece benimle iletişime geçmek adına daha fazla uğraşmadığı için ona kızabilirdim. Bu lanet olası muazzam karmaşa için kendimden başka suçlayacak biri olsun istiyordum.

Ama konuşmadaki mesajları okuduğumda tüm bu duygular buhar olup uçtu, yerlerine ezici bir dehşet geldi. Keder. Karnımda hastalıklı bir bükülme. Çünkü aklı başında olan hiçbir kadın karşılık olarak böyle mesajlar aldıktan sonra beni bulmak için çalışmaya devam etmezdi.

Konuşmakla ilgilenmiyorum.

Haber verdiğin için teşekkürler.

Geoff'u ellerimle gebertecektim. Dünyada bu mesajları "önemsiz" olarak görecek tek kişi o olabilirdi.

Kaygı göğsüme yayıldı. Altüst olmuş bu karmaşayı alıp çözmek için hissettiğim içgüdü eziciydi. İşleri elimden geldiğince düzeltmek istiyordum.

Winter'a tekrar baktım; olduğu yerde kıvrılmış ve bakışlarını yine tırnaklarına odaklamıştı.

"Winter. Bana bak."

Dilini dışarı çıkarıp dudaklarını gergin bir tavırla yaladı ama bakışlarını bana doğru çevirmedi.

Elimi uzattım ve köprücükkemiğime saplanan keskin sancıyı görmezden gelerek parmaklarımla çenesini nazikçe kendime yönlendirdim. Nihayet gözlerini bana çevirdiğinde ise bütün dikkatini bana verdiğinden emin olmak istercesine bakışlarımı o gözlerde dolaştırdım.

"Eğer bilseydim sürecin her anında yanında olurdum. İhtiyacın olan her şekilde seni desteklerdim. Ve Winter?"

"Evet?" Bu gece ilk defa sesi zayıf çıkmıştı.

Süzülen bir gözyaşını elmacıkkemiğinin üstünde yakalayıp silerken, bütün olanların yaşanma şekline hissettiğim öfkeyi bastırdım. "Artık burada olduğuma göre? Buradayım. Tamam mı? Hiçbir beklentim yok ama sana yardım etmeme izin vermeni istiyorum. Senin için sorun olmazsa onu tanımak istiyorum."

Başıyla onayladı ve yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü. Diğer elimi de kaldırıp bütün yaşları silmeye çalıştım ama başarısız oldum. Çok hızlı akıyorlardı, bu yüzden zaten sırılsıklam olan tişörtümü ıslatmasına karar vererek onu göğsüme çektim.

Böyle fena bir şekilde yüzüstü bıraktıktan sonra, onun için en azından bunu yapabilirdim.

* * *

Uyumadım. Yepyeni mobilyalarımın hepsini evime taşımış olsak da burası bana aitmiş gibi gelmiyordu. Sırtüstü uzanıp tavanı izledim. Peter kolumun altına kıvrılmış bir halde yanımda

horluyordu, diğer yanımdaysa elini boğazıma dolayan pişmanlık uzanıyordu.

Winter her zaman açıklanamaz bir şekilde beni kendine çekiyordu ama *kızımızla* beraber birkaç metre ötede olduğunu bilmek? İçimde bir şeyleri yerinden oynatmıştı.

Rahatsız etmek ya da haddimi aşmak istemiyordum ama bütün gece boyunca o çocuk odasının zemininde oturup Vivienne'i izlemek istemiştim.

Bir gün çocuklarının olmasını istemek ile zaten bir çocuğun olduğunu öğrenmek arasında dağlar kadar fark vardı. Bu konudaki hislerimi hâlâ tam olarak çözememiştim.

Ama kimin çözebileceğini biliyordum.

Yüzümü buruşturarak yatakta doğrulup komodinin üzerinden telefonumu aldım ve annemi aradım.

Telefonu, "Sorun ne?" diye açtı. İçgüdüleri fenaydı.

"Seni aramam için neden bir sorun olması lazım? Sen benim annemsin."

"Doğru ama seni tanıyorum. Şu an bulunduğun yerde pazar günü sabahın altısı, bu da burada saat beş demek oluyor."

"Kahretsin. Pardon anne."

"Sorun değil. Biraz canlandırıcı yoga yapmak için hazırlanıyordum sadece. Kendime yeşil çay hazırlarken senin sorunlarını çözebilirim."

Bir homurtu çıkardım. Bu sorunu hiç kimsenin, bir fincan çay hazırlamak için geçen sürede çözebileceğini sanmıyordum.

"Neden uyumadın? Bugün hafta sonu."

Bana ofladı ve hattın diğer ucunda bir mutfak dolabının sertçe kapandığını duydum. "Hafta sonu doğuma giren bir sonraki anneye bunu söyleyeceğimden emin olabilirsin. *Üzgünüm canım, pazartesi gününe kadar beklemek zorundasın.*"

Bazen olmadık saatlerde annemin aceleyle doğuma yetişmesi gerektiğinde kız kardeşime bakmak zorunda kaldığımı hatırlayarak kıkırdadım. Veya biz daha küçükken ikimizi de uyandırıp bir arkadaşının evine bırakırdı.

Babamızın ölümünden sonra elinden gelenin en iyisini yapmıştı. İki çocuklu bekâr anne olmak kolay iş değildi. Gerçi bir üniversitede iş bulup ebelik dersi vermeye başladığında durum biraz daha rahatlamıştı.

"Makul."

Peter yanımda gürültüyle horladı, telefon görüşmemden zerre rahatsız değildi.

"Ah, o küçük Peter mi?"

Köpeğimin adını mahvetmek tam Rhett'lik hareketti. *Küçük Peter* kulağa su götürmez şekilde penis gibi geliyordu. Ama anneme bunu söyleyecek değ...

"Tanrım. Bu köpeğin adını her söylediğimde aklıma çük geliyor."

Gürültülü bir kahkaha patlattım ve bu da vücudumu *Küçük Peter'i* uyandıracak kadar sarstı. Dünyanın en kötü yastığıymışım gibi bana pis bir bakış attıktan sonra tekrar yattı. Onu Meksika'da sokaktan aldığım zaman beni kahramanı olarak kabul edeceğini zannetmiştim ama bu köpeğin tavırları düzeltilemezdi.

"Bu doğru. Umarım köpeğine şeyinin adını vermemişsindir."

"Anne." Gözlerimi kapatıp parmaklarımla kaşlarımı ovuşturdum.

"Doğru. Konudan sapıyoruz." Arka planda kaynayan suyun alçak sesli fokurdaması hattan süzülerek bana ulaştı. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

İç çektim. "Ben *sorun* kelimesini kullanacağımı sanmıyorum."

"Lafı dolandırmayı kes Theo."

"Benim bir kızım var." Kelimeleri bağırarak söylemişim gibi geldi. Her nedense yüksek sesle söylemek, bunun bana söylenmesinden ya da kafamın içinde tekrar etmekten çok farklıydı.

Hattın diğer ucu sessizdi.

"Dün öğrendim."

Birkaç saniye bekledim. Hâlâ sessizdi. Telefonun kapanmadığından emin olmak için kulağımdan çekip kontrol ettim.

"Anne?"

"Ahhh Theo." Onu tüketmişim gibi neredeyse iç çekerek söylemişti bunu. Bir açıdan tükettiğimi de biliyordum. Babamın ölümüne neden olan mesleği kariyer olarak seçmek anneme yaptığım en tüketici şeylerden biri olsa da beni destekliyordu. Her zaman desteklemişti. Ama bu son haberle onu çok zorlamamış olmayı umuyordum.

"Sen iyi misin?"

Tutmuş olduğum derin nefes bir esinti gibi benden çıktı. "Ben... evet. Sanırım sadece şoktayım."

"Bu nasıl oldu?"

"Şey, anne, iki insan..."

"Theodore Silva. Duygularınla başa çıkmak için bunu şakaya vurma. Konuş benimle."

Onun bir bardağa su doldurduğunu duydum, biz çocuklarıyla yaptığı gibi her şeyi adım adım hallediyordu. Tanrı onu iki ele avuca sığmaz evlatla kutsamıştı. Julia da en az benim kadar kötüydü.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi! Ne kadarlık? Adı ne? Bana benziyor mu? Onunla ne zaman tanışabilirim? Ve bu nasıl oldu?"

Loretta Silva dışında kimse bunu böyle kolaylıkla karşılamazdı. "Ve bir de şakaya vuranın *ben* olduğumu söylüyorsun."

Gürültüyle nefesini saldı ve ben, aynı odadaymışız gibi onun sinek kovar bir tavırla elini salladığını gözümün önüne getirebiliyordum.

Bildiğim her şeyi anlattım ve Vivienne'i ona tarif ederken salıverdiği mutlu iç çekiş dikkatimden kaçmadı. İletişim sürecinde her şeyin nasıl raydan çıktığını anlatırken, boğazından çıkan boğuk sesi fark ettim.

"O Geoff pisliğini gebertebilirim," diye mırıldandı.

"Hayır, onu öldürmek benim hakkım."

"Theo! Etrafa böyle tehditler saçamazsın. Sen artık bir babasın."

Siktir, ben artık bir babayım.

"Tamam, yani o noktaya gelene kadar kendime hâkim olmam gerek. Ve Geoff'un patronu olduğu için Winter'ın babasına söylemeliyim, sadece bu bile başlı başına bir karmaşa."

"Yani çocuğun annesi Rhett'in baldızı mı?"

"Şey, düğünleri daha gelecek ay. Hatırladın mı? Sen de davetlisin."

"Böyle yapma Theo. Ne sorduğumu biliyorsun."

Dişlerimi altdudağıma sürterek gözlerimi püskürtme tavana diktim. Panjurları henüz takmadığım için odaya sabahın günışığı dolmuştu ve mavi renk tonu alana bana Winter'ı hatırlatan serin ve dingin bir hava katıyordu.

"Evet. O."

"Hah. *O* kız, ha? Pekâlâ, onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Vivienne'le mi?"

"Hayır. Şey, evet.... Ama Winter'la da."

Tavana doğru gülümsedim. "Evet, sanırım ondan hoşlanırsın."

"Nasıl dayanıyor? Ben bir bebekle bekâr anne olmadım. Ama babanın turneye çıkıp, beni evde ikinizle bıraktığını hatırlıyo-

rum. Eve döndüğü an sizi resmen onun üzerine atıp kendime birkaç dakika ayırabilmek için dışarı çıkardım."

"Sanırım idare ediyor. Mutlu ama bunalmış gibi, tabii böyle bir şey mantıklıysa?"

"Kesinlikle mantıklı. Bir sözlük yazsaydım *annelik* kelimesinin tanımına böyle yazardım."

Güldüm, annemle konuştuğum için şimdiden hafiflemiştim.

"Theo, tatlım, şimdi her iyi babanın kendine sorması gereken soru şudur: Onun tüm bu bunalmış halini düzeltmek için sen ne yapacaksın?"

14

Winter

Sloane: Onu kapı dışarı edeyim mi? Senin için onu kapı dışarı ederim.

Winter: Sorun değil.

Sloane: Seyahatten dönüp onu dövmem gerekiyor mu?

Winter: Senin birini dövdüğünü izlemek için iyi para öderdim.

Sloane: Bu bir evet mi, hayır mı?

Winter: Sadece kimseye söyleme. Bu hikâyeyi o anlatmalı.

Sloane: Ne hikâyesi? Neden bahsettiğini bile bilmiyorum.

Sloane: Hahahaha. Orada ne yaptığımı gördün mü?

Winter: Jasper kocaman aletiyle seni becererek tüm beyin hücrelerini öldürdü mü?

Sloane: Beni seviyorsun.

Winter: Evet.

* * *

Theo sabah tam onda ön verandamda duruyordu. Onu ceptelefonumun ekranındaki kamera görüntüsünden izleyebiliyordum; her elinde birer karton kahve bardağıyla, beceriksizce ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu.

Buna hazırdım. Ona. Dün Vivi'yi öğrenmesinden sonra günbatımına doğru kaçmayacağı izlenimini edinmiştim. Ve bütün gece uyumadan bunu düşünmüştüm.

İçten içe benden nefret ediyor olmalıydı. Nasıl etmezdi? Yine de kızıyla bir ilişkisi olsun istiyordum. Vivi'nin de benim büyüdüğüm endişe verici gerilimle büyümesini istemiyordum. Ben yetişkin bir kadındım. *Bir doktor.* Sıcak ve sevimli bir insan olmadığımı biliyordum ama olgundum.

Kısmen.

Öyle olduğum anlar vardı ve bu da onlardan biri olmalıydı. Vivi için. Theo'nun benden hoşlanması konusunda endişelenmeyecektim, acı verecek kadar çekici olduğunu görmezden gelecek ve onu harika bir numune olarak değerlendirecektim.

Vivienne bir gün bu genler için bana teşekkür edecekti.

Etek ucunu çekiştirerek klasik Rainbow Brite tişörtüme baktım. Onu bol *boyfriend* kot pantolonla giymiştim çünkü daha önceki kot pantolonlarımdan hiçbiri artık bana o kadar da iyi olmuyordu.

Bu, üstüne çok düşünmemeye çalıştığım bir şeydi.

En azından memelerim harika görünüyordu.

Önemi olduğundan değildi. Çünkü Theo benim... ebeveyn ortağımdı. İş ortağı gibiydik. Evet. Bunun verdiği his hoşuma gitmişti. Münasipti ve tehditkâr değildi. Sanki biz bir takımdık ve gün sonunda kendi yolumuza gidebilirdik.

Kesin bir baş onayıyla telefonumu cebime sokup kapıyı açtım.

"Dr. Hamilton, beni mi bekliyordunuz?" Göz kırptı ve tüm o soğukkanlılık önceden de pek yokmuş gibi buharlaşıp uçtu. Benzin istasyonundaki o geceye döndüm: bağlanmamış botları ve ukala sırıtışı.

Benim tam bir geri zekâlı gibi ona bakakalışım.

Bir hediye paketini açar gibi eteğimi bacaklarımdan yukarı kaldırırken hissettiğim heyecan. Tereddüt bile etmeden parmaklarını külotumun içine daldırışı.

Boğazımı temizledim. "Kameradan gördüğüm kadarıyla daha çok sen beni bekliyor gibiydin."

Başını kaldırıp bakışlarını yukarıda dolaştırdı ve üzerinde lens olan küçük kareyi gördü. "Güzel. Güvenlik sisteminin olmasına sevindim. Bir tane taktırmayı önerecektim."

Dudağımı dişleyip bakışlarımı kaçırdım. Neden bu kadar... *iyiydi?*

Bu ürkütücüydü. İnsanlar sizden bir şey istemediği sürece iyi davranmazdı. Bu normal değildi.

"Neden sadece kapıyı çalmıyorsun ya da zile basmıyorsun?"

Omuz silkti. "Onu tekrar uyandırmak istemiyorum."

"Sana numaramı verebilirim."

"Bende zaten var."

"Nasıl sende zaten var?"

Boğazını temizledi ve "O gece telefonuma kaydettim," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "O gece?"

"*O* gece." Kelimeden ima akıyordu. Neden bahsettiği hakkında şüpheye yer yoktu.

"Sormadan numaramı mı aldın?"

Kulaklarının tepesi pembeleşti, en azından utanmış görünecek kadar sağduyusu vardı. "Bir gün ihtiyacım olabileceğini düşündüm."

Bu açıklamasıyla ne yapacağımı bilemedim ve doğruyu söylemek gerekirse, bununla başa çıkabilecek kapasitede olduğumu sanmıyordum. Geçmişteki her türlü boktan karmaşayı arkada bırakarak devam etmeye karar verdim. "Yani... sadece orada durup ben ne yapana kadar bekleyecektin? E-postalarımı kontrol edene kadar falan mı?"

Göğsünden derin bir gümbürtü koparak gülümsedi. Siktir, gülümsemesi kör ediciydi. "Bilmiyorum Winter. Büyük bir planım yok. Sana kahve getirip buradan ilerlemeye karar verdim."

Birini bana uzattı, kapaktaki delikten dumanı tütüyordu. "Kasabadan aldım. Senin de en az benim kadar ihtiyacın olduğunu düşündüm." Gözlerinin kenarı kırışmıştı, ne kadar yorgun göründüğünü fark ettim. Bronz teninde koyu renk gözlerinin altında halkalar oluşmuştu ve her zamanki düzeltilmiş kirli saklı bugün biraz daha uzundu. "Sadece Americano." Bardağı tekrar bana uzattı.

Bana neden kahve getirdiğini merak ederek ona öylece baktığımı fark edince bardağı aldım.

"Ne sevdiğini bilmiyordum."

Bakışlarımı kapağa indirdim, onun *burada* olduğu gerçeği karşısında neredeyse gözlerim dolmuştu. Dün gece ona resmen bomba gibi bir haber vermiş olmama rağmen şimdi bana kahve getirmişti.

"Tekila ve köpek pozisyonu seks dışında... siktir." Bir elini kusursuzca dağıtılmış saçlarından geçirdi. "Özür dilerim. Sessizliği doldurayım diye tuhaf şakalar yapmayı kesmem için bir şey söyleyebilir misin?"

Kısılmış gözlerimle onu inceledim. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

Kaşları çatıldı ve yüzünde gerçek bir kafa karışıklığı belirdi. Bu kadar içi dışı bir olması, her duygu ve düşüncenin neredeyse yüzüne yansıması bana alışılmadık geliyordu.

"Winter, sanırım bunu daha önce de bir kez yaşadık. Bende sürekli bir art niyet arayıp duruyorsun ama inan öyle bir şey yok. İçeri gelebilir miyim? Ben..." Duraksayıp boğazını temizledi, bunu yüksek sesle söylemek onu hâlâ zorluyordu sanki. "Vivi'yi görmek istiyorum. Onunla biraz zaman geçirmek ve seninle biraz daha sohbet etmek..."

Başımla onaylayarak kenara çekildim ve onu içeri buyur ettim.

Normal bir görüşme için.

Bir iş görüşmesi.

* * *

Theo'nun Vivienne'i ilk defa kucağına alışını izlemek bende pek çok etki bıraktı... İlk olarak, onun dün gece yaptığı gibi kusmak istedim. Küçük eli parmağına dolanırken Theo'nun gözlerinin onunkilere kilitlendiğini görmekte son derece ezici bir şeyler vardı. "Merhaba bebeğim," diye mırıldandı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

Kucağına yerleştiği bu adama anında âşık olmuş gibi, Vivi'nin ona çıkardığı tatlı cıvıltı ses ise bu kez ağlama isteği uyandırdı. Ve *ben asla* ağlamazdım. Hiç benlik değildi. Anlamsızdı ve her ağladıktan sonra kendimi yorgun ve yaslı hissederdim; iyi gelmezdi.

Ama Theo'nun sırf ona bakarak duygusallaştığını ve kollarında çok doğal bir şekilde tuttuğunu görebildiğimde, bu bana hiç öngöremediğim bir şekilde çarptı. Theo doğrulup onu nazikçe hoplattı ve ön caddeye bakan büyük cumbalı pencereye doğru yürüdü.

Yönünü evinin bahçesine doğru çevirerek, "Ben orada yaşıyorum. Hemen yan evde. Yani annen izin verirse sık sık ziyarete gelebilirim," dedi.

Mutfak adasındaki tabureye oturdum ve en son ne zaman oturup hâlâ sıcak olan bir kahveyi içtiğimi düşündüm. Mikrodalgada ısıtılmış değil, gerçekten taze kahve. Bütün gün yapacak özel bir şeyimin olmadığı sürekli bir döngünün içinde olduğumu hissediyordum ama yine de günler çok hızlı geçiyordu.

Yemek pişirmek, temizlik yapmak, uyumak, eğlendirmek, sarılmak, emzirmek, sosyalleşmek... Kolay gibi görünüyordu. Mesleğim kaos içinde çalışmayı gerektiriyordu ama bu ondan çok daha zordu.

Bu yüzden karşımdaki manzaraya bedenimin nasıl tepki verdiğini hayatım pahasına olsa bile açıklayamazdım. Theo zaten çok seksiydi ve onun bebeği kucağına alması daha da seksiydi. Eğer Vivienne'le birlikte toplum içine çıkarsa şimdiye kadar olduğundan daha fazla hatun düşürürdü.

Ve *bu* her nedense mantıksız bir şekilde kıskanmama neden oldu.

"Ne kadar güzel olduğuna bir bak." Güneş ikisinin de yüzünü aynı sıcak altın ışıltıyla aydınlatıyordu. "Tıpkı annene benziyorsun."

Vivienne ona bakıp kıkırdadı, küçük elleri Theo'nun yanaklarındaki sakallarına uzandı ve avuçlarına batınca cıyakladı.

"Siktir," diye mırıldandım ve gözlerimi bir sinekkuşunun kanatlarından daha hızlı kırpıştırarak, kendime daha az duygusal ve daha az ağlayacak bir şey vermek için dilimi kahveyle yakmaya çalıştım.

Rhett'in Vivi'yi kucağına aldığını milyonlarca kez görmüştüm ve hiç böyle olmamıştı. Hayır, bunların hepsi Theo için oluyordu. O olduğu için...

"İyi uyudun mu?" diye sorararken bana döndü.

Vivienne gülerek elini onun yüzünde gezdirmeye devam etti. Ve yani, onu suçlayamazdım.

"Evet," diye yalan söyledim. "Sen?"

"Pek sayılmaz." Tekrar başını eğip ona baktığında yüzüne daha ciddi bir ifade yerleşti. "Peki, sana Vivienne'i seçtiren ne oldu?"

Kahvemden büyük bir yudum içtim. Evet, daha fazla kahve. *Neden bu kadar duygusaldım?* Birkaç ay içinde işe başlamadan önce bu saçmalığı kilit altına almalıydım. İnsanlara kötü haber verirken ağlayacaksam istifa etsem de olurdu.

"Eee..." Bakışlarımı odada gezdirdim, onlara bakmazsam daha güçlü olabileceğimi hissediyordum. "Anlamı 'hayat dolu' ve şey... o bana kendimi tekrar hayat dolu hissettirdi. Önceki bebeğim başaramamışken o yaşadı. Ve iyi bir yetişkin ismi gibi geldi, bunu anlayabilir misin bilmiyorum? Böyle bir isimle başbakan olabilirmiş gibi."

Theo mutlu bir hımmm sesi çıkardı ve Vivienne'e gülümsedi. "Başbakan? Aferin kızıma. Gidip herkese kızımın başbakan olduğunu söylemek için sabırsızlanıyorum."

Nefes al Winter.

Boğazımın gerilerinde biriken duyguyu bastırmak için güldüm. Ne cüretle bu kadar... *kendisi* oluyordu? "Tabii ki yaşadığını hissetmenin aynı zamanda bu kadar yorgun düşürücü olduğunu hiç düşünmemiştim. Ya da sadece bir saatliğine bile olsa kimsenin bana dokunmamasını her şeyden çok isteyeceğimi. Ya da bir daha asla tek başıma banyo yapamayacağımı." Dudaklarımdan tiz bir kahkaha fırladı, sesimdeki duyguyu gizlemek için hüzünlü bir çabaydı bu.

Theo'nun koyu renk gözleri bana döndü. "Gidip banyo yap Winter."

"Ne?"

"O kahveyi al ve git kendine bir banyo hazırla. Kapıyı kapat. Bir müzik koy. Biraz porno izle. Gidip kendine biraz zaman..."

Bir kahkaha patlattım. "Az önce bana bunu söylemiş olamazsın. Hem de küçük ve etkiye açık bir zihnin önünde."

Bana sunduğu sırıtış safi şeytaniydi. Bana ne yaptığının farkındaydı, bundan emindim. Gözlerinin vücudumda dolaşma şekli bunun kanıtıydı. *O* geceyi canlı bir şekilde hatırlayan tek kişinin ben olmadığıma emindim.

"Tink lütfen. Seni o kadar iyi tanımıyor olabilirim ama müstakbel başbakanın ilk sözcüğünün *siktir* olacağına dair kötü bir his var içimde. "

Gülümsememi saklamak için dudağımı ısırdım.

Bekâr annelik beni siktiğimin kamyoncusuna dönüştürmüştü. İnkâr bile edemiyordum.

"Git. O bende. Burada durup seni bekleyeceğiz."

Ona pis pis baktım.

"Git de *işini gör.*"

Pislik. Bakışlarımı sertleştirdim. Ama umutsuzca yalnız kalmak isteyen tarafım, "*Yap şunu! Banyoya gir!*" diye çığlık atıyordu.

"Biliyor musun? Evet... Gidip banyo yapacağım. Dokuz aydır tek başıma yıkanmadım."

"Güzel. Tadını çıkar."

"Ağlarsa..."

"İyi olacağız. Benden büyük kuzenlerimin milyon tane bebeği var. Bakıcılık konusunda tecrübeliyim."

"Karnını yeni doyurdum, yani iyi olacaktır."

Tamamen sıcak ve samimi bir şekilde gülümsedi.

"Bak. Onu Harvey ve Sloane'un annesi Cordelia dışında kimseyle bırakmadım."

"Kendi anne ve babana bile mi?"

Bakışlarımı kaçırdım. "Hayır. Orası karışık."

"Dinle, eğer rahat değilsen gidebilirim. Buraya öylece dalıp henüz vermeye hazır olmadığın zamanı talep etmek istemiyorum. Bu senin için tuhaf olmalı."

Benim için. Bu son damlaydı. Gözyaşları durdurulamaz bir şekilde birikmeye başladı.

Bütün hayatım boyunca işlerin *benim için* nasıl hissettirdiğini tek bir kişi bile öncelik haline getirmemişti. Ve şimdi burada, pek tanımadığım bu adam bana öncelik veriyordu.

Kendimi zorlayarak solgun bir şekilde gülümsedim. "Şu an ona bakacak daha iyi birini düşünemiyorum."

Başıyla onayladı, gözleri beni biraz fazla yakından inceliyordu.

Ben de ona başımı sallayıp küvetimde ağlamak üzere banyoya ilerledim.

Ve belki biraz porno izlerdim.

15

Winter

Winter: O burada. Biliyor.

Sloane: Nasıl karşıladı? Haneye tecavüzü bu yüzden mi yaptık? Onun numarasını almak için?

Winter: Evet. Ancak sosyal medyasını yönetmek için telefonu başkası almış ve ona söylememiş.

Sloane: Kahretsin. Sen iyi misin?

Winter: Sıcak küvete girdim. Sıcak bir kahve içiyorum. Şoktayım. Ama ayrıca cennetteyim.

Sloane: Bunu hak ediyorsun.

Winter: Ediyor muyum?

Sloane: Evet. Sıcak bir banyo ve bebeğinin seksi babası. Dünyaları hak ediyorsun.

Winter: Adam gerçekten de seksi.

Sloane: Bahse varım, kucağında bebekle daha seksi olmuştur.

Winter: Hiçbir fikrin yok.

* * *

Koridordan aşağı yürürken kargaşayla karşılaşmayı bekliyordum: gözyaşları ve hayal kırıklığı. Durum onun boyunu aştığından çaresiz bir yakarı. Küvette uzanmışken gürültüyü kesen kulaklıklarımı takmış, su soğuyana içeride kadar kalmıştım ki bence bu yine de lükstü.

Yani her şeyin dağılması gerekiyordu.

Ama hayır.

Theo kanepeye uzanıp sağlam kolunu başının arkasına atmıştı, bu da pazısının dikkat dağıtıcı bir şekilde şişmesine neden olmuştu. Vivi onun göğsüne yayılırken, sarılamayacağı kadar büyük bir ağaca tırmanmaya çalışan bir koala gibi görünüyordu. Kalp şeklindeki kırmızı dudakları hafifçe aralıktı, Theo'nun askıda olması gereken kolu yanında kıvrılmıştı ve geniş avucu Vivi'nin sırtındaydı.

Televizyonda bir çeşit araba yarışı vardı ama o sadece Vivi'ye bakıyordu.

Bu andaki bir şey son derece özel hissettiriyordu. Theo bir sürü ânı, kızının bir sürü ilkini kaçırmıştı. Ve bu da, onun üzerinde ilk uyuyuşuydu.

Kotumun arka cebinden telefonumu çıkarıp bir fotoğraf çektim. Sıcak ışık fotoğrafa tozlu bir nostalji havası katmıştı. Çok huzurlu görünüyorlardı.

"Selam," diye fısıldayarak onlara doğru yürüdüm.

Theo başını kaldırıp bana baktı, sonra tekrar baktı.

"Ne?"

"Sadece sen..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Güzel... yani farklı görünüyorsun."

Neredeyse sırıtıyordum. *Güzel, farklı.*

"Şey, biraz makyaj yaptım. O nasıl?"

Başını eğip Vivi'ye doğru döndü. "Mükemmel."

Tepelerinde durmak tuhaf geldiği için yanlarındaki sehpaya oturdum ve telefonumu Theo'nun önünde tutup fotoğrafı gösterdim. "Bana numaranı verirsen sana fotoğrafı göndereyim."

Başparmağı yatıştırıcı bir kavis çizerek Vivi'nin sırtında geziniyordu. "Çok isterim. Hislerim..."

Gözlerimi telefonuma diktim. "Biliyorum. Benden nefret ediyor olmalısın. Ve sorun değil. Sanırım içten içe seni suçlamıyorum. Belki de çıldırıp herkese söylemeliydim. Daha cadaloz olmalıydım, anlıyor musun? Ben daha az takmaya çalıştım ve bu dikkate değer şekilde geri tepti."

"Winter, senden nefret etmiyorum." Sesi yumuşak ve emin olsa da kendimi ona bakmaya ikna edemedim. "Sen çok şey yaptın. Gerekenden fazlasını yaptın."

"Böyle söylemek zorundasın çünkü ben senin çocuğunun annesiyim."

"Ben..."

Elimi kaldırdım. "Baba olmaya söz vermediğini biliyorum. Ama ben... bunu *gerçekten* istedim. Olduğu şekilde değil belki. Yani kondomun yırtılması nasıl bir klişedir? Ama bir bebek? Theo..." derken sesim çatladı. "Ben gerçekten bir bebeğim olsun istedim. Hiçbir pişmanlığım yok."

"Sana bunu istemediğimi düşündüren nedir?"

Gözlerimi, kanepemde uzanıp küçük kızımızı kalbinin üzerine yatırmış güzel adamın üzerinde dolaştırdım. "Hayatının bu döneminde değil. Ve benden de değil. Beni aksine ikna edemezsin."

Yüz hatları sertleşti, gözlerinden çelik gibi bir parıltı geçti. "Bunu seninle yapmak istemediğimi düşündüren nedir?"

Dudak bükerek tekrar bir gözyaşını sildim.

Bu ağlama işine de başlayacağım artık.

"Üzgünüm, ben hiç ağlamam."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Evet, bunu görebiliyorum."

"Kapa çeneni." Gözyaşımı tekrar silip bakışlarımı pencereden dışarıya çevirdim.

"Hislerim bana birçok ilki kaçırdığımı söylüyor Winter. Söyleyeceğim şey buydu. Kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum ama öyle olmak istemiyorum. Keşke orada olup büyümesini izleyebilseydim. Senin karnının büyümesini de. Doğumda olmak isterdim."

Burnumu çektim. "Willa fazlasıyla açık ve net bir video çekti. Bir ara sana gösterebilirim."

"Buna bayılırım."

"Seksi bir şey değil." Ona yan bir bakış attığımda kaşlarını çattı. "Vajinama dair aklında kalmış tüm harika anıları mahvedecek."

"Hayır. Bu imkânsız. O anılar sağ bileğimin sol bileğimden kalın olmasının nedeni."

Gözlerimi devirdim ve kahkahamı bastırdım. "Sen iflah olmazsın."

Sırıttı. "Evet."

"Burada olduğun için mutluyum Theo. Seni asla ve asla ondan uzak tutmazdım. Benim yetiştiğim ortamdan sonra onun sadece dolu dolu bir sevgiyle kuşatılmasını istiyorum. Anlıyor musun?"

"Tabii ki, bu konuda tamamaen aynı fikirdeyiz." Sesiyle birlikte sözleri de sağlam bir kucaklama gibiydi. Anında bana kendimi daha iyi hissettirmişti.

Vivi kıpırdanarak dikkatimizi çekti ve birkaç saniye için ikimiz de sadece... bebeğe baktık.

"Yakında insanlara söylemek zorunda kalacağız."

"Evet," dedi pürüzlü bir sesle. "Ben çoktan anneme söyledim. Umarım sorun değildir."

"Ne söyledi?" Panik baş gösterdi. Tanrım, kim bilir o kadın benim hakkımda şimdi ne düşünüyordu?

"Arayı kapatmam gereken çok şey olduğunu. Ve tanışmak için sabırsızlandığını."

"Vivi'den bahsediyorsun, değil mi? Evet, bu hoş olur."

Bana bir bakış attı. "Hayır Winter. *Sen*. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyor." Tekrar ciddileşmişti ve bakışlarının yoğunluğu altında kıvranmak istedim.

"Bu ilginç olacak." Güldüm. "Umarım fazla hayal kırıklığına uğramaz."

Ama Theo bana katılmadı. Onun yerine, "Seni düşündüğün kadar sevilemez olduğuna inandıran kişiyi gömebilirim," diyerek beni azarladı.

Ayağa kalkıp kotumun önünü silkeleyerek olmayan kırışıklıkları düzelttim. "Evet, şey... yıllarca bu hissi özümsedim, yani birilerini gömmenin bir faydası dokunacağını sanmam."

"Göreceğiz," diye homurdandı, göğsündeki titreşim Vivi'nin gözlerini kırpıştırarak açmasına yetti.

"İyi uyudun, ha Vivi?" diye sordum, sesim çok daha yumuşak bir tona bürünmüştü.

Esnedi ve vücudunu yayarak güneşte yatan mutlu bir kedi gibi gerindi. Theo'da, dikkatini bir kıza çevirince ona kendini böyle hissettiren bir şeyler vardı.

Biliyordum. Hatırlıyordum.

Vivi başını eğip Theo'ya baktı.

"Merhaba bebeğim."

Derin sesiyle söylediği bu "bebeğim" şeyi benim sonum olacaktı. Bunu biliyordum.

Vivi neredeyse mahcup bir şekilde gülümsedi, ardından bana uzandı. Ve hakkını vermek gerekirse Theo tereddüt etmeden kızımı bana uzattı, onu alıp göğsüme yasladığımda iç geçirdim.

Ara vermek hoştu ama onu tekrar kollarıma almanın verdiği rahatlık anlatılamazdı.

Theo doğrulup oturdu ve kıpırdanarak gömleğinin sırtını düzeltirken dizlerimiz birbirine değdi.

"Askıyı takman lazım."

Oyunbaz bir tavırla gözlerini devirdikten sonra bakışları bize odaklandı. "Biliyorum ama berbat bir şey. Vivi'yi kucağıma almayı tercih ederim. O fotoğrafı bana yolla, tamam mı?"

"Tamam. Gitmeden numaranı yaz."

"Ah evet. Önce sana mesaj atarım."

Ayağa kalktığında kasıkları yüz hizama geldi. Yanaklarım ısındı çünkü fermuarın öteki tarafında ne olduğunu biliyordum. Ve onunla neler yapabildiğini de *biliyordum.*

Banyoda porno açmıştım ama dürüst olmak gerekirse o geceyle kıyaslandığında hiçbir şeydi. Her gece geri döndüğüm fantezi oydu.

"Numaramı neden aldın?" Ben ona bakarken Vivi mümkün olan en bariz şekilde tişörtümün yakasını kavradı.

Theo bana gülümsedi. "Bir şans daha istemek için sana geleceğimi söylemiştim ve bunda ciddiydim."

Ani bir düşünce aklıma gelince ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Mantıksızdı. Ve kıskanmama neden oldu. Ona doğruca soracak kadar özgüvensizdim. "Aman Tanrım. Başka kadınlardan da çocukların mı var? Çok turneye çıkıyorsun. Vivi'yle şimdiden iyi anlaşıyorsun. Etraf bebeklerinin anneleriyle kaynıyor olabilir."

İri kahverengi gözleri fal taşı gibi açıldı ve inanamaz bir tavırla kahkaha patlattıktan sonra yüzümü kendisine doğru kaldırdı. Tam olarak o gece asansörde yaptığı gibi. Eğilerek tenime doğru, "Hayır Winter," diye fısıldadı. "Tek bebeğimin annesi sensin."

Sonra bunu söylemek sıradan bir şeymiş gibi salınarak kapıdan çıktı.

* * *

Kafamı toplamam gerekiyordu. Bu yüzden Vivi'yi bebek arabasıyla yürüyüşe çıkardım. Parka uğradık ve onu bir salıncağa oturttum. Hevesini alınca anacaddeye ilerledik.

O kadar dalıp gitmiştim ki kendimi Hamilton Athletics'in yanından geçerken buldum. Ve orada, Theo'nun antrenman yaptığı ön pencerelerden içeriyi dikizlemiş olabilirdim de olmayabilirdim de. Askısını takmıştı ama bu onu yetersiz göstermiyordu. Alt vücut ve denge egzersizlerini tek eli arkasında bağlıyken yapıyor gibi görünüyordu daha çok.

Kollarındaki her çizgi terle parlıyordu. Vücudu çok sıkı ve gergindi: Bir makine gibiydi.

Boğa rodeocularının bu kadar *formda* olması gerektiğini kim bilebilirdi?

Ama ben ağzım açık *bakmıyordum*. Sadece son birkaç günde yaşananlar yüzünden kafamı topluyordum ve bu yüzden... Theo beni Rosewood Caddesi'nin ortasında dikilirken yakaladığında yüzüm tam bir çilek tonuna bürünmüştü.

Kahvemi yudumlayıp ona beyinsiz bir piliç gibi ağzım açık bakarken.

Kafamı hafifçe salladım ve dönüp yürümeye devam ettim. O küçük an hiç yaşanmamış gibi yaptım. Bu sadece anneliktendi. Sürekli dalıp gidiyordum.

Theo Silva'yla hiçbir ilgisi yoktu.

Ve kesinlikle *o geceyle* de hiçbir alakası yoktu.

Ve şimdi mantıksızca ona gıcık oluyordum. Çünkü bu işten sıyırıp sıyıramadığımı görmek için omzumun üstünden son bir kez dönüp baktığımda hâlâ orada durmuş bana sırıtıyordu.

Bana *göz kırptı.*

Bu adamın tekrar hayatıma dalıp bana göz kırpması tam bir küstahlıktı. Şu an ile birbirimizi son gördüğümüz zaman arasında hiç zaman geçmemiş gibiydi. Onun için çok daha fazla şey ifade ediyormuşum gibi benimle açıkça flört etmesi delilik değildi sanki.

Fırtına gibi evin yolunu tuttum, onun kendine olan bu güveniyle hayrete düşüyordum. Varlığıyla sarsılıyordum. Onun sadece harika bir seks değil, ayrıca utanmaz ve ısrarcı bir flört olmasına sinirleniyordum.

Hiç sınırı yoktu.

Onun evinin kapısında, elinde hediye çantasıyla duran bir kadın görünce olduğum yerde kalakaldım. Kadının zili çalışını ve öndeki pencereden rujunu kontrol edişini izledim.

Tabii ya.

Beklerken çantayı bir elinden diğerine aldı, daracık kotunun içinde biraz gergin görünüyordu. Kusursuzca fön çekilmiş açık kahverengi saçlarından bir tutamı tek eliyle kulağının arkasına sıkıştırdı.

Kapıyı çaldı ve tekrar bekledi. Cevap gelmeyince öndeki cumbalı pencereden içeriyi görmeye çalıştı, Theo ondan saklanıyor olabilirmiş gibi hâlâ etrafa bakınıyordu.

Köpeği bile havlamadı.

Sonra dönüp tekrar ön caddeye baktı. Beni tanımıyordu ama ben onu tanıdım; rodeodaki kızdı. Yüzünden yaşlar akan kızdı, Theo'yu yerde gördüğünde kendinden geçmeye hazır görünen.

Güzeldi. Gerçekten güzeldi. Formdaydı ve benim gibi bitkin ya da kaotik bir görünüşü yoktu. Theo'yla henüz bu konuyu konuşmamıştık ama hayatında birinin olması mantıklıydı.

Yani ona baksanıza... Tabii ki olacaktı.

Ama bana göz kırpmıştı. Bana sırıtışı o geceyi tekrar düşünüyormuş gibiydi, hani tekilayı şeyimden...

"Theo Silva burada mı oturuyor, biliyor musunuz?" Kız bana doğru seslendi.

"Evet," diye hafif bir gülümsemeyle cevap verdim. Daha nazik ve daha az yargılayıcı bir insan olma yolunda gösterdiğim sıkı çabaya rağmen tek bakışta bu kızdan nefret etmiştim.

"Evde mi?"

"Değil gibi görünüyor." Evimin önündeki beyaz bahçe kapısının mandalını açarken sesimin neşeli çıkmasını sağlamaya çalışsam da bu gerçekten aptalca bir soruydu.

Evde olmadığı belliydi ya da onu görmek istemiyordu. Kızın elindeki iki seçenek bu olmasına rağmen o bir yabancıya soruyordu.

Aptalca sorular aptalca cevaplar alırdı.

"Winter bekle!" diye seslendi Theo, kaldırımda az önce geldiğim yönden yaklaşırken. Onu ön basamağındaki seksi kızın görüş alanından gizleyen çitleri geçtiğinde kızın yüzü aydınlandı.

"Theo! Merhaba!" Ön basamaklardan aşağı koşturup caddeye indi.

Theo gözlerini kırpıştırarak durdu. "Cindy. Selam."

Kız kızarırken ona gülümsedi, bana hızlıca bir bakış attıktan sonra doğruca ilerleyip ona sarıldı.

Çok rahat bir sarılmaydı.

Geri çekildiğinde eli Theo'nun yanağında kaldı. "Nasıl hissediyorsun? Kusura bakma, hastanede tekrar ziyarete gelemedim. İşlere takılıp şehirde kalakaldım."

Theo bir adım gerileyerek elinden uzaklaştı ve kızın eli aralarına düştü. "Çok iyi hissediyorum. Ve sorun değil. Eski bir arkadaşla arayı kapatmak hoştu."

Kız gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturdu ve şimdi onun adına kötü hissettim. İstediği şeyin *eski dost* olmadığı belliydi.

"Şey..." Kız dikleşti, sesi daha da canlı bir tona büründü. "Bendeki numaranla sana ulaşamadım. Ama Rhett bana bir süre burada kalacağını söyledi, ben de düşündüm ki..." Omuz silkti, dudaklarını büzünce yanakları şişmişti. "Belki arayı kapatabiliriz?" Çantayı kaldırdı. "Sana ev hediyesi aldım!"

Çantadan pahalı görünen bir şişe tekila ve gösterişli bir shot bardağı takımı çıkardı. "Eskisi gibi partileyebiliriz."

Theo kibarca gülerek hediyeye ve önünde duran kadına baktı.

Ve bir kez daha Theo'ya bakakaldım.

Sadece bu defa utanmıyordum. Bir şeyler kıracak gibiydim.

Tercihen o shot bardaklarını. Çünkü tekila *bizim* olayımızdı.

Döndüm ve bahçe kapımın gürültülü ve asabi bir çarpma sesiyle kapanmasına izin vererek ön kapıma ilerledim.

Vivi uyuyordu, yani onu hareket ettirmek aptallık olurdu. Genellikle bir kitap alır, güneşin altında verandada oturur, sessizlik ve huzurun tadını çıkarırdım. Ama seksi Theo, daha da seksi seks arkadaşıyla beraber buradaydı ve onların sohbetini izlemektense bir bardak raptiye yutmayı tercih ederdim.

Eğilip Vivi'yle şansımı denemek üzereyken Theo'nun hafifçe homurdanan sesini duydum. "Gerçekten çok naziksin Cindy. Teşekkürler. Ama artık yeni bir yerdeyim. Eskisi gibi partilemek yeni durumumda yok."

Nazikti ama lafı dolandırmıyordu.

Bebek arabasının gölgesine eğilmiş halde durup kulak kabarttım.

Kız güldü ama o kahkahayı bilirdim. Hayal kırıklığımı saklamak için kullanırdım. "Haklısın. Ben ringlerden ayrılalı birkaç yıl oldu. Onun yerine bir ara akşam yemeği yesek?"

Dişlerimi sıkarak Theo'nun evet demesine hazırlandım. Neden evet demeyecekti ki?

Elini saçlarından geçirerek bir adım geriledi. "Biliyor musun, bir durumun ortasındayım. İyi olacağını hissettiğim bir şey. Yani hayır diyeceğim."

Midem yanmaya başladı, sanki kendi kendine eriyordu.

Kızın kahkahası bu defa cırtlaktı, sesi de o kadar tatlı değildi. "Ah, benim hatam. Biriyle birlikte olduğunu fark etmemiştim."

Gözleri benimkileri delerek beni mahvetti. *Yine.* "Değilim. Henüz."

16

Theo

Theo: Seni saat dörtte alırım.

Winter: Niçin?

Theo: Çiftlikteki yemek için. Beraber gidebiliriz.

Winter: Sence bu biraz açık etmez mi?

Theo: Herkese onun babası olduğumu açıklayacağız. Bence işler büyük bir hızla açık olacak.

Winter: İyi.

Theo: Ne giyiyorsun?

Winter: Bilmem. Muhtemelen elbise filan giyerim. Neden? Mezuniyet balosuna gidiyormuşuz gibi uyumlu kıyafet seçmeyi mi planlıyorsun?

Theo: Hayır. Demek istediğim, ŞU AN ne giyiyorsun? ;)

Winter: Cidden mi?

Theo: Fotoğraf yollasana.

Theo: Tamam. Sorun değil. Ben de sadece hayal gücümü kullanmaya devam ederim.

* * *

"Babalıkla ilgili her konuda bu kadar iyi olman neredeyse sinir bozucu."

Vivi arka koltukta anlaşılmaz sesler çıkararak yüksek perdeden hışırtılı kumaş bir kitaba vuruyordu. Gerçekleri açıklamak için çiftliğe gidiyorduk. Ya da daha doğrusu, babayı ortaya çıkarmak için.

"Babalık mı?" Kamyonetimin sürücü koltuğundan Winter'a tek kaşımı kaldırdım. Kızgın bir Barbie bebeğe benziyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve bu da memelerini yukarı kaldırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Zaten dikkatimi dağıtıyorlardı, yani görüntünün bana yardımı olmadı.

"Evet. Şimdiki gibi. Araba koltuğunu halletmek? Basit. Onu doyurmak? Hiç sorun değil. Bezini değiştirmek? Anında benden daha hızlı oldun. Onu yıkamak? Milyonlarca kez yapmışsın gibi. Onu pusete koymak? Kayışlardan biriyle uğraşırken tek bir küfür yok. Bu *sinir bozucu*."

"Tanrım Winter, doğrusu yarıştığımızı bilmiyordum. Benim için özel bir ödülün var mı?" Sesimdeki espriyi saklama zahmetine girmedim. Geçen hafta her sabah elimde kahveyle onun evine gitmiştim. Bütün bu durum kafamda ne kadar karmakarışık olsa da yüzüme bir gülümseme yerleştirip her şeyi öğrenmek için elimden geleni yapmıştım.

Ona bir bakış attım, patlatacağı bir sonraki iğneleyici sözü bekliyordum. Gerginliğini bastırmak için ağız dalaşına giriyordu. Ama tek görebildiğim, üzerinde küçük çiçekli desenler olan lacivert elbisesinin teninde kayarak eteğin yırtmacını iyice açması ve bana gösterdiği pürüzsüz bacaktı.

Gözlerim oraya takıldı, teninin ellerimin altında nasıl hissettirdiğini hatırlıyordum. Dalgın bir şekilde o geceyi düşünüp

düşünmediğini merak ettim. Düşünüyor *olmalıydı*. O gece iyi iş çıkarmıştım. Çıkardığımı biliyordum.

"Cindy hoş birine benziyor."

Ah. İşte buydu. Stresliydi ve baş etme yöntemi buydu; kendisinin buz kraliçesi versiyonunu ortaya çıkarmak.

"Öyledir," dedim ifadesiz bir şekilde, evinin araba yolundan geri geri çıkarken.

Dilek Kuyusu Çiftliği'ndeki aile yemeğine gitme vaktiydi.

Burnunun ucunu buruşturarak dışarı baktı. "Onunla dışarı çıkmalıydın."

Dudaklarım seğirdi. "Öyle mi?"

"Evet. İkiniz hoş bir çift olursunuz. Güzel kız."

"Fark etmemiştim."

Bana ofladı. Yüksek sesle. "Saçmalama. Muhtemelen onunla zaten yatmışsındır, bu da fark ettiğini gösterir."

"Evet, yıllar önce. Turnelerde bizimle seyahat ederdi."

Dönüp baktığımda Winter'ın teninin parça parça pembeleştiğini gördüm. Çileden çıkmaya hazır görünüyordu.

"Böyle şeyleri bana söyleme," diye alçak sesle cevap verdi.

"Neden? Sana bu konuda yalan söyleyecek değilim. Saklayacak bir şeyim yok. O gece herhangi bir bekâret bozmadığını bildiğini sanıyorum."

Bir homurtu çıkardı ve tırnaklarını kemirerek pencereden dışarı baktı.

"Bu seni neden rahatsız ediyor Winter?"

"Çünkü Vivi senin etrafında olacaksa kadınlar elini kolunu sallayarak evine girip çıkamaz!"

"Şey, tam olarak yüz kişi kapıya dayanmış sayılmaz."

"Olmasa iyi olur! Sen artık bir babasın. Tek gecelik ilişkilerini başka yerde yaşa."

"Rosewood Inn gibi mi?" diye laf soktum, onu kudurtma konusunda hâlâ kendime engel olamıyordum. Onun sakin ve etkilenmemiş bir halden *buna* doğru geçişini izlemek hâlâ hoşuma gidiyordu.

"Kaba."

"Eskiden sana kaba davranmamdan keyif aldığını hatırlıyor gibiyim."

Başı hızla bana döndü, gözleri alev almıştı. "Dur. Arabada çocuk var."

Düşünceli bir hmmm sesi çıkardım, öyle olmamasına rağmen söylediği şeyi düşünüyormuş gibi yaptım. "Yani bu Vivi'yle mi alakalı?"

Başıyla onaylarken derin bir nefes verdi. "Belli ki evet, başka kiminle alakalı olacak?"

"Herhalde başka *neyle* alakalı olacak demek istedin?"

Dolgun dudakları inceldi ve o iğneleyecek başka bir şey bulana kadar sessizlik aramızda uzadı. "Ayrıca yan evde oturuyorsun. Bizi almak için arabayla gelmene gerek yok."

Gülmemek tam bir mücadeleydi. Onun bu yönünü sevimli bulmamalıydım ama buluyordum. "Araba koltuğunu kamyonetime yerleştirmenin böyle daha kolay olacağını düşündüm."

Hızlıca nefesini verdi, bu arada omuzları yükselip alçaldı. "Sinir bozucu derecede centilmensin."

"Vay be. Söz konusu ben olduğumda istikrarlı tek şey sinir bozucu ve kaba olduğum galiba."

Ona bir bakış attığımda yüzü yumuşamıştı. Sakin kabuğu kayboldu ve gergin duruşu biraz gevşedi. "Kusura bakma, gerginlikten kafayı yemek üzereyim."

"Biliyorum." Onu ilk kez gördüğüm benzin istasyonunun yanından geçerken gülümsedim.

"Şirretlik ediyorum."

"Hayır, etmiyorsun. Sadece elindeki başa çıkma yöntemlerini kullanıyorsun."

"Bu bir tür Tony Robbins' zırvalığı mı? Çünkü o adamdan nefret ederim. Bir adam ancak bu kadar denyo olup da en temel tavsiyeleri satarak milyonlarca dolar kazanabilir."

Bir kahkaha patlattım. "Gerçekten de denyonun teki, değil mi?"

Dudakları seğirince bunu saklamak için pencereden dışarı baktı. "Evet."

"Tamam. Ben Tony Robbins değilim ama kafayı yiyeceğim durumlarla nasıl başa çıktığımı biliyor musun?"

Bana doğru döndüğünde mavi gözleri kocaman açılmıştı, ona son derece yararlı bir cevap verecekmişim gibi dirseğini orta konsola dayadı. Benimle alay etse bile sorun değildi.

Dirseğimi onunkinin yanına koymama rağmen geri çekilmemesi çok hoşuma gitti.

Siktir. Ona fena halde dokunmak istiyordum. Sadece bu dirsek teması ya da şu an ne halt ediyorsam ondan daha fazlasını.

Saçını kavramak istiyordum. Onu domaltmak. Bacaklarını açıp...

Kafamı toplamaya çalışarak iki yana salladım. Kotumun içinde aletim kalınlaşıyordu ve bunun ne yeri ne de zamanıydı.

Boğazımı temizleyerek devam ettim: "Kafayı yediğim durumlarda kendimi mümkün olduğunca işe yarar hale getirmeye çalışırım. Kendimi meşgul ederim. Temizlik yaparım. Düzenleme yaparım. Bez değiştirmekte harika olurum."

Koltuğuna çöktü. "Siktir. Özür dilerim. Ben gerçekten tam bir..."

"Winter, o cümleyi bitirme. Onun yerine annemle tanıştığında, ona benim sinir bozucu derecede centilmen olduğumu söylersin. Bu onu gururlandırır."

---

* Amerikalı yazar, hayırsever ve yaşam koçu. (ç.n.)

Bir homurtu çıkardı. "Tamam. Söylerim."

"Onu daha fazla tutabileceğimi sanmıyorum. Vivi'yle tanışmak için yerinde duramıyor. Fotoğraflar onu kesmiyor," diye itiraf ederken çiftlik yoluna döndük.

Winter başını bana doğru eğdi, kaşları çatılmıştı. "Onu neden tutuyorsun?"

Ana evin yanında kamyoneti durdurduğumda vücudu hopladı. Nehir kayaları, desenli kütükler, teneke çatı ve evin etrafını dolanan geniş veranda.

"Bilmem. Sadece sen ve ben işleri düzene koyabilelim diye biraz zaman geçsin istedim."

"Sen ve ben." Başını iki yana salladı, ardından bir dudak bükme geldi.

Ancak böyle olmazdı, bu yüzden dışarı atlayıp kamyonetin etrafından dolaştım. Kucağındaki çantasını karıştırma şekline bakılırsa önce Vivi'ye doğru gitmemi beklediğini sanıyordum. Ama hızla onun kapısını açtım ve dizlerimi aracın kenarına değdirecek kadar yaklaştım.

"Ne yapıyorsun?" İrkilerek bana döndüğünde sesinden panik akıyordu.

"Sen ve ben konusunda bu kadar komik olan ne?"

İnanamayan bir tavırla ellerini çevirdi. "Cidden mi?"

"Cidden."

"Bu... bu... sen... öyle değilken, bunu bir şey haline getirmek zorunda hissetmene gerek yok. Ayrıca beni de istiyormuş gibi yapmadan, sadece Vivi'yi hayatında isteyebilirsin. Sırf onun annesi olduğum için benimle ilgileniyormuş gibi rol yapmaya mecbur değilsin." Gözleri fena halde parlıyordu, inatçı çenesini havaya kaldırmıştı, dudakları acayip öpülesiydi. "Cindy gibi kızlar etrafındayken değil."

Emniyet kemerini çözmek için eğilerek sözünü kestim ve o gece barda yaptığım gibi yüzünü kendime çevirdim. Gözlerimiz çarpıştı, mavi derinliklerde sorular dolanıyordu.

Bir elimi kamyonetin tavanına koydum ve eğildiğimde dudaklarım dudaklarının tepesinde duruyordu. "Bu çok enteresan bir varsayım Winter," diye fısıldadım. "Ama emin ol, tek bir lanet şeyle ilgili rol kesmiyorum. Bir buçuk yıl boyunca tek yaptığım şey o geceki sen ve beni *hatırlamaktı*, bu yüzden tüm gün etrafta böyle gezmek zorunda kalıyordum."

Bir çizgiyi aştım.

Elimi uzatıp bileğini kavradım ve elini aşağı çekerek taş gibi sertleşmiş aletimin üzerine koydum.

Geri çekilmedi. Onda hareket eden tek şey irisleriydi; yüzümde gezinirken ifadesi dikkatli bir şekilde boştu.

Ama sonra parmaklarını aletimin üzerinde sıktı.

O bir nefes vererek dudaklarını yalarken, ben inleyip başımı öne eğdim. Bir parmağı hareket ederek bizi ayıran kotun üzerinde dolaşırken aramızdaki ufacık mesafe çatırdıyordu. Dokunuşu acı verici şekilde ve kasten çok yavaştı.

"Ah ne güzel! Geldiniz!" Summer'ın neşeli sesi ve merdivenlerden inen ayak sesleri sıçrayarak Winter'dan uzaklaşmama neden oldu. İkimiz de nefes nefese, gözlerimizi birbirimize dikmiştik.

"Aynı araçla gelmenize çok mutlu oldum!" Summer omzuma pat pat vurdu. "Tam bir centilmensin Theo. Onun kapısını falan açıyorsun!"

Summer bihaberdi.

Ama artık Winter'ın öyle olduğunu sanmıyordum.

17

Winter

Summer: Bu gece ana evdeki akşam yemeğine herkes geliyor mu?

Sloane: Evet! Az önce döndük.

Willa: Ben mimozaları getireceğim. Cade yemek yapıyor.

Winter: Evet.

Summer: Theo'yla geleceğini duydum.

Willa: Doktor Denyo'dan daha çok hoşlanıyorum o adamdan.

Winter: Biz beraber değiliz.

Willa: Ama olsaydınız daha iyi modele geçmiş olurdun.

Summer: Hem de çok daha iyi.

Willa: Çok ÇOK daha iyi.

Sloane: Onu rahat bırakın çocuklar.

* * *

Masadaki sohbette bir duraksama olunca, "Fizik tedavi nasıl gidiyor?" diye sordu Rhett.

"İyi, aslında. Askıyı çıkarmak için izin aldım. Pek takmıyordum gerçi." Theo kıkırdayarak yanıtladı.

Theo, Vivi'nin yanından başka bir yere oturmayı reddetmişti. Onu suçladığımdan değil ama yine de... İnsanların ona hızla attığı bakışlardan bihaber değildim. *Bize* attıkları bakışlardan.

"Peki, annen ne zaman geliyor? Summer'la ben onu yemeğe çıkarabiliriz. Yeni evi görmedi. Aslında düşününce epey bir süredir onu görmedim." Rhett sandalyesine yaslanarak Theo'yu inceledi.

Her şey apaçık ortadaymış gibi hissediyordum, özellikle de gergin bir şekilde boğazımı temizlediğim her sefer Theo bana göz kırptığı için. Bir şey söyleyecek gibi oluyordum ama sonra sohbetin akışına kapılıp gidiyordum.

"Tabii ki. Bu hoşuna gider. Sanırım biraz erken gelecek. Bende kalacak."

Herkes Cade'in çabucak yapıverdiği karidesli limonlu makarnayı yemeye devam ediyordu. Kocaman bir kâse karpuzlu naneli salata masanın ortasında duruyordu. Mükemmel bir yaz yemeğiydi ve herkes paylaşmak için buradaydı.

Kısılmış gözleri Theo'yla benim aramda gidip gelen Willa. Başını kaldırmadan ailesi onu günlerce aç bırakmış gibi makarnayı ağzına sokuşturup duran oğlu Luke ve kızı Emma'yla ilgilenen Cade.

Neredeyse adamın kucağında yemek yiyor sayılacak kadar dip dibe oturan Sloane ve Jasper.

Pislik olma tacını benden çalmak için elinden geleni yapan Beau ve onun karşısında masanın başında oturup bir bira şişesini çevirerek etiketini soyan Harvey. Kendisi tek kelime etmiyordu.

Sloane'un annesi Cordelia bile buradaydı. *Hâlâ.* Bir buçuk yıl önce mankafa kocasını terk ettikten sonra kalacak güvenli bir yer olsun diye buraya yerleşmişti ve... hâlâ gitmemişti.

Dudaklarını sımsıkı bastırıp bakışlarını kaçırırken, "Harvey, biraz daha salata yemen gerek. Sadece et ve karbonhidrat yiyerek sağlıklı olamazsın," deyişi çok şirindi.

Harvey gözlerini devirerek uzandı, kendine birkaç kaşık meyve aldı.

Harvey ile Cordelia arasında olup bitenlerden bu kadar habersizken, herkesin Theo ile bana böyle şüphe içinde bakmaya devam etmesini aklım almıyordu.

"Bu iyi. Ben de onunla tanışmak isterim," dedi Harvey hırıltılı bir sesle. Bu sırada Cordelia tabağındaki meyve salatasına düşman gibi bakıyordu. Sonra aslında şaşırmamam gereken bir şey yumurtlayıverdi ama şaşırdım. "Yeni torununu tanımak için biraz fazladan zaman ayıracaktır diye tahmin ediyorum."

Bütün masa sessizliğe gömüldü, tek ses ise Summer'ın çatalının tabağa düşmesiyle çıkan tıngırtıydı.

Sanki zaman uzamıştı, kalbimin kulaklarımdaki atışıyla daha da belirginleşiyordu. Bir şeyler söylemeyi planlamıştım ama henüz doğru ânı yakalayamamıştım. Hâlâ cesaretimi toplamaya çalışıyordum, biraz üstünde çalışmayı deniyordum, öylece dan dun söylemek niyetinde değildim.

"Ne?" dedi Harvey ağzı karpuzla doluyken. "Birkaç saat geçti bile. Hepimiz burada oturup Vivi'nin babası Theo değilmiş gibi mi yapacağız? Yani, *onlara baksanıza.*"

Dudaklarım seğirdi ve yanaklarım yanmaya başladı.

Kahrolası Harvey.

Theo beni kurtardı, her zamanki gibi. "Şey... Winter ve ben bunu nasıl söyleyeceğimizi uzun uzun konuştuk ama sana bırakmamız gerektiğini bilmem lazımdı Harv."

Sloane karşımda dimdik oturuyordu, şoke olmuş gibi eli göğsündeydi. Sağ olsun.

"Teşekkürler," dedim ona ağız hareketleriyle.

Başını iki yana sallayarak *önemsiz* dercesine elini savurdu.

"Durun biraz." Tatlı Jasper'ın kafası gerçekten karışmış gibiydi. Bu sırrı herkesten sakladığı için Sloane'a şişelerce Buddyz Best bira borçluydum. "Siz ikiniz hakkında hatırladığım tek şey, araba yolunda yaptığınız eğlendirici ağız dalaşı."

"Evet!" Willa gözleri parlayarak parmağını Jasper'a yöneltti, sesi enerjiyle doluydu. "O iyi bir ağız dalaşıydı!" O atışmanın diğer herkes için ne kadar unutulmaz göründüğüne bakılırsa kendimi gerçekten rezil etmiş olmalıydım.

Harvey alaycı bir homurtu çıkardı. "Hadi ama! Siz çocuklar hiçbir şey bilmiyor musunuz? Erkek kedilerin dişisiyle nasıl kavga ettiğini hiç görmediniz mi?"

Willa'nın bedeni güçlükle tutabildiği kahkahayla kaskatı kesilirken, Cade inleyerek elini sakalında gezdirdi.

"Tırnaklarını çıkarmaya ve birbirlerine bağırmaya başlarlar."

"Baba, lütfen dur." Cade önkollarını masaya yaslayarak gözlerini servisine dikti.

"Ve sonra siz daha ne olduğunu anlayamadan..." Harvey yılmadan devam etti.

"*Baba.*" Artık Rhett bile onu durdurmaya çalışıyordu.

"Daha anlayamadan ne olur Harv?" Yaşlı adama ihtiyacı olan son teşviği sunan kişi Jasper'dı, Sloane'un onun göğsüne attığı hafif şaplağı görmezden gelmişti.

Harvey gerçekçi bir tavırla omuz silkti. "Siz anlayamadan yavrularlar. Her yerde yavru kediler olur. *Azgın kediler* sözü boş yere çıkmamış işte."

Masanın etrafında koro şeklinde inlemeler yankılandı.

"Tanrım, sen yardım et," diye mırıldandı Beau. Ama ne kadar perişan olsa da babasının tuhaflıkları karşısında dudaklarının kıvrılmasına engel olamıyordu.

İkimizi ayıran Vivi'nin mama sandalyesinin üzerinden Theo'ya bir bakış attığımda avuçlarını gözlerine bastırdığını gördüm, vücudu sessiz bir kahkahayla sarsılıyordu.

"Cidden mi Theo?" diye ona tıslarken sesimin tehditkâr çıkmasına uğraştım ama sesime bir kıkırdama karıştı.

"Üzgünüm. Sadece bunun ardından bir dakikaya ihtiyacım var." Gözlerindeki yaşları silerek başını kaldırıp bana baktı, inanamaz bir tavırla başını iki yana sallarken dolgun koyu renk kirpikleri yapışmıştı.

Omuzlarımı geriye atıp masanın ucundaki Harvey'in ışıldayan kehribar rengi gözlerine baktım. "Açıklama için teşekkürler Harvey. Vivienne biraz büyüyüp nasıl tanıştığımızı sorduğunda onu sana yönlendireceğimden emin olabilirsin."

"Hayır," diye lafa karıştı Cade. "Onun aklına fikirler sokma. Etkiye açık genç zihinlerin, kuşlar ve arıların Harvey Eaton versiyonunu dinlemesine gerek yok."

"Sanırım dedem benimle kuşlar ve arılar hakkında konuştu ama o tavşanları kullandı," diye masumca ekledi Luke.

"Evet." Harvey güldü. "Tavşanlar hakkında da bir deyim var, biliyor musunuz?"

Onun hafifçe irkilerek gözlerini Cordelia'ya çevirdiğini gördüm, kadın belli ki onu tekmelemişti.

"Ama..." Gözleri, ona çeşitli miktarda keyifle bakan büyük insan topluluğunun üzerinde gezindi. "Bu akşam yemeğine uygun bir sohbet olmaz."

Sadece yedi yaşında olan Luke dudak büktükten sonra, "Evet," dedi. "Babam bir kez daha benim önümde 'tavşan gibi düzüşmek' dediğini duyarsa kendini kaybeder." Gözleri çay tabağı gibi yusyuvarlak oldu ve sözlerini geri sokabilecekmiş gibi küçük elini ağzına kapattı.

Cade ayağa kalkarken sandalyesi gıcırdadı. "Lucas Eaton, dışarı. Hemen."

Luke gözlerini yere indirdi, yeni uzun saç modelinin perçemlerinin altından Willa'ya oyunbaz bir şekilde sırıttı.

"Sen de Harvey."

Willa masaya doğru eğildi ve gürültülü bir şekilde, "Kahretsin Harvey, şimdi babacığı kızdırdın," diye fısıldadı.

Harvey gülümsemesini saklamak için dudaklarını birbirine bastırarak ayağa kalktı ve oğlundan bir "nutuk" dinlemek için dışarı çıktı.

Cade, "Bunu duydum Kızıl," derken tek bir bakış atmadan arka kapıya ilerliyordu.

Willa kendini yelpazeleyerek Emma'yı mama sandalyesinden alıp kucağına oturttu. "Pekâlâ, kabul etmek gerek, bu ilginç bir aile yemeği oldu."

"Hem de nasıl," diye karşılık verdi Rhett, bu gece ortaya çıkanlara inanamıyormuş gibi Theo'ya sertçe bakıyordu. "Sen bunu ne zaman öğrendin?"

"Yaklaşık bir hafta önce," diye yanıtladı Theo.

Rhett dikkatini bana çevirdi. "Ona söylemedin mi? Ya da kimseye? Bunca zamandır biliyordun ama tek kelime etmedin mi?"

Sesinde sadece kuşku değil suçlama da vardı. Tabii ki benim hakkımda en kötüsünü düşünecekti. Masada ailesiyle beraber oturuyor olabilirdim ama onlardan biri değildim. Ne yaparsam yapayım, bana her zaman bir parça şüpheyle bakacaklardı.

Theo parmaklarını masaya çarparak akıl hocasının dikkatini tekrar kendisine çekti. Keyifli halinden çıkmış, düpedüz öldürücü bir ifadeye bürünmüştü. "Çocuğumun annesiyle konuşurken o kahrolası ses tonuna dikkat et."

Rhett'in çenesinde bir kas seğirdi ve ellerini göğsünde kavuşturdu. Theo'nun keskin ses tonu karşısında *şoke olmuş* görünüyordu.

Sloane gerilimi böldü. "Bize bir açıklama borçlu değilsiniz. Eğer siz mutluysanız ben de mutluyum. Vivi çok seviliyor ve artık iki harika ebeveyni de hayatında olduğu için dünyanın en şanslı kızı."

Sandalyeme geri yaslanırken Sloane bana masanın karşısından hafifçe başını salladı.

Masada artan gerilime fiziksel bir tepki gibi yanımda sessiz sızlanmalar başladı ve Vivi'nin gözleri aniden yaşlarla doldu.

Daha ben tepki veremeden Theo ona uzandı. "Hey, hey, hey, bebeğim. Sorun yok," diye yatıştırarak onu geniş göğsüne yasladı.

Ve bu beni iliklerime kadar sarstı.

Bu kadar iyi görünmeye ve bu kadar iyi *olmaya* hakkı yoktu. Beni savunmak için öne atılıyor ve sonra da onu avutuyordu.

Ben bunu hak etmiyordum, bir yanım hâlâ ona istemesi mümkün görünmeyen bir şey yüklediğimi düşünüyordu.

Bir de onunla geçirdiğim her an, ona daha çok çekilen bir tarafım vardı. O gece bunu hissetmiştim, hiç bilmediğim seviyede bir rahatlık. Ve artık onun etrafında olduğum her saniye bu his büyüyordu.

Onu Vivi'yle gördüğüm her sefer.

Elinde kahveyle kapımda belirdiği her sefer.

Göz kırptığı ve o geceyi zihninde yeniden oynatıyormuş gibi gözlerini vücudumda gezdirdiği her sefer.

Ama burada oturup onu aile ve arkadaşlarla kuşatılmış bir halde, olduğu tatlı adam gibi kızımızı avutmasını izlerken kendimi yabancı gibi hissediyordum.

Buraya ait değilmişim gibi. Hayatımın geri kalanında ona bağlanmıştım, yani çok büyük bir ihtimalle onun başka kadın-

larla çıktığını izlemeye mecbur kalacaktım. Başka bir kadınla evlendiğini. Başka bir kadından çocukları olduğunu. Ayrıca Vivi de ailesinin bir parçası olacaktı.

Bense hâlâ bir yabancı olacaktım. Çünkü aletinin sertleşmesine neden olmak, bir ilişkiyi sürdürmek için yeterli değildi.

"Peki tüm bunlar... nasıl gidiyor?" diye sordu Summer dikkatle.

Geleceğimin gerçeğiyle yüz yüze geldiğimde göğsümde oluşan kaygı topu ve bu yabancı, tüketen kıskançlık beni konuşmaktan alıkoydu.

"Harika. Hâlâ bir şeyleri öğreniyoruz." Theo bana doğru baktı, geniş avucu kızının sırtındaydı, o da babasının boyun kıvrımına sokulmuştu. Sanki Theo'nun bir şekilde *onun* olduğunu biliyordu.

Asla benim olamayacağı bir şekilde onundu.

"Yan yana evlerde oturmanın büyük faydası oluyor aslında," diye ekledi hoş bir tavırla ve göz kırptı.

Kalbime *tehlike* diye haykıran bir hareketti, bana doğru yaptığı ilk seferde de böyle olmuştu.

"Evet," dedim, kucağımdaki peçeteyi büküyordum. "Mükemmel. İş ortakları gibiyiz. Anlıyor musunuz?" Summer ağır ağır başını salladı, gözleri kafa karışıklığıyla bulutlanmıştı. "Sanki aynı hedefe sahibiz ama hâlâ bir şeyleri ayrı tutabiliyoruz. Neredeyse profesyonel." Hırpalanıp güvenmeyen kalbimi zarardan korumak adına etrafıma güzel bir tel örgü çekmek için söylemiştim bu sözleri. Theo gibi kolayca âşık olunabilecek bir adamdan korunmak için.

Theo yanımda gerildi. Onu inciten bir darbe vurduğumu hemen fark ettim.

Ona bir bakış attığımda bana bakmaktan kaçındığını anlayabiliyordum. Yakışıklı yüzündeki gururlu gülümsemenin solduğunu görebiliyordum. Gözlerinin kenarları kırıştı ve kızı ondan alabilirmişim gibi Vivi'yi kendine daha çok çekti.

O çizgiyi kendimi korumak adına çekme ihtiyacı hissetsem de...

Söylediğime çok pişman oldum.

18

Theo

Anne: Bu gece herkese söylüyor musunuz?

Theo: Büyük ifşa.

Julia: Bunun ilk defa olmasına biraz şaşırıyorum.

Theo: Jules, senin yapman gereken ödevin falan yok mu?

Julia: Eğer şu soy DNA testlerinden birini yaparsan, sağda solda çocukları olan o adamlardan olabileceğini düşünüyorum.

Theo: Hiçbir bariyerin beni durduramayacağı kadar verimli olmam benim hatam değil.

Julia: İğrenç. Sen benim abimsin. Sınırı burada çekelim.

Anne: Aptalca oyunlar oynarsan aptalca ödül kazanırsın.

* * *

Çiftlik evinin geniş arka verandasında güneş batarken Rhett gözüme takıldı. Başını eve doğru eğerek sessizce peşinden içeri girmemi işaret etti.

Masanın karşısındaki Winter'a bir bakış attım. Ayaklı büyük bir ısıtıcının hemen yanında sırtı dik bir şekilde oturuyordu, diğer yanında Sloane vardı. Willa'yla Summer bir şey hakkında onlarla sohbet ediyordu.

Winter bakışlarımı hissetmiş gibi başını salyangoz hızında bana doğru çevirdi, sanki onu etkisi altına alan bir güce direniyordu. Gözlerimiz buluştu.

Vivi kollarımda uyuyordu ama Winter'ın dikkati bendeydi. Yüzündeki ifadeyi çıkaramasam da yüz hatlarımı dikkatle ifadesiz tutmaya çalıştım. Gülümseyen bir yüz ifadesi takınmaya ve iş ortağı olarak bahsedilmenin bende lanet masayı devirme isteği uyandırdığını, mutlu insanlardan oluşan hayat dolu bu gruba çaktırmamaya çalıştım.

Rhett'le aynı anda ayağa kalkarak Winter'a ağız hareketlerimle, "Biraz içeri giriyorum," dedim.

Gergin bir şekilde başıyla onayladı, kollarını uzatarak Vivi'yi almayı teklif etti.

Başımı iki yana salladım. Kollarımda uyuyan bu küçük kızla birlikte geçireceğim tek bir andan bile vazgeçmemin imkânı yoktu.

Rhett'in peşinden içeri girdikten sonra ben mutfak adasına yaslanırken, o da oturma odasına bakan büyük deri kanepeye dayandı. İkimiz de bu sohbetin hiçbir şekilde öyle olmayacağını bilmemize rağmen rahat davranmaya çalışıyor gibiydik.

Paylaşacak kozu vardı.

Ve açıkçası benim de öyle. Winter istediği kadar bana "iş ortağı" diyebilirdi ama kimse onu, bu meseleyle alakalı Rhett'in daha az önce yaptığı gibi suçlayamazdı. Buna izin vermezdim.

"Nasıl gidiyor?" Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, gözleri Vivi'nin uyuyan yüzü ile benim aramda dolaşıyordu.

"İyi," dedim tersçe.

"Bu epey sürpriz olmuş olmalı."

"Hem de nasıl."

"Bu konuda nasıl hissediyorsun?"

Gergin bir omuz silktim. "İyi."

"Pek sayılmaz Theo. Bunu istemiş olamazsın. Belli ki Vivi harika ama sen buna dair bir söz vermedin ve bunu ikimiz de biliyoruz. Her şeyi çöpe atasın diye senin için bir boğanın önüne atlamadım ben."

"Rhett, seni burada durduracağım. Çok uzun süredir arkadaşım, daha uzun zamandır da akıl hocamsın. Babam seni severdi, ben de seviyorum. Ama yemin ederim ki bu son durumdan bir yük gibi bahsetmeye devam edersen seninle arkadaş kalmak çok zor olacak."

İrkildi, gözleri kocaman açılmıştı. "Vay canına. Pekâlâ. Sadece Winter biraz..."

"Ne?" diye sözünü kestim. "Güçlü? Zeki? Acayip harika bir anne? Çünkü onun hakkında olumlu olmayan herhangi bir şey düşünüyorsan sınıra ulaştın demektir."

Rhett kıkırdadı. "Bu yönünü hiç görmemiştim."

"Ne yönü?" diye mırıldanırken Vivi'nin dingin yüzüne bakıyordum; koyu renk kirpiklerinin, dolgun pembe yanaklarının üzerinde nasıl zarif bir şekilde yayıldığını inceledim.

"Bu... bu..." Başımı kaldırıp baktığımda elini bedenime doğru yukarı aşağı sallıyordu. "Bu baba ayı yönünü. Ama bu Winter'dan hoşlanman gerektiği anlamına gelmez. O karmaşık bir kadın. Yani aileden biri, ama her zaman kolay değil..."

"Winter'dan her zaman hoşlandım. Daha tanışmadan hakkında hikâyeler anlattığında ondan hoşlandım. Rosewood ile Main'in köşesindeki boktan benzin istasyonunda ilk gördüğüm-

de ondan hoşlandım. Bana küçük bir aletim olması gerektiğini haykırdığında ondan hoşlandım." Rhett'in yüzünde kafa karışıklığıyla kuşku birleşimi bir ifade vardı. "Ve ondan özellikle şimdi hoşlanıyorum. Vivi için üzgün değilim. Üzüldüğüm tek şey, daha önce Winter'ın yanında olamamam. Ama bu benim meselem. Yani onun ne kadar berbat biri olduğuna dair dertleşmek istiyorsan başka birini bulman gerekecek."

Bunun üzerine tezgâhtan doğruldum, arka kapıyı açarak bu zamana kadar dikkatimi ele geçiren tek kadına el salladım. Yeni *iş ortağım*.

Sohbetin alçak uğultusunu kestim, herkesin içinde olmaktan bıkmıştım. "Tink, hadi eve gidelim."

Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, ardından kibarca birkaç teşekkür ederek müsaade istedi. Vivienne'le benim yanımıza geldiğinde koluma girdi ve onu evden çıkarmama izin verdi.

* * *

Eve giden yolda gergin bir sessizlik içindeydik. Kendi kendime, Vivi arka koltukta uyuduğu için böyle olduğunu söyledim. Ama bu bir yalandı.

Biliyordum. Winter'ın da bildiğini hissetmeye başlamıştım.

"Bu beklediğimden iyi geçti," dedi, sesi karakterine göre biraz fazla canlıydı.

"Sen ne bekliyordun?" Ellerim direksiyona kenetlendi, sesim alçak ve sessizdi.

Etrafımıza karanlık çökerken arka yollarda tekelerin çıkardığı donuk uğultu, onun cevap vermemesinden doğan boşluğu dolduruyordu. Gözlerimi yolda tutmaya çalıştım ama o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, istemsizce dönüp ona bir bakış attım. Dik

durmaya çalışsa da ellerini kucağında ovuşturma şekli içindeki stresi ele veriyordu.

"Beni savunmanı beklemiyordum."

Başımı iki yana salladım, böyle düşünmesi beni biraz sinirlendirmişti.

"Seni her zaman savunacağım Winter."

Başının hızla bana doğru dönmesine bakılacak olursa sözlerim onu şoke etmişti. Birkaç saniye sonra boğazını temizleyerek koltuğunda rahatladı.

"Rhett'in tepkisine şaşırmadım çünkü daha çok böyle bir şey bekliyordum. Beni kötü bir insan olarak resmettiği için onu suçlamıyorum, neden o şekilde algılandığımı anlayabiliyorum."

"Neden?"

"Çünkü Summer'la olan ilişkim yeni. Ve Rhett ondan daha iyi kin tutuyor."

"Rhett geri zekâlı."

"Hayır." Hafif bir iç çekti, bakışları pencereden dışarı kaydı. "Bütün hayatım boyunca Summer'a acımasız davrandım."

"Neden? Sana bir şey mi yaptı?"

Winter bir homurtu çıkardı, ikimiz de kötü bir şey yapmanın Summer'ın karakterine aykırı olduğunu biliyorduk. "Yüksek sesle söyleyince kulağa salakça geliyor."

"Ben bir sürü salakça şey söylerim."

Şimdi bana odaklanmıştı. "Şey, bu doğru. Galiba bir keresinde bana havlamıştın."

Dudaklarım seğirdi ama sadece başımı iki yana salladım. "Devam et."

"Sanırım küçük yaşta, Marina'nın Summer'a -ve babama- olan tavırlarını taklit edersem, onları... rahat bırakacağını dü-

şündüm? Sanki onun *takımında* olduğumu düşünürse, diğerlerinin ne yaptıklarıyla daha az ilgilenir ve dikkatini bana çevirirdi. Ya da beni kendisinin, mini bir cerrah versiyonu olmak üzere hazırlamaya. Onun adına fırsat eşitliği sağladım. Beni onlardan uzaklaştırınca kazanmış gibi hisseder ve karşılığında küçük kardeşimi korkutmazdı."

"Summer'a bunu hiç söyledin mi?"

Winter ağır bir iç çekerken vücudu yükselip alçaldı. "Hayır. Henüz yeni bir başlangıç yaptık. Bunları konuşmak onu sadece incitir. Ve ben... onu zaten yaptığımdan daha fazla incitmek istemiyorum."

"Ona söylemelisin."

"Neden?"

"Sana kendini daha iyi hissettirebilir."

"Ona da daha kötü hissettirir. Beni düzeltmesi gerektiğini düşünür. O böyle biri."

"Senin düzeltilmen gerekmiyor Winter." Boğazımdaki sızıyı geçirmek için yutkundum. Bir çocuk için buna katlanmayı bırakın, bunu yaşamak bile zordu. "Ama sana ne olacak?"

Bana doğru elini savurdu. "Ben hayatta kalırım."

"Peki ya bir zamanlar olduğun o çocuk?"

Dili dudaklarının arasından çıkarak şu an hangi kaygıyı hissediyorsa onu sakladı. "İyiydim. Beni yedirdiler, içirdiler, tasarımcı kıyafetleriyle giydirdiler ve istediğim her okul dışı etkinliği yaptım." Omuz silkti. "Her ihtiyacım karşılandı."

"Peki ya sevgi?"

Dönüp omzunun üzerinden Vivi'ye bir bakış attı. "Sevgiye ne olmuş?" derken sesi biraz kalınlaşmıştı.

"Sevildin mi?"

Dikkatini hâlâ uyuyan kızımıza vermişken boğazının hareket edişini izledim. "Hayır. O gelene kadar sevildiğimi sanmıyorum."

Düşünmeden avucumun kenarını göğsüme bastırarak oradaki sızıyı hafifletmeye çalıştım. Keşke annem burada olsaydı. O ne yapılacağını ya da söyleneceğini bilirdi.

"Bu komik," diye devam etti Winter, transta gibiydi. "Doktor olarak yemin ettim. İnsanların hayatlarını kurtarmak benim görevim. Bir şekilde bu ağır ve baskı dolu bir durum gibi gelmedi. Daha çok elimden geleni yapabileceğim bir meydan okuma gibi. Ama Vivienne'le? Tanrım, bu... çok şiddetli. Bazen onu o kadar şiddetle seviyorum ki uykularım kaçıyor. Bir silah patlasa masum bir yabancıyı ona siper edebilirim. Onu yanan bir binadan kurtarmak için başkalarını alevlerin içine atabilirim. Onun için kaynar suda yüzebilirim. Gözümü bile kırpmam Theo."

"Yani onu seviyorsun ve bu normal. Yani tüm tariflerin biraz... karanlık. Ama ben de öyleyim," derken evinin araç yoluna girdim.

"Öyle mi?" Berrak mavi gözleri bana odaklandı. Kamyonetin içindeki karanlıkta gözleri parlıyor, etrafımızdaki her ışığı yansıtıyordu. "Daha önce kimseyi böyle sevmedim. Kimse de beni Vivi gibi sevmedi. Bu çok farklı geliyor."

Yüce Tanrım. Bu kadın.

Ona dokunmak, onu teselli etmek için güçlü bir istek duydum. Bu yüzden uzanıp başını kavradım, o asansörde yaptığım gibi parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Konsolun üstünden eğildiğimde gözlerime baktı. "Evet Winter." İrisleri dudaklarıma indi. "Bu normal. Daha azına razı olmamalısın."

İç çektiğinde nefesi yanağıma çarptı. Saçlarındaki elimi kolayca yumruk yapıp onu öpebilir, razı olmamanın tadını ona gösterebilirdim. Ama ben bunu yapamadan geri çekildi, bir elini kaldırıp platonik bir tavırla kolumu sıktı.

Bazen bunun tek taraflı bir çekim olup olmadığını anlayamıyordum. Her gün duşa girip, beni aklına bile getirmeyen bir kadını düşünerek mi mastürbasyon yaptığımı anlayamıyordum. Winter'ı doğru bir şekilde okumak neredeyse imkânsızdı.

Bu gece de farklı değildi.

Bana düz bir şekilde gülümsedikten sonra başka tek kelime etmeden ayrıldık. Vivi'nin araba koltuğunu karanlık eve taşımasını izledikten sonra geri çıkıp kamyoneti yan eve sürdüm.

İçeri girdiğimde yanlış eve gelmişim gibi hissediyordum.

19

Theo

Winter: Bu gece için teşekkürler.

Theo: Özel bir şey yapmadım.

Winter: Yaptın.

Theo: Sana gelip sürekli teşekkür etmene neden olacak türden özel bir şey yapmamı ister misin?

Winter: Hep bu kadar azgın mısın sen?

Theo: Evini temizlemekten bahsediyordum. Aklınızı edepsiz şeylerden uzaklaştırın Dr. Hamilton.

* * *

"Hadi çık Peter."

Bakışlar öldürebilseydi, şimdiye ölmüştüm. Peter bana pis bir bakış attı –poposunun üstündeydi ve tek patisini kaldırmıştı– küçük bedeni titriyordu. Bazı insanlar onun üşüdüğünü düşünebilirdi ama ben öyle olmadığını biliyordum. Bu onun küçük-adam öfkesiydi.

"Biliyorum. Ne cüretle seni o kanepeden kaldırıp işemeye götürüyorum?"

Tekrar titredi.

"Resmen dünyadaki en kötü insanım."

Köpeğin kulakları düzleşip genellikle yuvarlak olan gözleri kısıldı.

İç çektim, hayatımın en tuhaf gecelerinden birinin ardından yorgun düşmüş haldeyken eğilip onu kaldırdım. "Hadi gidelim pislik. Gecenin bir yarısında beni uyandırmayacaksın."

Arka kapıdan dışarı çıktık, Peter etkilenmemiş homurdanma sesleri çıkarıyordu. Onu çimenlerin üzerine yerleştirip arka verandanın basamağına oturdum. Dönüp omzunun üzerinden bana onaylamayan bir bakış attı.

"Seni kurtardığım için mi bu muameleyi görüyorum? Küçük köpekleri sevmem bile. Sen istisnasın."

Çimenlerin üstünde, onların sırf varlığı bile hassas küçük bacaklarına hakaretmiş gibi temkinle yürüdü. Yarın onları kısaltmaya karar verdim. Winter'ın çimlerini de halledecektim.

Tam o sırada onu duydum.

Vivi'nin öfkeli çığlığı yan evden geceye karıştı. Bu eski evler çok karakter taşıyordu ama berbat bir ses yalıtımı vardı.

Ne yapacağım konusunda kararsız kaldım. Winter'ın her şeyi tek başına yapmasından nefret ediyordum.

Köpeğimin gece yarısı beni uyandırmasını istemediğime dair bir şey söylediğime inanamıyordum, üstelik Winter *bunu* aylardır yapıyordu.

Tek başına.

Peter etrafı kokladı, işeyecekmiş gibi döndü. Her nedense köşedeki çimen parçasının kötü olduğuna ve hediyesine değmediğine karar verdi. Bu yüzden *kusursuz* yeri bulmak için koklamaya devam etti.

Vivi feryat etti ve onun ağlayışını duydukça daha çok huzursuz hissettim. Ayağa kalkıp Peter'ın işeyecek değil de hayalindeki evini inşa edecek gibi uygun bir yer arayışını izledim.

"Hadi ama Pete. Eskiden sokakta yaşıyordun. O kadar da elit değilsin. Seç bir yer." Parmaklarımı şıklattıktan sonra çevirerek ona "hadi gidelim" hareketi yaptım. Çünkü onların birkaç metre ötede sıkıntı yaşadıklarını bilerek burada oturamaz ya da rahat bir gece uykusu için yatağa giremezdim.

Böylece Peter nihayet tuvalet ihtiyacını giderdiğinde çimlerin üzerinden ilerleyerek onu kucakladığım gibi daha huzursuz homurdanmaların olduğu koroya doğru götürdüm. Evlerin arasındaki dar kaldırımdan geçerek alçak çitlerin üzerinden atladım ve komşu çimlerin üzerinden doğruca ön kapıya yürüdüm. İçeriden gelen ağlama seslerine bakılırsa kimseyi uyandırmayacaktım, bu yüzden kapıyı üç kez çaldım. Sertçe.

Biraz sürse de kapı açıldı. Winter'ın elbisesi hâlâ üzerindeydi, yüzünü yıkamıştı ama sadece yarısını.

"Kusura bakma. Daha sessiz olmasına çalışacağım."

Gözlerimi ona diktim. Nasıl yardım isteyeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

İşte o zaman kafama dank etti. Yardım isteyecek kimsesi yoktu.

"Onu araba koltuğundan beşiğine taşıyabilirim sandım." Hıçkırık da sayılabilecek bir iç çekiş ondan kurtulurken gözlerine yaşlar doldu. "Ama tamir etmek niyetinde olduğum lanet olası gıcırdayan menteşe onu uyandırdı ve şimdi *kızgın*. Onu hoplatmayı denedim, emmek de istemiyor. Ağlayışını dinlemeye dayanamıyorum... ama makyajımla ya da dişlerimi fırçalamadan uyumak da istemiyorum. Bu yüzden bana bir dakika lazım, sonra daha ses..."

Bir elimi omzuna koyarak onu eve geri soktum, kapıyı ayağımla arkamdan kapattım, sonra Peter'i ona doğru uzattım. "İşte. Köpeğimi al ve yatmaya git."

Hayvanın cılız bedenine hastaymış gibi bakmasına rağmen onu aldı. Bir şeyin farkına vardığım an neredeyse gülümsedim. Peter ve Winter'ın pek çok ortak noktası vardı. Dışları dikenli, içleri biraz kırıktı ve onlara sarılacak birine çaresizce ihtiyaç duyuyorlardı.

"Yardımına ihtiyacım yok Theo."

Burası onun sert tepki verdiği kısımdı ama bunu yapmasını bekliyordum. Son derece bağımsız.

Ben ona yumuşak bir tavırla gülümserken, o ve köpeğim bana pis pis bakıyorlardı. "İhtiyacın olmadığını biliyorum Winter. Ama yine de yardım etmek istiyorum. Bırak da bu gece yardım edeyim, olur mu?"

Gözleri çay tabağı gibi kocaman açıldı. Ters davrandığında insanların uzaklaşmasına o kadar alışmıştı ki, ben geri adım atmayınca kafası karışıyordu.

Böylece elimi beline bastırıp onu koridordan aşağı yönlendirdim.

"Köpeğinin yatağımda yatmasına izin vermem mi gerekiyor?"

"Evet."

"Ama o..."

"Sana iyi gelecek. Sokulmayı sever ve kütük gibi uyur. Gidip makyajını çıkarmayı bitir ve dişini fırçala."

Nazikçe iterek Winter'ı banyoya yolladıktan sonra arkamı dönerek Vivi'nin odasına girdim, öfkeli feryatları havaya yayılıyordu.

"Bebeğim, bu gürültü de ne?" dediğimde minik kollarını bana doğru uzattı. "Bu kadar geç saatte partileyemezsin. Zavallı annenin biraz dinlenmesi lazım."

Onu kucağıma aldığımda ıslak yanaklarını boynuma sürttü. Minik yumrukları tişörtümü kavradı ve... daha da şiddetle ağladı.

"Tamam, gerçekten kızmışsın. Anlıyorum. Belli ki bu akşam herkes öyleydi, yani hiç de özgün davranmıyorsun."

Onu hoplatarak mutfağa yürüdüm ve buzdolabından süt çıkarıp ısıtmak için gereken tüm malzemeleri hazırladım. "Ben ne zaman huysuzlanırım, biliyor musun? Aç olduğumda. Yani bu konuda bana çekmişsin. Hadi tekrar deneyelim."

Nefes alabilmek için iç çekti, vücudu nefesini toplayabilmenin zorluğuyla yükselip alçalıyordu. "Annem buna, aç ve öfkeli der. Çünkü ikisi bir gelir. Kardeşim de aynı şekildedir. Muhtemelen bu yüzden sürekli benimle dalga geçiyor. *O sadece aç ve öfkeli.* Bunun bir Silva özelliği olduğundan son derece eminim."

Biberonu hazır olana kadar Vivi'nin ağlayışı hafiflemişti. Koridorda ilerleyerek onun odasına doğru yürüdüm. Kızımla sallanan sandalyeye oturup, onun uykuya dalışını izlemeyi planlıyordum.

Kapı menteşelerinin gıcırdadığını duyunca başımı kaldırdım. Winter, Vivi'nin odasının tam karşısında, kendi odasının girişinde duruyordu. Hem yorgun görünüyordu hem de gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Biri onun yardımına koştuğunda ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemiyordu sanki.

Ben yaklaşırken dudağını ısırdı ve bakışlarım ince pamuklu geceliğinde gezindi. Onun altına bir şey giymiş miydi acaba? Yere yatırıp ona sahip olduğum görüntüler zihnime doluştu.

"Yatağına git Winter."

"Emin misin? Sen ne yapacaksın?"

Vivi'yi beşiğine koyup ılık biberonu açgözlü ellerine yerleştirdikten sonra, onu ilk gördüğüm andan itibaren –hatta muhtemelen daha bile öncesinden beri– beynimde her yeri işgal eden kadına döndüm.

Rhett, Summer ile onun arasında geçenleri her gündeme getirdiğinde, hikâyenin tamamını anlamadığımızı düşünmeden

edememiştim. İnsanlar iyi bir sebep olmadan zalim olmazlardı. İki kardeşin bu kadar anlaşmazlığa düşmemesi gerekirdi. Ebeveynlerin çocuklarını, Rhett'in anlattığı kadar kötü bir şekilde mahvetmemeleri gerekirdi. Çocukluğum mükemmel geçmese de ailemin beni fazlasıyla sevdiğinden hiçbir zaman şüphe etmemiştim.

Winter'ı tanımadığım doğruydu ama aynı zamanda onu merak da ediyordum.

"Kızımızla ilgileneceğim, böylece sen de ihtiyaç duyduğun şekilde dinlenebilirsin."

"Sorun değil. Yardımına ihtiyacım yok."

Elimi kaldırıp kabaca ellerini kavradıktan sonra yatak odasına onu geri soktum. Benim odam gibi kartonpiyerler ve cilalı ahşap eşyalar vardı ama onunki kadınsı bir dokunuşa sahipti. Güzel, antika tarzında pirinç karyolası zarif ve kibardı. Muhtemelen dokununca soğuk gelecekti, tıpkı onun gibi.

Ama metale uzun süre dokunduğunuzda ısınırdı. Etrafındakilerin ısısını alırdı.

Winter'ın ısınması için biraz sıcaklığa ihtiyacı vardı sadece.

Peter çoktan tertemiz beyaz çarşafların üstüne kıvrılmıştı, abartılı odayı onayladığı belliydi.

"Yatağa gir Winter. Yoksa seni bizzat oraya ben yatıracağım."

Vücudu bana o kadar yakındı ki, benimle yüzleşmek için döndüğünde meme uçları göğsüme sürtündü.

"Yardımına ihtiyacım olmadığına dair hangi kısım anlaşılmıyor?" Omuzlarını geriye attı ama bu sadece göğüslerinin göğsüme daha çok dayanmasına neden oldu.

Vivi beşiğinde biberonuyla fazlasıyla mutluyken Winter tam da hoşlandığım gibi pençelerini çıkarmıştı.

Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

Zaman değişirdi.

"Tamamı Winter." Elim vücudunun yan tarafından kaydı ve sonra avucum kalçasına yerleşti. Hiç külot izi yoktu. Ben inlerken o içine keskin bir nefes çekti, ikimiz de başımızı eğip sahiplenici bir şekilde onu kavrayan elime baktık. Avucumun altında çok ufaktı.

Onu devirip kalçalarını tam istediğim şekilde kaldırdığıma dair anılar zihnime doluştu. O anılarda poposu bana doğru eğilmiş, bacakları sadece bir teklifle aralanmıştı ve ben de elimi vücudunun altına uzatıp klitorisiyle oynamıştım. Adımı mırıldanmış ve asla yapamayacağına yemin etmesine rağmen aletimin etrafında boşalmıştı.

Ağzımı kulağına doğru eğerken titreyişi gözümden kaçmadı. "Yardımımı kabul edeceksin. Ve bundan hoşlanacaksın. Bunun için bana teşekkür bile edebilirsin." Kulağını dişledikten sonra sesimi alçaltarak ekledim: "Seni rahatlattığım son seferde yaptığın gibi."

Birkaç nazik adımla ilerleyerek çıplak bacakları yatağa temas edene dek onu yatağa doğru ittim. Kalçasını yumuşak bir şekilde dürtünce yorgun vücudu büküldü ve ben tepesinde dikilirken yatağa oturdu.

Çenesini nazikçe kavrayarak göz hizasına inecek şekilde eğildim. Soluk mavi irisleri, şimdi ne yapacağımı tahmin etmeye çalışıyormuş gibi yüzümde dolaşıyordu.

Şu an onda hiçbir direnç yoktu, sadece merak vardı. Hatta sert meme uçlarının geceliğine yaptığı baskıya bakılırsa, benim de takıntılı olduğum anılardan bazılarını o da hatırlamıştı.

"Biz bir takımız Winter."

Gözlerini bana dikmiş dururken, kısa ve sert soluma halindeki nefesi nemli dudaklarıma çarpıyordu. "Bir takım."

Başımla onayladım. "Evet, bir takım. Yani bazen birlikte çalışmamız gerekecek. Benimle sürekli kavga edemezsin."

Yutkunurken boğazı hareket edince biraz alana ihtiyaç duyarak geri çekildim. Uğraşıp kazandığım bu güven kırıntısını mahvetmeden önce ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Evet." Sesi titrek bir fısıltıydı. "İş ortağı gibiyiz."

İş ortağı.

Bu terim hâlâ bir şeyler kırmak istememe neden oluyordu.

Öyle değildik.

Tekrar çenesini kavradım, bu defa daha serttim. Sonra yüzünü kendime doğru kaldırdım. "Winter," dedim hırıltıyla, "benim sponsorlarım var. Ve menajerlerim. Doktorlarım ve antrenörlerim. Bunlar hep iş ilişkileri. Sen ve ben birçok şeyiz ama *iş ortağı* bunlardan biri değil."

Dudaklarını yaladı -lanet olası dudaklarını yaladı- elleri yatağın kenarını kavrarken bakışları gözlerimin arasında gidip geliyordu.

"Neden olmasın? Öyle olabiliriz."

Bu kadın asla geri adım atmıyordu. İnsanı çileden çıkarsa da bu özelliğini seviyordum.

"Çünkü sana yapmayı hayal ettiğim şeyler berbat halde profesyonellik dışı."

Tüm dizginlerimi kahrolası pencereden atıp ağzını ele geçirdim.

Sert ve amansızdım, bir elim çenesindeyken diğerini saçlarının arasına kaydırdım. O da bir saniye bile beklemedi. Ağzını açarak öpücüğe karşılık verdi. Elleriyle tişörtümü kavrayarak daha da yaklaştı.

Kıymetli bir metal gibi ısınıyordu.

Yumuşak dudaklar ve aç inlemeler beni, o gecemizdeki loş aydınlatmalı asansöre götürdü. Onu duvara yasladığım o koridora.

Dilimi ağzına sokarak öpücüğü derinleştirdim, ta ki yatakta sırtüstü yatar hale gelene, beni kendine ve üzerine doğru çekene dek... Ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu bilmeyen bu kadınla doğruca yatağa düşmemek için kendimi güçlükle tutuyordum.

Öpüşleri vahşi ve çılgın gibiydi, umutsuzluk sınırındaydı. Ben altdudağını dişlerken tırnakları sırtıma batıyordu. Aletim kotumun önünü zorluyordu ama kendimi zorla dizginledim.

Bacaklarından biri belime dolanarak beni kendine çekti. Bizi hizaladı.

Ona sürtündüm ama yapmamam gerektiğini biliyordum.

Bu kotun kolayca çıkarılabileceğini biliyordum.

Ne kadar uzun zaman olduğunu biliyordum.

Sabah olunca onun pişman olacağını biliyordum. Ya da daha kötüsü, bunun için beni suçlayacak ve emin değilken yaşadığı bir zayıflık anında onun üzerine atladığımı düşünecekti.

Onun da benim kadar emin olmasını istiyordum.

Geri çekildim ve saniyeler boyunca birbirimize baktık. Tıpkı on sekiz ay önce olduğu gibi, sanırım aramızda ikimizin de açıklayamayacağı veya karşı koyamayacağı bir tutku olduğunun farkına varıyorduk.

Bir çekim. Bir bağ. Bir *hasret.*

Ya da belki sadece benim için öyleydi. Ne de olsa beni, aile ve arkadaşlardan oluşan yakınlarımıza "çocuğunun babası ve iş ortağı" olarak ilan etmişti.

"Özür dilerim. Ben... Senin dinlenmen gerek."

Ben geri çekilirken bir anlığına ellerimi daha fazla sıktı, bana gitmemem için işaret veriyor gibiydi. Onu istediğim kadar fena halde beni istiyormuş gibi.

Ama hiçbir şey söylemedi.

Ayağa kalkıp ona baktığımda enfes bir şekilde dağılmış görünüyordu: şişmiş dudaklar, kaotik gözler... ve geceliği sıyrılarak benim için onu çırılçıplak bırakmıştı. Kadınlığı açıktaydı; fazlasıyla pembe, ıslak ve davetkârdı...

Sık sık kafamı o bacakların arasına sokarak uzun ve tembel saatler geçirdiğim gündüz düşlerine dalıyordum.

Bakışlarımı oradan ayırmak neredeyse imkânsızdı ama tepkisiz bir şekilde ona öylece bakmaya devam etmek bir ihlal gibi geldi.

Elimle sakalımı ovuşturarak kendimi başka bir yere bakmaya zorladım ve ufacık da olsa bir parça kontrol kazanabilmek için her köşeye bakındım. Sonra gözleri gözlerime odaklanmışken, acı dolu bir inlemeyle öne uzanıp ince pamuklu kumaşı yavaşça indirerek onu örttüm.

Koyu bir kızarıklık boynuna ve göğsüne yayıldı ama beni durdurmak için hiçbir hareket yapmadı. Canlı mavi gözleri ve parlak pembe yanaklarıyla beni izlerken göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyordu.

"İyi geceler Winter," diye fısıldadım, beni ondan uzaklaştırmaya yetecek kadar güçlü hissettirmeyen kontrol kırıntısına sıkı sıkıya tutunuyordum.

"İyi geceler Theo," diye karşılık verirken soğuk maskesi narin hatlarına yeniden yerleşti.

Sözlerinde bir sertlik vardı. Adımı bir kamçı gibi kullanırken bunun acısını içimde hissettim.

"Uyu." Sesim hırıltılı ve kararsız çıktı. "Ve dışarısı aydınlanana kadar yataktan çıkma."

Peter tek gözünü açarak beni azat ettiğini bildirdi, arkamı dönüp beni oradan uzağa taşıması için eklemlerimi zorladım.

Kapıyı arkamdan kapatmaya gittiğimde menteşeler gıcırdadı ve Vivi'nin çığlıkları tüm şiddetiyle geri döndü.

Bu gece görevi devralmış olduğum için mutluydum. Vivi'yle kaliteli zaman geçirmek istiyordum.

Bu yüzden buradaydım.

Ama siktir. Rol yapmaya da devam edemezdim.

Winter'la da kaliteli zaman geçirmek istiyordum.

20

Winter

Summer: Dün geceden sonra iyi misin? İşler tuhaflaştığı için üzgünüm.

Winter: İşleri tuhaflaştırmak konusunda özel bir yeteneğim var. Rhett'in de öyle.

Summer: Öyle bir yeteneğin yok. Sanırım Rhett de kendi yöntemiyle korumacı davranıyordu.

Winter: Vay. Ne şanslıyım. Asla istemediğim maço abi.

Summer: Ahahahaha. Ama onunla sıkışıp kaldın. Ve belli ki Theo'yla da. Bu gerçekten… sıkı haberdi.

Winter: Evet. Üzgünüm.

Summer: Üzülme. Ondan hoşlanıyor musun?

Winter: İyi biri. Ama dün gece onun süper cırtlak porno sesi olan, gerçekten sinir bozucu ve seksi bir toka tavşanıyla evlendiği bir rüya gördüm. Vivi'yle vakit geçirebilmek için her tatilde o kadını da görmek zorunda kalıyordum.

Winter: Ve uluorta sevgi gösterileri yapıyorlardı. Kucağa oturup yiyişmek gibi.

Summer: Noel yemeğinde kucak dansı yaptırmış gibi anlattın.

Winter: Tam olarak öyleydi! Acımasızlık. Rüya yüzünden uyandım ve gelecekte çok ileri bir tarihte, olmayan bir yemeğe olmayan bir kadını getirdiği için Theo'ya mantıksızca gıcık oldum.

Summer: Yani rüya seni kıskandırdı mı?

Winter: Hayır. Kıskanmadım. Sadece bir rüyaydı.

Summer: Bütün tatillerini seksi ve cırtlak sesli bir toka tavşanının ele geçirmemesini garanti altına almanın tek bir yolu var.

Winter: Nasıl?

Summer: Theo'yla evlen.

Winter: Hah. Olacak iş değil.

* * *

Gözlerimi araladığımda gri ışık odama süzülüyordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ve bir parçam bunu umursamıyordu. Teknik olarak hâlâ karanlık değildi, bu yüzden Theo'nun ricasını yerine getirmiştim.

Sinir bozucu Theo ve onun sinir bozucu kâbus karısı.

Anıyı iteledim. Rüyadaki Theo'nun, kim bilir ne kadar zamandır dalabildiğim kesintisiz gece uykusunu mahvetmesine izin vermeyi reddediyordum. Yakın dönemde ilk kez yorgunluktan bayılacak bir halde uyanmamıştım. Yüzümde bir gülümsemeyle hafifçe gerindim ve çıplak bacaklarım bir... kürke sürtündü. Köpek Peter'in yorganın altında, ayakbileklerimin arasına sıkıştığını fark etmem biraz zaman aldı.

Ve bu beni kızdırmadı bile.

Çocukken hiç evcil hayvanımız olmamıştı. Marina onlara bayılmazdı, Kip'in de bu konuda kendini paralamak istediğini sanmıyordum. Şimdi ise *acaba bir evcil hayvan hoşuma gider miy-*

di diye merak ediyordum. Bir kedi? Hamster? Yorganı kaldırıp Peter'e bir bakış attım.

Başını yavaşça kaldırmasına rağmen bana bakmak için dönmedi. Onu kızdırmışım gibi, sadece gözlerini bana doğru çevirdi.

Sallanan kafasına doğru kulakları düzleştiğindeyse ağzımdan küçük bir kıkırdama çıktı.

Ondan hoşlanmıştım. İnsanlara daha önce bu bakışı attığımdan gayet emindim. Peter'i anlayabiliyordum ve temiz çarşaflar serilmiş yatağıma chihuahua tüyleri döktüğünü görmezden gelmeye karar verdim.

Yorganı bırakıp tekrar geriye uzandığımda artık huzurunu bozmayı kestiğim için memnun bir halde beraberinde kafasını indirdi. Isınmak için bacaklarımı kullanmaktan mutluydu ama bu konuda özellikle minnettar değildi.

Bu da Theo'yu düşünmeme neden oldu. Yine...

Dün gece beni birçok duyguya sürüklemişti; akşam yemeğindeki beklenmedik yakınlık duygusundan çaresizliğe kadar.

Çünkü sana yapmayı hayal ettiğim şeyler berbat halde profesyonellik dışı.

Sadece bu cümleyle bile örmeye uğraştığım tüm duvarları yıkıp geçmişti. Ve sonra geri çekildiğinde? Vücuduma şöyle bir baktıktan sonra durduğunda?

Sadece bir saniyeliğine savunmasız kalmıştım ve hiç çaba harcamadan beni bitirmişti. Gördüğü şeyden hoşlanmamış gibiydi. Tabii kâbus karısı da öyle.

Bu kadar özgüvensiz olmaktan nefret ediyordum. Ama işin aslı, Vivi'den beri vücudum değişmişti. Evet, içimde bir insan büyütmüştüm. Bu harika bir şeydi. *Falan filan, falan filan.*

Ama en iyi yıllarımı Rob Valentine'le harcadığımı düşünmekten kaçınmak zordu. Spor yapmıştım, koşmuştum, kıçımı

üzerinden para sektirilebilecek hale getirmeye uğraşarak spor salonunda saatler harcamıştım. Herkesin imrenerek bakacağı "kitaplara yaraşır bir çift" olduğumuz imajını koruyabilmek için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

En iyi halimde görünüyordum ama en kötü hissettiğim zamanlardı.

Bana uzun tek bir bakış attıktan sonra yavaşça uzaklaştığı için Theo'yu suçlayamazdım. Belki de sorun vücudumdaki değişiklikler değil, kim *olduğum* gerçeğiydi. Biraz tahammülsüz, biraz tatsız, fazlasıyla kapalı kutu.

Bunun cazibesi neredeydi?

Dün gece Vivi ağladığında onunla konuşurken sesinin derin homurtusunu dinlemiştim. Theo onu sallarken parkelerin gıcırdadığını duymuştum.

Oraya gidip Vivi'yi ondan almam gerektiğini düşünerek öylece uzanmıştım. Kızım yorgun ve diş çıkarırken, büyük bir ihtimalle beni isterken, ona bakma işini Theo'ya yüklememem gerekirdi. Ama vücudum beni yarı yolda bırakmıştı, o kadar yorgundum ki kıpırdayamamıştım.

Ve beni öpüp ardından hata yapmış gibi özür diledikten sonra onunla yüz yüze gelmeye gururum elvermemişti. Bu yüzden Vivi'nin yumuşak ağlamaları ve Theo'nun sabırlı sözlerini dinleyerek uykuya dalıp gitmiştim.

Ayaklarımın arasında uzanan ufak çıkıntı örtülerin üstüne doğru çıktı ve o yuvarlak gözler açıldı. Sallanarak çarşafları üstünden atarken kulakları sallanıyordu. Oturup gözlerini bana dikti.

"Sakın yatağıma işeme."

Sadece gözlerini kırpıştırdı.

"Seni dışarı çıkarmam gerekiyor mu?"

Tekrar kırpıştırdı.

"Ben tıp fakültesine gittim ama orada bana köpeklerle konuşmayı öğretmediler."

Boş bakış.

"Aç mısın?"

Peter ayağa kalktı, kuyruğu yağmurlu gündeki araba sileceği gibi sallanırken gözleri daha da irileşti.

"Sağır olduğunu sanıyordum," diyerek gözlerimi ovuşturdum ve yataktan kalktım.

Sabahlığımı giyip arkamı döndüğümde yatağımın kenarında durmuş hâlâ beklentiyle bakıyordu.

Yere baktıktan sonra gözlerimi tekrar bej köpeğe çevirdim. "Galiba bu sana gerçek bir ölüm atlayışı gibi görünüyor, ha?"

Geriye birkaç adım atarak onu kaldırdım ve "Lanet bir köpekle konuştuğuma inanamıyorum," diye mırıldanarak koridora çıktım.

İşini görebilsin diye Peter'i arka merdivenlere indirdikten sonra tekrar eve girdim, tek başına babalık ettiği ilk gecenin ardından Theo'yu kanepeye devrilmiş halde bulacağımdan emindim. Adam kırılma noktasına dayanmış olmalıydı. Ebeveynliğe doğal bir yatkınlığı olsa bile o kadar uzun süre dayanamazdı.

Ama kanepede de koltukta da yoktu. Kalp atışlarım anında tavan yaptı, beynim paniğe sürüklenmeye başladı. Adamı çok az tanıyordum ve bebeğimi onunla mı bırakmıştım? Velayet konusunu konuşmamıştık. Ya öylece...

Elimi göğsüme koyup kendimi nefes almaya zorladım. Sonra gözlerim ön kapıdaki ayakkabılarına takıldı ve vücudum hafifçe gevşedi.

Belki de çoktan uyanmışlardı? Sakin ve kararlı adımlar atmaya çalışarak çocuk odasına giderken kendi kendime söylediğim şey buydu. Panik hiçbir zaman yanıt olmazdı. Paniklediğimde asla daha iyi hissetmez ya da net bir şekilde düşünemezdim.

Düşüncelerimi bastırarak elimi kapı koluna sardım, kendime *her şeyin yolunda olduğunu* söyleyerek odaya bir bakış attım.

Ve gerçekten yolundaydı. Sadece tekrar nefes alamaz hale geldim.

Çünkü görünüşe göre Theo gerçekten de ebeveynlikte kırılma noktasına ulaşmıştı. Ama elbette bu dünyadaki en kıymetli, en kalp sızlatıcı, en yumurtalık patlatıcı kırılma noktası olmalıydı.

Tanrım. Theo Silva'dan acayip nefret ediyorum.

Daha yakından bakmak için odaya girdim, gülümsemeden edemiyordum.

Theo beşiğin *içinde* uyuyordu. Kaslı bedeni kolunun kıvrımına sıkıca yerleşmiş küçük kızın etrafında kıvrılmıştı, Vivi'nin yüzünde huzurlu ve memnun bir ifade vardı.

Onu kim suçlayabilirdi ki? Babasını sadece birkaç haftadır tanıyordu ve şimdiden onu parmağında oynatıyordu. Adam her şeyi riske atarak beşiğin ağırlık kaldırma kapasitesini sınıyor ve bunu yaparken aptalca bir şekilde enfes görünüyordu.

Keşke Theo'ya karşı bu kadar güçlü bir çekim hissetmeseydim ama o bunu gerçekten ama gerçekten çok zorlaştırıyordu. Bütün o dağınık koyu renk saçları, dolgun bir kıvrım halinde aşağı düşmüş koyu renk kirpikleri –tıpkı Vivi'ninkiler gibi– ve korumacı bir tavırla Vivi'nin sırtına yerleştirdiği geniş avucu.

Acayip *iyiydi*. İliklerine kadar. Karşımdaki adamın kalibresini fark edecek kadar boktan heriflerle zaman geçirmiştim.

O kâbus karısı bir gün onun başını bağladığı için çok şanslı olacaktı. Mesleğim gereği insanların gitmesine izin vermek üzerine eğitilmiş olsam da, Theo'nun gitmesine izin vermenin gerekenden daha çok acıtacağına dair kötü bir his vardı içimde.

Manzara karşısında gözlerim yanmaya başlayınca hızla onları kırpıştırdım. *Gerçekten* ağlamaya bir son vermem gerekiyordu.

Ama bu?

İçimdeki anne-paparazziyi uyandırdı ve telefonumu cebimden çıkarıp bu anı belgelemek için birkaç adım yaklaştım.

Theo için. Bu fotoğrafı isterdi.

Ve Vivi için. Sanırım bir gün o da bu fotoğrafı isteyecekti.

Fotoğrafı çekip gittim. Görüntüye bakarken göğsümü ovuşturdum, sırf onlara bakarak yüreğimin yandığını hissettim.

Ama vücudun içindeki işleyişi anlıyordum, bu yüzden öyle olmadığını biliyordum.

Bu yüreğin yanışı değildi, kızımın beşiğinde yatan adama karşı buzlarımın çözülmesiydi.

21

Winter

"Ne yapıyorsun?" Kardeşimin koyu renk kaşları çatıldı.

"Tasmam yok."

Peter elimdeki yabanmersinli kekten bir ısırık daha aldı.

"Ama köpek neden benim ön bankomun *üstünde* duruyor?"

"Çok ufak, ayak altında ezilmesini istemiyorum.Ayrıca bir kâsem yok, ona yerden yedirmeyeceğim, çok iğrenç! Burası bir spor salonu." Elimi Summer'ın fitness merkezinin ana kısmına doğru salladım. "Her yerde iğrenç ve terli adamlar var."

"Doğru. Ama o bir köpek. Hayatı boyunca kelimenin tam anlamıyla bok yediğine bahse varım. Neden yabanmersinli kek yiyor?"

Peter'in pişmiş yabanmersinini zarafetle yiyişini izlerken dudaklarım kıvrıldı. "Lütfen yeni bulduğum bu köpek arkadaşlığını benim için mahvetme Sum. Dün gece yatağımda uyumasına izin verdim."

"Theo'nun mu?"

İrkildim. "Ne? Hayır. Köpeğin."

"Ah, evet, Peter'le ben de uyudum."

Bir homurtu çıkardım. "Tam bizlik işte."

Summer'ın gözleri kocaman açılınca şakayı geri alabilmeyi diledim. "Sadece şakaydı," deyiverdim içten içe kendimi azarlayarak. Buraya arkadaşlığımızı onarmaya gelmiştim ama bunun yerine istemeden ona hakaret etmiştim. "Yemin ederim sadece bir şakaydı. Tanrım. Siktir!" Bir elimle yüzümü ovuşturdum. "Özür dilerim. Senin yanında hâlâ çok tuhaf davranıyorum."

Elimle gözlerimi kapatmışken hafif bir kıkırdama duydum. "Dürüst olmak gerekirse, Rob hakkında kaba şakalar patlatmak bizim için bir gelişme gibi hissettiriyor."

Parmaklarımın arasından Summer'a bir bakış attım. "Öyle mi?"

Dudaklarını birbirine bastırarak başıyla onayladı. "Öyle."

Yumuşak tavrından cesaret alarak omuzlarımı geriye attım. Bazen benden nefret etmemesine hâlâ inanamıyordum.

Kafamda bu düşünceyle, sabah sabah söylemek için buraya geldiğim şeyi yumurtladım: "Seni her zaman sevdim ve bunu bilmeni istiyorum. Öyle görünmediği zamanlarda bile. Kendimi açıklamama ihtiyaç duymadığını söylediğini biliyorum ama kendimi açıklamaya *benim* ihtiyacım var."

Durduk yere sarf ettiğim sözler onu gafil avladı, bu yüzden kardeşime biraz zaman tanımak için kahvemden bir yudum aldım.

"Tabii ki. Sen..." Bakışlarını spor salonunda gezdirdi. "... daha sessiz bir yere gitmek ister misin?"

Henüz erken olduğundan, hoparlörlerden gelen düşük basların üzerindeki metal plakaların tıngırdaması dışında ortalık sessizdi. Bir adam yüksek ağırlıklar kaldırırken, Drax* çakması homurtular çıkarmak için elinden geleni yapıyordu. Komikti.

---

* Yokedici Drax, Marvel Comics tarafından yayımlanan Amerikan çizgi romanlarında yer alan kurgusal bir karakter. (ç.n.)

"Hayır. Burası iyi. Daha sessiz bir yere gidersek ağlarım."

Summer'ın kaşları çatıldı. "Ama sen hiç ağlamazsın ki."

"Püfff. Belli ki bu da yeni olayım. Hakkında bir şey bilmediğim tıbbi bir durum olmalı."

Pazıları kafam kadar olan adama bakıyordum hâlâ; damarları şişmişti ve ağırlığı kaldırmakta zorlanırken yakışıklı yüzü kıpkırmızıydı.

Theo çok daha seksi.

Boğazımı temizleyerek kız kardeşime döndüm, bu bilgiyi "ben-kötü-haberi-olan-doktorum" tarzımla vermeye hazırlandım. "Doğduğun zamanı hayal meyal hatırlıyorum. Üç yaşındaydım ve heyecanlanmıştım. Kız olmanı istemiştim, böylece beraber oynayabilirdik, özellikle de bebek evimle. O bebek evini çok severdim."

Summer'ın gözleri parıldadı ve kollarını gövdesinin üzerinde kavuşturunca bakışlarım göğsünden aşağı uzanan yara izine çevrildi.

"Ama işler hiç de istediğim gibi gitmedi. Daha nedenini anlayamadan Marina beni senden uzaklaştırdı ve sonra Kip sürekli tek başına seninle ilgilenmekle meşguldü, bu yüzden bana ayıracak vakti yoktu sanki. Bazen seni bana tercih ediyor gibiydi ama sanırım artık daha iyi anlıyorum." Şimdi babamızı işe karıştırmak istemeyerek elimi salladım. "Bir keresinde sen hâlâ uyurken ofisine gitmesi gerekti. Ama sen uyanıp ağladın. Ve Tanrım..." Elimi saçlarımdan geçirdim, kendime gıcık olmuştum çünkü bu şekilde anlatmak istememiştim. "O sıralarda dört yaşında olmalıyım ama ağlamanı dinlemeye dayanamadım. Ve Marina seni orada öylece bırakmak niyetindeydi. Beşiğinde güvende olduğunu söylese de ben..."

Pencereden dışarı baktım ve ortada sebep yokken ağlama konusunu araştırmayı aklıma not ettim. Rahibe hayatı yaşamı-

yor olsaydım tekrar hamile olduğumdan endişelenirdim. "Sesin güvendeymişsin gibi gelmiyordu. *Çılgına dönmüş* gibiydin. Bu yüzden Marina'ya bir telefon gelip de beni yalnız bıraktığında gizlice odana girdim. Ne yapacağımı bilmiyordum, haliyle ben de beşiğinde yanına kıvrılıp sana sarıldım. Ağlamaya devam ettin ama yine de senin yanında olduğumu hissettim."

Summer yine ağlıyordu, işyerinin hemen önünde. Yoğun, sessiz gözyaşları yanaklarından süzülürken gözlerime bakarak dikkatle dinliyordu. Fena halde can yakıcı olsa da bakışlarını kaçırmadı.

Derin bir nefes alarak devam ettim: "Babam... Kip eve geldiğinde bizi o şekilde buldu ve onunla Marina arasında büyük bir kavga patlak verdi." Burnumu çekerek döndüm, Peter'e biraz daha kek verdim. "Bütün detayları hatırlamıyorum. Tek hatırladığım, Marina'nın ceza olarak o bebek evini benden almasıydı ve asla geri vermedi çünkü ben..." Ellerimi kaldırarak tırnak işareti yaptım. "...onu kötü göstermiştim."

"Winter, geçmişe dönüp bunları açıklamak zorunda değilsin. Sorun değil." Summer bana doğru bir adım atarak kolumu tutup nazikçe sıktı.

"Hayır, zorundayım. Çünkü o gün sana yakın olmanın benim için iyi sonuçları olmadığını öğrendim. Ve sen yeterince büyüdükten sonra senin için de iyi sonuçları olmadı. Yani o zamanlar nasıl bir ders çıkarılacağını bilmiyordum ama yine de öğrendim. Radara takılmadan en iyi bu şekilde uçabileceğimizi öğrendim. Onu iyi gösterdiğimde Marina'nın sana daha az dikkat ettiğini öğrendim." İstemsizce gözlerimi devirdim. "Sanırım kendi çapımda seni her zaman korudum. Kötü üvey abla olarak rolümü benimsedim ve değişmeye değmezmiş gibi geldi."

Summer başını salladı, burnunun ucu ağlamaktan pembeleşmişti. "Sen kötü değilsin. Keşke kendini öyle düşünmekten

vazgeçsen." Onun sesi çatlarken benim de boğazıma bir yumru oturdu, aptal gözlerim dolarken yanmaya başladı.

"Ah, siktir. Gel buraya Sum." Kekin geri kalanını Peter'in önüne atıp kollarımı küçük kardeşime doladım. "Ben sadece çok üzgünüm. Hem benim hem de Vivi'nin yanında olmanın karşılığını nasıl öderim hiç bilmiyorum. Bütün bu desteği hak etmediğimi biliyorum ama yine de alıyorum. Ve sen bir kez olsun yakama yapışmadın ya da sorular sormadın."

"Aileler öyle yapmaz Winter," diye ağlamaklı bir sesle kulağıma fısıldadı. "Ayrıca o yıllarda ben uyurken hastane odama gizlice girip dosyamı okuduğunu ve beni kontrol ettiğini Willa bana söyledi."

Burnumu çektim. "Willa'nın düşük bir çenesi var. Ama evet, onu sürekli yaptım." Ardından geri çekilip kardeşimin gözlerinin içine baktım. "Seni seviyorum Sum."

Elmacıkkemiklerinin üstünden daha çok yaş aktı ve ben de yerçekiminden yararlanarak benimkileri geri göndermek için gözlerimi tavana diktim.

"Ben de seni seviyorum Win. Yine de bu ağlama olayını gerçekten bir kontrol ettirmen lazım."

Göğsümden bir kahkaha kurtuldu ve bu da gözyaşlarımın akmasına neden oldu. "Hay ben bu işin! Artık fazla yumuşağım. Bana ne oldu böyle?"

Summer kıkırdadı ve başka bir kıkırdama ona eşlik etti. Bu gülüşü iyi tanıyordum. Arkama dönüp baktığımda taytını ve bale ayakkabılarını giymiş Sloane göründü. Orada olduğunu fark etmesem de bilmem gerekirdi. Jasper'la beraber çiftlikteki evlerinde yaşıyor, buraya gelip arka stüdyoda dans ediyordu. Jasper'la sürekli küçük tatillere ve seyahatlere çıkıyorlardı. Bugünlerde onu pek göremediğimi hissediyordum.

"Mutlusun." Gülümsedi. "Theo yüzünden mi? Seni mutlu mu ediyor?"

Summer gülümsedi, hâlâ bana sarılıyordu. "Sadece Theo'yla ilgili gördüğü rüyayı sorma. Orada çok beter."

"Ben eriyorum." Yanaklarımı sildim. "Kardan adam Frosty* gibiyim."

Summer başını tekrar omzuma bastırdı. "Geldiğin için teşekkürler."

Kapı tıngırdadı ve ateş gibi yelesi sabah güneşinde parlayan Willa içeri girdi. "Ne halt yemeye herkes ağlıyor? Pazartesileri *o kadar* da kötü değil."

"Sloane ağlamıyor." Ama arkadaşıma döndüğümde gerçekten de yüzünden aşağı akan bir gözyaşı fark ettim. "Tanrım! Sanırım hastalığım bulaşıcı." Yüzümü silmeye devam ettim. "Herkes dursun."

"Evet, cidden." Willa üçümüze baktı. "Bu spor salonunda yetişkin erkekleri ağlatman gerekiyor, kapının önünde tuhaf bir *Aramızda Kalsın* tarzı ağlama festivali gerçekleştirmen değil. Ve neden bankonun üzerinde bir köpek var?"

Çaba bile harcamadan ortamı yumuşatmak tam Willa'lık işti.

"O Theo'nun köpeği Peter."

Bankoya doğru yürüyüp Peter'in kulaklarının arkasını kaşıdı. Hayvan dudaklarını yaladı, otururken küçük göbeği yuvarlak ve şişkindi. "Peter North gibi mi? Hoş."

"Willa. Lütfen. Hayır." Summer yüzünü ovuşturdu.

"Ne? Sadece oturuş şekline bakılınca anlaşılıyor ki vücuduna göre epey büyük bir..."

"Tavır," diyerek sözünü kesip soluk bir şekilde güldüm. "Büyük bir tavrı var."

Kardeşim bana baktı, hâlâ çok yakınımdaydı. "Teşekkür ederim."

"Willa, sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu Sloane, sohbetin yönünü değiştirmeye çalışıyordu.

---

* "Frosty the Snowman", başına şapka takılınca eriyen bir kardan adamdan bahseden bir Noel şarkısıdır. (ç.n.)

"Cade bu sabahı kendime ayırmamı söyledi. Ben de buraya geldim, spor yapacağım."

"Spor mu?" Tek kaşımı kaldırdım.

"Evet," dedi Summer. "Willa ona spor yaptırmam gerektiğine karar verdi."

Willa çenesiyle beni işaret etti. "Winter, sen de bize katılmalısın. Summer acımasız. Onun canımı yakmasına ve ölümcül bir yuvarlak kıçımın olmasına hazırım."

Kibarca gülümsedim ama Summer'la aramıza böyle bir dinamik eklemeye henüz hazır olduğumdan emin değildim. İhtiyacımız olan şeyin bu olduğunu sanmıyordum.

Kardeşim de aynı fikirde olmalıydı ki, "Senin için başka bir antrenör ayarlayabilirim," dedi. "Sana iyi gelebilir. Ben Vivi'ye bakarım, sen de biraz mola vermiş olursun. Bunu gün sonunda yapmak istersen onu yatırıp uyutabilirim."

Beni bir rahatlık sardı çünkü bu çok cazipti. Belki de zaman yaratabilirdim.

"Bu iyi olabilir. Vivi'ye bakmasını Theo'dan da isteyebilirim," dedim ve geriye bir adım atarak Summer'a minnettar bir bakış attım. Sezgileri kuvvetliydi. Biliyordu.

Sloane, "Vivi *nerede*?" diye sorunca hafiften abayı yakmış bir ergen gibi iç çektim.

"Theo'yla beraber. Gece değiş tokuş yaptık. Aslında..." Telefonumu çıkarıp Theo ve Vivi'nin beşikteki fotoğrafını görsünler diye önlerinde tuttum.

Hep beraber nefeslerini tuttuktan sonra koro halinde, "Ahhh!" dediler.

"Evet, kesinlikle onu yeniden becermelisin," dedi Willa.

Summer boştaki elime uzanıp kuvvetlice sıktı, bana bakmaya devam etse de o bakışlara karşılık vermedim.

Bu sabah Theo'yu beşikte görmek beni sersemletmiş miydi? Evet.

Onunla dün geceki sohbetimizi Summer'la konuşmak istiyor muydum? Evet.

Theo ve Vivi daha iyi bir insan olmayı istememe neden oluyorlar mıydı? Buna da evet.

* * *

Chestnut Springs'te en sevdiğim kahve dükkânı La Pamplemousse'a uğradım ve Theo'ya bir kahve aldım. Yüzünde bir gülümsemeyle bana kahve getirdiği onca günden sonra iyiliğinin karşılığını verebilirdim.

Ama birbirine eş bungalovlarımıza doğru yürürken midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Dün gece öpüşmüştük. Onu üzerime çekmiştim. Beni güzelce incelemiş ve dönüp gitmişti.

Bu iyi. Tamamen normal. Olumlu cümleleri tekrar edip durdum. Bu haltı böyle ele aldım.

Theo olgun bir adam. Bu iyi. Biz iyi olacağız. Sadece oramı gördü. Birçok kadında görmüş olmalı.

Bu son kısım daha iyi hissettirmemişti aslında, bu yüzden kendimi susturmak için yanağımın içini ısırdım. Peter saçmaladığımı düşünüyormuş gibi kolumun altında titriyordu.

"Kes sesini Peter," diye mırıldanarak ön bahçemin kapısını açtım. Evden gelen müziği buradan duyabiliyordum. Daha da yaklaştıkça şarkı netleşti: INXS'ten "Mystify" ve Theo'nun derin sesinin şarkıya eşlik ettiğini duyabildiğime emindim.

Başımı iki yana sallayarak Peter'i yere koydum ve ön kapının kilidini açtım. İçeri adım attığımda olduğum yerde kalakaldım.

Theo dün giydiği kıyafetlerleydi. Ve gülümseyen bir Vivi, satın almış olduğum çiçek desenli kanguruyla onun göğsüne bağlıydı.

Kızımıza şarkı söylüyordu. Ve dans ediyordu. Ve *temizlik* yapıyordu.

Bir eliyle bir çeşit kristal küreymiş gibi onun başının arkasını okşarken, diğeriyle kulübe tarzı mutfağın beyaz dolaplarını siliyordu.

Ev limonlu temizleyici kokuyordu. Pencereleri aralayarak yumuşak yaz esintisinin içeri dolmasını sağlamıştı. Ben dışarı çıkıp gazete okuyarak kahvemi yudumlamış ve kız kardeşimle arkadaşlarımı ziyarete gitmiştim. Bir parçam burada kalıp yardım etmediğim için suçluluk hissetti.

Vivi ona dünyadaki en etkileyici adammış gibi bakıyordu. Ve siktir, haklı olabilirdi.

Ama ben? Benim ağzım açık kalmıştı.

Donakalmıştım.

Ama Peter öyle değildi.

Hızla mutfağa koşturup Theo'nun ayaklarına havlayınca, bir kez daha "Mystifyyyy!" diye yüksek sesle şarkı söylerken onu şaşırttı.

Theo dönüp bize baktı, sonra da telefonunu arka cebinden çıkararak sesini kıstı. "Tanrım, Peter. İnsan uyarır."

"Ne yapıyorsun?" Pırıl pırıl evime bakarken sesim tamamen inanamayan bir ifadeyle doluydu.

Theo bana gözlerini devirdi. "Temizlik yapıyorum."

"Neden?"

Sırıtarak bana göz kırptı ve kıçımın yan tarafını oyunbaz bir şaplakla ödüllendirdi. "İçimden geldi sadece. O kahve bana mı Tink?"

Başımı eğerek elimdeki bardağa baktım. "Evet, dün geceden sonra ihtiyacın olacağını düşündüm." Gözlerinin bariz bir tavırla

gezinerek vücudumu baştan aşağı incelediğinin şiddetle farkındaydım.

Beni çıplak gördüğü son sefere nasıl da benzemediğimi düşünüp düşünmediğini merak ederken yanaklarım yandı. Bu düşünceleri hemen geriye ittim çünkü hiçbirinin önemi yoktu. Biz sadece... iş ortağı değildik, belli ki.

Takım arkadaşı? Ortak-ebeveynler?

"Ortak-ebeveyn" tanımı doğrusu iş görürdü.

"İşte." Kahveyi ona uzattım. Bu kadar yakından daha da seksiydi. Sakalları genellikle yaptığı gibi tamamen tıraşlı gölgeden daha uzundu ama ona yakışmıştı. Gözlerinin altındaki hafifçe koyu renk halkalara rağmen... bir şekilde daha haşin olmuştu. Daha erkeksi.

Yorgun olduğumda ben bok gibi görünürken, onun *böyle* görünmesi sinir bozucuydu.

Çocuğumuzu göğsüne bağlaması ise cazibesini milyon kat artırmıştı. Ama bunun Theo'nun görünüşüyle bir ilgisi yoktu. Onun Vivi'yi taşıdığını, şarkı söylediğini, kahrolası evimi temizlediğini görsem fiziğini hiç fark etmezdim.

Sadece fazlasıyla güvenilir bir adam görür, kıyafetlerimi yırtarcasına çıkarıp teşekkür etmek için aletini ağzıma alabilirdim. Yemin ederim, bu biyolojik bir zaaftı. Çünkü ona ne kadar hırlamış olursam olayım, yardımıma koşmaktan başka bir şey yapmayan Theo'ya hayatım boyunca asla kin tutamazdım.

Kahveyi aldığında geri çekilmeye çalıştım ama eli fazla büyük, fazla emindi. Parmaklarını parmaklarıma dolayıp nazikçe beni onlara doğru çekti.

"Vivi, bak annen ne kadar tatlı! Bana kahve getirmiş."

Başımı eğerek kızıma bakınca ani bir özlem dalgasına çarpıldım. Daha önce ondan bir gece bile ayrı kalmamıştım. Aniden

onu kangurudan alıp hâlâ bebek kokusunun geldiği boyun kıvrımına burnumu sokmaktan başka bir şey istemiyordum.

Alnımı alnına yasladım. "Günaydın tatlı bebeğim," diyerek yumuşak ve tombul yanağına bir öpücük kondurdum.

Başımı kaldırıp baktığımda Theo tanıdık bir zarf yığınını işaret etti. "Bunlar eski kocandan mı? Merakla araştırma yapmadım. Sadece bir dergi yığının altında buldum."

Yutkunarak bundan nasıl kurtulacağıma karar vermeye çalıştım. Bir sebepten, Theo ile Rob'un karşılaşmasını istemiyordum. Rob burada istenmiyordu, bu mutlu küçük baloncuğu kirletmesine müsaade etmezdim.

Evimde etrafa bakınırken Theo'nun zaten büyük bir karmaşanın ortasına düştüğünü hissetmeden edemedim. Eski kocamın dramasıyla buna daha fazla yük eklememe gerek yoktu.

"Evet, o konuda endişelenme. Öyle bir şey olmasa da ona borçluymuşum gibi düğünümüz ya da ev gibi şeyler için bana fatura gönderip duruyor." Bu beni hiç rahatsız etmiyormuş gibi elimi aramızda salladım. Ama... rahatsız ediyordu. Rob aynı şeyi Summer'a da yapmış, onu hiç rahat bırakmamıştı. Summer'ın ilgisizliği biraz hiçe sayıldığını hissettirmişti, şimdi de aynı muameleyi ben görüyordum.

Boşanırken ondan kurtulmak için hiçbir şey almamış olsam da adam bana huzur vermeyecekti. Hiçbir şey ona yetmemişti.

"Ama üzerlerinde pul yok. Bunları buraya mı bırakıyor? Bu yüzden mi kameraları kurdurdun?"

Bu yüzdendi ama şiddete başvuracağını düşündüğüm için değil, sadece onu kameradan görünce kapıyı açmak istemediğim için.

"Anne."

Bu tek kelime, sohbeti anında değiştirdi.

Donakalarak kızıma baktım, sonra bakışlarımı Theo'ya çevirdim.

"O az önce şey mi dedi?.."

"Anne?" Theo bana tek kaşını kaldırarak avucunu sırtımdan aşağı kaydırdı, yoga taytımın beline gelince durdu. Sonra da... eli orada durdu. Büyük ve sıcak avucu belimdeydi: emin, kararlı ve destekleyici.

"Bu onun ilk kelimesi." Hayretle kızıma bakakaldım.

"Tabii ki öyle. Başka ne olacaktı? Ve sabahtan beri söylüyor." Bakışlarını tekrar Vivi'ye çevirdi. "Öyle değil mi bebeğim? Durmadan annenden bahsediyorsun. Ayrıca seni kim suçlayabilir? Ona bir baksana." İkisi de iri kahverengi gözlerini bana çevirince aniden ne kadar yakın durduğumuzu fark ettim. Benim elim Vivi'de, Vivi'nin eli Theo'da, Theo'nun eli bendeydi.

Bağlı.

Her zaman birbirimize bağlı olacaktık.

"O çok güzel, değil mi?" diye devam etti Theo, neyse ki bu ânın bende uyandırdığı çalkantıdan bihaberdi. "Tıpkı senin gibi. Tırnaklarını yaptırıp döndüğünde ne kadar güzel görüneceğini hayal etsene."

"Ne?" Kaşlarım çatılırken başım Theo'ya doğru döndü.

Elini belimden çekip saatini kontrol etti. "Evet, saat ona senin için manikür randevusu aldım."

"Ama bütün gece Vivi'yleydin, sonra bütün sabah da..."

Omuz silkti ve fazla yakışıklı yüz hatlarına nazik bir gülümseme yayıldı. "Ebeveynlik yaptığım için özel bir ödüle gerek yok. Bunu seviyorum Winter, merak etme. Hâlâ yaptırabiliyorken gidip manikürünün keyfini çıkar."

Elini tekrar sırtıma yerleştirip beni kapıya doğru iteledi. "Ama ben..."

"Aması falan yok. Gidiyorsun. Ben burada olacağım. Bu iş bende."

Dönüp ona sert bir bakış attım, parmağımı kaldırmıştım. "Öğle yemeğinden önce dönerim."

Kıkırdadı ve *göz kırptı*. "Hayır, dönmeyeceksin. Manikürden hemen sonrası için sana masaj randevusu aldım. Sloane orada seninle buluşacak, öğle yemeği yiyeceksiniz. Sonra görüşürüz anne."

Öne doğru eğilip elimin etrafından dolanarak, ağzımın kenarına hafif ve *arkadaşça* bir öpücük kondurdu. Daha ağzımı bile açamadan kapı dışarı edildim. Henüz ön basamaklardan inmeden evden tekrar müzik yükselmeye başlamıştı.

* * *

Salonda tırnaklarım nihayet refaha ermişti. Ben tatlı bir pembe tonu seçtim, Sloane da moru tercih etti. Masajlarımızdan sonra kasabada en sevdiğimiz yere gidip karnımızı doyurduk, sohbet ettik ve yanaklarımız acıyana kadar güldük. Gerçekten de kusursuz bir kızlar günüydü.

Aylardır olmadığı kadar kendim gibi ve yıllardır olmadığı kadar rahatlamış hissediyordum.

Öğleden sonra döndüğümde –tamamen şımartılmış, dinlenmiş ve aklı başında olarak– tertemiz bir evle karşılaştım. Ayrıca halının üzerindeki tahta bloklarla oynayan mutlu bir küçük kızla... Theo blokları diziyor, Vivi dağıtıyordu ve bunu yaptığı için babası alınmış gibi davranırken o da histerik kahkahalar atıyordu. Ocakta büyük bir tencereden leziz kokular yükseliyordu. Theo adına "Brezilya usülü straganoff" dedi ve eskiden babasının annesine yaptığı bir yemek olduğunu söyledi.

Ve o gece yatmaya gittiğimde yatak odamın kapı menteşesi hiç gıcırdamadı.

---

* Et soteden yapılan bir Rus yemeği. (ç.n.)

22

Theo

Winter: Bu akşam spora gideceğim. Summer, Vivi'ye bakmayı teklif etti ama çalışmayacaksan eğer seninle kalabilir.

Theo: Maalesef bu akşam çalışıyorum. Spor salonunu kapatıyorum. Yalnız mı spor yapacaksın? Sana yardım edebilirim.

Winter: Hayır, bunu yapmana gerek yok. Summer bana başka bir antrenörle seans ayarladı. Max, sanırım.

Theo: Benden isteyebilirdin.

Winter: Seninle spor yapmak istemiyorum.

Theo: Giyeceğin dar taytın beni sertleştireceğini bildiğin için mi?

Winter: Kontrolsüz ereksiyonlarla bu işi yapmak senin için zor olmalı.

Theo: Spor salonu sorun değil, yandaki evde kalmak mesele.

* * *

"Hayır." Winter kollarını göğüslerinin altında kavuşturunca onları fazlasıyla cezbedici bir şekilde kaldırmış oldu.

Son yirmi dört saati yeni pembe tırnaklarını ve aletimin etrafında ne kadar iyi görüneceklerini düşünerek geçirmiştim. Ve şimdi de memelerini destekleyerek onları bana güzelce sergilemesi gerekiyordu tabii.

Hormonlarımı kontrol altında tutmak için evimi dip köşe temizlemek zorunda kalacaktım. Annem eskiden beni gıcık ederek, içimdeki Başak burcunun stres olunca temizlik yaptığını söylerdi. Onu gülerek geçiştirsem de yaşlandıkça bir şeyler bildiğini düşünmeye başlamıştım.

Azınca temizlik yapmak da Başak burcuna özgü bir şey miydi? Çünkü şu an tam olarak böyleydim. Bütün spor salonunu temizleyebilirdim ve yine de beni tatmin etmezdi.

"Evet," dedim Winter'a ciddiyetle, bu arada Summer tuhaf bir şekilde kıpırdanıyor ve Vivi onun kucağında mutlulukla mırıldanıyordu.

"Şu Max denilen adamla seansım var."

İnleyerek gözlerimi devirdim. Böyle bir şeyin olması mümkün değildi.

Summer bana bir bakış attığında ona en iyi ıslak köpek bakışımı gönderdim. "Bir şekilde program değişti. Sorun olmayacak. Theo bu işleri içten dışa biliyor."

"Bana spor yaptırması için ödeme yapmam. Lisanslı bile değil."

Kahkahamı bastırdım. Tink *kızgındı*. "Lisansım var. Sezon dışı süremde kursu tamamladım ama ödeme yapmana gerek yok. Ücretsiz yapacağım."

Summer'ın gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. Yüzünde keyif ve gerginlik çatışırken ne yapacağını bilemez halde orada sallandı. "Theo kendisi için ısrar etti..."

"Summer," diyerek sözünü kestim. "Sen gidebilirsin. Winter'la ben konuşurum."

"Ona ne yapacağını söyleme. Burası *onun* spor salonu. Ben *onun* ablasıyım. Ve bunun *benim* boş zamanım olması gerekiyor."

"Tamam! Bu bağlamda Vivi'yle benim küvet ve onun plastik ördekleriyle randevumuz var." Summer'ın sesi düpedüz fazla neşeliydi ve zorlama bir şekilde gülümsedi.

Winter ona döndü. "Onun tarafını mı tutuyorsun?"

Summer başını eğerek gözlerini Winter'ın yüzünde dolaştırdı. "Hayır Win. *Senin* tarafını tutuyorum. Bu sana iyi gelecek. Gidip kendinle ilgilen. Kızınız bende."

Kızınız derken ikimize baktı ve abartılı bir tavırla elini Winter'la bana doğru salladıktan sonra dönüp spor salonundan çıktı.

Winter bana doğru dönmeden, "Seninle spor yapmak istemiyorum," diye tekrarladı.

"Yapmayı tercih edeceğin başka bir şey mi var?"

Onu yoruyormuşum gibi gözlerini devirse de, "Senden nefret ediyorum," derken sesinde hiç kin yoktu.

Boğazımın gerisinden bir kıkırtı koptu, dudaklarıma bilmiş bir gülümseme yerleşti. Beni üzerine çekerken hiç de benden nefret etmiyordu. "Bunun beni asla yıldırmadığını hâlâ anlayamadın mı?"

Dudak büktü, arkasını dönerek spor salonunun çalışma alanını inceledi. Çeşitli makineler ve ağırlıklar, bir tür organize kaos içinde alanı dolduruyordu ancak bu boyuttaki bir kasabada, gecenin bu saatinde her şey sessizdi. Grup dersleri azalmış, geriye birkaç kişi kalmıştı.

"Seni yine tekila içmeye götürebilirim."

Omuzları kasıldı. "Tabii. Geçen sefer çok iyi sonuçlandı ya."

Ona yaklaştığımda boynunun zarif uzunluğuna hayran kaldım. Başını hep çok yüksekte tutuyordu. Bu özelliğine de hayrandım. Utanmıyormuş, etrafındaki kişilerin düşüncelerinin onun için bir önemi yokmuş gibi... Ama önemi olduğunu biliyordum. O *güçlüydü.*

"Bence gayet iyi sonuçlandı." Bir parmağımı sırtının ortasından, tam omurgasının üzerindeki girintiden yukarı kaydırdım. Ürperdi ama geri çekilmek için bir hamle yapmadı. Öne eğilerek kulağına fısıldadım: "Hâlâ o pencereye seni yaslayışımı düşünüyorum. Titreyişin aklımda, hani ben senin..."

"Kastettiğim o değil." Yutkundu, gözleri tamamen gurur doluydu. Dilinin ucunun dudaklarının arasından çıktığını gördüm.

"Vivi'yi mi kastediyorsun? Çünkü hiçbir şeyin o geceden daha seksi olamayacağını düşünmüştüm; ta ki seni onunla görene kadar."

Dudaklarından alçak bir inleme kaçarken geri çekildi. "Evet, tabii. Ta ki sen benden vazgeçip porno sesli çıtır bir toka tavşanıyla düşüp kalkana ve Vivi'ye üvey anne getirene kadar."

"Ne?" Kaşlarım çatılırken nihayet bana döndü ve bizi izleyen birileri var mı diye etrafa bakındı.

Bir homurtu çıkardı. "Bu konuda bir rüya gördüm. Seksi hatundu. Yani, aferin sana. Bu sadece işlerin karmaşık hale gelebileceğini fark etmemi sağladı. Noel sabahlarını sizinle paylaşmam gerekecek..."

"Ben ve çıtır karımla mı?" Kahkahamı tutmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Evet!" Ellerini kaldırırken etrafa dalga dalga asabiyet yayıyordu.

"Şu porno sesinden bir örnek verebilir misin?"

Yüz ifadesini değiştirdi, kirpiklerini o kadar hızlı kırpıştırıyordu ki gözüne bir şey kaçmıştı sanki.. "Ah Theo, hiç sandalye kalmamış. Noel'de kıçımı kucağının her yerine sürtebilir miyim?" diye alay etti ve artık kahkahamı tutma zahmetine bile girmedim.

"Böyle mi söyledi?"

"Temel olarak. Sonra da senin her yerine sürtündü."

"Bu gayet muhteşem bir Noel hediyesine benziyor."

Dudakları seğirdi. Bu sohbet saçma sapandı ve o da bunu biliyordu. "Sen çok fenasın."

"Rüyanda yaptığım bir şey yüzünden bana kızgın olan sensin."

"Sana kızgın değilim." Kollarını kavuşturdu. "Geleceğe kızgınım."

"Kızma. Sana söz, gelecekte bunlar yok."

"Tamam, bana sürekli asılmayan biriyle olan spor seansımı mahvettiğin için sana kızgınım. Bunu neden yaptın?"

Turnikeden geçip spor salonunun çalışma alanına doğru giderken başımı salladım. Ona karşı dürüst olmak iyi olacaktı, böylece ne istediğim konusunda kafası karışmazdı. "Çünkü bu kahrolası dar taytı giymişken sana dokunacak tek kişi benim Tink."

* * *

Winter uzun aynaların önündeki bir bankta yatıyordu, önündeki duvarın aşağısında bir grup ağırlık sıralanmıştı. Dizlerini bükmüş, spor ayakkabılarını yumuşak gri oturma yerine yaslamıştı ve avuçlarını alnına bastırarak gözlerini tavana dikmişti.

Onu fazla çalıştırdığımdan endişelenirdim ama hafif tutmuştuk. Boş zamanlarında yavaş yavaş spora başlaması için kullanabileceği makineleri göstermiştim. Her şeyin boka sardığı yer halıfleks zemindi.

Onu *plank* duruşuyla başlatmıştım, her ayağının altına küçük bir rampa yerleştirmiş ve karın kaslarını kullanarak ayaklarını kendine çekip V-şekli almasını sağlamıştım. Sonra ellerini tekrar ilerleterek baştan başlıyordu.

Başlangıçta dengesini sağlayamadı ve egzersizde zorlanıyor gibiydi. Ama o pes eden biri değildi, ben de yapabildiğim yerlerde destek verdim. Kalçasına elimi yerleştirdim. Askılı tişörtünün sıyrıldığı çıplak sırtına elimi koydum.

Bilgisayar sistemine girip seansını benimle yapacağı şekilde değiştirme nedenim buydu. Steroid basmış gorilin teki "egzersizlere yardım" kisvesi altında ellerini onun vücudunda gezdirirken evde oturmamın imkânı yoktu.

Orayı örtmek için tişörtünü geri çektiğimde patladı. Aniden dizlerinin üstüne inip hızla ayağa kalktı.

"Evet, hamilelikten sonra karnım berbat durumda. Başıma kakmana gerek yok. İşim bitti. Gidip esneme yapacağım."

Bunun üzerine arkasına bile bakmadan yürüyüp gitti. Dönüp bakma zahmetine girseydi gözlerimi kıçına diktiğimi fark ederdi.

Onu zorlamamaya karar vererek spor salonunu kapanış için düzenlemeye başladım; insanların etrafta bıraktığı ağırlıkları yerlerine taktım, temas gören yerleri sildim, müdavimler giderken onlara veda ettim.

Tüm bu süre boyunca Winter ağırlık kaldırma bankında uzanarak hareketsizce yattı. Kesinlikle esneme yapmıyordu.

Onu bekleyip ihtiyacı olan zamanı yaşamasına karar verdim. Bankoya gidip müziği kapattığımda salondaki son adam da soyunma odasından çıktı. Başı Winter'dan tarafa döndü ve tereddüt ettikten sonra onun hâlâ uzandığı yere doğru ilerledi.

Çantasını kaslı omzuna attı ve başını ona doğru eğdi. Winter'a attığı bu yan bakış hiç hoşuma gitmedi. Bütün gece onu kesme-

miş gibi salak ve çekingen bir gülümsemeyle, "Selam!" demesinden nefret ettim. "Sen iyi misin?"

Winter, "Hayır," diye yanıtlayınca mideme bir ağırlık çöktü.

Winter biraz daha konuşmaya onu teşvik etmiş gibi adam başının yanında diz çöktü. "Dün seni burada gördüm."

Daha ne yaptığımı anlayamadan ayaklarım hareket etmeye başladı. Tek bildiğim, Winter orada öylece yatarken herifin tekinin onun tepesinde dikilmesini istemediğimdi. Gözlerinin vücudunda gezinmesini istemiyordum, ne bugün ne de dün. Onun *gitmesini* istiyordum.

"Düşündüm de belki bir ara biz..."

Winter adama bakmak için başını çevirmedi bile. "Kahretsin, keşke sendeki özgüven bende olsa. Hayatım çok farklı olabilirdi."

Aniden durdum, birkaç metre ötemde adamın kocaman sırtının kolsuz tişörtünü gerdiğini görebiliyordum.

"Pardon?"

"Sana az önce iyi olmadığımı söyledim ve sen yine de bana çıkma teklifi mi ediyorsun? Eğer beni yalnız bırakmanı bu kadar çaresizce istemeseydim, hangi mantık sıçramasının seni bunu yapmaya ittiğini sorardım."

Adam ayağa kalktı, Winter onu utandırmış gibi hafifçe kulakları kızarmıştı. "Ben... Ben sadece düşündüm ki..."

"Hey, dostum. Kapattık. Gitme zamanı." Belki kendini savunmayı hak ediyordu. Winter zaman zaman sert olsa da aynı zamanda o herifin başarısız oluşunu izlemekten mantıksızca mutlu olmuştum.

Onun pençeleriyle baş edemezdi.

Benim baş edebildiğim gibi değil.

Belirgin alnındaki kalın kaşları çatıldı. "Sanırım onda bir sorun olabilir." Hâlâ kıpırdamamış olan Winter'ı işaret etti ve hakkını vermek gerekirse adam endişeli gibiydi.

"Evet." Adama katıldığım için bana pis bir bakış atan Winter'a bakarken dudaklarım seğirdi. "Olduğunu biliyorum. Onda hoşuma giden de bu."

Yüzünde bir kavrayış belirirken adamın gözleri kocaman açıldı. "Kusura bakma dostum. Yarın görüşürüz."

Ona baş selamı verip ellerimi belime koydum, gözlerim Winter'a kilitlenmişti. Artık kasten bakışlarımdan kaçınıyordu. Kasılan çenesi ve boynunda atan damardan bunu anlayabiliyordum.

Kapı çarparak kapandığında Winter irkildi ve elmacıkkemiklerine yayılan hafif pembeliği izledim.

"Winter. Bana bak."

"Hayır, teşekkürler." Çenesi kasıldı. Çok inatçıydı. Bu durum bana, geçen gece Vivi'yi yatması için sakinleştirmeye çalışmamı hatırlattı. Bu konuda annesine çekmiş olmalıydı.

"Işıkları kapatıp seni burada mı bırakayım?"

"Pekâlâ, beni yalnız bırakma kısmını hallettin. Şimdi neden durasın?"

Sadece birkaç adımda arkasına gelip bankın başında çömeldim ve nazikçe boğazını kavrayarak yüzüne baktım. "Beni terslediğinde senden feci halde hoşlandığımı neredeyse unutmuş gibisin Winter."

Mavi gözleri hızla bana döndü.

"Ne yaptığını söyle bana."

"Burada uzanıyorum." Kelimeler dudaklarından mermi gibi fırlıyordu.

"Neden?" Tutuşumu sıkılaştırdım, parmaklarımla çenesini kavrayarak geriye ittim ve bana bakmasını sağladım.

"Yerçekimi."

"Yerçekimi mi?"

"Çünkü doğrulup otururbut gözyaşlarım akacak. Ve ben ağlamam." Gözlerindeki parlamayı o zaman fark ettim, ben izlerken doluyorlardı. Manzara karşısında göğsüm sıkıştı. Yüzü adeta hislerine açılan bir pencereydi. "Şu an en iyi halimde değilim Theo. Kötü bir ruh halindeyim. Öfkeliyim ve mantıklı bile değil. Beni yalnız bırakmalısın."

"Ne düşündüğümü biliyor musun Winter?" Başparmağımla nabzının attığı yeri okşadım.

"Hayır ama bahse varım her halükârda bana söyleyeceksin."

"Bence insanlar bunaldıklarında bunu 'kötü ruh halinde olmak' zannediyorlar. Bence kimse sana ihtiyaç duymadan sadece burada birkaç dakika uzanman gerek. Aşırı uyarıldın ve en iyilerimizin bile kendini toplamak için zamana ihtiyacı olur."

Başını sallayarak dudaklarını birbirine bastırdı, yanağından bir damla yaş süzülünce başparmağımla neredeyse anında sildim.

"Ben ağla..."

"Biliyorum." Kesin bir şekilde başımla onayladım. "Tavandan sızıntı olduğuna eminim."

Şimdi bir homurtu çıkardı, başını iki yana sallayarak elleriyle yüzünü kapattı. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Bunu konuşmuştuk. Çünkü senden hoşlanıyorum."

"O bir buçuk yıl önceydi." Ellerini koluma koydu ama beni itmedi. Orada bıraktı.

"Şey, unutması zor birisin. Ve aslında artık senden daha çok hoşlanıyorum."

"Bu yüzden mi kıyafetlerimi üstüme örtüp duruyorsun?"

Donakaldım. "Ne?"

"Geçen gece bana bir bakış attın ve geceliğimi üstüme örttün, bugün yine üstümü kapattın. Gördüğün şeyden hoşlanmıyorsun gibi geliyor."

Homurdanarak onu doğrultup oturttum ve bir bacağımı atarak arkasındaki yere de ben oturdum. Kolumu kaburgalarının üstünden geçirerek onu doğruca kendime çektim, aynadaki yansımada şoke olmuş ifadesini gördüm.

"Gördüğüm şeyden hoşlanmıyor muyum?" Sırtı göğsüme yaslanmıştı ve nabzı tüm vücudunda atıyordu. "Winter ne gördüğüm hakkında hiçbir lanet fikrin yok. Herhangi bir konuda sana ihtiyaç duyan başka biri olmamak için ne kadar uğraştığıma dair en ufak fikrin yok. Son birkaç haftadır hayatın bize sundukların-na öncelik veriyorum. *Sana ihtiyacın* olanı vermeye çalışıyorum. Ama gördüğüm şeyden hoşlanmadığımı düşünüyorsan, kafasını kontrol ettirmesi gereken ben değilim demektir." Atkuyruğunu boynunun kenarına çekerek narin omzunun tepesine bir öpücük kondurdum. "Çünkü senin huzurun hızla benim bir numaralı önceliğim haline geldi."

"Neden?" Düzensiz nefesleri sessiz salonda yankılanıyordu.

"Çünkü sana acayip hayranım, bunu fark etmiyor musun?"

Titredi ve tenine doğru nefes verdiğimde ensesindeki küçük tüylerin diken diken oluşunu izledim.

"Neden?"

"Neden mi sana acayip hayranım?"

"Evet. Eğer vücudum bir bebek büyütüp dünyaya getirdiği için ya da buna benzer bir bok söylersen, yemin ederim kalkar giderim."

Aynadaki görüntümüz karşısında sırıttım, son derece kızgın ve kızarmıştı ama bana rahatça yaslanıyordu. Kolay kolay güvenmeyen bir kadından küçük bir güven göstergesi.

Heba etmeyeceğim bir güven.

Narin boynundan yukarı doğru parmağımı kaydırdım. "Buradaki hat. Kendini kraliyetten biri gibi taşıyorsun. Bu kıvrımla ve küçük tüylerle ilgili bir şey var." Tüyleri tutarak hafifçe çektim ve nefesi kesildi. "Bazen sabahları güneşli olduğunda oturma odasının ön penceresinden süzülen ışık tüm bu küçük kaçakları yakalayıp hale gibi gösteriyor."

Aynadan gözlerini bana dikti.

"Sana dokunmaya devam edebilir miyim?" Sakalımı omzuna sürttükten sonra köprücükkemiklerinin birleştiği yerdeki çıkıntıya bir öpücük kondurdum.

Yutkunarak başıyla onayladı. Karşılık olarak söylediği, "Evet," bir fısıltı olarak çıkmıştı.

"Köprücükkemiklerin hoşuma gidiyor." Sol elimle kalçasını kavrarken sağ elim kolunun altından göğsüne ilerledi, böylece orayı çevreleyen kemiklerin izini sürdüm. "Benimki artık her zaman biraz eğik duracak. Ama dikkatini kazanmak için ödemem gereken bedel buysa... diğerini de ben kırarım."

"Tuhaf. Ama tamam."

Elimi yukarı kaldırıp işaretparmağımı dolgun dudağına bastırarak nazikçe çenesini kavradım. "Dudaklarını seviyorum. O acayip akıllı ağzı. Saçtığı zehri seviyorum. Özellikle de aletimin etrafında nasıl göründüğünü seviyorum."

İnledi.

"Bu senin de hoşuna gitmişti, değil mi?" Vücudu kasıldı ve bacağını sıktıktan sonra parmak uçlarımı taytının iç dikişlerinde gezdirdim. "Gittiğini biliyorum."

"Ben..."

Boştaki elimle ağzını kapattım. "Benimle tartışma zahmetine girme. Bu beni sertleştiriyor ve seni yatırıp buracıkta becermek-

ten hiç uzak değilim." Sırtının altına doğru sürtündüm, aletim çoktan şortumun önünü zorluyordu.

Aynada gözlerinin değişmesini izledim; gözyaşları yerine ateşle doldular. *Özlemle.*

Bir elim hâlâ ağzındayken, diğerini üzerindeki geniş tişörtün altına kaydırdım. Tutuşumdan kurtulmak için hiçbir çaba göstermedi. Sporcu sutyeni dardı ama bu beni durdurmadı.

"Göğüslerini seviyorum." Önce birini, sonra diğerini avuçladıktan sonra meme ucunu çimdikledim. "Meme uçların çok kolay sertleşiyor. Çok hassaslar." Tekrar çimdikledim ve gözleri yavaşça kapandı. "Evlendiğin o yer ziyanının seni nasıl boşaltacağını bilmediğinin farkındayım ama ben biliyorum. Ve bahse varım, sadece bunlarla oynayarak bunu yapabilirim."

Başını geriye atarak omzuma yasladı, göğüslerini elime doğru bastırırken sırtı gerildi. Sanki hayata tekrar geri döndüğünü hissedebiliyordum. *Benim için.*

Meme ucunu bırakıp elimi karnından aşağı indirerek esnek taytından içeri soktum. Doğruca merkezine gidip parmağımı sırılsıklam olmuş teninde gezdirdikten sonra içine yerleştirdim. Parmağımın etrafında kasılırken çığlık atmaya çalıştı ama sesi avucumda boğuldu.

"Ve bu..." Birkaç kez içine sokup çıkardım. "Sen... Aletim içindeyken nasıl göründüğüne bayılıyorum. Gözlerini aç. Aynaya bak."

İkinci bir parmak ekleyip ıslak sıcaklığına daldırdım, kirpiklerinin kırpışarak açılmasını, ardından bakışlarımla buluşmasını izledim. "Bize bak. Nasıl olur da buna hayran kalmam? Benim için dağılırken takındığın yüz ifadesine bayılıyorum. Seni doğru şekilde becerebilen tek erkek hâlâ sadece ben miyim Winter?"

Başıyla yüzeysel bir onay hareketi yaptı, bana daha derin bir erişim sağlamak için bacaklarını daha geniş açtı.

"Bahse varım, şu an bana ne kadar güzel göründüğünü tarif ederek parmaklarıma boşalmanı sağlayabilirim. Ne kadar mükemmel olduğunu..." Sakalımı kulakmemesine sürterken sesimi alçalttım: "Ama tam da ağzıma layık çok güzel bir amın varken bu yazık olur, ne dersin?"

Nefes nefeseydi, göğsü şiddetle yükselip alçalırken kızarmıştı. Daha önce olduğu gibi soğuk yüzeyi eriyerek arkasında *bu* kadını bıraktı: bir yılı aşkın süredir beynimi ve bedenimi ele geçiren bu özgüvenli, harika kadını.

Elimi ağzından çektikten sonra birkaç saniye boyunca aynadan birbirimize baktık. Gözlerim neredeyse simsiyah olmuştu, onunkiler de neredeyse daha açıktı. Daha parlak. Daha canlı.

"Mecbur değils..."

"Hâlâ dinlemiyorsun." Ayağa kalkıp bankın etrafından dolandım ve bilmiş bir sırıtışla ayak ucunda çömeldim. Winter etrafa bakınırken telaşlanmış gibiydi. "Gördüğüm her şey çok hoşuma gidiyor. *Seni* istiyorum."

Gözlerini kaçırırken boğazı hareket etti. İçinde, onun kafasını doğru olmayan şeylerle dolduran acımasız bir ses olduğunu biliyordum. "Ya biri gelirse?"

"Bacaklarının arasına kafamı sokan kişi ben olduğum sürece kimin izlediği umurumda değil."

Şokla ağzı açık kaldı. "Turnelerde ne çeşit tuhaf boktan şeylere bulaştığını bilmiyorum ama..."

"Ne çeşit *tuhaf boktan* şeyler mi?" Ona tek kaşımı kaldırdım. "Yaptığım tek 'tuhaf boktan şey' herhangi birine dokunmaktan kaçınmak oldu. Ve senin burada şu lanet dar kıyafetlerle oturup..." Taytının beline uzanıp çektim. "...bana ıstırap dolu 'becer-beni' gözleriyle bakman kontrolümü mahvediyor. Sanki içine girmem için yalvarıyorsun."

Taytı ve külotu daha fazla indirebilmem için kalçalarını kaldırması gereken bir yere geldi. Ama Winter'ın poposu bankta kaldı, elleri arkasındaydı. "Herhangi birine dokunmaktan kaçınmak derken ne kastediyorsun?"

Gerçekler gün ışığına çıkmıştı galiba. Temiz bir çıkış da olabilirdi.

"Kendime çekidüzen verdiğimi kastediyorum."

"Neden?"

Bir nefes verip gözlerine baktım, bunu gerçekten duymasını istiyordum. "Çünkü seni bir geceden fazla elinde tutabilecek türden bir adam olmak istedim."

Bakışları yüzümde dolaştı. "Benim *gibi* birini mi demek istiyorsun?"

"Hayır Winter, *seni* kastediyorum. Bu yüzden eski telefonumdan vazgeçtim, bu yüzden yeni telefonuma numaranı kaydettim. Seni aramak niyetindeydim. Yenilenmek için zamana ihtiyacın vardı, benim de seni hak eden birine dönüşmek için zamana ihtiyacım vardı. Vaktimi kolluyor, sabırlı davranıyordum."

Beni incelerken nefesi hızlandı, güçlendi, düzensizleşti. Yapbozun parçalarının birleştiğini, zihninin çalıştığını görebiliyordum adeta. Bu yüzden kalçalarına uzanıp onu kendime çektim ve geri çekilirken taytının belini sıyırdım. Elleri omzuma yerleşirken başımı kaldırıp ona sırıttım ve şu an sadece yoluma çıkan narin bir kumaş olmaktan öteye geçmeyen dar taytını sertçe çekiştirdim.

"Sabırlı olmaktan usandım Tink. İstediğimi almaya geliyorum. Hemen şimdi."

23

Winter

Theo'yla geçirdiğim o geceyi çok sık düşünmüştüm. Tamam, o geceye takıntılıydım. Ayrıca aşağı bölgelerimi öpmekten ne kadar keyif aldığını kafamda uydurduğumdan emindim. Başlangıçta suçluluk duymuştum.

"Sorun değil, mecbur değilsin," diyerek saçlarını çekmiş ve onu tekrar yukarı çekmeye çalışmıştım.

Gülmüştü, merkezimde hissettiğim derin bir gümbürtüydü. Gözleri parlayarak bacaklarımın arasından bana bakmıştı. "Mecbur olmadığımı biliyorum Tink. Ama gerçekten *gerçekten* istiyorum."

Onun gözleri en mahrem yerime bakarken, kendimi bu kadar çıplak hissetmemiştim hiç.

Doğrusu çok fazla adamla beraber olmamıştım. Önce okul, ardından işle çok meşguldüm.

Ve kesinlikle yüzünde bir gülümsemeyle oramı yalayan bir adamla birlikte olmamıştım. Theo'nun yaptığı da buydu.

O gece Theo Silva'nın düzeltilmiş sakalları bacaklarımın içini çizerken ilk orgazmımı olmuştum. Bu ana ulaşmamın yirmi sekiz yıl sürmesine üzülmem gerekirdi ama yine de üzülmemiştim.

Bunda şairane bir şeyler vardı, unutulmaz bir şeyler... Ve şu an Theo bir saniye daha bekleyemiyormuş gibi taytımı vücudumdan sıyırırken aynı noktada şaşırıp kalmıştım.

"Daha yeni spor yaptım," diye soluduktan sonra bu ânı sabote ettiğim için kendimi azarladım, halbuki ne kadar iyi hissettirdiğini biliyordum. Ne kadar fena halde istediğimi de.

Karşılık olarak Theo'nun derin ve keyifli kıkırdaması geldi. Bacaklarımı ayırıp bana baktı. Parlak halojen lambalar yüzünden saklanacak yerim yoktu. "Terlemedin bile. Bu da seni yeterince sıkı çalıştırmadığım anlamına gelir. Ama şimdi çalıştıracağım."

Parmak uçları bacaklarımın içinde gezinerek arkalarında ürperen tüyler bıraktı.

"Birileri içeri girebilir," dedim tekrar.

Kendimden nefret ediyordum. Neden sadece çenemi kapatıp güzel şeylerin tadını çıkaramıyordum ki?

Başını sallayarak öne eğildi, dilini kadınlığım boyunca kaydırdı. Dudaklarından derin ve tatmin dolu bir "Mmm," çıktı. "Umarım gelirler Winter. Umarım seni ne kadar şiddetle boşalttığımı izleyecek tam kadro izleyicilerimiz olur."

Kalbim o kadar şiddetle atıyordu ki göğüskemiğimin titrediğine yemin edebilirdim. Neden kulağa bu kadar iyi geliyordu? Bu adam neden birçok açıdan aşırı vahşiydi? Ve aynı zamanda aşırı tatlıydı? Ayak uyduramıyordum.

Bacaklarımı kaldırıp her birini bir omzuna yerleştirişinde kibar ya da soğuk bir yan yoktu. "Bu amı yalamamam için tek şart var; o da bana durmamı söylemen Winter."

Gözlerimi ona diktim. Nabzım şiddetli bir şekilde atıyordu. Göğsüm yükselip alçalırken dudaklarım aralandı.

Ve tek kelime etmedim.

Başımla onayladım.

Aylar önce yaptığı gibi merkezime doğru sırıttı, aldığı nefesten daha çok ihtiyacı varmış gibi oraya yapıştı.

İhtiyatlı dil darbeleri yoktu, kendini tutmak yoktu. Tadımı çıkardı ve görüş alanım bulanıklaştı. Ellerimi başımın üzerinden uzatarak bankın kenarına tutundum, dengemi sağlamak için.

Theo'nun böyle bir endişesi yoktu. Elleri tüm vücudumda dolaşıyordu; okşuyor, sıkıyor, benimleyken kendini tutmuyordu. Bana kırılabilirmişim ya da kırılmam gerekiyormuş gibi davranmıyordu.

Bana kusursuzmuşum gibi davranıyordu. Dayanılmazmışım gibi. *Değerli gibi.*

Bir elini titreyen bacağıma sarıp diğerini merkezime getirdi ve sızlatıcı bir yavaşlıkla iki parmağını içime soktu. Dili klitorisimi acelesiz okşuyordu, başka bir yerde olması gerekmiyordu sanki. Aklı başka milyonlarca yerde değilmiş gibi.

Beni çılgına çeviren o yavaş esnemeyi, o doluluğu bekliyordum. Bacaklarıma ve karnıma kondurduğu o sabırlı öpücükleri.

"Siktir Theo."

"Bu nasıl hissettiriyor Winter?"

Parmaklarımı yıpranmış banka geçirirken inlemeye benzer bir "hımmm" sesiyle karşılık verdim. Hayatım pahasına tutunuyordum, beni dehşete düşüren bir şeyin kıyısında duruyor gibiydim. Beynim fazla dolu, kalbim fazla karışıktı. Bütün bu hisler beni şaşkına çeviriyordu. Oynayacağı bir macuna dönüşene kadar beni parçalara ayırdı.

Parmaklarını çıkarıp dudaklarımın üzerinde gezdirirken kendi ıslaklığımı hissettim. "Yeterince iyi değil mi?" diye mırıldandı. "Galiba oyunumu yükseltmem gerek."

Belimi büküp çığlık atarken üçüncü bir parmağı daha içeri soktu, belki de dördüncüydü. Bilmiyordum bile ve bakacak da değildim. Tek bildiğim, çok fazla hissettirdiğiydi.

"Şimdi nasıl hissettiriyor?"

"Acayip iyi." Kelimeler dudaklarımın arasından fırladı. "Sakın durma."

Memnun homurtusunu duydum, gözlerimi tavan kirişlerine ve asılı duran endüstriyel ışıklara diktim. Şu anda onunla göz teması kurmak alev almama neden olabilirdi.

"Parmaklarım içindeyken sergilediğin görüntü karşısında nasıl durabilirim?"

Sıcaklık yanaklarıma yayıldı, kalçalarım ona doğru hareket etti. İstemsizce. Ya da en azından kendime söylediğim buydu.

Beynim evde yoktu. Geriye sadece vücudum kalmıştı. Ve vücudum Theo Silva'yı istiyordu. Teslim olarak bankı bıraktım ve ona doğru uzandım. Parmaklarım gür saçlarına dolandı.

Ve tıpkı önceki gibi vücudum onun için aydınlandı. Ağzına sürtündüm ve o da hareketlerime denk bir ateşle karşılık verdi.

Dilini içime soktu, beni parmaklarıyla becerdi ve eşiği atlamaya yaklaştığım her seferde aşırı hassas etimi hafifçe ısırdı. Parmaklarını içime sertçe sokarken klitorisimi uzun ve sert bir şekilde çekince vücudum yükseldi.

"Theo." Saçını çektim. "Theo, boşalmak üzereyim."

Bir anlığına geri çekilince koyu renk, vahşi ve şehvet dolu gözleriyle nihayet buluştum. "Yok ya. Sen boşalamıyordun, unuttun mu?"

Çok *kibirli* görünüyordu.

"Devam et." Alaycı sözlerini duymamazlıktan gelerek sızlandım ve başını tekrar aşağı indirmeye çalıştım. Hissettiğim kadar çaresiz davranıyordum.

"İtiraf et." Parmakları tekrar hareket etti.

Başım tekrar banka düştü. "Neyi itiraf edeyim?" Parmaklarını içimde kıvırarak yıldızları görmeme neden olan bir yere sürtünce kekeledim.

"Sadece benim için boşaldığını. Ve buna acayip bayıldığını. Tüm o hırlamalar... O etkilenmemiş tırnak incelemeler... Tüm o kaş çatışlar... Yüzümü bacaklarının arasına sokunca hepsi yok oluyor. Seni becererek mutlu edebiliyorum, değil mi Winter?"

"Senden nefret ediyorum." Ona pis bir bakış attım ama içinde kin yoktu. O bu kadar haklıyken nasıl olabilirdi ki?

Parmaklarını iterek büktü ve vücudum kendine yaraşır şekilde tam bir hain sürtük gibi ona doğru eğildi.

"İtiraf et, sonra boşalmana izin vereyim. Bana, duymaya ihtiyacım olanı söyle."

Duymaya ihtiyacı olanı? Nefes nefeseydim, vücudum fazlasıyla gergindi. Patlayabileceğim bir noktaya kadar gerilmiştim.

Bu yüzden ona olduğu kadar kendime de itiraf ettim:

"Theo, sadece senin için boşalıyorum ve..."

Sözlerimi tamamlamama izin vermeden tekrar tadımı çıkarmaya girişti ve saniyeler için patladım. Tıpkı tahmin ettiğim gibi.

Sıcak bir dalga tüm vücuduma yayılırken kendimi ona bıraktım. Sıcaklığın içinde kayboldum. Beni boşaltmaktan hoşlanan, onun için dağılmamı izlemekten keyif alan bir adamı hissetmenin tadını çıkardım.

Beni çok fazla zorlamamıştı. Fazla erken geri çekilmemişti. Bu konuda çok iyiydi.

Bana karşı çok iyiydi.

Sadece boşalmamış, resmen dağılmıştım. Theo Silva'nın tapınan ellerinin altında sonsuza kadar tekrar tekrar kırılabileceğimi hissediyordum.

Ki bu dehşet verici bir kehanetti çünkü daha önce de kırılmıştım.

Ve hiç kimse parçaları toplarken bana yardım etmemişti.

* * *

Beni yiyip bitirdikten sonra daha fazlasını beklemiştim. Ama taytımı aldı ve bir çocuğu giydirir gibi ayak bileklerimden geçirdi. Onu izledim; becerikli elleri, damarlı kolları –muhtemelen biri hâlâ askıda olmalıydı– ve yüzündeki tatmin dolu konsantrasyon.

"Acaba sen ister misin..." Sesim kesildi, düşüncelerimi açıklamak için bileğimi döndürdüm ve utandığımı hissettim. Biraz nutkum tutulmuştu. Boyumu aşan bir yerdeydim.

Yaptığı şey? Söyledikleri? Çok önemli görünmemeliydi ama öyleydi. Ve bu ödümü koparmıştı. O artık sadece çok seksi bir tek gecelik ilişki değildi, küçük kızımın babasıydı. İstesem de istemesem de hayatımın geri kalanında ona bağlı olacaktım.

O beni istese de istemese de.

Bu her şey olabilirdi ya da hayatımın en büyük felaketine dönüşebilirdi.

Bu yüzden ben mahvolmuş atkuyruğumu düzeltirken sırıtarak bakışlarını üzerimde gezdirdiğinde ve "Yok, böyle iyiyim," dediğinde zihnim yoldan çıktı.

Çenemi kavrayıp ağzıma sert bir öpücük kondurduktan sonra arkasını dönerek spor salonunu kapatma işine devam etti. Kendi tadımı aldım ama sadece aklımda yankılanan o iki kelimeye odaklanabiliyordum.

Böyle iyiyim.

Yani bu onu da mı tatmin etmişti?

Öğğ. Almayayım kalsın, gibi bir şey miydi yoksa?

Bir sürü zaman harcayarak bende hoşlandığı şeyleri sayıp dökmüştü. Daha fazlasını yapmak istememesi ihtimal dahilinde değil gibiydi. Ama yine de beynimin gitmeyi öğrendiği yer orasıydı.

Babam bir başkasını seçmişti.

Kocam başkasını, kız kardeşimi seçmişti.

Bu yüzden kardeşime içerlemiyordum. Kendime içerliyordum çünkü bende son derece sevilmez olan bir şey vardı. Neydi o şey? Onu çözmek için sürekli uğraşıp duruyordum sanki. Buna bozulduğum falan yoktu. Sadece düzeltmek için ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

"Hazır mısın?" Theo'nun sesi beni ürküttü. Düşüncelere dalmış halde bankta oturduğum yerden başımı hızla ona çevirdim. Gözleri beni baştan aşağı süzdüğünde hain vücudum karşılık olarak titredi.

Başımı sallayınca Theo'nun yanağında sinir bozucu bir gamze belirdi. Sırıtışını bastırıyordu ama yine de göz kırptı.

Midem kasıldı. Bunu her yapışında, onunla tanıştığım gece benzin dolduruşunu hatırlıyordum. O zaman seksiydi ama bir iki yıl yaşlanınca tekrar değişmişti. Yirmi sekiz yaşında bir delikanlıdan çok bir adam olmuştu. Omuzları daha geniş görünüyordu. Daha boyun eğmez, daha keskin hatlı, daha... eziciydi. Onda bir olgunluk ve rahatlatıcı bulduğum bilge bir taraf vardı. Oyunbazdı ama sorumsuz değildi, eğlenceli ama güvenilirdi.

Bir yabancıyla yatıp hamile kalacaksam iyi bir seçim yapmıştım. Hiç değilse, Vivienne'in hayatında harika bir babası olacaktı.

"Birkaç beyin hücreni mi öldürdüm Doktor Hamilton?"

Artık kararmış spor salonunda öylece durmuş, bu benim her zamanki halimmiş gibi Theo'ya gözlerimi dikmiş olduğumu fark ettim.

Theo elime uzandı, ben de tuttum. Henüz ben düşünmeden vücudum ona doğru hareket ediyordu; henüz ben bunu istediğimi itiraf edemeden...

Sıcak eli nasırlıydı; yıllarca her hafta sonu boğa halatını çektiğinin ve hafta içlerinde de ağırlık kaldırdığının kanıtları. Başparmağıyla elimin tepesini okşayarak alarm sistemini kurdu ve beni sıcak yaz gecesine çıkardı.

Arka yoldaki gevşek çakılların üstünde ayaklarımızın çıkardığı sesle ilerlerken sonunda aklımdakini söyleyiverdim: "Sana borçluymuş gibi hissediyorum."

"Bana ne borçlusun?" Bu gece sesi pürüzsüz ve kadife gibiydi, adeta tenimi okşuyordu. Beni yatıştırıyordu.

"Seks ya da onun gibi bir şey."

"Onun gibi bir şey mi? Şimdi bu kısım ilgimi çekti. 'Onun gibi bir şey' ne *oluyor*?" Şaka yapıyordu ve aklımın bunu nasıl alacağının, evirip çevireceğinin, onun hiçbir şekilde kastetmediği çarpık bir şeye dönüştüreceğinin farkında değildi. "Seks istemediği" gibi bir çıkarım mesela.

"Komik." Ben ellerimize bakarken parmaklarını alıp benimkilerin arasından geçirdi.

"Hey." Sesi şimdi daha az şakacıydı ama onun gözlerine bakamadım. "Başını öyle yere eğme. Şu an ne düşünüyorsan hemen bırak çünkü sana garanti ederim doğru değil."

Durup beni kendine çevirdi ve kıvırdığı parmağıyla çenemi kaldırdı. "Winter."

Koyu gözler ve saçlar, bronz ten... Gecenin karanlığı ona bir keskinlik katıyordu.

Dudaklarımı yaladım. "Theo."

"Evet Tink?"

"Orada ne olduğunu anlamıyorum. Söylediğin şeyler. Yaptığın şeyler. Olup biten her şey... Hiç mantıklı gelmiyor. Anlayamıyorum."

Beni başka bir açıdan değerlendirmeye çalışıyormuş gibi başını yana eğdi. "Olan şu: Bayan Bağımsız, ona-prenses-gibi-davran tarzındaki adamla karşılaştı ve şimdi de ödü kopuyor."

Gözlerimi devirdim. "Bu çok saçma."

"Bana borçlu hissetmenin tek nedeni, bu zamana kadar sadece berbat yatak arkadaşı olan pisliklerle çıkmış olman. Sadece arkana yaslan ve binişin tadını çıkar. Aşırı düşünmeyi bırak. Üstelik benim yüzüm burada binilen yer oluyor." Dudakları seğirdiğinde ben de aynısını yaptım.

"Sen delisin." Kahkahamı bastırmaya çalışarak geri çekilsem de evlerimize doğru yönelip son bloktan dönerken elini bırakmamıştım.

"Ama hoş bir yüz, değil mi? İllaki birine binmen gerekse?"

İçimde bir kahkaha yükseldi, göğsüme dolarak boğazımı tıkadı. Söylemeye direnemediğim bir şarkı gibi benden dışarı fırladı. Kulağıma yabancı gelmişti, hafif ve müzikaldi.

Tanrım. Ben *kıkırdıyor* muydum?

Parmakları parmaklarımın etrafında kasıldı ve beni tekrar çekip öptü. Ağzını benimkine eğip kahkahamı kendine saklamak istiyormuş gibi yuttu.

Kahkaham onun eseriydi, bu yüzden ona geri vermem adil görünüyordu. Parmaklarımız birbirine dolanmış haldeyken diğer elini hafif bir titremeyle çenemde gezdirdi.

Yumuşak dudaklar. Yumuşak saçlar. Uzun bir öpücük değildi ama kalp sızlatıcı türdendi. Kendine hâkim olamamış gibi doğal bir öpücük.

Ve *istendiğimi* hissettim, bu gece ilk kez olmuyordu.

Geri çekildi, bir anlığına gözlerimi kapalı tutarak bu hissin beni ısıtmasına izin verdim. Çünkü kısa ömürlüydü ve onu daima hatırlamak istiyordum.

Gözlerim hâlâ kapalıyken öne doğru eğildi ve "Bir dahaki sefere sen yüzüme bineceksin," dedi. "Bunu sen isteyeceksin. Yalvaracaksın. Hatta bunun için uğraşacaksın. Bana *tam olarak* ne istediğini söyleyeceksin, ben de sana vereceğim. Ama o zamana kadar bu tekrar olmayacak. Sen ne istediğini bilene kadar olmayacak. Çünkü seni istiyorum Winter. Ve sadece tek bir gece için değil."

Bu sözlerle nefesimi keserek beni kenarları ağaçlı sessiz caddeye doğru çekti. Beynim Theo hakkında endişelenmekten, onun ön basamağında oturan kadın hakkında endişelenmeye aniden geçiş yaptı.

Yapmamam gerektiğini biliyordum.

Theo bana, planının bir parçası olduğumu söylemiş olsa da buna inanmaktan ödüm kopuyordu.

24

Theo

Theo: Senden bir iyilik istemem gerek.

Summer: Elbette!

Theo: Ama soru soramazsın.

Summer: Şüphe uyandırıcı. Ama tamam.

Theo: Spor salonundaki güvenlik kamerası kayıtlarının bir kısmını silmem gerek. Nasıl yapılacağını bana gösterir misin?

Summer: Ehhhh. Tamam. Senin için ben yapabilir miyim?

Theo: Hayır.

Summer: Bir suç mu işlendi?

Theo: Hayır.

Summer: Bilmek ister miyim?

Theo: Soru sormak yok dedim ve daha şimdiden üç tane sordun.

* * *

Winter yumuşak ve sersem halinden içine kapanık haline geçiş yaptı. Ona baktığımda gerilmiş çenesini ve kısılmış gözlerini gördüm. Bakışlarını takip edince de ön kapımda oturmuş telefonunun ekranını kaydıran kadını...

Nerede görsem tanıyacağım bir kadındı.

"Anne? Burada ne yapıyorsun?"

Winter sıçradı ve çocuğu olan iki yetişkin değil de yapmamamız gereken bir şey yaparken yakalanan iki ergenmişiz gibi elini hızla benden çekti.

Bu ters hareketinin acı vermesine müsaade edebilirdim ama etmedim. Onun hakkında sadece hikâyeleri bilen insanlardan sıcak bir karşılama görmeye alışık değildi.

Bu gece yaşadıklarımıza bakılacak olursa, insanların sadece "tam da olduğu kadın için" ondan hoşlanmasına da alışık değildi. Bu durum ise bende, insanların yıllardır ona savurduğu yanlışları düzeltmek için dünyayı ateşe verme isteği uyandırıyordu.

Kundakçılık yapmaktansa bunun ne kadar iyi olabileceğini göstermeye razıydım; ona hak ettiklerini göstermeye.

"Seni ziyarete geldim. Daha erken geleceğimi sana söylemiştim."

"Doğru ama bugün demedin. Ya da bana belli bir gün vermedin." Çat kapı gelmek annemin normalinin dışında sayılmazdı. Programı değişirse rasgele bir etkinliğime çıkagelir, tribünlerdeki herkesten daha yüksek sesle tezahürat yapardı.

"Baskıcı olma hakkımı saklı tutuyorum. Sen benim tek oğlumsun."

"Bunu Julia'ya da yapıyor musun?"

"Hayır ama onun hayatı bu kadar ilginç değil. Gemi yolculuğunda her kimle tanıştıysa onu bile anlatmıyor. Tanıştığını biliyorum çünkü onu gece gizlice girip çıkarken yakaladım." Annem bana göz kırptı ve ağzını açmadan gülümseyince yanakları iyice yuvarlak bir biçim aldı.

"Senden kurtulmamın yolu bu mu yani? Sana hiçbir şey anlatmamak?" Şaka yapıyordum ve ikimiz de bunu biliyorduk. Bu yüzden gülerek etrafa bakındı.

"Başta bariz bir yerde yedek anahtar bulamamak beni kızdırdı. Biliyorsun, normal bir insan gibi paspasın altında falan... Daha sonra seni düşündüğümden daha zeki olarak yetiştirdiğime karar verdim çünkü anahtar için her yere baktım ama bulamadım."

Anneme mahcup bir şekilde sırıtarak elimi Winter'ın sırtına yerleştirdim, afallamış bedenini ön kapıdan kaldırıma doğru yönlendirdim.

"Şey, anne... aslına bakarsan hiçbir yerde saklanmış bir yedek anahtarım yok."

Başını evin dış kaplamasına yasladı, simsiyah saçları arkasına döküldü. "Evet, seni aptal yetiştirmişim."

"Genetik olmalı." Sırıtarak anneme doğru adım attım ve elini tutup onu kaldırdım.

"O bilmiş çene!" Çenemi kavrayıp dudaklarım öne çıkacak kadar yüzümü sıktı ve sonra Winter'a hitap etmek için ona döndü. "Bu tavrı sana da gösteriyor mu? Her zaman vahşi ve söz dinlemez oldu ama bu altın kalbi gözden kaçırmak zordur."

Annem beni kendine çekip sarılırken Winter bir şey söylemedi. "Benim tatlı mı tatlı oğlum. Seni özledim."

"Tüm o hakaretlerin anlamı bu muydu? Beni özlemen?"

Omzumun üzerinden tekrar Winter'a hitap etti. "İlgi de ister. Saçını epeyce okşamak gerekir. Sanırım çocukken ona yakışıklı olduğunu gereğinden fazla söyledim."

Arkamdan yumuşak bir homurtu geldi: "Bana ne kadar hoş bir yüzü olduğunu anlatmayı yeni bitirdi."

"Tamam, vay be!" Annemden uzaklaşıp ona ve Winter'a birbirlerini iyice görmeleri için alan tanımak adına geri çekildim.

"Sizi daha tanıştırmadım bile ve şimdiden benimle alay etmeye başladınız."

"Sen Winter olmalısın. Hakkında çok şey duydum." Annem bir adım öne çıktı, gülümseyince gözlerinin kenarları kırıştı; yaşını ele veren tek şey buydu. Çok fazla gülümsediği için o kırışıklıklardan kurtulmasının imkânı olmadığını, bu yüzden onları kabullendiğini söylerdi. "Senden şimdiden hoşlandım."

Annemin inanılmaz bir şekilde tam zamanında gelen bu yorumu üzerine Winter gözlerini kırpıştırdı. "Aynı şekilde. Tanıştığıma memnun oldum."

Tokalaşmak üzere elini uzattı ama annem elini savurarak bunu geri çevirdi. "Biz iş ortağı değiliz. Ben sarılmayı sevenlerdenim."

Annem donakalmış görünen ve kolları iki yanında gevşekçe duran Winter'a sarıldı. Dudaklarımın seğirmesine engel olamadım. *İş ortağı.* Bu lanet terim aklından çıkmayacaktı.

Her zamanki gibi Winter'ın gözleri beni buldu. *Anneme pislik yapma da ona sarıl!* diyen bir bakışla gözlerimi irice açtım.

Karşılık olarak gözlerini devirdi ama yüzünde hafif bir sırıtışla kollarını kaldırıp anneme sarıldı. Görüntü göğsüme bir darbe gibiydi. Birilerinin Winter'a bu zamana kadar –ya da çocukken– ne kadar sarıldığını merak etmeme neden oldu. Annem geri zekâlı olduğumu düşündüğü zamanlarda bile bana sarılmıştı.

Winter annesinden pek bahsetmiyordu. İlişkilerinin sıkıntılı olduğunu biliyordum. Babasıyla da öyle. Ve yıldırım çarpması gibi aniden mantıksız bir şekilde o ikisinden nefret ettim.

Annem, Vivi'yi öğrendikten haftalar sonra buraya gelmişti ve başka bir ilde yaşıyordu. Winter'ın ebeveynleri bir saatlik mesafedeydiler ama onları ne görmüş ne de duymuştum.

Bütün bu senaryoya atlamaya o kadar odaklanmıştım ki biraz geri çekilip Winter, Vivi ve benim ötemizdeki büyük resmi görememiştim.

Şimdi gördüğümde ise bu şeyden hoşlanmadım. Beni yeni bir açıdan korumacı hale soktu. Bunu onun için daha iyi hale getirmek adına avuçlarım kaşınıyordu. Ona davranma şekilleri için birine bedel ödetmek adına...

Winter annemden uzaklaşırken başını yana eğdi, içimdeki mücadelenin yüzümde ortaya çıktığını görebiliyordu sanki.

"Şey, Theo bana zeki ve inanılmaz bir anne olduğunu söyledi."

Annem ellerini Winter'ın omzundan çekmeden geri çekilerek onu değerlendirdi. "Ama seninle liginin *ne kadar* ötesine uzandığından bana hiç bahsetmemişti."

"Tanrım. Anne, kes şunu." Çenemi ovuşturarak başımı iki yana salladım. Bu tam olarak annemlik bir hareketti. Beni iğnelemek için yaşıyordu.

"Sarhoştum," dedi Winter ciddiyetle. Şaka yaptığına dair tek belirti, gözlerindeki parıltıydı. "Tekila kafasıyla baktığımda daha iyi görünüyordu."

Boğulur gibi bir kahkaha attım. Eğer annemle birlikteyken onu bu kadar rahat görmek anlamına gelecekse, alay edilmek umurumda bile değildi. Henüz vücudunda tek bir damla tekila yokken beni gözleriyle becerme şeklini görmüştüm.

Beni istediğini biliyordum. Sadece endişelenmeyi bırakıp bunu fark etmesini bekliyordum.

"Bardak altına bir sözleşme yazamayacak kadar sarhoş değildin."

Bu oyunu iki kişi oynayabilir Tink.

Dolgun dudaklarına kurnaz bir gülümseme yayıldı. Bir an için, içine girdiğimde o dudakların nasıl aralandığını hayal ettim. Dudaklarını her hareket ettirdiğinde, bana hırlamak için bile olsa tek düşünebildiğim onu becermek oluyordu.

"Kanıtla." Kollarını göğsünde birleştirdi.

Annem bir adım geri çekildi, biz atışırken gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu.

Hoşnut görünüyordu.

Omuz silktim. "Tamam, kanıtlayacağım. Anne, hadi seni buraya yerleştirelim. Vivi'yle sabah tanışabilirsin." Uzun adımlarla merdivenden çıkıp ön kapıyı açtım ve valizini girişe aldım. Annemi tanıdığım için, şu an torunuyla tanışmak için oraya dalmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Haliyle ortalığı boş bulduğunu düşünmeden önce sınırları çiziyordum.

"Winter, seni daha yakından tanımak için çok heyecanlıyım. Bir şeye ihtiyacın olursa sorman yeter, memnuniyetle yardımcı olurum. Ben bu işi tek başıma iki kez yaptım ve son ürün mükemmel olmasa bile daha kötü de olabilirdi. Bunu bir kazanç sayıyorum."

Winter'ın mavi gözleri anneme aşırı odaklanmış haldeydi. Aksini bilmesem, orada bir kafa karışıklığı olduğunu zannederdim. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum Loretta. Ama sana katılmadığımı söylemem gerek. Son ürünün acayip harika." Gözleri üzerimde gezindi. "Benim tecrübelerime göre uygunsuz sayılacak kadar centilmen."

Annem bir hımmm sesi çıkarıp Winter'a onaylar bir bakış attı. "İyi geceler çocuklar," diyerek döndü ve evin içinde gözden kayboldu.

Parmağımı Winter'a doğrulttum. "Sen. Bekle!"

"Ben Peter değilim." Eleştirel bir şekilde tek kaşını kaldırdı.

Kıkırdadım. "Aslında öylesin. İkiniz de beni dinlemiyorsunuz ve bana pis bakışlar atıyorsunuz." Dönüp eve girerken ondan hafif bir kahkaha duyduğuma yemin edebilirdim. Annemi misafir odasına yönlendirdikten sonra spor çantamı aldım ve içindeki küçük fermuarlı bölüme uzandım. Parmaklarım yumuşak kartona değdiğinde girişe geri döndüm.

Ön verandaya vardığımda Winter merdivenlerin dibinde durmuş, tırnaklarını inceliyordu. O pamuk şeker oje rengi, bu kla-

sik hareketi her yaptığında ona beğeneceği bir şey vermişti en azından. Artık imzası haline gelen, *sıkılmış numarası yapıyorum* hareketi. Savunmasız hissettiğinde devreye giren bir savunma mekanizması. Son birkaç haftada Winter hakkında bir şey öğrendiysem o da, savunmasız olmaktan *nefret* ettiğiydi. Dolayısıyla bu benim için nihai ödül haline gelmişti.

Olduğu kişiyi değiştirmek istemiyordum. Onun bu tarafını kazanmak istiyordum.

"Annen hoş birine benziyor." Başını kaldırıp bakmadı.

"Öyle mi?" diyerek ona sataştım. "İkinizin etrafında takılmanın bizzat kepaze edilişime onay vermek olduğunu hissediyorum."

Vücudu bir kahkahayla sarsıldı ve tırnaklarına doğru sırıttı.

"Pembe tırnaklarının aletimin etrafında ne kadar güzel görüneceğini mi düşünüyorsun? Çünkü onlara her baktığımda benim aklımdan bu geçiyor."

Şimdi gözleri doğruca benimkilere dönmüştü. "Cidden mi?"

"Evet. Uyumlu ruj da alman lazım, böylece hayalimde dudaklarının nasıl..."

Beni durdurmak için ileri atılarak bir parmağını dudaklarıma bastırdı. Gözleri orada takılı kalarak hafifçe alev aldı. Winter aramızda fiziksel teması hiç başlatmamıştı ve şu an bunun farkına varıp varmadığını merak ettim.

Bana ne kadar rahatça uzandığının...

Parmağı hareket etti ama uzaklaşmadı. Onun yerine diğer parmakları da katılarak nazikçe sakallarımı okşadı. Gözlerime hiç bakmadan sadece üzerimde gezdirdiği kendi parmaklarını izledi; kulağımda, çene hattımda, âdemelmamda.

Bana dokunuşunda saygılı bir yan vardı, bu yüzden tadını çıkardığımı itiraf etmekten utanmıyordum. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Kalbim göğüskafesimi zorlayarak ona ulaşmaya çalışıyordu.

Üzerimde fazlasıyla kafa karıştırıcı ve şiddetli bir etkisi vardı.

Gözleri şortumun önüne indi. İnce kumaş, o bana dokunduğunda aletimin ne kadar sertleştiğini pek saklayamıyordu.

"Mastürbasyon yaparken beni düşünüyor musun?"

Bu soru ondan gelince beni hazırlıksız yakaladı. Genelde bu kadar dolaysız olmaz, daha imalı bir ifade seçerdi.

Elini tutup parmaklarını tişörtümün V yakasıyla oynadığı yerden çektim. Avucunun ortasına bir öpücük kondurarak, "Seni sürekli düşünüyorum," diye itiraf ettim. Dilim tenine dokununca nefes alışı ağırlaştı. Geri çekilerek gözlerine baktım. "Ama *özellikle* mastürbasyon yaparken düşünüyorum."

Karşılık olarak güldü ama nefes nefeseydi.

Diğer elimi kaldırıp aylar öncesindeki o bardak altını avucuna bastırdım.

Onu görünce vücudu kaskatı kesildi. "Yoksa bu..."

Sıradan bir tavırla ona sırıtarak öne eğildim ve kulağına fısıldadım: "Sana dönüp başka bir şans için yalvaracağımı söylemiştim."

Sonra yanağını öptüm, çok hoşuna giden ufak dil hareketini yaptım. Dönüp bana sokuldu.

Ben de ona sarıldım.

Onu kendime çektiğimde kolları göğsünün önünde kıvrılmıştı, sözleşmemizin olduğu bardak altlığı aramızda sıkıştı.

Ve sadece ona sarıldım.

Kucaklanmaya fena halde ihtiyacı olan bir kadın ve bunu yapacak şanslı kişi de ben olmuştum.

Yüzünü boynumun altındaki çukura bastırıp oraya bir öpücük kondurdu.

"İyi geceler Theo."

Başka bir şey söylemedi, her ne kadar kafasının içine girip orada kol gezen tüm düşünceleri anlamak istesem de sarılma ve iyi geceler dileğiyle de mutluydum.

"İyi geceler Winter."

Dudakları yukarı kıvrılarak döndü, bakışlarımdan kaçınıyordu. Aramızdaki bu etkileşim onu utandırmış gibiydi. İkimiz de ilk randevudan sonra iyi geceler dileyen iki ergendik sanki.

Sevilmek onu rahatsız eden bir durumdu. Tanrım, bunu gerçekten değiştirmek istiyordum ama bana doğru zamanı onun söylemesi gerekiyordu. Çevresindeki herkese uyacak şekilde davranarak hayatını geçirdikten sonra, *kendisine* aslında neyin uyduğunu bulması için biraz zamana ihtiyacı olabileceğini hayal edebiliyordum.

Yürüyerek uzaklaşırken onu takip etme dürtüme direndim. Spor ayakkabılı ayakları sessizce ön kaldırıma geçti ve evinin yolundan ilerledi. İzlediğimi görmemesi için verandaya çıktım.

Evine yaklaşırken gözleri ayaklarındaydı ama içeri girmedi.

Ön basamağa oturdu ve bardak altını kaldırarak baktı. Dakikalar önce yüzüme yaptığı gibi parmaklarını üzerinde gezdirdi.

Yüz hatları yumuşaktı ve o an daha genç göründü. Gözleri kısılmamıştı, dudakları sarkmıyordu, Vivi'yleyken de böyle görünüyordu.

Mutlu.

Birkaç dakika sonra kalkıp evine girdi. Bir an için verandaya sıcak ışık doldu, ardından Summer'la mırıldanmalarının anlaşılmaz sesleri geceye karıştı. Ön penceredeki yansımadan sarıldıklarını gördüm.

Bir gecede üç kucaklama. Fena değildi.

Yüzümde sersem bir gülümsemeyle eve girdim. Annem kanepede oturduğu yerden, *Grey's Anatomy*'nin bir bölümünü açmış ve oynatmaya hazır haldeyken bunu fark etti.

"O kıza âşık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yanına çöküp bir kolumu omzuna attım. Dünyadaki en sevdiğim kadınlardan birinin yanında oturmuş, en iyi tıbbi drama dizisinde kaybolmaya hazırdım.

"Evet anne, biliyorum."

25

Winter

Theo: Ya asıl evim olarak burada kalsam?

Winter: Chestnut Springs'te mi?

Theo: Evet.

Winter: Evinde mi?

Theo: Tercihin buysa arka verandanda çadır da kurabilirim. Seni de kamp ateşi ve tekilaya davet ederim. ;)

Winter: Pek ideal olmaz. Yan eve boktan biri taşınabilir. Kendimi senden daha kötü bir komşuyla bulabilirim.

Theo: Ve çimlerini benim gibi biçip biçmeyeceğini kim bilebilir? İzleyecek bir ben olmadan bahçeyle uğraşıyormuş gibi yapmak sıkıcı olmalı.

Winter: Ben seni izlemiyorum.

Theo: Sadece ben çimleri biçerken bahçeyle ilgileniyorsun.

Winter: Nereden biliyorsun?

Theo: Çünkü ben de seni izliyorum.

* * *

Yüksek perdeden bir cıyaklama kulaklarımı delerken, Peter da *Riskli İş* filmindeki Tom Cruise gibi parkenin üzerinde sürünüyordu. Vivi'de başkalarını ürkütecek kadar güçlü kollar vardı. Zeminde durduğu yerden plastik tavuğu alıp büyük bir feryatla oturma odasının karşısına fırlattı, Peter de kovaladı.

Hayvan hızla geri koşup tiz sesli oyuncağı Vivi'nin ayaklarının dibine bırakınca küçük kız tombul ellerini çırparak güldü. Peter'in çekilmiş dişinin ağız boşluğundan dili sarktı. O kadar heyecanlıydı ki gözleri yuvalarından fırlamaya hazır gibiydi.

"Ona çok uzun süre bakarsan gerçekten ürkünç görünüyor," diye mırıldandı Loretta, sonra kahvesinden bir yudum aldı. "Theo onu Meksika'ya seyahate gittiğinde sokakta bulmuş. Ona biraz tako etinden vermiş ve gerisi hikâye. Onu almadan ülkeden ayrılmayı reddetti. Uçuşlarını falan baştan ayarladı."

Bir homurtu çıkardım. Bu adamın sahipsizlere karşı zaafı vardı.

Oturma odasının zemininde oturduğum yerden, Theo'nun odada yasadışı olması gereken bir şekilde yürüyüşünü izledim: beyazlatılmış bir kot, beyaz tişört, elinde bir tabak yulaflı kurabiye. Taze pişirdiği kurabiyelerdi, elbette pişirecekti.

Kıyafeti daha sade olamazdı ama gözlerimi ondan alamıyordum. Üstsüz bir şekilde çimlerimi biçmeye geldiği günlere dönmüştüm. O kaslarıyla bana sataşırken, bahçeyle ilgileniyormuş gibi yapmış ve güneş gözlüğümün arkasından onu dikizlemiştim.

Beni spor salonundaki banka yatırıp afiyetle yemesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Kaçamağımızdan sonra tek başına spor yapıyordum ama sonunda esneme yaparken her zaman uğruyordu.

Yanıma çömelip *malum bankı* işaret ederek, "Affedersiniz hanımefendi. Oradaki bankı sterilize ettiniz mi?" diye fısıldıyordu.

Kaşlarımı çatıyordum.

Göz kırpıyordu.

Ve yolumuza gidiyorduk.

Bir ritim yakalamıştık ama o geceden ileri gitmemiştik. Çok fazla şey oluyordu. Annesi buradaydı. İyileşme sürecindeyken spor salonunda çalışıyordu. Ben de kız kardeşimin yaklaşan düğününün telaşındaydım, ki öyle nedime falan değildim. Kahrolası bir başnedimeydim.

Willa'ya devretmeye çalışıp durduğum bir roldü bu, ama o sürtük bana sadece gülüyordu.

Dolayısıyla Theo'yla birbirimizin etrafında daireler çizip duruyorduk. Bir tür yakınlık geliştirmiştik. Benim evim, onun evi... İkisinin arasında mekik dokuyorduk, haliyle Vivi de gelip gidiyordu. Tabii annesi de öyle ve bu kadın tanıştığım en sıcak, en yardımsever insan olma unvanını elinde tutuyordu. Theo şaşmaz kibarlığı –rahat gülümsemesi ve nazik dokunuşları– konusunda kesinlikle ona çekmişti.

O zaman ben neden geri duruyordum?

Çünkü Theo bana o geceden beri kimseyle olmadığını söylemişti. Çünkü komodinimde duran lanet bardak altı vardı. Bazen çekmeceden çıkarıp ona öylece bakıyordum.

O bardak altı, Theo'nun o zamanlar bile benden hoşlandığının kanıtıydı; hayatımdaki diğer adamların aksine saçmalayıp duran biri olmadığının kanıtı, o geceden beri beni düşündüğünün ve kaygılandığım gibi Vivi'yle benim onun hayatında yük olmadığımızın.

Üzerinde karaladığımız imzalarımızın olduğu boktan ve lekeli bir bardak altının, özenle seçilmiş sınırlarımı bu kadar altüst edebileceğini kim bilebilirdi?

Onun etrafında nasıl davranacağımı bile bilmiyordum artık.

Onu neredeyse takıntı derecesinde istiyordum. Şu an aramız iyi olsa da bir gün hepsinin elimde patlamasından çok korkuyordum. Ben birbirinden nefret eden iki ebeveynin arasında kalmıştım ve kızımı aynı karmaşaya maruz bırakma fikri geceleri uykumu kaçırıyordu.

Yine de gözlerimi ondan alamıyordum. Vücudumu ona çekilmekten alıkoyamıyordum. Banyoda onu düşünürken elim bacaklarımın arasına kayıyordu. Ona olan duygularım şehvetten öteye geçmişti.

Vivi tavuğu tekrar fırlattı ve Peter eski bir top güllesi gibi zeminde hızla fırladı, duvardan –ve Theo'nun ayaklarından– kıl payı kurtulmuştu. Oyuncağı yakaladığında, elinden geldiğince bir aslanın ceylanı öldürüşünü taklit etti. Gözleri vahşiydi ve sağa sola hareket ediyordu. Vivi neşeyle ciyakladı çünkü bu, Peter'le onun en sevdikleri oyundu.

"Peter, kendini topla ve onu geri ver." Acil-servis-kontrolden-çıkmak-üzere sesimi kullanınca, bir anlığına Peter'in dikkatini çektim. Bana somurtarak oyuncağı gönülsüzce geri getirdi ve Vivi'nin önünde ağzından attı.

"Bu köpek sağır değil Theo. Sadece seni dinlemiyor," dediğim sırada, Theo önümdeki sehpaya kurabiye tabağını bırakıp omzumu hafifçe sıktı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu ve bir kurabiye alıp koltukta rahatça oturan annesine verdi.

"Çünkü beni dinliyor. Ayrıca ben doktorum." Theo bir kurabiye alıp bana uzattıktan sonra kendine de bir tane aldı ve kanepede doğruca arkama oturdu. Çıplak ayaklarından birini popomun yanında hissedebiliyordum.

Kızardım.

Çok yakın oturuyordu ve annesi yanı başımızdaydı. Ayrıca beni yalamıştı ve bu konuda konuşmamıştık bile.

Onun yanındayken kahrolası bir ergen gibi hissediyordum.

"Ama veteriner misin?" dedi arkamda kurabiyesini çiğnerken.

"Hayır ama..."

"Tamam. Bu konuda bir veterinere güveneceğim o zaman."

"Bir veteriner onun sağır olduğunu doğruladı mı?"

"Hayır."

"Yani tek kanıtın, onun seni dinlememesi mi?"

"Kesinlikle. Tıpkı senin gibi."

"Bu da ne demek oluyor?"

O şakacı bir tavırla diziyle sırtımı dürterken Vivi de döndü ve parlak iri kahverengi gözleriyle büyükannesine doğru emeklemeye başladı.

Babasının gözleri.

"İkinizi de veterinere götürmem gerek demek oluyor."

Bu defa bir homurtu çıkaran Loretta oldu, Vivi'ye uzanıp kocaman sırıtarak onu kucakladı. "Belki de söyleyecek ilginç bir şeyin olmadığı için seni dinlemiyorlardır. Bunu hiç düşündün mü Theo Dale Silva?"

Başımı hızla çevirerek Theo'ya baktım ve ağzımı oynatarak, "Dale?" dedim.

Süper seksi bir adı vardı ama sonra bu... *Dale*?

Beni tekrar diziyle dürttü ama bu defa elini saçımın altına sokup ensemi sertçe sıkınca tüm vücudum kasıldı. Başını kulağıma doğru eğdi ve sakalı kulağıma sürtünürken fısıldadı. "Bana bu kadar kötü davranmayı bırak. Sen gevezelik edince sertleşiyorum. O ağzı çalıştırabileceğim daha eğlenceli yolları düşünmeme neden oluyor. Ve şu an bir ereksiyona ihtiyacım yok."

Yanaklarım tekrar alev alırken, beni bırakıp az önce aramızda hiçbir şey yaşanmamış gibi kanepede rahatça geriye yaslandı.

Ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan bu ağız dalaşından sonra belki de ondan uzaklaşmalıydım ama vücudum onu takip etti. Bacaklarına yaslanarak onun sıcaklığının ve sağlamlığının keyfini çıkardım.

Annesiyle *Grey's Anatomy* hakkında konuşmaya başladılar, sohbete katılabilecek olsam da beynim birine yaslanmanın ne kadar iyi hissettirdiğine takılmıştı; birine güvenmenin...

Ve o sırada fark ettim.

Theo Dale Silva kalbime sızmıştı ve onu dışarıda tutma şansım hiç olmamıştı.

* * *

"Gelebilir miyim?" diye sordu Loretta, yatak odamın açık kapısını hafifçe tıklattıktan sonra.

"Elbette." Aynanın önünde başımı eğmiş küpemin arkasıyla uğraştığım sırada onun kucağında Vivi'yle içeri girmesini izledim. "Ben hazırlanırken ona baktığın için teşekkürler. Hayatımı kurtardın."

"Sen bugün başnedimesin. Hazırlanmak için zamana ihtiyacın olur. Ben sadece yaşlı bir davetliyim. Ayrıca torunumla vakit geçirmek benim için iş değil."

Ne diyeceğimi bilemeyerek başımı salladım, ne de olsa benim ebeveynlerim onunla vakit geçirmek için sıfır çaba gösteriyordu, bu durumda benimle de. Ve bugün midem düğüm düğümdü. İnsanları görmek. Vivi'nin babasının kim olduğunu artık saklamayacak olmak.

Ebeveynlerim demişken, onlara hâlâ Theo'dan bahsetmemiştim.

"Annenle baban sık ziyarete geliyor mu?" Yatağın kenarına oturarak nazik bir sorgulama olacağı belli olan sohbet için yerleşti. Onu suçlayamazdım. Benim oğlum da biriyle böyle karmaşık bir durumda olsa ben de aynısını yapardım.

Derin bir iç çekip yaşlı kadına döndüm. Parlak koyu renk saçlarıyla uyumlu parlak koyu renk gözleri vardı. Vivi'nin görünüşünü nereden aldığı belliydi ve bu beni rahatsız ettiği kadar, anneme benzemediği için rahatlamıştım da.

"Hayır. Hamileliğimi açıkladığımda işler çığırından çıktı." Loretta sorgular bir tavırla kaşlarını kaldırdığında istemsizce güldüm. "Hayatım tam bir pembe dizi."

"İyi bir pembe diziyi severim," diye karşılık verdi muzip bir sırıtışla.

Pembe ipek elbiseyi kırıştırmak istemeyerek popomu yatağa bakan pencere pervazına yasladım ve bazı durumları açıklamaya hazırlandım. "Theo sana ne anlattı?"

"Şey... ona sorduğumda, bunu anlatmanın ona düşmediğini söyledi. Hâlâ bilmediği bir sürü şey olduğunu ama açıklaman için seni zorlamayacağını söyledi. Ben onun bu çekincesini paylaşmıyorum."

Sırıtınca ben de ona sırıttım. Yemin ederim, işlerime burnunu sokan başka biri beni anında çileden çıkarırdı ama Loretta'daki bir şey onu... mizacı gereği rahatsız edici kılmıyordu.

"İşin özeti şu; yirmi altı yıl kadar önce babam dadıyı hamile bıraktı. Kadın bebeği babama bırakıp evimizde yeni bir soğuk savaş başlattı. Haliyle babam tüm vaktini, dargın annemden kardeşimi korumaya harcadı. Bana neden ayrılmadıklarını sorma çünkü hiçbir sikik –pardon, lanet– fikrim yok. Onun yerine bir arada kaldılar ve etraflarındaki herkesi perişan ettiler. Böylece babamla kardeşime yabancı gibi büyüdüm, çünkü onlar takımlarını seçerken ben anneme verilmiştim."

Loretta'nın tek söylediği, "Ooof," oldu.

"Evet, ooof. Ama hayatta kalmayı bilirim, bu yüzden kafamı eğip derslerimi çalıştım ve annemin benden her zaman istediği gibi tıp fakültesine gittim. Hastanede bir doktorla tanıştım, kız kardeşim ergenliğinde kalp hastası olduğunda onu tedavi eden doktordu. Onun hem yakışıklı hem de başarılı olduğunu düşündüm ve *benimle* ilgilenmesine inanamadım. Kendime ait bir şey olmadan geçen onca yıldan sonra o benimmiş gibi gelmişti. Annem *tamamen* benim havalı bir doktor olmamla ilgileniyordu çünkü bu onu iyi gösterecekti. Sanki bu şekilde sürekli bekâr ve 'sadece' hukuk fakültesine giden kız kardeşimden daha iyi iş çıkarmış olacaktım."

"Ah." Loretta başını sallayarak Vivi'ye baktı, o da büyükannesiyle ihtimamlı bir oyun vaktinin ardından sesimizin etkisiyle uyumak üzereymiş gibi görünüyordu. "Hukuk fakültesi bütün başarısızların gittiği yerdir."

Evet, olayı kaptın, der gibi parmağımı uzattıktan sonra devam ettim:

"Sadece Dr. Mükemmel aslında Dr. Denyo çıktı. Ergen kız kardeşime göz diken ve reşit olur olmaz onunla yatan ürpertici bir sapıktı. Ama kardeşimle ilişkimiz o kadar kötüydü ki bana bunu hiç anlatmadı, evlendiğim zaman bile söylemedi çünkü zaten çalkantılar içindeki ailemizde daha fazla sorun çıkarmak ve beni incitmek istememiş."

"Evet, bu adamı kesinlikle McDreamy* ile kıyaslamak istemeyiz."

Tanrım, Theo ve annesinin bu McDreamy takıntıları.

Gülerek devam ettim, tüm bunlarda artık komik bir taraf bulabildiğim için gururluydum. "Yani Rhett tüm bunları Summer'dan öğrenmiş. Bir gün hastanede Dr. Denyo, onları

---

* *Grey's Anatomy* dizisinin baş kahramanı Dr. Derek Shephard'a verilen lakap. (ç.n.)

aşağılayarak konuşma konusunda biraz ileri gidince Rhett patlayarak bütün ailemin ve epeyce meslektaşımın önünde ağzından baklayı çıkardı. Herkes orada değildi ama orada olanlar bu konuyu kulaktan kulağa anlattı. Yani çok berbattı."

"Kesinlikle berbatmış. Bu biraz *Grey's Anatomy*'ye ait bir olay örgüsü gibi."

"Değil mi? Üstelik bu yaşanırken ben hamileydim. Çok uzun süre denedikten sonra. Doğurganlık testleri. Doğurganlık ilaçları. O dönem hamilelik testi şirketini tek başıma ayakta tuttuğuma eminim. Haliyle bunun beni mahvettiğini anlayabilirsin. Kendime açmaya çalıştığım köşe o gün çarpıcı bir şekilde yerle bir oldu."

Loretta şimdi hareketsizdi.

Sohbetimizin buraya varmasını beklemediğini söyleyebilirdim. Ama konuşması kolay biriydi, hem yargılamıyordu hem de destekleyiciydi. Doğum yaparken yanımda durduğunu rahatça hayal edebiliyordum. Onu hiç çalışırken görmesem de inanılmaz iyi bir ebe olması gerektiğini çoktan anlamıştım.

Bu sefer nedime elbiseme uyması için daha soluk sedef pembesi ojeli tırnaklarımı inceledim. "Ardından düşük yaptım ve o zaman seçeneklerimi değerlendirmeye başladım. O boktan gösterinin ardından kimsenin bana arka çıkmaması benim için bir aydınlanma oldu. O bebek olmadan *hiçbir şeyim* yoktu. Görevi kötüye kullanımını sağlık kuruluna anlatıp anlatmayacağımı, sağlığımdan daha çok önemseyen bir kocam vardı. Nasıl olduğumdan çok, tüm bu durumun verdiği görüntüyü önemseyen bir annem. Bana sadece tuhaf bir şekilde bakan ve bir şey söyleyemeyecek kadar ödlek bir babam."

"Ah Winter." Gözleri doldu ama bunda ona katılmayı reddettim. Her şeyi yüksek sesle anlatmak arındırıcıydı ve beni artık hiç üzmüyordu. Özgürleştiriciydi. Belki de nihayet travmamı

aşmıştım. Gerçekten iyileşip iyileşmediğini anlamak için yarayı daha da sertçe dürtmek istiyordum.

"*Beni* ve nasıl *olduğumu* önemseyen tek kişi ise küçük kız kardeşimdi. Onca yıldır bok gibi davrandığım kardeşim. Bana mesaj atmayı hiç bırakmadı, denemekten asla vazgeçmedi ve buna hiç ama *hiç* değmediğimi hissettim. Bir şekilde içimdekileri patladan da bu oldu. Her şeyi yakıp kül etmek istedim; hayatımı, işimi, evimi, evliliğimi... Kalmasını istediğim sadece iki şey vardı: Summer ve ben. Ben de öyle yaptım. Sadece oğlunla tek gecelik bir ilişki yaşadım ve belli ki kondomlar sadece yüzde doksan sekiz etkiliymiş. Böylece işte buradayım. Ya da galiba... işte *buradayız* demeliyim."

Doğrularak gülümsedim. Çünkü bu hikâye nihayet bana kendimi zayıf veya üzgün hissettirmemişti. Bu kadar ilerleme göstermiş olmaktan gurur duyuyordum.

"Sanırım olayları Theo'nun anlatış şekli, *hiçbir bariyerin onu durduramayacağı kadar verimli olmakla* ilgili münasebetsiz bir yorumdu."

Bir kahkaha patlattım. "Bu kulağa kesinlikle Theo'nun durumu göreceği şekil gibi geliyor."

"Bu hikâyeyi benimle paylaştığın için teşekkürler Winter. Oğlumu neden büyülediğini görebiliyorum."

Ona buruk bir şekilde sırıttım. "Bu hikâye büyüleyici değil."

"Hayır ama sen öylesin. Düşünme kabiliyetin, tüm yetişkinlerin sahip olmadığı bir tür olgunluk ve gücün göstergesi."

Elimi sallayıp bakışlarımı kaçırdım, bu düzeyde bir iltifat karşısında hâlâ rahat edemiyordum. Ancak ebeveynlerimi ve Rob'u düşünmeden edemedim. *Düşünceli*, onlar için kullanacağım bir sıfat değildi.

"Sana bunu getirdim. Aslında yanımdaydı ve sana vermek istediğimi anladım. Sadece doğru zamandan emin olamadım. Sanırım bugün mükemmel oldu."

Uzattığı eline baktığımda parmaklarını açarak yumruğunu çözdü. Avucunun üzerinde altın klipsli, zarif, şekilsiz incilerden oluşan ince bir kolye duruyordu.

"Bu annemindi. Ondan bana geçti. Nehir incileri. Bu yüzden hepsi biraz asimetrik ve renkleri biraz farklı. Seni bu elbisenin içinde görünce kusursuz bir dokunuş olacağını düşündüm."

Elimi uzatıp parmak uçlarımı çıkıntılı kenarlarında gezdirdim. Yumuşak beyazlar, krem renkleri, soluk pembeler saten gibi pürüzsüz boncuklardan yansıyordu. Çok güzel olmasına rağmen kolyeyi almanın bana doğru geldiğinden emin değildim.

"Peki ya kızın? Elbette bunu ailede tutmak istersin."

Loretta başını eğerek beni inceledi. "Winter, hayatım. Sen *ailedensin.* Theo'yla aranızda ne olursa olsun... Buradaki küçük kız..." Parmağını Vivi'nin burun kemerinde gezdirdi. "...bir armağan. Hepimizden bir parça. Benim için sen ve Vivi ayrılmaz parçalarsınız. Aranızdaki bağı, ona kendini nasıl adadığını görebiliyorum ve... bana ilk günlerdeki kendi halimi hatırlatıyor."

Haftalardır ağlamamıştım. Etrafımda toplanan onca insan ve onca zahmetsiz destek karşısında artık birdenbire gözyaşları fışkırmıyordu. Theo'ya ağaç gibi tırmanma dürtüsü, ağlama dürtüsünün yerini almıştı.

Geceleri uykularımı kaçıran şey, hayatımdaki hatalar yerine bu dürtüydü.

Annesi onunla kalmıyor olsa şimdiye kadar çoktan gecenin yarısında evine dalıp beni becermesi için yalvarırdım.

"Bence..."

Loretta sözümü tamamlamama izin vermedi. "Bence onun hayatındaki böylesine önemli bir anda sen de kolyeyi Vivi'ye vermelisin."

Gözlerim dolarken onları kırpıştırarak yaşları bastırmaya çalıştım. "Belki de çok erken konuştum," diyerek nihayet kolyeyi aldım. Kısaydı ve tasma gibi tam olacaktı. Zarifti ama aynı zamanda seksi ve eşsizdi. "Bayıldım. Gerçi bunun hayatımda önemli bir an olarak değerlendirileceğini sanmam."

Bana kibar olduğu kadar bilge bir şekilde gülümsedi, sanki bilmediğim bir şey biliyordu. "Zamanı geldiğinde Vivi'yi eve getirip yatırabileceğimi düşündüm. Siz çocukların biraz eğlenmesine fırsat verebilirim. Biraz rahatlayıp keyfine bakabilirsin. Belki şu an senin için önemli olan budur."

"Yapabilirim." Hâlâ parmaklarımı incilerin üstünde gezdiriyordum. "Ama rahatlayıp keyfime bakma konusunda iyi değilimdir."

Nefesini salarak güldü. "Theo'yla daha çok zaman geçirirsen sana gösterir."

"Ben de bundan endişeliyim," diye fısıldayarak Theo Silva hakkındaki kaygılarımdan birini itiraf ettim. "O sadece... Ben birine güvenmek konusunda zorlanıyorum." Bir homurtu çıkararak ona baktım. "Kendimi kanlı canlı bir baba sorunu gibi hissediyorum. Ve kafamın oraya gitmemesi için ne kadar uğraşırsam uğraşayım... gidiyor."

Loretta başını salladı, ağzı kıvrılarak gülümsedi. "Bu hayatta onu en uzun süredir tanıyan kişi olarak sana Theo hakkında bildiğim bir şeyi söyleyeceğim."

"Tamam."

"Theo kolay sever. Bu onun doğasında olsa da öyle sık sık *çok* sevmez. Bu tarafını kendine saklar, kaybı görmüş olan tarafını da incinmeyeceği bir yerde sıkıca kilitli tutar. Ama sen, kızım? Seni çok seviyor."

Az önce bana söylediklerini kavramaya çalışarak gözlerimi kırpıştırdım.

"Tamam mı?" Doğrularak ayağa kalktı.

"Tamam," diye karşılık verdim yine.

Kucağında uyuyan Vivi'yle kapıya neredeyse vardığında yumuşak bir kıkırdamayla bana döndü. "Siz ikiniz ilk bir araya geldikten sonraki sabah beni aradığı zamanı hatırladım şimdi. Bana ne söylediğini biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. Başarabildiğim tek şey buydu.

"'Anne, onunla tanıştım,' dedi. Ben de, 'Kiminle?' dedim." Loretta'nın dudakları kıvrılırken gözlerinde dalgın bir bakış belirdi. "'Bir gün evleneceğim kadınla,' dedi."

Olduğum yerde donup kaldım. Bunu bilmesi nasıl mümkün olabilirdi? Nasıl düşünebilirdi? Benimle tek gecelik bir ilişki, neden yıllar boyunca yattığından emin olduğum milyonlarca rasgele kadından biriyle yaşadığı tek gecelik bir ilişkiden daha etkili olsundu ki?

"Ona kızın bundan haberi olup olmadığını sordum ve gülerek, 'Henüz yok,' dedi."

26

Theo

Theo: O lanet olası elbise yasalara aykırı olmalı.

Winter: Bu yüzden mi odanın karşısından bana öyle bakıyorsun? Bu bir düğün. Mutlu görün.

Theo: Seni gözlerimle soyuyorum.

Winter: Berbat.

Theo: İyi. O ince askıları koparmalı mıyım, yoksa elbiseyi çıkarma zahmetine mi girmeliyim karar vermeye çalışıyorum.

Winter: Kim sana elbisemi çıkaracağını söyledi?

Theo: Henüz söylemedin ama sen söyleyeceksin.

Winter: Kabalık.

Theo: Eğer inci kolye istiyorsan sana bir tane verebilirdim* dersem kabalık olur.

Winter: Ekstra kabalık.

Theo: Bu senin o güzel pembeliğe bürünmene neden olmayı bıraktığı zaman ben de kaba olmayı bırakacağım.

---

* Burada "inci kolye" teriminin argoda "boynuna boşalmak" anlamına gönderme yapılmıştır. (ç.n.)

* * *

Nostaljik tarzda dekore edilmiş bardaki herkes, Summer ve Rhett'in öndeki mihrapta yemin etmelerini izliyordu. Ben hariç.

Benim gözlerim Winter'daydı. Ve bakışlarımı ondan alamıyordum.

Bunun nedeni kısmen vücudunu saran ipeksi elbisesiydi, kıyafeti fazlasıyla narin görünen askılar tutuyordu. Narin kumaştaki her şey kolaylıkla kaldırılabilir ya da yırtılabilirdi. Sonra şu tasma tarzında güzel inci kolyeyi takmıştı. *Kontrolümü ve olgunluğumu test mi ediyor acaba* diye merak ettim. İnci kolyeyle ilgili kulağına müstehcen bir şey fısıldayıp kıvranmasını izlemek için sabırsızlanıyordum.

Ama her şeyden öte gözlerim ona kilitlenmişti çünkü bakışlarımı yakaladığı her seferde teni o lale pembesi tonuna bürünüyor ve töreni izleyen sıra sıra insanların arasında ilginç bir şey görmüş gibi davranıyordu. Dudaklarını birbirine bastıracak, kirpiklerini kırpıştıracak ve nihayetinde bakışları yine beni bulacaktı.

Kız kardeşinin düğününde herkesin önünde onu gözlerimle becermemeliydim ama arka odada hepimiz bir araya geldiğimizden beri bunu yapıyordum. Daha klişe olamazdım: bir düğünde başnedimeye ağzı sulanan sağdıç. Benim sağdıç olmamın tek nedeni, Rhett'in iki abisinden birini diğerine seçmek istememesiydi.

Daha ben anlamadan nikâh memuru öpüşebileceklerini ilan etti ve oradaki herkes tezahürata başladı. Yüksek bir ıslık duyunca döndüm ve Kip'i gördüm; Winter ile Summer'ın babası. Burada olup kızını hararetle desteklemesini sevimli bulmalıydım ama Summer'ı mihrapta bize doğru getirirken, Winter'ın yüzünde beliren acıyı fark etmiştim.

Winter'a doğru bakınca gözlerinin üzerimde olduğunu anladım. Bu defa ona göz kırptım. Yanakları alev aldı, dudaklarını büzerek bakışlarını kaçırdı, gülümsemesini saklamaya çalışıyordu.

Günün geri kalanı aşağı yukarı aynı şekilde bir bulanıklık halinde geçti. Kaçamak bakışmalar. Poz verilen fotoğraflar. Sırtına yerleştirilmiş, sadece birazcık fazla aşağıya inen bir el. Aile konuşmaları. Ana masada ayağına yasladığım ayağım. İlk dans. Dudaklarından pasta kreması silişim.

Aramızdaki gerilim bıçakla kesilebilecek kadar yoğundu.

Danslar başladığında benim küstah, mutlu, küçük baloncuğum patladı ve hiç de aşina olmadığım bir duyguyla ilk tanışıklığımı yaşadım.

Kıskançlık.

Beau Eaton, Winter'ı hareketli bir iki-adım dansı için kaldırdı; tek görebildiğim belindeki eliydi. Parmakları aslında benimkilerin olması gereken yeri kavramıştı ve ben bundan nefret ettim.

Şarkı daha yavaş bir tempoya dönüşüp de Beau onu bırakmayınca rahatsızlığım arttı. Olduğum yerde ağırlığımı başka yöne verdim. Winter'ın gözleri beni aradı ve bulduğunda gülümsedi. Elimde bir şişe birayla bara yaslandım, âşık olduğum ve onun da bana âşık olup olmadığına karar vermesi için beklediğim kadınla dans etmeye cüret eden ama genellikle hoşlandığım adama yakıcı bakışlar atmaya başladım.

Tam o sırada böğrümde bir dirsek hissettim, Harvey Eaton yanıma gelmişti. "Birkaç yıl önce Beau, onun gözünün önünde Summer'a asıldığında Rhett'e söylediğim şeyi sana da söyleyeceğim."

Bir homurtu çıkardım. "Yürek yemiş."

Harvey kıkırdadı ve onları izleyerek birasından bir yudum aldı. "Gözleri senin üzerindeyken kiminle dans ettiğinin pek bir önemi yoktur."

"Evet." Çenemdeki kasılmayı biraz olsun rahatlatmasını umarak sakalımı ovuşturdum.

"Ayrıca görüldüğü gibi değil. Beau'ya huysuz bir pislik olmayı bırakıp Winter'dan özür dilemesini söyledim. Ne kadar tuhaf davrandıklarını görmüyor musun? Bundan bir tür keyif alıyorum, ilk kez dans eden iki bakire ergen gibiler. Kolları dümdüz birbirlerinin omzunda. Üreme devriyesindeki siz iki vahşi kedi gibi değiller."

"Pardon, üreme devriyesi mi?"

"Siz yaptığım benzetmeyle epey dalga geçtikten sonra Google'da arattım. Ama haklıymışım. Sen erkek kedisin, o da kraliçe. Amerikalıların 4 Temmuz'da yaptığı gibi bir sürü saçmalık patlattınız ve sonra çiftleşme sezonu gibi işi hallettiniz."

"Bu gerçekten de asla bitmeyen bir benzetme."

"Haksız değilim. Güneydeki komşularımız özgürlüklerini ölçüsüz havai fişeklerle parmaklarını koparark kutlamaya bayılıyorlar. İstatistikler var."

"Google'da var tahminimce?"

Dudak büktü. "Evet."

"Sen ulusal bir hazinesin Harvey Eaton." Kıkırdayarak biramdan bir yudum aldım, gözlerim hâlâ dans pistine sabitlenmişti. Şimdi o bahsedince... ikisinin hareketlerinde ağırkanlı bir hava vardı. "Beau ona ne yaptı?"

Harvey başını iki yana salladı, şakacı tavrı şimdi azalmıştı. "Kız ona yardım etmeye çalışırken somurtkan bir sik kafalı gibi davrandı. Winter'ın bu konuda sıcak ve sevimli davranmadığına eminim. Ama yine de... maalesef bu Beau'nun yeni normali."

Beau için zorlu bir yol olmuştu. Onu çok iyi tanımıyordum ama eskisi gibi olmadığını biliyordum. Düşman bölgesinde, özgür bıraktığı bir esirle beraber günler geçirdikten sonra değiş-

mişti. O kişi de çok uzun zamandır kayıp olan Kanadalı bir gazeteciydi. Hepsi akşam haberlerinde çıkmıştı. Kanadalı yurttaşını kurtarmak için ateşin içinden geçen ve onu götürecek aracı bilerek kaçıran kahraman...

Beau'dan etkilenmemiş görünen tek kişi, Beau'ydu.

Harvey boğazını temizledi. "Ama biliyor musun, daha iyiye gidiyor. Sivil hayata alışması zaman alıyor. Ah..." Harvey birasıyla dans pistini işaret etti. "...işte yapıyor. Kalbinde hâlâ iyi bir çocuk."

Ve elbette iki şarkı arasında Winter'dan bir adım uzaklaşarak gözlerini yere indirdi, dudakları kıpırdıyordu. Ne söylediğini çıkaramadım ama Winter başıyla onayladı, göbek adımla dalga geçen kadından ziyade tıbbi bir profesyonele benziyordu.

El sıkışıp ayrıldılar. Winter dönüp bana doğru yürümeye başladı, o pembe ipek kumaş kalçalarının dış kıvrımında kayıyordu. Beau dans pistinin karşı tarafına gitti ve güzel bir esmerin içki servis ettiği bara yaslandı. Kadın pek bakmasa da daha tek kelime etmemişken Beau'ya soda verdi.

"Şuna bir bak. Kraliçe erkek kediye dönüyor. Çiftleşme mevsimi olmalı." Harvey kendi kendine gülerek kalabalığa karıştı, tahminimce başkalarına uygunsuzluk sınırında şakalar yapmaya gidiyordu.

Winter nihayet bana ulaştığında aptal gibi sırıtıyordum.

"Selam." O da gülümsedi ve anında tekrar kızardı.

"Selam. İçki?" Kafamı bara doğru eğdim.

"Elbette. Şampanya."

Ben dönüp ona şampanya sipariş ederken Winter yanımda bir yere geçti. Elinde içkisi, ikimiz de gözlerimizi kalabalığa diktik. Dışarıda güneş batıyordu ama içeride sanki bir şeyler yeni başlıyor gibi hissettiriyordu. Davet aynı çiftliğin başka bir dış bi-

nasında veriliyordu ve bu bina, büyük dans pisti, bir tarafta aile boy yemek masaları, iki bar ve DJ kabiniyle etkinlikler için ayarlanmıştı. Temel olarak bir mekânın taşra düğününe ev sahipliği yapabilmesi için gereken her şey vardı.

"Harvey'le neden bahsediyordunuz?" Başımı eğip Winter'a baktım, şampanyasını ağzına götürdüğünde dudakları bardağın kenarındaydı. Ağzını geri çektiğinde kenarda pembe ruj lekesi kaldı.

"Üreme devriyesini."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Bilmek istemezsin. Peki Beau'yla siz neden bahsediyordunuz?"

Burnunu hafifçe buruşturdu, kelimelerini tarttığı anlaşılıyordu. "Temel olarak bir süre önceki bir aile yemeğinde beni kenara çekti ve ona reçete yazmamı istedi. Hayır dedim. Öfkeyle patladı, ben de ona sesine dikkat etmesini söyledim. Şimdi de bana uyku ilaçlarını çalan Grinç'mişim* gibi davranıyor. Sanırım aylar geçip de sakinleşince özür dilemeye karar verdi. Gerçi eminim bunu ona babası söyle..."

"Bu kızı eve götürme vakti geldi bence." Annem bebek arabasını iterek bize doğru geldi, içindeki Vivi dalıp gitmişti. "On aylık biri için sağlam partiledi. Winter'a, siz gençler dışarda kalabilesiniz diye büyükanne olarak görev başında olduğumu söyledim. Ben de siz dönene kadar *Grey's Anatomy*'nin tekrarlarını izleyeceğim."

On aylık mı? Tanrım. Onunla tanıştığımda dokuz aylıktı. Bir ay geçmiş olması imkânsız görünüyordu. Bir yanım hayır deyip onu eve kendim götürmek istiyordu; onu uyurken izlemek ve uyandığında orada olmak...

Ama Winter bu fırsata balıklama atladı. "Teşekkürler Loretta, bu çok hoş olur." Bebek arabasına eğilip Vivi'nin yanağına bir öpücük kondurdu ve ben de *sikerler* deyip aynısını yapmaya ka-

* Dr. Seuss'un çocuk klasiği kitabında Noel'i çalan karakterdir. (ç.n.)

rar verdim. Böylece biramı bara koyup bir elim Winter'ın belinde, bebek arabasına doğru eğildim ve kızımın yumuşak tombul yanağına bir iyi geceler öpücüğü kondurdum.

Doğrulunca, anında dans pistinin karşısında duran Kip'in sert bakışlarıyla karşılaştım. Koyu renk gözleri kısılırken beni delip geçiyordu.

Ben de sert bakışlarla karşılık verirken elim hâlâ unuttuğu kızının belindeydi. Başparmağımı ipeksi pembe kumaşın üzerinde gezdirdim. Bu elbise, seksi bir geceliğe çok fazla benziyordu. Gerçekten yasalara aykırı olmalıydı.

"Güle güle anne." Cevabım annemin gidişine gösterdiğim dalgın tepkiydi.

Hakaret dolu bakışımın bariz olduğuna emindim ama umurumda değildi. Kip onun babası olabilirdi, hatta yeterince iyi bir adam da olabilirdi ama Winter'ı incittiği yetmezmiş gibi ona arka çıkmak için bir bok yapmamıştı. Ki bu da onu benim gözümde pislik kategorisine yerleştiriyordu.

"Vay canına. Bu şampanya harika." Winter daha çok sokularak vücudunu bana çevirdi ve kadehini kaldırarak inceledi. "Fazla köpüklü değil, biliyor musun?"

Kimi izlediğimin farkında olduğuna emindim ama ne kadar sahiplenici hissettiğimi anlıyor muydu acaba? "Sevindim. Sen iyi misin?"

Başıyla onayladı, üst dişleri altdudağına batıyordu. Nihayet bugün gözlerime ilk kez birkaç saniyeden fazla baktı. "Evet." Dişleri tekrar dudağını ısırmaya döndü, söylemek istediği kelimeleri bastırıyor gibiydi.

Bir parmağımı dudağının üzerinde hafifçe gezdirdim ve bu aletime bir şehvet dalgası gönderdi. "Isırılmak istiyorsan sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Gözleri kocaman açıldığında şampanyasından hemen bir yudum alarak bunu sakladı.

Ardından sorular geldi:

"O bardak altını neden sakladın? Telefon numaramı?"

"Çünkü geri geleceğimi biliyordum. Tüm saygımla bunu söylediğimi bil ama sen darmadağındın ve ben de kontrolden çıkmıştım. İkimizin de zamana ihtiyacı vardı."

Dudaklarından zayıf bir kahkaha döküldü. "Ben şimdi de darmadağınım."

Parmaklarımı sırtında genişçe açtım ve iç çamaşırının üst dikişinin hizasında gezdirirken kalabalık dans pistine baktım. "Belki de umurumda değildir. Belki seninle sonsuza dek darmadağın olmak istiyorumdur."

Vücudu irkildi ve gülümsedikten sonra biramdan bir yudum aldım. O başka bir söz söyleyene kadar birkaç dakika geçmesi gerekti.

Ama istediğim sözler değildi.

"Gerçekten bu şampanya enfes! Fazla tatlı değil, fazla sert değil. Summer'a markasını sorup ben de bir şişe alayım."

"Şu anki konuşmadan kaçınmayı keseceksen, sana kasa kasa alırım."

İç geçirdi ve bakışlarımı takip ederek dans pistinde Rhett'in Summer'ı döndürdüğü yere baktı. Summer'ın uzun elbisesi arkasında kıvrılıyordu ve yüzünde neredeyse aynı büyüklükte kocaman bir sırıtış vardı. Jasper, etraflarındaki herkes onu ellerinden almaya çalışacakmış gibi Sloane'u sıkıca kendine bastırmıştı. Willa ise Luke'la dans ediyordu, o ikisi fazlasıyla çılgın hareketler yaparak sonunda kontrolsüzce kahkahalara boğuldular.

"Sen böyle konuştuğunda nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum Theo," dedi Winter yumuşak bir sesle. "Yani... neydi bu o

zaman? İlk görüşte aşk mı? Bu sadece... beni huzursuz ediyor. Bu filmlerde olan bir şey, gerçek hayatta değil."

"Vivi'yi ilk kez gördüğünde onu sevdiğini anlamış mıydın? Bu fikre ısınmak için zamana ve alana ihtiyaç duydun mu? Yoksa ona tek bir bakış attın ve öylece *biliyor* muydun?"

Derin bir iç çekip omuzlarını kaldırdı. "Öylece biliyordum."

Onu yakınıma çektim, karnını kalçama bastırdığını hissedebiliyordum, göğüsleri kaburgalarımdaydı ve sesimi alçaltarak elimi poposunun üzerinde sıkılaştırdım. "Seni gördüğümde... bilmiyorum. Buna ilk görüşte aşk demek istemiyorum. Belki ilk görüşte *ihtiyaç*? İlk görüşte *arzu*? Bir bağ. Yüzündeki o ağzı açık kalmış vahşi bakışla, gözlerinin vücudumda dolaşmasından asla bıkmayacağımı bilmekti bu."

"Bu şampanyayı gerçekten denemelisin. Sanırım seversin."

"Winter, cidden yine şu şampanya mı?"

Vücudu benimkine iyice yaslanırken sözleri tam bir karmaşa halindeydi: "Ben sadece... Bu delilik. Hiç mantıklı değil."

Göğsümden bir kahkaha kurtuldu. "Geçimimi boğalara binerek kazanıyorum, yani bana ilk kez deli denmiyor. Sanırım ben soğuk buzlar kraliçesi kız kardeşle sekiz saniyemi isteyecek kadar deliyim."

Winter birkaç saniye kaskatı kesildi ve az önce yaşadığımız huzurla çatışan bir şiddetle kendini geri çekti.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye tıslarken gözleri kararıp donuklaştı.

"Winter."

Sadece şakaydı.

Kötü bir şaka.

"Hayatımda benden bu şekilde bahsetmeyen *tek* kişi sensin. Pardon, tek kişi *sendin*." Ağzı aralandı... Onu incittiğimi görebiliyordum, yüzünün her yerinde yazılıydı.

Gözlerimin önünde, öfkeden kudurmuştan kalbi kırık bir hale büründü. Titreyen eliyle şampanya kadehini barın üstüne bıraktı ve dudaklarına kibar bir gülümseme yerleştirdi. "İçki için teşekkürler," derken sesi ağlamaklıydı.

Ardından ahşap zeminde topuklu ayakkabılarıyla neredeyse koşturmaya başladı, bacaklarına dolanmasın diye eteğini yumruğunun içine almıştı.

Sadece gülüp konuşuyor, iyi bir yöne doğru ilerliyorduk. Şimdi kalkıp benden kaçıyor muydu? Her şeyden sonra?

Hayır. Bugün olmaz Tink.

Uzun adımlarla arkasından gittim.

Sinirlenmiştim.

Hayal kırıklığına uğramıştım.

Ve Winter Hamilton'un benden kaçmasından usanmıştım.

27

Theo

Winter'ı adeta kovalarken insanların bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettim. Uzun ve emin adımlarım, onun kısa ve sarsak adımlarının arkasında hızla ilerliyordu.

Dar ve ahşap panelli bir koridora saptı. Kulaklarımda uğuldayan kalp atışlarım ve onun yere çarpan topuklularına rağmen burası daha sessizdi.

Koridorun sonunda sola döndü ve kapı koluyla uğraştı, vahşi gözleri omzunun üzerinden gözlerimi buldu. "Theo. Git buradan. Yalnız kalmak istiyorum." Gözünden bir damla yaş süzüldü.

Ağlamaktan nefret ettiğini biliyordum. Büyük duygular hissetmekten ve büyük konuşmalar yapmaktan nefret ediyordu. Zayıf veya kontrolden çıkmış hissetmekten nefret ediyordu.

Ama...

"Bu çok kötü çünkü bugün ne istediğin umurumda değil," diye homurdanarak kapıyı benim genişliğime uyacak şekilde daha çok açtım. "Gir içeri." Onu nazikçe tuvalete doğru ittim, ahşap görünümlü makyaj tezgâhı ve çanak şeklindeki lavabonun

olduğu daha geniş alana girerken elim kürekkemiklerinin arasındaydı.

"Seni burada istemiyorum!" diye tıslayarak yüzünü şiddetle sildi, sonra bana sırt çevirerek tavana kadar uzanan aynaya döndü. "Mutlu, sevilesi, lanet olası Theo Silva'nın efsanevi aleti *buzlar kraliçesi* yüzünden soğuk yanığı olursa çok üzülürüm."

"Winter, o bir *şakaydı*." Ben kapıyı kilitlerken o aynadan bizi izlemeye devam etti. Yanakları kızarmıştı, gözleri inip kalkan göğsündeydi. "Aptalca, lanet bir şakaydı."

"Komik değildi."

"Hiç değildi!" Ellerim etrafta savrulurken sesim yükseldi. "Bir hata yaptım. Onca şeyden sonra tek bir ufak hata yaptım ve sen bana başka bir pislikmişim gibi davranarak yürüyüp gittin!"

"O bir hata değildi! Bu *herkesin* yaptığı Summer'la benim hakkımızdaki bir düşünme tarzı! Ben her zaman soğuk ve kalpsiz sürtük olacağım, çünkü Summer tatlı ve uysal olan. Elbette sen de beni diğerleriyle aynı şekilde değerlendireceksin. Neden yapmayasın?"

Sözleri beni şaşkına çevirdi. Yanaklarımdaki sıcaklık boynuma indi, yanaklarından süzülen gözyaşlarına kusursuz uyumlu bir hareketti. İkisi de hayal kırıklığımızın belirtileriydi.

"Biliyor musun Winter?" Sesim alçaktı ama aşina olmadığım bir öfkeyle titriyordu. "Acayip yoruldum. Benim gördüklerimi görmemenden yoruldum. Kendinden böyle kötü bahsetmenden yoruldum. Gözlerinin önünde tam burada olanı..." Avucumu sertçe göğsüme koydum. "...fark etmemenden yoruldum. Bana güvenmen için daha başka ne halt etmeliyim? Bir kez olsun bana inanman için!"

Patlamam karşısında kılını bile kıpırdatmadı. Sessiz gözyaşları yanaklarından süzülürken makyajını mahvediyordu.

Ama hiçbir şey söylemedi. Bu yüzden devam ettim. Bir adım atarak parmaklarımı çene hattında gezdirebileceğim kadar yaklaştım.

"Ben baban değilim, eski kocan da değilim. Burada senin için elimden geleni yapıyorum. Görünüşe göre de ben sana daha çok şey verdikçe daha az karşılık görüyorum. Bu neden yaşanıyor?"

Ağzını açarken çenesi titredi, cevap verecek gibiydi ama sonra sımsıkı kapatarak bakışlarını kaçırdı.

Hayal kırıklığıyla dolu bir nefes verip elimi yanağından çektim ve gitmek üzere döndüm. Ama dokunuşumun kaybıyla topuklarının üzerinde dönüp bana baktı.

"Çünkü seni istiyorum!" diye bağırınca olduğum yerde kaldım. "Ve bunu istiyorum!" Eli ikimizin arasından çılgınca gidip geldi. "Bizi istiyorum! Ve bu ödümü patlatıyor! Çünkü ya bu yürümezse ve Vivi birbirinden nefret eden iki ebeveynle kalakalırsa? Bunun nasıl işlediğini biliyorum: *berbat* bir şey. Şu an birbirimizden hoşlanıyoruz. Nihayet mutluyum. Burası güvenli hissettiriyor. Benden nefret eden bir kişiyi daha kaldıramam."

Gözyaşları akmaya devam ederken onları durdurmak için bir girişimde bulunmadı. Bu amansızca dürüst ve saf patlamadan sonra sadece gözlerini bana dikti. Ne kadar savunmasız olursa olsun, çenesini hâlâ küstah bir tavırla yukarıda tutuyordu.

"Tek söylemen gereken buydu."

Gözlerini kırpıştırdı ama bundan başka bir tepki vermedi.

Artık ondan uzak kalmaya da aramızdaki bu mesafeye de dayanamıyordum. Sadece iki uzun adımda tepesinde dikildim. Tek adımda sırtını arkasındaki kapalı kapıya dayadım, birkaç santim eğilerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Hiç zaman kaybetmeden sırtını bana doğru eğerek kollarını boynuma doladı ve ağzıma doğru inledi.

Bana *yapıştı.*

"Senden asla nefret etmeyeceğime söz veriyorum," diye mırıldandım ağzına doğru, elim çenesini okşuyordu.

Gözlerini gözlerime çevirdi. "Tutamayacağın sözler verme."

Tekrar öpüştük. Çılgın gibi. Sanki hâlâ bu konuşmayı atlatmaya çalışıyordu. Araştıran elleriyle takım ceketimin yakalarını kavrayıp sertçe çekiştirdi.

"Senden asla nefret etmeyeceğime söz veriyorum." Dudaklarımı yanağında gezdirdim ve dişlerim tekrar çene hattı boyunca kaydı.

"Bunu bilemezsin," diye fısıldadı. Onu döndürüp bizi aynaya doğru çevirince içine keskin bir nefes çekti. Onu tekrar bize bakmaya zorladım.

Ellerim ipeğin üstünde gezinerek her kıvrımda dolaştı ve başparmaklarım aşağılara kayarak kalçalarının altındaki küçük çukura indi. "Bilebilirim. Seni sevmekle fazlasıyla meşgul olacağım."

Tek yaptığı nefes alarak bizi izlemek oldu. Ellerimin her yerde gezinmesini, lanet derecede uzun zamandır kavramak istediğim yerlerden kaymasını izledi.

Ardından ellerini ellerimin üzerine kapatarak benimle hareket etti. Gözleri şimdi hayranlıkla doluydu, dokunuşumun vücudunda bıraktığı yakıcı izi kendinden geçmiş bir şekilde takip ediyordu. Kalçalar. Karın. Göğüsler. Bacaklarının içi.

Taş gibi serttim, aletim poposunun kıvrımına doğru çıkıntı yapıyordu.

Bana doğru sürtündü ve inledim.

"Bana ne istediğini söyle Tink."

Dudakları aralanırken onun düşünmesini, şimdi ne söyleyeceğine karar vermesini izledim.

"Bana spor salonunda verdiğin o acıma orgazmlarından istemiyorum."

"Acıma orgazmları mı?"

"Evet... Daha iyi hissetmemi sağlamak için yapmışsın gibi, benim için kötü hissediyormuşsun gibi."

Söylemesini beklediğim şey bu değildi.

"Onu sadece sırf sen..."

"Beni o gece otelde yaptığın gibi becermeni istiyorum. Ellerini benden uzak tutamıyormuşsun gibi. Sanki..." Sesi kesildi ve tekrar altdudağını ısırdı. "Sanki artık bana çok fazla saygı duyuyorsun. Acıma orgazmları ve güzel sözler alıyorum. Ben bundan daha fazlası olmak istiyorum. Ben..." Bunu dile getirmeye çalışma şeklini gözlemledim. Ne *istediğini* söylemeye alışık değildi. "Benim için delirmeni istiyorum. Sadece... bana saygısızlık et. Sadece birazcık."

O gece.

Dudaklarımı kulağının üzerinde dolaştırdığımda ürperdi. "Bu gece benim güzel küçük sürtüğüm mü olmak istiyorsun?"

Dişlerimi kulağına geçirirken kelimeler etrafımızda yankılandı. Cevap vermeyince ona tek kaşımı kaldırdım.

Ricası hakkında herhangi bir utanç göstermeyi reddeder gibi çenesini kaldırdı. "Evet."

Omurgamdan aşağı alevler indi ve kendi kendime bunu ağırdan almayı tembihledim. Şu an nerede olduğumuz umurumda değildi. Bu kadının tadını ölümüne çıkaracaktım.

"Bütün gün bu elbiseyle dolaşarak fazlasıyla baştan çıkarıcıydın. Bence bedelini ödeme zamanın geldi, ne dersin?" İnce bir askıyı omzundan indirdim.

Dili dolgun dudaklarının arasından fırladı. Yaptığı her hareket beni delirtiyordu. Sırf ona bu kadar yakın olmak, vanilyalı vücut losyonunun kokusunu almak bile beni inanılmaz sertleştirdi.

Başıyla onayladı.

Onu döndürüp omuzlarına bastırarak parke zemine doğru yönlendirdim. "Güzel. Şimdi o lanet dizlerinin üstüne çök ve bahsedip durduğun o şampanya gibi ağzına dolacakmışçasına aletimi em."

Yere çöktü, bir an için bebek mavisi gözlerini bana doğru kaldırdıktan sonra elleri muhtaç bir ateşle kemerime ve pantolonuma saldırdı.

Peşinde olduğu şeyi bulana kadar iç çamaşırımı indirmekten fazlasını yapamayacak kadar sabırsızdı. Aletim dışarı çıktığında inledim, ellerini köküne sararken ucu dudaklarını süpürüyordu. Gözlerini gözlerime dikerek önümde diz çöktü ve aletimin kalın başını dolgun dudaklarına sürttü.

Baştan çıkarıcılık beni delirtti ve saçını kavrayarak ileri hamle yaptım.

Dudaklarını açtı, dili etrafında dolanıyordu, beni emerken yanakları içeri göçtü.

Ellerim saçlarında kaldı ama sadece biniş için oradaydı. İtmeme veya çekmeme gerek yoktu. Kendi başına yapacak kadar hevesliydi.

Sıcak. Islak. Aç.

Tıpkı onda hoşlandığım gibi.

"Buna mı ihtiyacın var Winter?" Parmaklarım saçlarını okşadı.

Karşılık olarak uzunluğumun etrafında bir "Hımmm" sesi çıkardı, bir elini sıkıca aletimin etrafına sarmışken diğeriyle de nazikçe hayalarımı sıktı.

"Siktir." Başımı geriye atıp gözlerimi kapattım, kalçalarımı hareket ettirerek açgözlü ağzını beceriyordum. "Winter. Bu fazla iyi. Sen fazla iyisin."

Çabalarını ikiye katlayarak beni o kadar derine çekti ki aletimin başının boğazına değdiğini hissettim. Hepsini almaya

zorlandığında o küçük öğürme sesini duydum ve bu beni sınıra sürükledi.

"Winter eğer yakında durmazsan, ben..." Sesimi keserek ona baktım. Saçları karmakarışıktı. Boynunun altında inci kolye vardı. Gözleri üzerimdeydi.

"Ah, bunu mu istiyorsun? Elbette istiyorsun." Sırıtarak ona göz kırptım. Sonra başını kavrayıp onu sabitledim ve ağzını becermeye giriştim.

Bakışları üzerimde kalırken elleri bacaklarımı kavramış, hayatı pahasına oraya tutunuyordu. Birkaç şiddetli girişten sonra teslim oldum ve kendimi boğazından aşağı boşalttım.

Bakışlarını kaçırmadı. Geri çekilmedi.

"Her bir damlayı yalıyorsun, değil mi?" diye sordum, orada durmuş henüz geri akmadan önce hepsini yutuyordu.

Ellerim hâlâ saçlarındayken nefes nefeseydim. Başını kaldırıp bana baktı. "Yine de şampanya daha iyiydi," diyerek mahcup bir gülümsemeyle dudaklarını yaladı, tam bir küçük yalancıydı.

Hayatımın en seksi oral seksinden sonra nefesimi toplamaya çalışırken pantolonumu düzelttim ve ona başımı salladım. "Sıra bana geldiğinde senden daha çok şey alacağım," diye karşılık verdim ve elini tutup kalkmasına yardım ettim.

Ardından onu öptüm. Çünkü öpebilirdim. Çünkü öpmemi istiyordu.

Ağzına o sert, çılgın öpücüklerden birini kondurduktan sonra hızla onu geri itip çevirdim; böylece yine aynaya dönmüş olduk.

Birlikte çok iyi görünüyorduk. Gözleri ışıl ışıl ve parlaktı. Dudakları şişmiş ve yeni becerilmişti. Ama uzun süre izlemeye daha fazla dayanamayacaktım.

"Sıranın sana gelmemesi fikrinden pek hoşlanmadım." Elimi aşağı uzatıp elbisesini kaldırdım. Pürüzsüz teni santim santim meydana çıkarken aletim tekrar kıpırdanmaya başlamıştı bile.

"Geçen gün bununla bir sorunun yoktu."

"O farklıydı."

Tek kaşını kaldırdı, ipek kumaş belinde toplanarak bana altındaki soluk pembe tanganın manzarasını sundu. Görüntü karşısında inledim.

"Onu nereden çıkardın?"

Bir adım geriye atıp kıçının iyi bir manzarasına baktıktan sonra dirseğine pat pat vurarak kollarını kaldırmasını işaret ettim. Saniyeler içinde elbise gitmişti. Tam bir yabani değildim ve nihayetinde buradan çıkmamız gerektiğini biliyordum, bu yüzden elbiseyi kapının arkasındaki kancaya dikkatle astım.

"Çünkü seni yalamak yapmayı en sevdiğim şeylerden biri."

Sutyeninin kopçasını açtım ve bu kumaş ziyanının yere düşüşünü izledim.

Ellerimi göğüslerine götürüp çıplak tenini avuçlarımla kavradım.

Başını yana eğdi. "Aletini emmenin *benim* yapmayı en sevdiğim şeylerden biri olmadığını kim söyledi?"

Ağzımla boynunun kıvrımını takip ederek öpücükler kondurdum, sonra boynundan bir ısırık almaya karar verdim. Nefesi kesildi.

"Bunu bir daha söyle..." diye mırıldanarak bir elimle sırtına bastırıp onu öne eğdim, ellerini tezgâha koydu.

"Neyi söyleyeyim?" Artık nefes nefeseydi, yansıtıcı yüzeyden hâlâ beni izliyordu.

Kıçının sol yanağını dişleyip dizlerimin üzerine çöktüm ve tangayı da beraberimde aşağı indirdim. Giydiği on santimlik topukluların üzerinde fazlasıyla cezbedici bir şekilde yükselen pürüzsüz ve biçimli bacakları tarafından karşılandım.

"Aletimi emmenin yapmayı en sevdiğin şey olduğunu."

"Tanrım," dedi nefes nefese, o sırada parmaklarımı merkezinin üzerinde kaydırarak benim için ne kadar hazır olduğunu kontrol ettim.

İki parmağımı içine kaydırdım, vücudunun benim için böyle eğilmiş duran manzarasının ve hevesli halinin tadını çıkardım. Bu kadar dürüst olmasının...

"Aletini emmek benim yapmayı en sevdiğim şey," dedi nihayet soluk soluğa bir sesle.

Parmaklarımı içeri sokup çıkardığımda ıslaklığıyla kaplıydı. "Belli oluyor. Sırılsıklamsın."

Onları tekrar yerleştirip ağzımı ona doğru eğdim. Yaladım, emdim ve bana doğru sallanmaya başlayana kadar parmaklarımı kullandım.

"Theo." Bacakları titrerken inledi ama kalkmadım. Sabit bir ritim tutturarak dilimi tam da sevdiği gibi klitorisine sürttüm.

"Theo." Parmaklarım daha da sert hamleler yaparak dengesiz topukluların üzerinde vücudunun sallanmasına neden oldu. "Theo! Eğer beni yakın zamanda becermezsen çığlık atacağım!" Sesi hem talepkâr hem de nefes nefeseydi.

Sırıtarak parmaklarımı geri çektim ve kalkıp arkasında durdum. Delirmiş gibiydi, tıpkı paylaştığımız o geceki gibi.

Ve buna bayıldım.

Klasik ayakkabılarımdan birini topuklularının arasına sokup bacaklarını araladım. "İyice aç Winter. Kıçını kaldır ki benden istediğin gibi sana saygısızlık edebileyim."

Karşılık olarak inledi. Ardından tekrar pantolonumla uğraşmaya başladım. Aşağı indirmek şimdilik yeterliydi. Daha sonra onun üzerinde uzun zaman harcayabilirdim.

"Çığlık atacaksın demek?" Aletimin başını kaygan merkezinde dolaştırdım.

Başıyla onayladı, dirsekleri tezgâhın üzerindeydi, pembe tırnakları ahşap yüzeyi kavrarken sırtını büküp kadınlığını davetiye gibi yukarı kaldırdı.

"Evet, yüksek sesle."

"Küçük bir sürtük gibi bunun için yalvarıyorsun." Elimi genişçe ve sertçe kıçına indirdim. Dudaklarının arasından tıslayarak çıkan nefesi sessiz tuvalette çınladı. "Tıpkı yapacağını söylediğim gibi."

Ve ardından içine girdim. Köküne kadar, hiçbir şey esirgemeden.

"Siktir." Başımı eğip içine gömüldüğüm yere baktım; kalınlığımın etrafında esneyen o görüntüsünü bir an takdirle inceledim. "Çok iyi hissettiriyorsun," diye mırıldanarak ileri geri kaymaya başladım. "Acayip iyi."

Başımı kaldırıp baktığımda aynadan beni izliyordu. "Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?"

"Daha önce de bana bunu söylemiştin," diye fısıldadı.

Bir elimi kaldırıp omurgasının altında gezdirerek parmaklarımı oradaki çukurda dolaştırdım. "O gece bana, kendine nasıl dokunduğunu gösterdin ve ben de bazı... ince ayarlar yaptım." Saçını çekerek aynadan gözlerine baktım. "Yine gözlerimin içine bakıp boşalamadığını söyleyecek misin?"

"Hayır Theo." Dili dudaklarından dışarı çıkıp onları ıslattı. "İkimiz de sadece senin için boşaldığımı biliyoruz."

Üstüne eğildim ve saçını çekerek başını yana eğdim. Ağzımı ağzına yapıştırdım, dillerimiz birbirine dolanırken dişlerimiz çarpışıyordu. Birkaç dakika için kendime, ağzına sahip olmaya odaklanma izni verdim ama aletimi daha çok istediğine dair çaresiz bir yakarıyla kıçını oynattı.

Ben de ona istediğini verdim.

Kalçalarım ona çarpmaya başladı, her hareketi karşılamak için kendini geri itiyordu.

"İstediğin bu mu?"

"Evet," diye soludu, lavabonun üstündeki musluğu kavrarken sesi tizleşiyordu.

Öne uzanıp klitorisiyle oynadım.

"Siktir, evet." Gözleri titreşerek kapandı ve parmak eklemleri musluğun üzerinde bembeyaz oldu.

Hızı artırdığımda bacakları sendeledi, topukluları kayarak dengesini kaybederken artık tamamen tezgâha yaslıydı.

Ama durmadım. Adımı dua gibi söylerken ve her an dağılacakmış gibi kıvranırken olmazdı.

"Böyle mükemmel görünüyorsun Winter. Domalmış ve amın doluyken. Üzerinde sadece bu güzel pembe topuklularla."

"Theo..."

Parmaklarım daha hızlı çalışmaya başladı, bacaklarının arasında sert daireler çiziyordu. Diğer elim omzunu ve saçını kavradı. Bazı tutamlar gevşemiş ve terle ensesine yapışmıştı.

Onu sertçe becerdim.

"Al bunu Winter. Aletimin üstüne boşal."

"Theo!" Sesi artık yüksekti.

Birilerinin bizi duymasını umuyordum.

"Ben birazdan..."

Cümlesini bitiremeden parçalara ayrıldı. Her yerimde hissettim. Vücudu zonkluyordu. Başı öne düştü. Eşiği atlarken stilettolu ayaklarından biri havaya kalktı ve sonunda teslim olmuş gibi kendini tezgâhın üstüne bıraktı. Önceki kızarıklık gözlerimin önünde sırtından aşağı indi.

Yavaşladım, ovalamak yerine parmaklarımı bastırarak hızlıdan çok uzun ve istikrarlı daireler çizmeye başladım. Vücudu tamamen yumuşayana ve ciğerlerindeki her inlemeyi çıkarana kadar devam ettim.

Çok güzel görünüyordu. Tükenmişti. Vücuduna birkaç tane sertçe giriş beni de oraya taşımaya yetti.

Geri çekilip aletimi sıvazladım ve sırtına boşaldım. Arka arkaya fışkırmalar pürüzsüz tenine düşerek onu işaretledi.

Olması gerekenden daha tatmin ediciydi.

Nefesimizi toplamaya çalışırken birkaç dakika geçti, sonra ondan güçsüz bir kıkırdama kurtularak vücudunu sarstı. Şu an bambaşka insanlardık sanki: hayvani, tutkulu ve fena halde aç. İkimiz de kendimize geldiğimizde ortam yumuşadı.

"Vay be."

"Vay be, ne?" diye karşılık verdim, elimi duvara yaslayarak kendimi toplamaya çalıştım.

"Bir daha yürüyebileceğimi sanmıyorum. Ortaöğretim sonrası tüm eğitimimin kafamdan uçup gittiğine eminim."

Bir parmağımı sırtındaki karmaşanın üzerinde dolaştırdığımda ürperdi. "Sadece böyle kal. Tekrar yapabilirim."

Başını çevirip omzunun üstünden bana baktı, gözleri kocaman açılmıştı. "Ne?"

"Ne? İnci kemerle çok iyi görünüyorsun." Çenemle onu işaret ettim. "İnci kolyene uydu."

Başını öne eğip güldü. Bu ses ona çok yakışmıştı, havai ve kaygısızdı.

"Az önce kız kardeşimin düğününde bir boğa rodeocusunu becerdiğime inanamıyorum."

Gülümseyerek pantolonumu yukarı çektim ve onu temizlemek için dönüp bir tomar kâğıt havlu aldım. "Kabalık. Kız kar-

deşinin düğününde bebeğinin babasını becerdin ve yine yapacağını biliyorsun."

Sırtı başka bir kahkahayla sarsılırken onu kararlı ellerle sildim. Bir avuç kirli kâğıdı atıp başkalarını aldım ve ıslatmak için eğilmiş vücudunun üstünden uzandım.

Elimi hafifçe sıkınca su damlaları sırtına düştü, minik noktalar sırtına inip vücudunun ince kıvrımlarından kaymaya başladı.

"Ve şimdi de bana sünger banyosu yaptırıyor."

"Evet ama bu sürtük versiyonu. Sünger de yok, küvetteki süslü sabunlar da. Umumi bir tuvalette sadece kâğıt havlu ve ılık musluk suyu."

Yüzünü ellerine gömerek daha da şiddetle güldü. "Theo, dur."

Gülümseyerek kâğıt havluyu dikkatle sırtında kaydırdım, hiçbir noktayı es geçmek istemiyordum. Uzun süre üzgün hisseden bir kadının kahkahasının sesiyle sarhoş olmuştum.

Ona bu kadar özgürce dokunabilmenin oyalanarak tadını çıkardım.

"Bitirdin mi?"

İç çektim. "Sanırım bunu tekrar yapmak istiyorum. Ama sünger banyosunun prenses versiyonunu."

Başını kaldırıp aynadan bana baktı. "Evet." Başını salladı. "Tamam."

"Tamam," diye katılarak göz kırptım, bu *hâlâ* kızarmasına neden oluyordu.

Kâğıt havluları attım, o da doğruldu. Birbirimize döndük ve tekrar büyülendim. Gözlerim vücudunda dolaştı.

"Seni tezgâha oturtup tekrar becerebilirim. Bu defa bacaklarını belime dolarsın."

"Ya da buradan çıkabilir ve başka bir yerde yapabiliriz."

"Evet." Dudaklarımı yaladım, zihnim ona sahip olabileceğim tüm yolları sıralıyordu. "Ama yakalanabileceğimiz bir yerde yapmak hoşuma gidiyor."

"Şey, bunu da tekrar yapabiliriz." Omuz silktiğinde bir anlığına masum göründü. "Bir ara. Bir yerde."

Sırıtarak başımı eğdim. "Her zaman, her yerde?"

Şimdi başını sallıyordu, bakışlarını kaçırarak gülümsemesini saklamak için dudaklarını birbirine bastırdı. "Sen bir makinesin."

Ellerimi ona uzatıp göğsüme çektim. Çıplaktı ve topukluları ayağındaydı. Bütün vücudunun boydan manzarasını görmemenin ereksiyonuma iyi geleceğini düşünmüştüm ama kendini bana bastırışını hissetmek daha da kötü oldu. Tarçınlı şeker gibi kokarken ağzımı ondan uzak tutamadım. Saçını öptüm, sonra yanağını, sonra boynunu. Ellerimi bütün vücudundan kaydırarak poposunu avuçladım.

"Gerçekten o geceden beri kimse olmadı mı?"

Sorusu donakalmama neden oldu.

"Sadece çok ihtimal dışı görünüyor, hepsi bu. Normal olmamanın sınırında neredeyse. Umurumda değil, yalnızca her şeyin açığa çıkmasını istiyorum. Beni mahveden şey sırlar."

"Sen bana tuhaf mı diyorsun Tink?" Onu daha sıkı sarıp alnına bir öpücük kondurdum, başını kaldırıp gözlerime baktı.

"Bilmem. Diyor muyum?"

Sutyenini alıp üzerine giydirdim ve aptal kopçayı bağlamak için salak gibi uğraştım. "Evet. Diyorsun."

"Oral seks bile mi olmadı?"

Etrafından uzanıp kancadan elbisesini aldım. Dikkatle başının tepesinden geçirip vücudundan aşağı kaydırdım.

"Hayır, seninkinin kalitesi beni mahvetti. Başka kimse menimi Dom Perignon* gibi yutmuyor."

Kollarını askılardan geçirirken gözlerini devirdi. "Öpücük bile mi olmadı?"

"Kimsede senin gibi akıllı bir ağız yok. Bu da onları öpmek konusunda ilgimi kaybetmeme neden oldu."

Elbise vücudundan aşağı kaydı.

"Peki külotum?"

"Ah evet. Artık buna ihtiyacın olmayacak." Külotu yerden kaldırıp bütün o kâğıt havlularla beraber çöpe attım.

Bir an birbirimizi inceledik. Şakacı bir şey söylediğimde ya da yaptığımda yüzünde hep hayret dolu bir bakış oluyordu. Bu beni hem kızdırıyor hem de heyecanlandırıyordu. Kimse bu kadını güldürmeye çalışmamıştı sanki.

"Başka biriyle birlikte olup olmadığımı sen bana sormayacak mısın?"

"Hayır."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

Eline uzanıp onu da yanımda kapıya doğru çektim. "Çünkü umurumda değil."

"Tamam, şey... kimseyle olmadım."

Kilidi açıp omzumun üzerinden ona sırıttım. "Biliyorum."

Sahte bir öfkeyle ayağını yere vurdu. "Nereden biliyorsun? Belki de *çok fazla seks* yapmışımdır."

"Hayır," deyip karanlık koridorda ilerlerken dans pistinden kulaklarıma "Cadillac Ranch" geliyordu. "Seni boşaltabilen tek kişi ben olduğum için bir anlamı olmazdı."

---

* Dünyanın en tanınmış kaliteli şampanya markalarından biridir. (ç.n.)

28

Winter

Winter: Hayatımda daha güzel ve hayat dolu bir gelin görmedim. Seni seviyorum Summer. Tebrikler.

Summer: Neden malum boğa rodeocusunun elini tutarak sıvıştığını açıklamanın yolu mu bu? Sizi gördüm!

Winter: Sadece bir molaya ihtiyacım vardı. Geri döneceğim!

Summer: Delirdin mi? Geri dönme. Theo'yu al ve mutlu ol. Daha fazla şirin bebekler yapın. Rhett, eğer sana iyi davranmazsa onun kıçını tekmeleyeceğini söylüyor.

* * *

Theo'nun eli sıcak ve güçlüydü, benimkini kaplıyordu. Elimi sert tutmuyordu ama avuçlarındaki nasırları hissediyordum. Başparmağının beni okşayışını...

Kardeşimle daha yeni toparlıyorduk ve daha fazla seks yapabilmek için onun düğününden sıvışmak istemem kötü görünüyordu... ama öyle miydi?

Koridorun sonunda onu dans pistinde dönerken gördüğümde ise eğer gidersem beni özlemeyeceğine dair bir izlenim edindim.

Theo'yla buradan çıkıp ellerinin üzerimde olduğu tembel bir gece geçirmek kulağa rüya gibi geliyordu. Onunla uyanmak da rüya gibiydi.

Ama rüyalarımın suya düşme gibi bir huyu vardı, ki koridorun sonuna ulaştığımızda olan da tam olarak buydu.

Babamla karşılaştık.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini kısmıştı.

Ve aniden mideme bir yumru oturdu. Ben kahrolası bir yetişkindim. Hayatımda oynadığı uzak rolden sonra onun fikirleri benim için hiçbir anlam ifade etmemeliydi.

Ama *ediyordu.*

Çünkü onun Summer'la nasıl olduğunu görmüştüm ve bu can yakıcıydı. Çünkü ben de onun kızıydım, başından beri buradaydım ama o yokmuşum gibi davranmıştı.

"Kendini açıklamakla ilgileniyor musun Silva?" Sesi soğuk ve suçlayıcıydı.

Ama asıl buz gibi sesle karşılık veren Theo oldu, onun kimseye karşı kullandığını *hiç* duymadığım bir tondu. "Sana değil, ilgilenmiyorum."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun delikanlı? Kızımla çok uzun süre orada kaldın, o yüzden bana böyle bir tavır sergileyemezsin. Ve bebek? Belli ki bana söyleyeceğin şeyler var."

Theo doğrularak önüme doğru bir adım atıp bedeniyle bana siper oldu. Kıkırdıyordu ama bu, midemde kelebekler uçuşturan bildik gülüşü değildi.

Daha çok bir hırlama gibiydi.

"Aslına bakarsan Kip, sana söyleyecek birkaç şeyim var. Öncelikle bir daha kızımdan, onun bir adı yokmuş gibi *bebek*

diye bahsedersen seni yere sererim. İkincisi, pazartesi sabah ofisinde olacağım. Geoff'u getir. Kızının düğününde seni kovmak istemiyorum, yakışıksız olur. Son olarak, bu kadın üzerinde kızın olarak birtakım haklar ileri sürebileceğini sanıyorsan ciddi bir vicdan yoklaması yapman gerekiyor. Dans pistindeki kız?" Kip'in omzunun üzerinden Summer'ı işaret etti, ki artık o da bizi izliyordu. "O senin kızın. Buradaki kadın? Sen lanet pullu kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp onunla aranı düzeltmeye gelene kadar, o senin için Dr. Hamilton."

Hayatımda ilk kez babam söyleyecek söz bulamıyor gibiydi.

Hayatımda ilk kez biri beni savunmak için öne çıkmıştı.

"Şimdi önümden çekil Kip. Eve gidip kızlarımla birlikte olmak istiyorum."

Ev. Kızlarım.

Kalbim karnımda atıyordu. Süzüldü, tekledi ve bugüne dek hiç hissetmediğim tüm o sıcak ve vıcık vıcık duyguların içinde yuvarlandı.

Keşke babama ne söyleyeceğimi bilseydim ama bilmiyordum. Bir kez olsun benimle ilgilenmesi için birine güvenmenin iyi olacağına karar verdim.

Babamın yanından geçerken ona en iyi soğuk bakışımı attım.

Ve başka bir ilk yaşadım çünkü buz gibi yüzeyim içimdekileri yansıtmıyordu.

Theo'yla birlikteyken Vivi'yle olduğum gibi hissediyordum: âşık. Ama bu çok erkendi, çok hızlı. Hâlâ çok hassastım. Bu yüzden dehşet verici düşünceleri bir kenara ittim ve daha derin akıl yürütmeleri sonraya bıraktım; daha yeni onun için parçalara ayrılmamın ardından bacaklarımın titremediği bir zamana.

"Dr. Hamilton, ha?" diye mırıldandım, kapılardan çıkıp park yerine yönelmiştik.

Theo beni kendine çekip kolunu omzuma atarak kamyonetine yönlendirdi. Tamamen kibirli ve özgüven doluydu, tamamen korumacı ve sadıktı. Ağzını kulağıma götürerek fısıldadı: "Sokakta Dr. Hamilton, yatakta ahlaksız sürtük."

Kahkaha attım.

Kimse beni Theo Dale Silva gibi güldüremezdi.

* * *

"Çok sessizsin. Fazla mı ileri gittim? Beni kızdırmak kolay değildir ama oraya gittiğimde? Şalterlerim atmıştı."

Evlerimiz yakındı ve evet, konuşmuyordum. Kamyonetin içindeki tek ses, alçak sesli radyodan gelen country müzikti çünkü düşünüyordum.

Aşırı düşünüyordum.

"Fazla ileri gitmedin. Sen..." Başımı iki yana sallayıp pencereden dışarı, Chestnut Springs'in kararmış yan sokaklarına baktım. "Sen her zaman ihtiyaç duyduğum ama hiç sahip olmadığım şeydin."

Ona bir bakış attığımda düşünceli görünüyordu. Kaşları konsantrasyonla aşağı inmişti, sözlerimi gerçekten evirip çeviriyor gibiydi.

Bunu yaparken düşündüğüm diğer şeyi yumurtlayıverdim: "Artık yan evde kalmanı istemiyorum."

"Ne?" Kırgın görünüyordu.

"Hayır." Bir elimi kaldırdım. "Son on dakikadır bunu aklımda farklı şekillerde dile getirdim. Fazla cüretkâr görünmemeye çalıştım ama fazla umursamaz tavırla söylemek de istemedim ve bu arada çaresiz görünmekten de endişeliyim. Söylemeye çalıştığım şey, bizimle yaşamanı istiyorum."

"İstiyor musun?"

Doğrularak omuzlarımı geriye attım ve kendimi toplamak için derin bir nefes aldım. Theo'nun bana olduğu kadar, benim de ona karşı dürüst olmam önemliydi. "Evet. Yanımda olmanı dilerken yan evde olmandan nefret ediyorum. Bunu denemeliyiz."

"Winter." Giderek daha çok sevdiğim arsız gülümseme yüzünde belirdi. Sarsıcı küçük bir yorumdan hemen önce gelen gülümsemeydi bu. O daha bir şey söylemeden beni gülümsetiyordu. "Benden hoşlanıyor musun?"

Sessiz kamyonette bir kahkaha patlattıktan sonra bakışlarımı ellerime indirdim ve parmaklarımı bükmeye başladım. "Bence senden hoşlanmaktan fazlası var artık."

"Bebeğinin babası olduğum için mi?"

"Hayır." Eve dönmeden önceki son kırmızı ışıkta nihayet gözlerine baktım. "Çünkü sen bana *kendim* gibi hissettiriyorsun... ve bu zamana kadar böyle hissettiren tek kişisin." Bakışlarımı kaçırdım çünkü ona bakmak çok fazla gelmeye başlamıştı. Çok ağırdı.

Midemde kelebekler uçuşurken savunmasızlığıma nasıl tepki vereceği konusunda stres oldum. Ama tipik Theo tarzında, tam olarak doğru zamanda tam olarak doğru şeyi yaptı.

Elimi tuttu ve evimin önünde park edene kadar başparmağıyla daire şeklinde okşadı. Kamyonetten indiğinde ben oturduğum yerde kaldım. Benimle kalmakla ilgili hiç cevap vermemişti.

Belki de annesi buradayken gizli saklı tutmayı tercih ediyordu.

Benimle darmadağın olmak istediğini söylemişti ama benim aslında ne kadar muazzam bir karmaşa olduğumu unutmuş olması da muhtemeldi.

Ama kapımı açıp, "Hadi gidelim Tink," dediğinde, cevap vermemesinin tek nedeninin buna gerek olmaması olduğunu anladım. *Bilmem* gerekirdi. Bana yeteri kadar söylemişti.

İstediğim takdirde bana her şeyi vereceğini hissettim. Sadece kafamın içindeki şu gergin sesi susturmam gerekiyordu. O ses beni sabote ediyordu.

Bu ilişkiyi sabote etmek istemiyordum.

Theo beni kamyonetten prensesmişim gibi kucaklayarak çıkarıp ön basamaklardan taşıyarak kızımıza götürürken, bunu gerçekten ama gerçekten istediğimi fark ettim.

Bana çocuk gibi davranmıyor ya da beni yatıştırmaya çalışmıyordu. Rob'un her zaman uyguladığı gibi, onun dediğini kabul edeyim diye o salak ve pasif agresif akıl oyunlarına başvurmuyor ya da *gaslighting** de yapmıyordu.

Derinlerde mücadele ederek ne istediğimi anlamama izin vermişti ve *oradaydı.* Bana el uzatmak için oradaydı, kendimi ayakta tutamayacak kadar yorgun olduğumda devreye girmek üzere oradaydı.

Theo sınırını aşmıyor ya da beni kontrol etmeye çalışmıyordu. Hiç şikâyet etmeden kaotik dinamiğime uyum sağlamıştı. Bunu bilerek mi yaptığından ya da bizde hep olduğu gibi doğal bir şekilde mi geliştiğinden emin değildim.

Başparmağıyla elimi okşamayı kesmedi, eve girdiğimizde bile devam etti. Hatta kanepede oturup *Grey's* tekrarlarını izleyen annesiyle karşı karşıya geldiğimizde de.

"Siz ikiniz oturup bir bölüm izlemek ister misiniz?"

Theo söyleyeceği şeyi bir gösteriye dönüştürmedi. Ağzından çok kolay çıktı. "Teşekkürler anne ama sanırım gidip yatacağız. Seni eve bırakmamı ister misin?"

Loretta bize sırıttı, gözleri birleşmiş ellerimize inerken sırıtışı çılgınca olmanın sınırındaydı. "Hayır." Bacaklarına vurup ayağa kalktı. "Sanırım yolu bulabilirim, ne de olsa yan ev."

---

* Bir psikolojik manipülasyon ve taciz yöntemidir. Bireyi kendi hafıza, algı ve akıl sağlığını sorgulayıp irdelemeye iten bir çeşit kötü yönlendirmedir. (ç.n.)

Birkaç hızlı kucaklamadan sonra dışarı çıktı, bu sürede Theo hâlâ elimi bırakmamıştı.

Ardından beni koridordan aşağı çekiştirmeye başladı. Doğruca odama gittik, orada beni kapıya yasladı ve kapıyı hızla kapatırken ağzını ağzıma bastırdı. Etrafta şakalar yapmaktan nefesimi kesmeye geçme kabiliyeti benzersizdi.

Kollarımı boynuna dolayıp öpüşüne karşılık verdim, elleri popoma kayarken dudaklarına doğru gülümsedim.

Ama sadece bir anlığına. Çünkü ikimiz de onu duyduk ve donakaldık.

İnleyerek başımı geriye attım. "Neden gündüzleri çok keyifliyken akşamları bu kadar hassas?"

Theo ağzıma hızlı bir öpücük kondurdu ve gülümsedi. "Seni bilerek yıldırmak için büyük ihtimalle."

"Büyüdüğünde bunu ona ödeteceğim."

Alçak sesle kıkırdadı. "Haince, bunu sevdim. Ben onu alıp dolaptan sütü çıkarayım, sen de yatmaya hazırlan."

"Seksi bir yatış mı, yoksa normal mi?" diye sordum, kapıyı açıp koridora çıkmıştı.

"Rahibe kıyafeti de giyebilirsin ve o bile beni durduramaz," dedikten sonra Vivi'nin loş odasına doğru gözden kayboldu.

Ayaklarım yere kök salmış gibi orada öylece durdum. Vivi'nin çığlıklarıyla Theo'nun derin mırıltıları kulağıma geldi ve o çığlıklar, Theo onunla konuşurken hafifleyerek durdu.

Böyle mi olması gerekiyordu?

Öpücükler ve şakalar?

Ve fazladan bir çift el?

Ânın etkisiyle afalladım çünkü çok olağandı. Çok *normal.* Filmlere layık bir şey bile değildi.

"Evet, işte burada. Annen." Theo dudaklarını kızımızın koyu renk saçlarına bastırmış bir halde odamıza geldi.

"Anne," derken Vivi kelimeyi yarım yamalak söyledi ama yine de anladık. Kollarım otomatik olarak ona uzanırken, o da bana doğru gerildi.

"Merhaba, Vivi bebeğim." Burnumu birkaç kez onunkine sürterek göğsüme yasladım ve kalıcı olmayacağını bildiğim bebek kokusunu içime çektim.

"İşte, anne, sen biraz sarıl. Ben de biberonu alayım."

Elimi uzatıp Theo'yu bileğinden tutarak onu durdurdum. "Gerek yok, onu emzirebilirim. Hepimiz yorgunuz."

Yatağın kenarına yan yana otururken daha önce Theo'nun önünde kızımızı emzirmediğimin farkındaydım. Theo'nun önünde pompa da kullanmamıştım. Bunlar hâlâ fena halde mahrem geliyordu, ondan saklamam gereken bir şeydi sanki. Geçen gün Loretta, kızımı emzirirken içeri dalıp bana ikinci bir bakış atmadan, "Hayatım, hiç bahçe aletin var mı? Bugün iki evin de ön tarhlarıyla ilgileneceğim ama şu elde taşınır küçük küreklerden bulamıyorum," dediğinde bile böyleydi.

Ona kulübeye bakmasını söylemiştim ve başparmağını kaldırdıktan sonra dışarı çıkmıştı.

Vücutlar beni rahatsız etmezdi, genellikle kendim konusunda da utangaç değildim. Sadece... Vivi'yi emzirmek o doğduğu günden beri yalnızca ikimize özeldi. Geceleri ortalık sessizken ya da o ağlamayı kesmediği zaman herhangi bir park yerinde, arabanın içinde yaptığımız bir şeydi. Bazen anne sütüm sadece kaliteli kahveden ibaret değil de besleyici olsun diye kendime yiyecek bir şeyler hazırlamaya çalışırken onu kanguruda emziriyordum.

Elbisemin askını indirip Theo'ya bir bakış attım ama vücuduma gözlerini dikmemişti. Onun yerine bakışları yüzümde kaldı.

"O doğduğunda nasıldı? Hemen emdi mi?"

Kalbim sızladı ve başparmağımı bileğindeki nabzın üstünde gezdirme sırası bendeydi. "Evet, ilk günden beri. Ve başta çok da acıdı. İlk defasında ağzını yapıştırdığında ağladım."

"Ama sen ağlamazsın." Bana göz kırptı, ben de gözlerimi devirdim. Bu iki hareket bizim özel selamlaşmamız gibi olmuştu.

"Başka?"

"Hımmm. Her şey çok hızlı oldu. Çok yorgundum ama uyuyamadım. O uyurken bile kendimi uyandırdım ve nefes alıp almadığını kontrol ettim. Bir keresinde sol göğsümde o kadar çok süt birikti ki kızın gözüne fışkırdı."

Nefesini salarak güldü. "Gerçekten mi?"

Başımızı eğerek Vivi'ye baktık, şimdi kucağıma oturmuş emiyordu ve biberonmuş gibi göğsümü kavramıştı. "Sanırım sadece sol mememle bütün köyün bebeklerini doyurabilirdim. Gerçek bir ürün piyasaya sürümüydü."

"Bu yüzden mi buzluk ağzına kadar anne sütüyle dolu?"

Bir homurtu çıkardım. "Evet ve yarısını hastaneye bağışladım."

"Gerçekten mi?"

Başımı sallayarak Vivi'nin kirpiklerinin kapanmasını izledim, göz kırpmaları ağırlaşıyor ve yavaşlıyordu.

"Keşke orada olsaydım."

Tanrım. Kalbim gittikçe çöküyor ve Theo şeklinde bir deliğe dönüşüyordu.

"Asla geri getiremeyeceğim çok fazla anı kaçırdığımı hissediyorum."

Elim bileğindeki nabzını kavradı. "Geri getiremezsin ama yeni anıların olacak."

"Vivi konusunda sınırı aşmak ya da buyurgan olmak istemiyorum. Siz ikiniz çok iyi yerleşmiş görünüyorsunuz, sıkı fıkı küçük ikili gibisiniz. Takım arkadaşları."

"Hatta şey bile diyebilirsin... iş ortakları."

Theo kıs kıs gülerek omzuyla omzumu dürttü.

"Sen ve şu lanet iş ortakların!" Vivi'nin dizini nazikçe okşadıktan sonra tekrar düşünceli hale büründü. "Hayır, ben sadece ikinizin arasına girmek istemiyorum. Senin yarattığın bu özel dünyaya giren davetsiz bir misafir gibi hissediyorum. Ama ben sadece... onu sonsuza dek izleyebilirim. Biliyor musun, her günün sonunda evime dönüp duruyorum ama yanlış evde olduğumu hissediyorum."

Tekrar Vivi'ye baktığımda emerken uyuyakaldığını gördüm. Küçük elleri yumuşadı ve parmakları açıldı.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye fısıldadım. "İşte." Vivi'yi dikkatle kaldırıp Theo'ya döndüm ve kızını nazikçe kollarına yerleştirdim. "Bir fikrim var."

Başını yana eğdi ama tartışmadı. Onun yerine üzerindeki takım elbiseyle yatağımın ucunda oturmaya devam etti, kucağında kızımızla can yakacak kadar iyi görünüyordu. Gerçekten de boğazımın arkası, göğsüm, karnım... hepsi sızladı.

Ebeveyn banyosuna gidip yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım, Theo için yeni bir diş fırçası çıkardım, üstümü değiştirerek gri jarse Calvin Klein şort ile ona uyumlu büyük beden bir boğazlı tişört giydim.

Odaya döndüğümde Theo'nun görüntüsüyle kalbim son sürat atmaya başladı. Yatağın üstüne çıkıp onun hemen arkasında, dizlerimin üzerinde durdum; ellerimi geniş omuzlarına koyarak Vivi'nin kusursuz bebek yüzüne baktım.

Bir yandan Theo'yu çok az tanıdığımı hissediyordum, öte yandan onun yanında işte böyle bir rahatlık vardı; bilmenin verdiği his... Açıklayamıyordum. Tek bildiğim, daha önce hiç hissetmediğimdi. Belki birlikte başka bir insan dünyaya getirdiğimiz içindi ama sanırım daha fazlası vardı.

Sanırım Vivi olmasa bile sonunda tekrar birbirimizin hayatına dönerdik.

Sanırım o bunu sağlardı.

Ve bu düşünce beni ayak uçlarımdan kulaklarıma dek kıpır kıpır hissedene kadar ısıttı. Theo Silva beni neredeyse tanımıyordu bile ama hiç unutmamıştı, benden hiç vazgeçmemişti, hiçbir şekilde anlayamadığım bir kararlılıkla benim için gelmişti.

Belki de anlamam gerekmiyordu.

Belki de onu içeri alma sırası bana gelmişti.

"O mükemmel, değil mi?" Çenemi omzuna dayadım.

"Mükemmel." Parmağını kızımızın burnunda, tombul yanağında ve kulağının etrafında gezdirdi.

"Banyoya senin için diş fırçası bıraktım."

"Tamam," diye sessizce karşılık verdi ama yataktaki yerinden kalkmak için bir hamle yapmadı. Ne kadar uzun olduğunu bilmediğim bir süre boyunca Vivi'ye baktık, sonra Theo'nun ona daha yakından bakışını ve alnına bir öpücük konduruşunu izledim.

Ağzım kurudu çünkü henüz bir saat önce beni eğip, bu zamana kadar hiç olmadığı şekilde yüzümü kızartmıştı. Şimdi de kızımızın üstüne titrerken şişkin kaslarla birlikte yumuşak öpücüklerden ibaretti.

Ve bu *fazlasıyla* sersemletici bir kombinasyondu.

Dönüp onu bana verirken alnıma bir öpücük kondurmayı ihmal etmedi. Ardından sessizce yürüyerek uzaklaştı, düşünceli görünüyordu.

Üzgün ve mutlu.

Bütün bu meselenin ona bunaltıcı gelmiş olması *gerektiğini* düşünüp duruyordum ama durumun bu olduğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu. Sürekli sırıtıyor ve göz kırpıyordu. Her bir lanet gün.

Dikkatle yatağa dönüp Vivi'yi ortaya yatırdıktan sonra derin bir iç çekerek başımı yastığa koydum.

Bugün... yoğundu.

Yatay pozisyona geçer geçmez gözlerim ağırlaştı ama Theo banyo ışığını kapatırken çıkan klik sesi ayılmama neden oldu.

Orada öylece durmuş –pantolonunun dışındaki gömleği, biçimli çenesi ve çatılmış kaşlarıyla– ne yapacağı konusunda kafası karışmış halde yatağa bakıyordu.

"Theo, yatağa gel."

"Gerçekten mi? İkinizle birden mi?" Yüzünde özgüvensiz bir ifade belirdi.

"Evet." Yastığa pat pat vurdum. "Muhtemelen bütün gece seni tekmeleyecek. Düşündüğün kadar tapılası bir durum değil."

Başını sallayarak takımından kalanları çıkardı ve tam bir aile zamanı olması gereken anda boxerıyla dururken onu gözlerimle becermemeye çalıştım.

Başarısız oldum.

"Bana o gece benzin istasyonunda baktığın gibi bakıyorsun."

"Hayır, şimdi daha kötü. O gece kıyafetlerin olmadan nasıl görüneceğini tahmin ediyordum. Bu gece, biliyorum."

Yatağa yaklaşırken dudakları yukarı kıvrıldı, komodindeki lambadan gelen ışık adeta bir heykel gibi vücudunun her hattında oynaşıyordu. Hatırladığımdan daha keskindi; karın kasları, dizini yatağa koyduğunda beliren bacağının ön kısmındaki uyluk kasları. Hamilton Athletics'te geçirdiği uzun saatler bir şekilde onu daha da ağız sulandırıcı yapmıştı. Yumruklarını yatağa bastırarak Vivi'nin üzerinde durdu, kollarındaki kaslar gerilmişti.

Yüzünde yumuşak bir ifadeyle en yoğun çikolata gibi derin, koyu renk gözleri gözlerime döndü. "Teşekkürler Winter."

Bir yanım, *burada uyumana izin verdiğim için mi* diye sormak istiyordu ama bu aptalı oynamak olurdu. Bana çok daha fazlası için teşekkür ettiğini biliyordum. Bakışlarının bütün ağırlığının altında kalbimin çarpma şeklinden bunu hissediyordum.

Rica ederim demek de doğru gelmedi, bu yüzden ortaya çıktığı ve hayatımı daha iyi hale getirmeyi misyon edindiği andan beri düşündüğüm şeyi söyledim: "Teşekkürler Theo."

Dilimi dudaklarımın üstünde gezdirerek tekrar ona baktım. "Hadi gel ve eğer istersen bütün gece kızını izle."

O cevap vermeden önce dönüp ışığı kapattım. Sadece pencereden gümüşi mavi bir ışık gelirken gözlerim yavaş yavaş karanlık odaya alıştı. Theo yan dönmüştü, elleri yanağının altındaydı.

Ama sadece Vivi'yi izlemediğini hissettim; beni de izliyordu, kızlarını.

"Hey Theo?" diye fısıldayarak elimi uzattım, parmaklarımı hafifçe alnında ve saçlarında dolaştırdım.

"Efendim?"

"Sen davetsiz misafir değilsin. Sen onun babasısın."

* * *

Uyandığımda güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu. Theo sırtüstü derin uykudaydı, köşeli çenesinde tam olarak doğru miktarda kirli sakal vardı. Huzurla uyurken dudakları aralıktı ve kalın kirpikleri bronz teninde titreşiyordu.

Gözlerim âdemelmasının tepesinde gezinerek oradan biçimli göğsüne indi; küçük kızımız tamamen babasının göğsünün üstünde karınüstü, kolları ve bacakları açık yatıyordu. Theo'nun geniş avuçları onun minik göğüskafesini kavramıştı ve Vivi'nin başı babasının kalp atışlarını duyabileceğini bildiğim bir noktadaydı.

Ben de bir keresinde başımı oraya yaslamıştım; yaklaşık iki yıl önce. Nefesimi toplamaya çalıştığımı, çok az tanıdığım birinin bana kendimi nasıl bu kadar iyi hissettirdiğini kafamda çözmeye çalıştığımı hatırladım. Bu kadar rahat.

Ama bu farklıydı.

Bu daha iyiydi.

Bu mutlu güneşli baloncuğun içinde öylece uzanıp, manzarayı hem kafamla hem de kalbimle içime çektim.

İyi hissettirdi.

Ev gibi hissettirdi.

29

Theo

Winter: Lütfen hapse atılmana neden olacak bir şey yapma.

Theo: Hiçbir söz veremem.

Winter: Lütfen? Yine de kefaretini ödeyip seni çıkarırım ama sana kızarım.

Theo: Senin bana kızman beni sertleştiriyor. Öfkeli seks eğlencelidir. Bu hiç caydırıcı değil.

Winter: Belki de seni içeriden çıkarmam.

Theo: Yok. Aletimi çok fazla özlersin.

Winter: Hayır. *Seni* özlerim.

* * *

"Telefon?" Karşımda Kip ve Geoff'un oturduğu konferans masasına elimi koydum. Kip'in yüzü taş gibiydi ve telefonu avucuma koyan elemanı gergindi, olmalıydı da.

"Sana telefonumla ne yapmanı söyledim Geoff?" diye sordum bastırılmış bir sesle ve ondan tarafa bile bakmadan ekranı kaydırarak kilidi açtım, mesajlar bölümüne girdim.

"T" harfini aradım ve oradaydı. *Tink.* Mesajlara göz attım ama bakmak çok zordu. Beni mahvetti. Winter'ı artık böylesine iyi tanıdığımdan, bunun onu ne kadar çok incittiğini düşünmeden edemedim.

Dün bütün günü yatakta geçirerek o ilk günleri derinlemesine konuşmuştuk. Onun ebeveynlerinden ve çocukluğundan bahsetmiştik. Ben yemek yapmıştım. Gülmüştük. O ve Vivi şekerleme yaparken yanlarına uzanıp uyumalarını izlemiştim.

Bir gün için fazlasıyla mükemmel bir baloncukta yaşamıştık.

Ve şimdi gözümü kan bürümüştü.

"Eee, mesajlarını yanıtlamamı? Sosyal medyada bazı fotoğrafları paylaşmamı?"

"Peki ya gelen önemli ya da kişisel mesajlar?"

"Sana yollamamı." Çıkardığı işten memnunmuş gibi başını hevesle salladı.

Telefonu masanın karşısında oturan iki adama kaydırıp sandalyemde geriye yaslandım, ellerimi başımın arkasına koydum, botlu ayaklarımdan birini dizime yaslayarak mesajı okumalarını bekledim.

İzlemek büyüleyiciydi. Kaydırdıkça Geoff'un yüzünden akan tüm renk, geçişme yoluyla Kip'inkine aktarılıyormuş gibiydi.

Biri beyazlarken diğeri kızarıyordu.

"Bu iletilmesi gereken çok önemli bir dizi mesaja benziyor, sence de öyle değil mi Geoff?"

"Düşündüm ki..."

"Benmişsin gibi yanıt vermeyi mi düşündün? *Benim* bebeğime hamile olduğunu söyleyen bir kadına? Ve *bu* şekilde mi yanıt verdin?"

"Düşündüm ki..."

"Yok." Aniden doğrularak öne eğilince, dirseklerim irkilmesine yetecek bir gürültüyle masaya vurdu. "Sen hiç düşünmedin."

"Sana iyilik yaptım! İmajını temizlemek istiyordun. O şeye her türden densiz mesaj geldi. Kadınlar senden bir şeyler istiyorlar, sürekli lüzumsuz şeyler gönderiyorlardı; görmemen gerek şeyler... Bunun da bir farklı yoktu."

"Bu *benim kızımdı*," diye tıslayarak telefonu onun beceriksiz ellerinden geri aldım. "Onun doğumunu da hayatının ilk dokuz ayını da kaçırdım çünkü sen sınırlarını aşan yargılayıcı boktan bir herifsin."

Geoff yutkunarak bakışlarını kaçırdı.

"Sen *bilmiyor* muydun?" Kip konuşmuyor, bir Geoff'a bir bana bakarken çenesinde bir kas atıyordu.

"Tabii ki bilmiyordum. Beni ne çeşit bir pislik sanıyorsun?"

"Winter bana hiç söylemedi."

"*Hiç kimseye* söylemedi çünkü herkes ona her zaman bok gibi davranıyor!" Bunu anlamalarına müsaade ederken yumruğumu masayı sallayacak kadar sert bir şekilde indirdim. "Annesi. Sen. Boktan sikik eski kocası, ki o herif onu *hâlâ* rahatsız ediyor. Her şeyi tek başına halletmesi gerektiğine ikna olmuş çünkü *sen* hayatı boyunca ona bunu göstermişsin. Kimsenin ona arka çıkmayacağını, herkesin onu terk edeceğini..."

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak burnumdan nefes alırken toplantı odası sessizdi. "Ben hariç, ben ona her lanet seferde arka çıkacağım. Dolayısıyla Kip, kovuldun. Eskiden senden hoşlanırdım ama artık sana saygı duymuyorum. Ve Geoff, seni iki kez kovabilsem yapardım. Fena halde berbatsın."

Çocukça bir final darbeydi. Ama dostum, Geoff fena halde berbattı.

Ayağa kalktığımda Kip de kalktı.

Kapıda bana yetişip elimi sıktı. Sertçe. "Theo, bana saygı duymuyor olabilirsin ama ben sana ölümüne saygı duyuyorum ve senin için en iyisini diliyorum. Ve ben... bunu düzelteceğim."

Kip'in bana kendimi kötü hissettirmeye çalışmadığını biliyordum ama hissettim. Onun adına kötü hissettim. Kip'in özünde kötü bir adam olduğunu sanmıyordum ama yine de kusurları vardı. Hepimizin vardı. Elinden gelenin en iyisi, yeterince iyi olmamıştı. Belki ikisine de iyi bir baba olmaya çalışmıştı. Kesin olarak bilemezdim. Ama bildiğim şey, onun başarısız olduğuydu. Muazzam bir şekilde.

Ve sanırım henüz yeni farkına varmıştı. Yüzündeki yıkılmışlığı görebiliyordum.

Sadece, "Teşekkür ederim efendim," diyerek gitmek üzere döndüm.

Giderken de onun, "Geoff, pılını pırtını topla ve ofisimden defol. Bir daha yüzünü görmek istemiyorum!" dediğini duydum.

Asansöre ilerlerken kendi kendime gülümsedim çünkü nihayetinde Geoff bugün iki kez kovulmuştu. Ve bu beni mutlu etti.

* * *

Winter'ın araba yolunda durduğumda, tam ön kapının hizasından caddeye park etmiş havalı arabayı fark ettim. Kamyonetimin içinde aracı dikiz aynasından izledim. Bir hareket gördüm ama arabadaki filmli camlar daha fazla detayı gizliyordu.

Bir tahminde bulunmak için daha fazlasına ihtiyacım olduğundan değildi bu. Winter eski kocası konusunda ağzı sıkı davranmış, sadece onun kendisine hiç oral seks yapmadığından bahsetmişti. Çalışma masasının arkasındaki şatafatlı altın çerçe-

vedeki kâğıt parçasında ne yazarsa yazsın, bu durum onun ne kadar işe yaramaz biri olduğunu anlamama yetmişti zaten.

Kip'le olan toplantıdan ötürü zaten barut gibiydim, bu yüzden aynı enerjiyle devam etmeye karar verdim. İçi boş karton kahve bardağımı alıp kamyonetimden indim ve arabaya yaklaştım.

Varlığımı, arabanın camına üç kez gürültüyle vurarak belli ettim. Cam nihayet indiğinde ise *Bu Nasıl Sarışın* filmindeki denyo, zengin bebesi eski erkek arkadaşın en iyi görüntüsünü takınmaya çalışan bir adamın yüzüyle karşılaştım.

Bahse varım, bu herifin tam adının başında "üçüncü" ibaresi vardı.

"Selam dostum. Kayıp mı oldun? Bulmana yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Gülümsemesi yağcı ve parlaktı. Hiç gerçek değildi. "Şey, *ahbap.*" Herif bir de hor görüyordu ama şaşırmadım. "Buraya sadece karımı görmeye geldim."

Karım. Bu kelime bir şeyler kırmak istememe neden oldu.

Bir elimi arabasının tepesine yasladıktan sonra güneş gözlüğümü çıkarıp gözlerinin içine baktım. "Burada evli bir kadın yaşamıyor. Ama bizzat getirdiğin faturalarla *eski* karına zorbalık etmek için geldiysen onları asla ödemeyecek. Yan koltuğunda duran zarfı alıp seni posta kutusuna olan yolculuktan kurtaracağım. Çünkü sana söz veriyorum..." Öne eğilerek sesimi alçalttım. "Lanet bir sapık takipçi gibi buraya gelmeye devam edersen, yapacağın tek şey bir uzaklaştırma kararı çıkartmayı epey kolaylaştırmak olur."

Bana ters ters bakarken çenesi kasıldı, karşılık veremeyecek kadar ödlekti. Bu yüzden onu acıtacağını bildiğim yerden dürttüm. "Bu konuda avukat arkadaşımdan tavsiye almak zor olmaz. Summer Hamilton'u tanıyorsun, değil mi?"

"Sen kim olduğunu sanıyorsun be?" dedi sertçe, elleri direksiyonun üzerinde kıvrıldı.

Sırıttım. "Birinin neden senin için bir uzaklaştırma emri çıkardığını sağlık kurulunun merak edeceğini bilen bir adamım sadece."

Dudak bükerek neredeyse etkileyici bir sahte kabadayılıkla beni tepeden tırnağa süzdü. "Şimdi anladım. Artığımın keyfini çıkar." Zarfı camdan dışarı attı ve kâğıt yanımdan yere düştü.

Onu yerden almak için hamle yapmadım. Dr. Rob Valentine'e gülümsemekle meşguldüm. "O kimsenin artığı değil ve boşanma belgeleriyle karşılaşmanın öncesinde de onun keyfini çıkarıyordum, *ahbap*."

Bunu söylememem gerekirdi ama bugün pisliklere karşı sabrım tükenmişti.

Tek tepkisi, yarışacakmışız gibi hâlâ park halindeyken motora gaz vermek oldu. Ama derdine yansın, ben çoktan kazanmıştım.

Winter onun artığı değildi. Bu herifin elinde tutamayacağı kadar değerli bir mücevherdi.

"Dikkatli sür!" Motor sesinin üzerinden bağırıp arabasının tavanına vurdum.

Arabasını ilerletirken de boş kahve bardağımı ön camından içeri attım. Sırf pisliğine.

Sonra orada durup kollarımı göğsümde kavuşturarak bardağı caddenin sonunda dışarı fırlatışını izledim. Kurallar onu bağlamıyormuş gibi dur levhasının yanından hızla geçti. Plakasında *DRKALP* yazıyordu ve bu görüntü karşısında yüzümü buruşturdum.

Çok dandik.

Winter ön verandadan kahkaha atarak bağırdı: "Az önce onun arabasına çöp mü attın sen?"

"Sadece çöpe atıyordum Tink!" Dönüp zarfı çimlik bulvardan aldım ve ona sırıttım. Vivi kalçasının üstündeydi. Sarı saçları gevşek bir örgüyle geriye toplanmıştı, küçük tutamlar gizlice dışarı çıkıp yüzünü bir hale gibi çevreliyordu.

Bu yüze bakarak haddinden çok zaman geçirmiştim çünkü asla yetmiyordu.

"Yani, artık Rob'la tanıştın..."

"Evet. Büyük bir zevk."

Aslında heriften hak ettiğinden daha çok nefret ediyordum. Hissetmek istediğim şey kayıtsızlık olsa da henüz o noktaya gelmemiştim.

Ondan nefret ediyordum çünkü tüm bunlara benim yerime neredeyse o sahip olacaktı, ayrıca beni buraya getiren şartlar hâlâ fazla hassas ve kırılgan görünüyordu. Özgüvensiz değildim ama arada bir aklımda bir düşünce belirliveriyordu. Şey gibi bir düşünce...

Vivi olmasa Winter benimle ilgilenir miydi?

İyi para kazanıyorum ama bir McLaren'e binmiyorum ya da kendime ait McMalikanem yok ve üniversiteye gitmedim.

Şimdilik bu düşünceleri bir kenara attım; yeniydi, bu duygular normaldi, ayrıca neredeyse iki yıldır aklımdan çıkmayan kadının ön kaldırımında yürüyen bendim.

"Özel plakası olan bir adamla evlendiğine inanamıyorum. Hepsinin içinde en kötü kısım bu olabilir."

"Bunun çok akıllıca olduğunu düşünüyordu."

"Onun için bir sürü sıfat düşünebiliyorum ama az önceki sohbetten sonra *akıllı* bunlardan biri olmazdı."

"Özür dilerim." Winter altdudağını dişlerken, tek adımda birkaç basamak çıkarak yanında durdum.

"Winter, bir kez daha onun adına özür dilersen seni dizime yatırırım."

Gözleri fal taşı gibi açılırken Vivi'ye uzandım. Son birkaç saatten sonra ona sarılmaya ihtiyacım vardı ve yumuşacık bebekteki bir şeyler çok farklı hissettiriyordu. Parmaklarını sakallarımda gezdirişi. Onun kokusu. Mutlu, küçük, saçma dilini anlıyormuşum gibi bana gevezelik etme şekli.

"Şimdiye kadar vazgeçeceğini düşünmüştüm. Summer'a da bunu yapmış."

Winter'ın başının arkasını kavrayarak alnına sert bir öpücük kondurdum ve onu kendime çekerken sakalımı şakağına sürttüm.

Üçümüz.

Sırf yapabildiğim için yaptım.

"Peki tüm bunlar rapor edilince ne oldu? Yani, Summer onun hastasıydı ve reşit değildi."

Donakaldı. "Onu asla rapor etmedim."

Geri çekildim. "Ne?"

Winter iç çekti, derin ve yorgun bir iç çekiş. "Edecektim ama beni... yani bir şey yapamayacağım noktada köşeye sıkıştırdı ve bunu biliyor."

"Neden yapamıyorsun?"

Vivi yaygara kopardı, kucakta olmaktan sıkılmıştı. Emeklemek, gezinmek, tırmanmak ve içindeki delifişeği ortaya çıkarmak istiyordu. Bu yüzden onu eğlendirmesini umarak olduğum yerde zıplamaya başladım.

"Çünkü yaparsam meseleye Summer da dahil olacak. Beni her zaman geri durduran bu oldu. Kız nihayet mutlu. Böylesi boktan bir durumdan nihayet kurtuldu, hem ona bunu yapmak istemiyorum. Rob da her şeyi biliyor. Buraya sürekli gelme konusundaki cesaretinin tek nedeni bu."

Dişlerimi sıktım. Bundan nefret ediyordum, özellikle de Winter için. Ama kendim için de nefret ediyordum çünkü içimde uyandırdığı hislerden nefret ediyordum: kıskançlık, güvensizlik ve kaygı.

Rob Valentine'den hoşlanmıyordum ama bunun ötesinde ona güvenmiyordum.

"Pekâlâ, ona bugün uzaklaştırma emri için iyi bir vaka oluşturduğunu söyledim." Winter başıyla onaylayarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne?"

"Bilmiyorum. O sadece çok... gururludur. Nihayetinde sıkılıp defolacağını umuyordum. Yapabileceklerimi, alabileceğim aksiyonları düşünüyorum. Ama gerçek şu; o kadar önemsiz olmak istiyorum ki benden sıkılıp yoluna devam etsin."

Tel kapıya uzanarak onun içeri girmesi için açtım. "Yoluna devam ettiğini sanmıyorum."

"Hayır, sanırım etmiyor," diyerek başını eğip içeri girdi. "Ama ben halledeceğim. Endişelenmeni istemiyorum."

Bir homurtu çıkararak kapıyı arkamızdan kilitledim.

Hayatımdaki en önemli iki insan bu çatı altında yaşarken ve benim tekrar turneye gitmeme haftalar kalmışken nasıl endişelenmezdim?

"Babamla nasıl gitti?"

"Oldukça tatmin ediciydi. Artık resmen menajersizim, Geoff da işsiz," diye yanıtlayarak bağcıklı botlarımı iteleyerek çıkardım. "Burası nasıldı?"

Winter evin ortasında duruyordu, üzerinde yırtık kot şort ve geniş bir Hamilton Athletics tişörtü vardı. Bu açık alanda bronzlaşmış, ışıl ışıl ve ufak görünüyordu.

Omuz silkerek bakışlarını kaçırdı, gözlerime bakamıyordu. "Dürüst olmak gerekirse biz seni biraz özledik."

"Biz?" Tek kaşımı kaldırarak ona yaklaştım. "Bunu sana Vivi mi söyledi?"

Bana gözlerini devirdi. "Hayır."

"O zaman nereden biliyorsun?" Şimdi tepesinde dikilmiş, yüzünü bana doğru kaldırmasını bekliyordum. Bugün bana ufak bir şey verebileceği konusunda umutlarımı yüksek tutmamaya çalışıyordum.

İhtiyacım olan bir günde.

Çenesini kaldırdı, mavi gözleri kristal berraklığındaydı, dudaklarında hafif bir parlatıcı ışıldıyordu.

"Peki. Tamam. *Ben* seni özledim," diye itiraf etti.

Ve ardından bana sarıldı.

30

Winter

Summer: Bu. Da. Ne. Böyle??? Bu bir düğün hediyesi mi?

Winter: Ahahahaha. Resmi bir hediye açılışı yapmadığın için sana kızma nedenim buydu. Yüzünü görmek istiyordum.

Summer: Bunu nereden aldın?

Winter: Uzun zaman önce bir kutuda buldum ve aldım.

Summer: BU ORİJİNAL SAYFA MI?

Winter: Hayır. Bu duvarına bantladığın Rhett reklamının aynısı ancak büyütülmüş, çıktısı alınmış ve tuval üzerine gerilmiş hali. Orijinali, seyahat makbuzuyla birlikte bir zarfın içinde arkasına bantlanmış.

Summer: Gülmeden duramıyoruz! Çok büyük! Bunu nereye koyacağımı bile bilemiyorum. Bu tüm zamanların en iyi hediyesi!

Winter: Hahaha. İkinizin de sevmesine çok mutlu oldum. Yatağının üstüne asmanı tavsiye etmek isterim. Eski günlerin hatırına.

Summer: Ben öldüm. Beni öldürdün. En iyi şekilde.

Summer: *Tuvalin yanında duran ve başparmaklarını kaldıran Rhett'in fotoğrafı*

* * *

"Peki Vivi. *Baba* de."

Mama sandalyesinde oturan Vivi ufak muz parçalarını alıp ağzına soktu. Beni izliyordu ama mırıldanmadı. Son zamanlarda Theo dışarıdayken, ona bu kelimeyi öğretmeye çalışıyordum. Theo bizden haberdar olmadığı dönemde önemli olayları kaçırmıştı ve bunun onu üzdüğünü biliyordum. Melankoli. Gerçi kendine bunu hissetme izni vermiyordu. Daimi olarak mutluydu ve bu boktan şey bir gün yakasına yapışacaktı.

Bu normal değildi.

"*Ba. Ba*," diye tekrar denedim.

Gülümseyerek beni işaret etti. "Anne."

Karşılık olarak sergilediğim sırıtış otomatikti. *Anne.* Bazen kendimi çimdiklemem gerektiğini hissediyordum. Bunu o kadar uzun zamandır istemiştim ki gerçek gibi gelmiyordu.

"Baba nerede?" Yavaşça dönerek tüm odada göz gezdirdim, bu Vivi'nin de benzer bir karşılık vermesine neden oldu. Minik parmaklarıyla tepsisini kavrarken küçük bedeni olduğu yerde döndü.

Bir sürü kelime söyledi ama hepsi anlamsızdı. Haddinden fazla tekila içtikten sonra ben daha anlaşılır cümleler kuruyordum.

Yine de uyum sağlayarak devam ettim:

"Ah, öyle mi düşünüyorsun?"

Verdiği karşılık, mutlu bir gevezelik oldu.

"Şu anda çalışıyor, hemen arka sokaktaki Summer Teyze'nin spor salonunda."

Ufak bir ıslık sesi.

"Onu özledin mi? Dürüst olmak gerekirse ben de. Bu tuhaf ve kafa karıştırıcı."

Bir "hımmm" sesi.

"Şey... çünkü o öyle yakışıklı ki etraftayken beynim çalışmayı bırakıyor. Ve öyle tatlı ki kalbim, geçmişte fena halde kırılmış olduğunu unutuyor."

Yere bir parça muz attı ve ıslak çarpma sesi, Peter'in artık her nerede uyuyorsa, oradan kayarak çıkıp muzu götürmesine neden oldu.

Sağırmış, götüm.

"Ba!"

Başım hızla Vivi'ye döndü ama Peter'i işaret ediyordu.

Onun *baba* demeden önce köpeğe *bak* dediğinden gayet emin olduğumu Theo'ya *asla* söylememeye karar verdim.

"Baba mı? Onu ziyarete mi gidelim? Vivi, bu harika bir fikir."

Dolayısıyla ben de bunu yaptım; spor çantamı ve bebeğimizi alarak, yanımda bozuk beynim ve erimiş kalbimle Theo'yu görmek için arka kapıdan çıktım.

* * *

"Neden hemen şimdi?"

"Çünkü spor yapmam lazım." Summer'ın omuzlarındaki kangurunun askılarını sıkılaştırdım.

"Ama... şimdi?"

"Evet, şimdi."

Bu sabah Theo'yu özlediğimi söylerken yalan söylemiyordum. Rob'la ve babamla işler tuhaflaştıktan sonra da pek konuşmamıştık. Ve açıkçası, Theo Dale Silva söz konusu olduğunda kendimi biraz fazla hassas hissediyordum.

"Şu an antrenman yaptırıyorum." Rhett ile Jasper'ı işaret etti, bir grup istiflenebilir kutunun üzerinde sohbet ediyorlardı. Summer'ın onları, o kutuların üzerine sıçrattığını biliyordum.

"Püfff." Omuzlarının üstünden klipsleri tutturdum. "Onlar sayılmaz, ayrıca Vivi bana bir süre seninle takılmak istediğini söyledi."

Summer başını eğip yeğenine baktı ve gülümsedi, sesi değişerek sadece Vivienne'le kullandığı tatlı bebek tonuna büründü. "Ah, şey, neden bunu baştan söylemedi? Takılmayı tercih edeceğim başka biri yok."

Vivi sırıtınca iki alt dişi balkabağı suratı gibi yukarıya doğru çıkıntı yaptı ve neşeli bir kahkaha attı.

"Theo bile dolu ama. Akşam yemeğine kadar doluyuz. Sen sadece..."

Ona hiç dikkat etmeden Theo'yu bulmak için mekânı taradım. Öğleden sonraları buraya çalışmaya geldiğini biliyordum. Bunu hiç uzun uzadıya düşünmemiştim ama bugün evimden çıkarken gergin görünüyordu.

Beni öpmemişti. "Müşterilerim var. Siz hanımlara akşam yemeği hazırlamak için dönerim," demişti sadece. Göz kırpıp gitmişti. Ve zihnim o şeyi yaparak onun nerelere gidebileceğini, kiminle olabileceğini, benden daha az karmaşık ve daha özgüvenli biriyle tanışırsa ne olacağını hayal etmişti.

Bunu istediği için adamı kim suçlayabilirdi?

Bu yüzden zihnimi sakinleştirmenin en iyi yolunun, onun spor salonundaki varlığını kendi gözlerimle görmek olduğuna karar vermiştim; çalıştığını, simetrik memeleri olan yirmilik bir hatunu becermediğini...

"Theo'yu mu arıyorsun?"

"Evet."

"Orada." Summer başını halıfleks alanın diğer köşesine doğru eğdi ve orada Theo saatine bakarken, çok iri ve düzgün memeli, ateşli bir yirmilik, üzerinde ağır plakalar bulunan metal bir kızağı zeminde itiyordu.

"Burada Playboy tavşanlarına da mı eğitim veriyorsunuz?"

Summer bir homurtu çıkardı. "Hayır ama artık burada antrenman yapan tüm sporcular arasında, kadın müşterilerin farklı bir havası olmaya başlamadığını söylesem yalan olur. Önceden zumba derslerinde aval aval bakan yaşlı kadınlar olurdu. Şimdi haftada birkaç kez antrenman yapmak için şehirden gelen kızlar var."

"Pekâlâ, hah." Tırnaklarıma bakarak, bir dahaki sefer ne renk oje sürdüreceğime karar vermeye çalıştım. Belki de şu an hissettiğim duyguya uysun diye yeşile boyatırdım. "Bunun iş için harika olduğuna eminim."

"Winter..." Küçük kardeşimin sesinde bir sıcaklık vardı. "Yoksa sen..."

"Kıskanıyor muyum?" diye fısıltıyla bağırdım. "Deli gibi hem de... Bütün müşterileri böyle seksi mi?"

Summer güldü. Doğruca bana ve asabiyetime *güldü*. "Win, seni hiç... herhangi bir şeye karşı bu kadar hararetli görmedim. Bu çok sevimli."

"Kes sesini!" Dudaklarım seğirdi.

"Sadece çok mutluyum!"

"Summer, git başka bir yerde duygusallaş. Beni rahatsız ediyor."

Başını geriye atıp daha yüksek sesli bir kahkaha attı, sözlerimden hiç alınmamıştı ve sonra dönüp kucağında yeğeniyle yeni kocasına ve onun aile dostuna işkence etmeye devam etti.

Ya ben? Theo'nun benim için hazırladığı rutini yaptım. Bugün bunun kanıtı olmayabilirdi ama buraya her gelişimde kendimi daha iyi hissediyordum; biraz daha sakin, biraz daha özgüvenli, hayatım üzerinde biraz daha kontrol sahibi.

Bacak presinden ona bir bakış atarak selam vermem gerekir mi, diye düşündüm. Bunun şu an olduğundan daha delice görüneceğine karar verdim.

Başka bir seti tamamladığımda, ayaklarımı bastırdığım ağırlığın kenarından bir bakış daha attım. Theo beni hâlâ fark etmemişti ve bu iyiydi. Odaklanmış görünüyordu. Son derece profesyoneldi. Kadının duruşunu ayarlamak için ellerini omuzlarına bastırınca dikizlemeye ara verdim.

Bütün antrenmanım böyle geçti; kulaklıklarımda rap gümbürdüyordu, gözlerimi Theo Silva'nın üzerinde dolaştırıyor ve sonra bunu yapmamış olmayı diliyordum.

Gizli görevimden sıkıldığımı fark edip saklanmaktan vazgeçmeye karar verdim. *Malum banka* uzanarak son set mekiğimi çekerken Theo yaklaştı.

Vücudumun yanına çömelip sıcak ellerinden birini dizime koydu, gözlerimi tavana sabitlenmiş halde tutarken sıcak nefesi kulağıma çarpıyordu. "Affedersiniz, hanımefendi? Size bu bankı sterilize etmenizi hatırlatmak isterim. Geçen sefer kullandığınızda..." Sesini alçalttı. "...o kadar şiddetle boşaldınız ki yüzüm sırılsıklam oldu."

Yanaklarım kızardı. "Bu şaka her seferinde komikliğini kaybediyor."

"Hayır, etmiyor." Sakalını kulağıma sürttü.

"Ne yapıyorsun? Sen çalışmıyor musun?"

"Evet ama sonra seni gördüm. Burada olduğunu bilmiyordum. Gelip benim kıza selam vermeden devam edecek değildim."

Döndüm ve nihayet göz teması kurdum. "Öyle miyim?"

"Ne misin?"

"Senin kız?"

"Sana söylemeye çalışıp durduğum şey de bu; işitmeni kontrol ettirmem gerek. Sonunda seni ve Peter'i veterinere götüreceğim."

"Ben sadece bizim... bir *şey* olduğumuzu bilmiyordum. Yani insan içinde falan." Elimi gergin bir tavırla sallarken, şakasını tamamen yok saydım.

"Ah. Hımm..." Geriye yaslanıp spor salonunda etrafa bakındı. Ve ben bakışlarımı kaçırdım, kafamdaki o kötü niyetli ses yine aynı şeyi söylüyordu: *Gördün mü? Söylemiştim.*

Sert parmakları çenemi kavrayarak yüzümü tekrar kendisine çevirdi. "Winter, biz bir şeyiz. Biz *o* şeyiz. Biz *oyuz*."

Ardından beni öptü: Spor salonunun ortasında. Düzgün memeli kıza ilgi göstermesi gerekirken.

O *beni* buldu.

O *beni* öptü.

O *bana* aitti.

Önceden buna sahip olduğumu düşünmüştüm ama değildim.

Ama şu an beni öpen adam? Uluorta ve münasip olandan çok daha uzun süre boyunca?

O aynı adam değildi.

Daha iyi bir adamdı.

Dilini ağzımda son bir kez dolaştırdıktan sonra geri çekildi, ışıldayan oniks gözleri yüzüme hiper-odaklıydı. "Yedide işim bitiyor. Sonra dışarı çıkıyoruz."

"Dışarı mı?"

"Evet. Akşam yemeği. Bir bar. Bir şeyler. Bir randevu."

"Randevu mu?"

Gülümseyerek tepemde ayağa kalktı. "Evet. Henüz bunlardan birine çıkmadık, değil mi? Benim için açık seçik bir elbise giy."

"Yine tekila mı içeceğiz?"

Gümbürdeyen bir kıkırdamayla arkasını döndü. "Tabii ki Tink. Eve döndüğümüzde senin üstünden yalayacağım," dedi giderken.

İnsanların dönüp bakacağı kadar yüksek sesle söylemişti. Ve umursamadım bile.

* * *

"Bir dans."

Güzel biftekli yemeğimizden sonra beni buraya getirmesine nasıl izin vermiştim? The Railspur, kasabadaki büyük bir taşra barıydı. Western havasıyla endüstriyel eşyalar ve sıcak ahşap mobilyaları birleştirmişti. Ayrıca hıncahınç doluydu.

"Theo."

Beni göstermek istediğini söylemişti. İşte böyle. Ve bunu yemiştim. Sorgusuz sualsiz.

"Winter."

"Bu bir taşra barı. Ben..." Kalabalık dans pistini işaret ettim. "...bu her neyse, yapmayı bilmiyorum. Ya sen?"

"İki-adım mı?"

"Evet. Sen bile bana o kadar taşralı görünmüyorsun."

Yüzünü buruşturdu. "Bir çiftlikte büyüdüm. Boğalara binerek hayatımı kazanıyorum. Benden daha başka ne istiyorsun?"

"Bilmem. Sürekli postal ve dar tişört giyiyorsun ayrıca ekose gömlek falan... Wrangler kotlar nerede? Kovboy şapkası nerede?"

"O benim iş üniformam, sporun bir parçası. Sürekli öyle giyinmek zorunda değilim. Genizden bir Teksas aksanı edinip dişlerimin arasına saman çöpü almam gerekiyor mu? Banjo çalmayı öğrenmeli miyim?"

Ürperdim. "Hayır, lütfen yapma. *Kurtuluş* filmindeki çocuk o enstrümanı benim için mahvetti."

Elini bana uzattı. "Hadi gidelim."

Beni çoktan insan kalabalığının içine çekmeye başlamıştı. Arkadaşlarımızın da burada olduğunu biliyordum çünkü yemekten sonra "tesadüfen" onlar da bardaydı: Summer, Willa, Sloane ve tüm beyler. Belli ki pazartesileri artık yeni cumaydı.

"İyi, tamam. *Bir dans.* Ama sadece akşam yemeğinde hesabı ödememe izin vermediğin için."

Dudak bükerek beni kendine çevirdi. Bir elini belime koyup diğeriyle nazikçe parmaklarımı kavradı. Çok zahmetsizdi. Çok akıcıydı.

"Dur bakalım. Ben hesabı ödedim, haliyle sen de sonra benimle seks yapacaksın."

O kadar saçmaydı ki beni güldürdü.

O kadar çekiciydi ki tek bir danstan daha uzun süre pistte kaldık. Nefesim kesilip sersemleyene ve saçlarım terden enseme yapışana kadar kaldık.

Beni döndürdü, eğdi, öptü. Beni gösterdi.

Theo'nun elleri her yerimdeyken, etrafım tanımadığım insanlarla çevrili bu kalabalık dans pistinde, bu kadar el üstünde tutulduğumu hissetmemiştim hiç.

Ayrıca hiç bu kadar azgın da hissetmemiştim çünkü Theo *dans edebiliyordu*. Dans pistindeki becerileri o kadar etkileyiciydi ki beni bile dans edebiliyormuşum gibi gösteriyordu.

"Böyle dans etmeyi nereden öğrendin?"

Gülümsedi, gözlerinde uzak bir bakış vardı. "Annemle babam her zaman dans ederlerdi. Babam harika bir dansçıydı."

"Öyle mi? Ondan pek bahsetmiyorsun."

Beni daha yakına çekti. "Boğalara binerken öldü. Hâlâ onun gibi bir şampiyonayı kazanmayı planlıyorum, hedefim bu. Ama eğer kendime onun hakkında çok fazla konuşma izni verirsem, her yıl beni öldürmek isteyen yarım düzine kadar boğanın üstüne binerek ne halt ettiğimi düşünmeye başlarım gibi geliyor."

Durumun bundan daha karmaşık olduğundan şüpheleniyordum. Theo'nun da kendine göre baba sorunları olduğundan, babasının mirasına değer olduğunu kanıtlamak için vurması gereken hedefleri olduğundan... Çünkü hamile olduğumu öğrendikten sonra yaptığım internet araştırmalarıma göre babası en iyilerden biriydi. Bir efsane, Kuzey Amerika ringlerinde iz bırakan ilk Brezilyalı rodeoculardan biri.

"Baban yüzünden mi boğa rodeocusu oldun?"

"Evet, onun gölgesi gibiydim. Her zaman onun yaptığı her şeyi yapmak isterdim."

"Bu yıl finallere çıkmaya ne kadar yakınsınız? Bu kadar ara verdikten sonra skorda çok fazla geride misin?"

Başını geriye eğerek yüzüme iyice bakmaya çalıştı. "Tink, neden bu kulağa WBRF hakkında bir iki şey biliyorsun gibi geliyor?"

Göğsünde dudaklarım kıvrıldı. "Bir noktada art arda gelen Google araştırmaları gerçekleşmiş olabilir."

Göğsündeki derin gümbürtüyü hissettim. "Yani... internet takipçiliği."

"Araştırma."

"Doğru, haklısın. Böylesi kulağa daha akademik, çok daha az delilik gibi geliyor."

"Ben deli değilim."

"Bu yüzden mi bugün beni bacak presinin arkasından dikizliyordun?"

Aman Tanrım. Sindim.

"Kapa çeneni Theo."

"Tüm o metal makinelerin arasından ufak bir sarı saç ve mavi göz görüntüsü gördüm. Çok sevimliydi. Buna da araştırma diyecek miyiz?" Göğsüne doğru inledim. "Akıllı, güzel ama pek sinsi değil."

Doğruldum. "Yeni kural, sadece benden daha az güzel olan insanları çalıştırabilirsin."

Gözlerini dramatik bir tavırla devirdi. "Bu herkes demek Tink. Beni mahvettin. Anlamıyor musun? Ben sadece seni görüyorum. Bütün dikkatim sende, her bir parçası."

"Bende mi?"

"Sen ve eleştirel laf çarpmaların. Sabahları sana kahve getirene kadar huysuz olman. Vivi'yle konuşurken kullandığın o şapşal ses. Tüm bu profesyonel kayıtsızlığın altında ne kadar tatlısın. Beni takip etmen bile hoşuma gidiyor. Kendimi özel hissettiriyor." Göz kırptı.

Gözlerimi devirdim ve gülümsememi saklamaya çalıştım. "Ben tatlı değilim."

"Tatlısın. Tadına baktım. Ve şimdi tekrar bakmak istiyorum. Hadi buradan defolup gidelim."

31

Winter

Summer: DAHA ÇOK BEBEK!

Willa: Theo'nun azmış bir mağara adamı gibi Winter'ı sürükleyerek buradan götürmesinden mi bahsediyorsun?

Summer: Siktir. Bunu grup sohbetinde dile getirmek istememiştim.

Willa: Ayyy. Sizin kız kardeşler grubunuz mu var?

Summer: *Asker selamı veren emoji*

Sloane: Bu emoji de ne böyle? Bana hep alnına dayanmış çük var gibi görünüyor.

Willa: Pardon, ne dedin?

Sloane: Ya da Pinokyo'nun yandan bir profili.

Summer: Sloane... O bir el. Selam veriyor. EMREDERSİNİZ KOMUTANIM tarzı.

Sloane: Cidden mi? Şimdi daha yakından bakıyorum. *Asker selamı veren emoji*

Willa: Yüzüne dayalı lanet bir çük? Pinokyo? Parmakları gösteren minik çıkıntılar var. Birinin biranı alması lazım.

Sloane: Her neyse, umarım Winter şu an yüzüne bir çük alıyordur.

Willa: Konuyu değiştirmeye bak.

Sloane: *Asker selamı veren emoji*

* * *

Theo kamyonetin yolcu kapısını açtı ama binmeme müsaade edeceğine öne geçip kamyonete kendi bindi.

"Sen ne ya..."

Daha ben soruyu tamamlayamadan, hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıp ata biner gibi kucağına oturttu ve kapıyı kapattı.

"Sen ne ya..." diye tekrar denedim, parmaklarım çoktan ensesinin üstüne kaymış, kısa kesilmiş saçlarının altlarını okşuyordu. Ama beni öperek bütün kelimeleri ya da tutarlı cümleleri ağzımdan çekip aldı.

"Önce senin içine girmeden eve ulaşmamın imkânı yok. Bu elbise bütün gece sertleşmeme neden oldu."

"Bana açık seçik bir şey giymemi söyledin." Dudaklarına doğru kıkırdayarak daha fazlası için eğildim. "Ama burası kalabalık bir otopark."

"Ve?" Ağzı çene hattım boyunca boynumun yanından aşağı inerken, elleri bu gece için seçtiğim mini elbisenin altına kaydı. Dantel detayları olan dökümlü elbisenin her bir askısı omzumun üstünde fiyonkla bağlanıyordu.

Kovboy çizmelerimle gerçekten şirin görünüyordu.

"Biri bizi görebilir."

Eli külotumu kenara çekerek beni okşadı. Çoktan ıslanmıştım.

"Güzel. Bunun beni azdırdığını fark etmedin mi? Devam et. Gürültü yap." Ağzı köprücükkemiklerimin üstündeydi. "Umarım

biri aletime bindiğini görür. Adımı haykırdığını. Umarım herkese söyler. Bu kasabada hangi boktan küçük gazete varsa orada basarlar. Yol kenarındaki tabelalara asarlar."

"Kabasın." Ben nefesimi vererek gülerken, o bir askımı indirip meme ucumu ağzına aldı; yalıyor ve daireler çiziyordu. Kalçalarım salınırken hassas çıkıntıyı ısırdıktan sonra diğer askıyı da indirdi ve ikisine de eşit ilgi gösterdi.

Beni takdir etmek için geri çekildi, göğüslerim çıplaktı ve yükselip alçalıyordu. "Acayip güzel."

Onun gözleri üzerimdeyken kendimi güzel hissettim. Daha karanlık olmasını dilemedim, acele edip gözlerini başka yöne çevirmesini dilemedim. Onun önünde çıplak yatabilir, vücuduma hayran kalışından büyük zevk alabilirdim.

Aniden onu içimde hissetme ihtiyacı ezici bir hal aldı. Ellerim kot pantolonuna gitti. Kemerine. Kalçalarını kaldırdı. Ben de pantolonu aşağı çektim. Uzunluğunu kavradı ve kalın başını ıslak merkezimde kaydırdı.

Ama ben sabırsızdım. Her iki omzuna bir elimi koyarak birkaç santim aşağı indim. İçime doğru kaydı ve hissettiğim hafiflikle başım geriye düştü.

"Evet," diye soludum.

"Acayip dar." Hareket etmedi ama inledi.

Birkaç santim daha indim ve elleri popomu kavradı. Beni okşarken o ellerde bir titreme dolaştı. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun Tink?"

Karşılık vermedim, onun beni öptüğü gibi dudaklarımı boynuna indirmeye karar verdim.

Boğazının altındaki çukuru.

Köprücükkemiğindeki çıkıntıyı ve yarayı.

Kulağına dönerek orayı dişledikten sonra fısıldadım: "Kimse bana kendimi bu kadar iyi hissettirmedi. Değişmeye ya da dü-

zelmeye ihtiyacım yokmuş gibi. Kurtarılmaya ihtiyacım yokmuş gibi. Bazen aramızdaki her şey çok hızlı yaşanıyor. Ben sadece bir an için senin tadını çıkarmak istiyorum."

Sakalını öptüm. Ağzının yanını. Karşılık vermedi ama ona bir fırsat tanımayarak ağzını mühürleyici bir öpücükle öperken kendimi yavaşça aşağı kaydırdım. Ellerim göğüs kaslarının üzerinde ve omuzlarında gezinirken, onunkiler de benim üzerimdeydi ve sürekli dönüp kıçımı avuçluyordu.

Nihayet kendimi bütün uzunluğunun üstüne indirdiğimde ağzıma doğru inledi. İçimde büyüyerek her yeri doldurduğunu hissettim, sanki benim için yaratılmıştı.

"Theo." Boynuna burnumu sürttüm, kalçalarımı hareket ettirirken sırtımı gererek popomu avuçlarına bastırdım.

"O geceden sonra kendini nasıl boşaltacağını çözdün mü?"

"Evet."

Seni ve bana yıldızları gösterişini düşünürken tekrar tekrar yaptım.

"Göster bana." Elbisemin eteğini kavrayıp kalçalarımda topladı. "Geriye yaslan. Kendinle oyna ve aletimin üstüne boşal. Seni tekrar izlemek istiyorum."

Bütün bedenime bir sıcaklık bastı ve tereddüt etmedim.

Torpido gözü bana uzak değildi, orayı sırtımda soğuk ve sert bir şekilde hissedene kadar doğruldum. Theo uyum sağlamak için koltukta hafifçe kaykıldı.

İçimde daha da kalın hissettiriyor, beni limitlerime kadar zorluyordu. Benden bir ıslaklık akıntısı gelince elimi indirip onu üzerimize yaydım.

Tenimin teniyle buluştuğu yerde bir parmağımı kaydırdım. Yumuşak ve sert. Kalçaları hareket etti ve onu hissettim. Kendimi hissettim.

Uyum sağlama şeklimizi.

"Siktir Winter. Bana ne yaptığına dair hiçbir fikrin yok." Bana bakan gözleri parlarken geçtikleri yerde bir kıvılcım izi bırakıyorlardı.

Parmaklarımı uzunluğunun kökünde gezdirirken beni yavaş ve sığ hareketlerde beceriyordu. Bu çok seksiydi. Acelesizdi. Onu araştırmaya iznim olduğunu hissettim. Bizi araştırmaya...

Dünyadaki bütün zamana sahipmişim gibi hissediyordum çünkü bir denemeden daha fazlasını yaptığımızdan şüpheleniyordum.

Fazlasıyla kalıcı gibi görünüyorduk. Seks yeniydi ama ona ihtiyaç duymayı öğrenmek bütün yaz boyunca yaptığım bir şeydi.

Parmaklarımı klitorisime kaydırıp sertçe bastırdım. Çenem aşağı eğikti, Theo'nun içime girip çıkarken kalçalarının kasılmasını izliyordum. Gözlerimi alamıyordum. Vücudumun içine itişini izlemek... acayip seksiydi.

Utanmadan klitorisimde daireler çizdim, önce bir sonra iki parmağımı kullanmaya başlamıştım. Ardından ileri geri ve daha şiddetli.

"İçine bir alet alırken nasıl göründüğün hoşuna mı gidiyor Winter?"

Ona bakmadım bile, hâlâ damarlı uzunluğunun ağır ve istikrarlı bir ritimle girişlerini izliyordum. Klitorisimi okşadım, artık daha da çılgınca hareket ediyordum. "İçime *senin* aletini alırken nasıl göründüğüm hoşuma gidiyor."

Kalçalarını ittirerek derinlerime girdi ve beni torpidoya doğru bastırdı. Bir elini bacağımın içine bastırarak beni daha geniş açarken, diğeriyle kalçamı sıkıca kavramıştı.

"Güzel... Çünkü bundan sonra içine alacağın tek alet bu."

Ardından ikimiz de koptuk. Uzuvlardan oluşan bir düğümdük. Küfürler. İnlemeler. Fısıldanan isimler ve sarsak hareketler. Hepsi kusursuz bir senfoni gibi geliyordu. Kusursuz kreşendo.

Tatlı, müstehcenle karıştı.

Yavaş, sertle karıştı.

Ağzını ağzıma doğru eğerek fısıldadı: "Umarım bu defa doğum kontrol hapı kullanıyorsundur çünkü eve giden yol boyunca içinden menim sızacak."

Ve bütün gereken buydu: sözleri, aleti, parmaklarım. Birlikte patladık. Bir ışık çakması. Bir sıcaklık akını. Titremeler, ter ve sığ nefesler...

Vücudumun onun etrafında şiddetle kasıldığını, içimde onun zonkladığını hissettim. Vücudumun varlığından bile haberdar olmadığım yerleri titriyordu.

Her şeyi hissettim.

Beni göğsüne çektiğinde sevildiğimi hissettim.

Bana sarıldı, nefeslerimiz çılgın gibiydi, eteğimi birleştiğimiz yerin üstüne dikkatle kapatırken duyduğum şey...

Seslerdi.

"Theo..."

"Winter görmezden gel. Sadece çeneni kapa ve beni öp. Benimle güvendesin."

Dik oturarak parmaklarını saçlarımın pencereye en yakın olan kısmından geçirdi ve yürek parçalayan bir tutkuyla ağzımı aldı. Yanımızda insanların olduğunu duydum ama bakmadım. Gözlerim Theo'nun üzerindeydi, vücudum ona mükemmel bir şekilde uyum sağlamıştı.

Kıkırdamaların ardından, "Bu insanlar yiyişiyor!" denildiğini duydum.

Ve öpüşürken gülümsedim.

Yaptığımız şeyin yiyişmekten çok daha fazlası olduğunu bilmiyorlardı.

Ya da bu gece burada aramızda olanların, seksten çok daha fazlası gibi hissettirdiğini.

32

Theo

Theo: Banyon nasıl?

Winter: İyi.

Theo: Sadece iyi mi?

Winter: Sen bana mesaj atana kadar huzurluydu.

Theo: Ne yapıyorsun?

Winter: Keyif yapıyorum. Git buradan.

Theo: Bana bir fotoğraf yollarsan seni rahat bırakırım.

Winter: Onu ne yapacaksın?

Theo: Çerçeveleteceğim.

* * *

Mutfak adasına yaslandığı yerde Winter'a sabah kahvesini verdim ve dolgun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. Bugün tekrar turneye gitmem gerektiği-

ni ikimiz de biliyor olmamıza rağmen gülümsediğini hissettim. "Banyon nasıldı?"

Ayaklarının dibine oturan Peter, ona aptal âşık gibi baktı. Winter ne zaman hayvana hastalıklı gibi davranmaktan vazgeçti, ne zaman onu her yere götürmeye ve bir köpeğin yememesi gereken şeylerle beslemeye karar verdi bilmiyordum. Tamamen beraber yaşadığımız son birkaç haftada o ve Winter ayrılmaz ikili olmuşlardı.

Sıcak suyun içinde oturduğu için zaten pembeleşmişti, o yüzden kızarıp kızarmadığını anlamak zordu. Ama bakışlarının elindeki kahve kupasına inmesine ve bana cevap vermekten kaçınmak için derin bir yudum almasına bakılacak olursa banyosu *iyiydi.*

Elimde bunu kanıtlayacak bir fotoğraf vardı.

"Eğer bana haber verseydin Vivi'yi anneme bırakıp gelir ve gösteriyi izlerdim."

"Theo..." Gözleri Vivi'ye yöneldi, küçük kız bir elini dizime dayamış, benden küçük adımlar atarak menzilinin sınırlarını test ediyordu. "Çocuk duyuyor. Ve dün gece bir gösteri izledin."

"*Winter.*" Sesini taklit ettiğimde bana gözlerini devirince kıkırdadım. "Ben bir şey söylemedim. İkimiz de kızımızın önünde kamyoncu ağzıyla konuşmak konusunda suçlu olanın sen olduğunu biliyoruz. Ve bugün yeni bir gün, o gösteri *dündü.* Benim ihtiyaçlarım var."

"Sen tam bir azgın..." Sözü yarım kaldı, gözlerini yere dikmişti.

Bakışlarını takip edince ben de donakaldım.

Vivi *yürüyordu.* Kollarını annesine doğru uzatmış, küçük bir sarhoş gibi ilerliyordu. Birkaç haftadır masaya ya da duvarlara tutunarak sandalyeden kanepeye gitmişliği vardı. Parmağımı tutmadan küçük bir adım atması için onu teşvik ediyordum ama henüz *hiç* o noktaya gelmemişti.

Neredeyse Winter'a doğru düşüyor gibi bir hareketle oraya ulaştı ve küçük suratını kaldırıp bize baktı. Koyu renk gözleri şokla kocaman açılmışken, ağzı da buna inanamıyormuş gibi fazlasıyla histerik bir "O" şekli almıştı.

"Yaptın!" Winter ciyakladı ve dönüp kahve kupasını kenara koydu.

Vivi kıkırdayarak ellerini çırparken kendisiyle çok ama çok gurur duyuyor gibi görünüyordu.

Ona doğru çömelip bir elimi kaldırdım. "Çak bir beşlik bebeğim! Sırada boğaya binmek var."

Elime vurup daha şiddetle güldü. Onu kucağıma alma dürtüsü gerçekti ama şimdi kucaklaşmak, bu önemli hadiseyi kutlamanın yanlış bir yolu olur gibi geldi. Kanatlarını kullanmayı öğrendiği an onları kesmek gibi bir şey... Bu yüzden dizlerimin üzerine çöküp ona sıkıca sarıldım. Boynuna doğru dudaklarımı bastırıp nefesimi püskürtünce kıvrandı.

"Aman Tanrım." Winter gözlerini yere dikmişti, gurur ve korku yüzünde savaş halindeydi.

"Ne?"

"Yürümesi konusunda çok heyecanlıydım. O kadar ki yürüyebildiğinde nasıl da boku yiyeceğimi fark edemedim. Yani... kendini koruma hissi hiç olmayan bir insanı *yürüyebildiğinde* nasıl kontrol edebilirsin ki? Koştuğunda? Boğaya binmeyi bir kenara bıraktım."

Elimde değildi. Güldüm.

"Bu komik değil Theo! Onda zaten bu kaçık Silva huyu var. Geçen gün onu görmedin mi? Sadece on saniyeliğine arkamı döndüm ve bir sandalye kullanarak tezgâha çıktı."

"Biliyorum. Kurabiye almak için oraya nasıl çıkabileceğini çözmesini izledim. Gayet iyiydi. Düşünecek olursan, gerçekten etkileyici bir şeydi. Annesinin zekâsını almış."

"Asıl sen uzaktayken benim onu hayatta tutmam etkileyici olacak. Etrafta sen olduğun için yumuşadım. Onu bebek parkuruna girişmekten alıkoymalı *ve* kendi kahvemi kendim almalıyım. Düşünecek olursan tam bir saçmalık."

Şaka yapmasına rağmen içinde doğruluk payı da vardı. Winter artık birlikte olduğumuzu kabul ettikten sonra fazlasıyla mutlu bir dünyada yaşıyorduk.

Bu konuda öyle çok konuşma olmamıştı. Bir nevi bu yeni normalin sıcaklığına dalmıştık. Annem Emerald Lake'e dönmesi gerekene kadar birkaç hafta daha yan evde kaldı, bu hem armağan *hem de* lanetti. Ve yavaş yavaş ama kesin bir şekilde eşyalarımı bu eve taşıyordum.

Winter komikti. Arada sırada bir çekmeceyi boşaltıyor ve açık bırakıyordu. Daha çok eşyamı getirmem için sessiz bir davetti. Sanki aramızda olan biten her şeyin gerçekliğine de bunun daha büyük bir şey olduğuna da hâlâ inanamıyordu. Gerçi geceleri bana yapışma şeklinden yola çıkarak inandığını söyleyebilirdim; ben çalışırken sırf selam vermek –ve müşterilerime dik dik bakmak– için spor salonuna uğramasından da.

Ama bugün bir değişimin eşiğindeydik.

"Belki de bir hafta daha gitmem," diye duyurdum, kızımın gözlerine bakarken. Hâlâ orada durmuş bizi dinliyor, sohbetin bir parçasıymış gibi kafası bir o yana bir bu yana dönüyordu.

"Öyle bir şey yapmayacaksın."

Winter'ın sesindeki sertlik karşısında irkildim. "Pardon?"

Parmağını kaldırıp bana doğru uzattı. "Hiç şansın yok, beni dinleyeceksin Theo Dale Silva. Ve dikkatle dinleyeceksin. Hangi boktan küçük kasabaya gitmen gerekiyorsa oraya gideceksin."

"Orası Billings, Montana, Tink."

"Montana hakkında bildiğim tek şey *Yellowstone*."

"Ulusal Park mı?"

Dudak büktü. "Hayır, dizi olan. Yani Dutton Çiftliği'ne* ya da her ne haltsa oraya gideceksin ve hepsinin köylü kıçını tekmeleyeceksin."

Kollarımı göğsümde kavuşturup kalçamı tezgâha yasladım ve ona baktım. "Öyle mi?"

"Evet, öyle. Çünkü onları yere paspas edebilirsin. Ayrıca bunu yapabilecek kadar çok istiyorsun. Hem Vivi'ye günün birinde, annesi korkunç bir şekilde muhtaç ve bağımlı hale geldiği için babasının hayallerinden vazgeçtiğini söylemek istemiyorum."

Nefesimi salarak güldüm. "Tuhaf bir 'benden hoşlanmaktan fazlasını hissettiğinizi' söyleme şekliniz var Dr. Hamilton. Yaralanacağımdan endişelenmiyor musun?"

Bana şöyle bir elini sallayıp kahvesinden bir yudum aldı. "Hayır. Fazla inatçısın. Bunu gerçekleştir Theo. Kazanmanı istiyorum. Eğer yaralanırsan seni ben dikerim ve mecbur kalırsam seni bir boğanın üstüne bağlarım."

Dudaklarım seğirdi. "Dürüst olmak gerekirse bu kulağa oldukça seksi geliyor. Seksi bir doktorun bağlama fante..."

Vivi'yi işaret etti, o da bana inanılmaz iri kahverengi gözleriyle bakıyordu, yüzündeki ifade *küçük dağları ben yaratmışım* gibi hayranlıkla doluydu.

Göğsüme bir koçbaşı darbesi almışa döndüm.

Gitmeyi istememenin tek nedeni, Winter'ı bırakmak istemeyişim değildi.

Çünkü bu küçük kıza tepeden tırnağa âşık olmuştum; sadece birkaç ay önce tanıştığım bu küçük kız, çaba bile harcamadan bütün dünyam haline gelen küçük kız.

---

* *Yellowstone* dizisinde baş karakterlerin çiftliği. (ç.n.)

Gitmeyi istememenin nedeni, bir şey kaçırmak istemeyişimdi.

İlk adımı.

İlk kelimesi.

İlk yaralanışı.

Tek bir şey bile kaçırmak istemiyordum çünkü zaten çok fazla şey kaçırmıştım.

"Theo..." Winter'ın sesi şimdi sakindi, yumuşak ince parmakları parmaklarımın arasına girip nazikçe sıktı. "Biz iyi olacağız. Sen döndüğünde çok mutlu olacağız. Ama sensiz de hayatta kalırız. Bunu yapmaya ihtiyacın var, yapmazsan pişman olacaksın."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ya bu yıl kazanamazsam? O zaman gelecek yıl da gideceğim."

"O zaman gelecek yıl da burada senin dönmeni bekleyeceğiz. Ben de işe geri dönmek konusunda endişeliyim. Ama dünya durmuyor, hayaller buharlaşıp uçmuyor. Bir yolunu bulacağız."

Yutkununca boğazı hareket etti. Sözlerinin bitmediğini ama kelimeleri dile getirmek için içsel bir moral konuşması yaptığını anlayabiliyordum. "Bir aile olarak."

O koçbaşı bana bir darbe daha vurdu. Winter o kadar kapalı kutuydu ki bazen bu sözler zihnindeki bir düğümün çözülmesi gibi geliyor, adeta dile getirdiği sırada olayları kafasında netleştiriyordu.

Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

"Ama Theo?" Beni daha yakına çekti, eli göğsümde geziniyordu.

"Evet?"

"Senin için plan, bu sene *ve* gelecek sene kazanmak olmalı diye düşünüyorum."

Winter bana beni sevdiğini söylememişti ama bu yorum sevdiğini gösteriyordu. Benim için önemli olan şeyleri yapmam ge-

rektiğini... Ben onları yaparken burada olacağını... Burada beni bir şeylerden alıkoymayacağını... Bana sadece Vivi konusunda yardım etmem için ihtiyacı olmadığını, başardığımı hissetmeye ihtiyaç duyduğumu anlıyordu.

Vivi kotumu çekiştirerek anlaşılmaz bir cümle kurdu.

Anında önünde çömeldim. "Öyle mi? Ben de seni özleyeceğim, hem de çok."

Sadece birkaç hafta için olması önemli değildi. Bir ömür gibi gelecekti. Bahse varım, döndüğümde büyümüş olacaktı. Annesiyle aramızda sadece birkaç adım atmakla kalmayacak, sorunsuzca yürüyor olacaktı.

Karşılık olarak minik ellerinden birini yanağıma vurdu.

Duygusal bir karmaşa haline geldim. Şu son iki ay canıma okumuştu ve her şeyi tamamen sindirdiğimden emin değildim. Derinlere dalıp yüzmeye başlamıştım.

Bu yüzden kızımın nurtopu gibi yanaklarını avuçlayıp, babamın gitmeden önce bana söylediği şeyi söyledim. Bana söylediği son sözlerdi:

"*Te vivo,* bebeğim."

Kirpiklerini kırpıştırarak beni inceledi, küçük yay gibi dudakları kıvrılarak gülümsedi ve bana yaşının ötesinde bilge göründü. Yaş değil de aylar mı demeliydim?

Sonra kolumun içine ağzını yaslayıp üfleyince o an geçti. Eğlenmiş bir tavırla öteki yana dönüp bir tane de Winter'ın çıplak bacağına üfledi. Yeni bir enstrüman öğreniyormuş gibi tekrarlamaya devam etti.

Kafamı kaldırıp Winter'a baktığımda başını yana eğdi. "Bu ne demek?"

"Ne?" Vivi'nin saçlarını karıştırarak ayağa kalktım.

"Az önce ona söylediğin şey?"

"*Te vivo*?" Winter sorumu başını sallayarak onayladı. "Portekizce. Babam kız kardeşim ve bana söylerdi. Maalesef bildiğim tek Portekizce aşağı yukarı bu. 'Seni yaşıyorum' ya da bu tarz bir anlamı var."

"Seni seviyorum mu demek istiyorsun?"

"Hayır." Sakalımı ovuşturarak kızımıza baktım, şimdi Peter ve minyatür plastik tavuğuyla en sevdiği yakalamaca oyununu oynayarak kendini eğlendiriyordu. "Anlamı... Seni *yaşıyorum*. Yani seni her yerde görüyorum, her şeyde sen varsın. Aramızdaki bağ fizikselden öte."

"Hımmm." Winter iç çekerek kızımıza bir bakış attı. "Bunu sevdim. Ama ayrıca... neden İngilizce dünyadaki en romantik olmayan dil? Bana daha çok Portekizce şeyler söyle."

"Keşke daha fazla bilseydim. Babam kendini Kuzey Amerika kültürüne sokmaya o kadar odaklanmıştı ki, onun kökleri hakkında pek bir şey öğrenmedik."

Winter'ın yüzünde hafif bir kaş çatışı belirdi. "Yazık olmuş. Belki bir gün gidebiliriz."

"Nereye?"

"Brezilya'ya. Vivi'ye dedesi hakkında ne biliyorsak öğretiriz."

Hayır, Winter kelimeleri söylemiyor olabilirdi ama sevgisini farklı şekillerde gösteriyordu. Zahmetsizce somutlaştırıyordu.

O öğleden sonra havaalanına gitmek üzere nihayet toparlandığımda onu kollarıma alıp sertçe öptüm ve kulağına, "*Te vivo* Winter Hamilton," diye fısıldadım.

Kızlarımla birlikte olmam için beni eve geri sürüklemek isteyen tüm içgüdülerimi bir kenara iterek ön basamaklardan indim. Kendi kendime dönüp onlara bakmayacağımı söyledim. Winter'ın Vivi'yi kalçasına dayadığını zaten biliyordum. Yumuşak tişört-elbisesinin içinde sergilediği biçimli, çıplak ba-

caklarıyla fazla iyi görünerek kapı çerçevesine yaslandığını ve kızımın minik elini salladığını zaten biliyordum.

Kendi kendime dönüp bakmayacağımı söyledim.

Ama Winter'ın boğuk ve çatallı bir sesle, "*Te vivo* Theo Dale Silva. Bu hafta sonu biraz kıç tekmele," dediğini duyunca, acınası bir şekilde başarısız oldum.

İlk günden beri bu kadından gözlerimi alamamıştım, şimdi bunu başaracak kadar güçlü olduğumu düşünerek kiminle dalga geçiyordum acaba?

33

Winter

Winter: Bu gece iyi şanslar. Şeytanın bacağını kır.

Theo: Bu her zaman bir boğa rodeocusuna söylenecek en iyi söz değildir Tink.

Winter: Köprücükkemiğini kır demedim.

Theo: Ne güzel.

Winter: Kazanırsan bir sonraki dışarı çıkışımızda sana yolda oral seks yapacağım.

Theo: Bu tarz motivasyon bende GERÇEKTEN işe yarıyor.

Winter: Ahahahaha. Harika. Ve Theo?

Theo: Efendim?

Winter: Seni özledim.

* * *

Tanımadığım bir adam ok gibi toprağa düştüğünde, "Güzel," dedim.

"Winter, beni ürkütüyorsun." Sloane güldü.

Theo gideli iki gün olmuştu ve etkilenmemiş gibi yapıyordum. Ama rodeoya döndükten sonraki ilk rekabeti konusunda sinirlerim acayip gergindi. Her şeyi rekabete dönüştürme kabiliyetim, bir sporcuyla çıkmaya başlamamla tam gaz ortaya çıkmıştı.

"Hadi ama... Pakı Jasper'dan geçirmeyi başaran her adama küfretmediğini söyleme bana."

"Makul."

Summer, "Gergin değil misin?" diye kanepenin diğer ucundan sordu.

"Evet. Kazanmasını o kadar fena istiyorum ki yerimde duramıyorum."

"Hayır, yani yaralanmasından falan," diye kardeşim netleştirdi. "Rhett'in boğanın üstüne binmesini kusacak gibi hissetmeden pek izleyemiyordum. Şimdi koçluk yapıyor olması harika. Belki Theo da koçluk yapabilir."

"Hayatta olmaz." Koçluk yapmaya düşerse her şeyi kazanamazdı.

"Neden olmasın?"

"Çünkü henüz yaşlı ya da yorgun değil. Bırak adam yaşasın Summer. Başka bir anneye ihtiyacı yok," diye Willa araya girdi.

My Little Pony setiyle oynamakla meşgul olan Vivi ve Emma'yla birlikte halının üzerinde oturuyordu. Görünüşe göre Cade bunları Emma için satın almadan duramıyordu, bu da yere dağılmış endişe verici bir sayı olduğu anlamına geliyordu.

Gökkuşakları ve ışıltılardan oluşan kahrolası bir sürü.

Loretta güldü, artık kendisinin sayılan koltukta oturuyordu. Peter kucağına kıvrılmıştı. Onun yakında gideceğini düşünmek yüreğimi sızlatıyordu. Emerald Lake'te kendi hayatı olduğunu biliyordum ama son birkaç haftada göğsümdeki bir boşluğu doldurmuştu.

Sahip olmam gereken anne gibiydi.

Theo uzaktayken onunla elimden geldiğince vakit geçirmeye karar vermiştim. Vivi'nin ilk doğum gününü planlamama yardım ediyordu ama ondan sonraki gün gidecekti. Bunun, ayrılışını kutlamanın eğlenceli ve şenlikli bir yolu olacağını söylüyordu.

Bende işe yarayacağından emin değildim.

"Theo çok beceriklidir. Vücudunu tanır." Loretta'nın gözleri beni buldu. "Son yıllarda çok büyüdü. Bence orada akıllıca seçimler yapacaktır, sağ salim eve dönmek için bir sürü nedeni var."

Boğazım düğümlendi. Bence onun kocasının da sağ salim eve dönmek için birçok nedeni vardı.

Ama dönmemişti.

"İşte orada!" Sloane koltuğunda öne eğildi, ben de aynısını yaptım, gözlerim oturma odamızdaki televizyonun ekranında geziniyordu.

Theo'nun metal panellere tırmandığını gördüm. Üstündeki krem rengi gömlek hem bronz tenine hem de çekici yüz hatlarına güzel şeyler yapmıştı. Siyah bir kovboy şapkası takmıştı ama elinde de yine siyah bir kask vardı.

Yanında duran Rhett'le tam kapıya gelince bunları değiş tokuş etti. Bir şeyler konuştuklarını anlıyordum, ama Theo'yu görünce dudak okumaya kalkışamayacak kadar afallamıştım.

Fena halde seksi görünüyordu, tamamen farklı bir insan gibiydi. Sanki bu... evde gördüğümden tamamen farklı bir tecrübeydi.

Theo'nun kemerli tozlukları kremsi bir maviydi, üstünde siyah yıldızlar vardı, koruyucu yeleği siyahtı ve botlarıyla uyumluydu. Yüzü safi odak halindeydi; bir saldırganlık iziyle doluydu.

Bu versiyonu için o toprağa çırılçıplak uzanırdım.

"Tamam, Emmett kalmadığı için *güzel* deme sırası bende." Summer dikkatimi arka planda Theo ve Rhett'ten, ringin dışına çıkan sarışın kovboya çekti.

"Neden?"

"Çünkü Emmett Bush tam bir denyo."

"Memelerinden shot atmasına neredeyse izin verdiğin Emmett mi bu?" diye sordu Willa ve masanın üzerindeki kâseden bir cips alıp ağzına attı.

Summer parlak pembe bir renge büründü. "O gece sinirlenmiştim."

Hepimiz güldük çünkü hikâyeyi duymuştuk. Sinirlenmenin anlamı şuydu: Rhett'i kıskandırmaya çalışmıştı. Aynı konunun açıldığı her sefer kızarmasına dayanarak bunun işe yaradığını varsayıyordum.

Dikkatimi tekrar televizyona çevirdim ve yere, Vivi'nin yanına çömeldim. "Bak," dedim televizyonu işaret ederek, "baba orada."

Başını çevirip biraz daha yakından baktığına yemin edebilirdim.

Ellerimi oyalamak için omuzlarını ovuştururken, gözlerinin etrafında pembe deri bulunan, kürkünün her yeri siyah lekeli, oldukça çirkin, beyaz bir boğayı yüklemelerini izledim. Kötücül görünüyordu.

Boğa ne kadar beter sıçrarsa Theo'nun iyi bir puan kazanma şansı daha çok oluyordu, bu yüzden bunun olumlu bir şey olduğuna karar verdim.

Avuçlarım terledi. Theo kaskı yakışıklı yüzüne geçirirken yanağımın içini kanatacak kadar ısırdım. Kaskın kafesi yüz hatlarının çoğunu kapattı, ama o oniks gözlerin etrafta gezindiğini ve tam olarak kameraya baktığını gördüm.

Elimde olmadan beni arayıp aramadığını merak ettim. Arıyor olmasını istedim. Orada olmak isterdim ama iki hafta boyunca bir turnede olmak, küçük bir çocukla otel odalarında yaşamak, her öğünü dışarıda yemek... Bunlar ihtimal dahilinde değildi.

Ayrıca onun ihtiyaç duyduğu odaklanmış ortam da değildi ve dolayısıyla beni rahatsız etmemişti.

Eğer başaracağı anlamına geliyorsa yapardım. Bu yüzden oturma odamızın zemininde diz çöküp ellerimi ovuşturarak canlı yayını izledim.

Etrafımdaki insanlar şu an önemli bir şey yaşanmıyormuş gibi konuşup gülüyorlardı ama benim midem ağzımdaydı.

Willa, insan içinde nasıl külotunu düşürüp Cade'le tanıştığı hakkında Loretta'yla gevezelik ediyordu.

"Şşşt!"

"Peki *anne*."

İğnelemeyi görmezden geldim. Çenesini bu bittikten sonra çalıştırabilirdi. Şu an Theo kendini boğanın geniş sırtına indiriyor ve eldivenli elini becerikli bir şekilde halatın üstünde gezdiriyordu. Arenada artık her neyse, ona uyumlu bir davul ritmi çalıyordu.

Ya da belki duyduğum şey, sadece kalbimin kulaklarımdaki gümbürtüsüydü.

Elini sarıp birkaç kez çekti. Derin bir nefes verirken omuzları yükselip alçaldı.

Ardından başıyla onayladı.

Kapılar hızla açıldı ve boğa dururken aniden harekete geçti. Ekranın üstündeki kronometre saniyeleri saymaya başladı. Sadece sekiz saniye durması gerekiyordu.

Ama saniyeler hiç bu kadar yavaş geçmemişti.

Ayağa kalkıp Vivi'nin tepesinde durdum. O bile gerginliğimi hissetmiş olmalıydı, çünkü son bir saattir görmezden gelmiş olmasına rağmen şimdi televizyonu kendinden geçmiş bir halde izliyordu.

Ellerim dizlerimde, boğanın dönüp zıplamasını ve hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim adamı öldürmeye çalışmasını izlerken kendimle ne yapacağımı bilemez haldeydim.

Benimle birlikteyken ölmese iyi eder.

Bu düşünce bir an irkilmeme neden oldu: Çok kolay gelmişti, çok doğal. Theo'yla birlikte olmak dünyadaki en bariz şeymiş gibi. Yani *elbette* birlikte olacaktık. Başka kiminle olacaktım ki?

Başka kim huysuz kıçımla başa çıkabilirdi?

Başka kim Vivi'yi onun gibi sevebilirdi?

Başka kim *beni* onun gibi sevebilirdi?

Cevap, hiç kimseydi. Dünyadaki başka hiçbir insan evladı beni Theo gibi sevemezdi. Kimse bana onun gibi arka çıkamaz, beni onun yaptığı gibi koruyamazdı. Biliyordum çünkü bunu yapacak kişiyi bulmam otuz bir yılımı almıştı.

Daha başka hangi kanıta ihtiyacım vardı?

Boğanın sırtında adeta bir sanat eseriydi, gözlerimi ondan alamıyordum. Ellerimi ağzıma kapattım, saniyeler geçiyordu.

Sol.

Dönüş.

Sağ.

Çömel.

Zil sesi.

"Evet!" Ellerim havada, yukarı zıplayarak haykırdım. Aptal âşık gibi görünüyorsam bile umurumda değildi.

Çünkü öyleydim.

Loretta rahatlamış bir şekilde gülerek ellerini çırptı.

Willa ve Sloane ilgilenmiş görünüyorlardı ama o kadar heyecanlı değillerdi. Yani, onları siktir et. Arkadaşça bir şekilde tabii. Ben fazla heyecanlıydım. Benim için kimse bu geceyi mahvedemezdi.

"Ne binişti ama!" Summer benimle dalga geçerek tezahüratlarıma katılırken, Theo kolayca boğanın üzerinden atlayıp yumruğunu havaya savurdu. Kaskını çıkarmadı ve gözlerini boğadan ayırmadı. Kestirmeden çitlere gidip hemen yukarı tırmandı. Güvenli bir şekilde oraya vardığında Rhett onun sırtını sıvazladı.

Puanı ekranda belirince, yapmış olduğum internet takipçiliğinden bunun iyi bir sonuç olduğunu biliyordum. "Doksan beş nokta yetmiş beş" iyi olmakla kalmıyordu. *Harikaydı.* İhtiyacı olan puandı.

Ve kahretsin, çok gururluydum. Nasıl tepki vereceğimi bile bilemedim. Bu yüzden onu izlerken başparmağımın tırnağını kemirerek volta attım.

Kaskını çıkarıp tekrar kameraya baktı.

Göz kırptı.

Gözlerimi devirirken kızardım. Midem hopladı ve göğsümde kelebekler uçuştu. Belki hayranlarına göz kırpmıştı ama bana göz kırpıyor gibiydi.

Dönüp Loretta'ya bir bakış attım. O da görmüştü.

"İyi iş çıkardı," dedi.

Başımı sallayarak ona sırıttım, yerimde duramadığımı hissettim. Şu an mahallenin etrafında turlayabilir ya da sıkı bir antrenman yapabilirdim. "Gerçekten çıkardı."

Kapı zili çaldığında başım hızla kalktı. Cuma akşamı buraya kimin gelebileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Summer kanepenin koluna dayanıp pencereden dışarı göz atmaya çalıştı. "Çiçek teslimatı gibi görünüyor!"

Kanepeden atlayarak peşimden ön kapıya geldi, şu an hayatımdaki vıcık vıcık mutluluğa bayıldığı çok açıktı.

Kapıyı açarken nefes nefese, "Merhaba," dedim. Elinde bir buket gül ve bir zarf taşıyan, sıradan kıyafetler giymiş adamı inceledim.

"Winter Hamilton?"

"Evet!" Işıl ışıl gülümsedim.

"Harika." Çiçekleri bana uzattı ve parmaklarım vazonun etrafına dolandığı an, "Mahkeme celbiniz verildi," dedi.

Gülümsemem yüzümde dondu ve kanım buza kesti. "Ne? Bu filmlerin dışında olan bir şey mi ki?"

"Korkarım öyle." Adamın ağzı kıvrıldı. "Şimdi size iyi geceler." Merdivenlerden hızla inip arabasıyla gitti.

"Bu. Da. Ne?" Kan kırmızı güllere bakakaldım, kafam karışmıştı. Şaşkındım.

"Şunu bana ver." Summer vazonun dışına yapıştırılmış zarfı alıp yırtarak açtı. İçindeki katlanmış kâğıtları açtı ve ben, onun çikolata rengi irislerinin harflerin üzerinde ileri geri hareket etmesini izledim.

Tekrar bana baktığında gözleri öfkeyle alev alevdi. "Rob babalık testi istiyor."

34

Theo

Winter: Tebrikler! Kemerli tozluklarla seksi görünüyorsun. Oteline dönünce haber ver de seni arayayım.

Theo: Beni her zaman arayabilirsin. Her zaman çıplak fotoğraf da gönderebilirsin.

* * *

Rhett boş soyunma odasına girip bana bir bira uzattı. "Burada saklanıyor musun?"

Açarken bira kutusu tısladı. "Sadece her şeyi sindirmek için kendime zaman tanıyorum. Geri dönmek tuhaf."

"Tuhaf olmayan ne, biliyor musun? Senin Emmett'in kıçını tekmelemeni izlemek. Onun peşindesin ve bunu biliyor. Son birkaç ayı olması gerekenden biraz daha rahat geçirdi. Şerefsiz bok herif."

"Summer'a asıldığı için ona hâlâ kızgın mısın?"

Rhett başıyla onaylayıp birasından bir yudum aldı. "Ömrümün kalanı boyunca."

Bu açıdan benzerdik ama diğer açılardan tamamen farklıydık. O kovboy şapkasıyla kotunu ikinci bir deri gibi taşıyordu, bense bu sporu seviyordum. O heyecanı seviyordum. Rekabeti seviyordum. Ama bu, üzerimde bir üniforma gibi hissettiriyordu.

Rhett turnelere gitmeyi seviyordu. Boğaya binmeyi özlediğini sanmıyorum ama koçluk yaparken elleri hâlâ bu işin içindeydi.

Bense... Ben tepeye ulaştığımda burada kaldığımı hayal edemiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum ama WBRF'de ömürlük bir hayata razı olmayacaktım.

Evde olmak isterdim. Winter ve Vivi'ye yakın olmak.

"Bu gece dışarı çıkıyor musun?"

"Yok."

Rhett, bu soru şu an ne kadar odaklanmış olduğumu test etmek için sorulmuş gibi beni işaret etti. "İyi cevap."

"Odama dönüp Winter hâlâ ayakta mı diye bakacağım."

Rhett bana kaşlarını oynattı.

"Siktir git."

"Çok yol katettin, biliyor musun?"

"Bana harika bir akıl hocam olduğu söylenmişti."

"Hayır, insan olarak demek istiyorum. Bir adam olarak. Sana çok yüklendiğimi biliyorum ve belki bu Winter'a da aynı şekilde sert gelmiştir. Ben sadece... yıllarca senin her çiçekten bal alıp durduğunu izledim. Onun ihtiyaç duyduğu şeyin aslında sende olduğundan pek emin değildim."

Başımla onayladım, söylediklerine alınmamıştım çünkü doğruydu. "Niyetinin iyi olduğunu biliyorum ama yine de tam bir pisliksin."

Bana dudak büktüğü sırada telefonum çalmaya başladı; ekranda Winter ile Vivi'nin, güneşin kuşattığı beyaz çarşaflı yatakta birbirlerine sarıldıkları bir fotoğraf parladı. Ben çekmiştim ve her baktığımda beni gülümsetiyordu.

"İşte o." Bir parmağımı ekranda kaydırarak telefonu açtım. "Tink," deyip biramdan ilk yudumumu aldım.

"Selam. Tebrikler! Bu gece gayet iyiydi, ha? Seni izledik." Sesi yumuşaktı ama orada bir gerilim de vardı. Bir şey saklıyormuş gibi bir gerginlik.

"Evet, örümcek ağlarını silkmek iyi geldi."

"Ve Emmett'i yenmek!" Rhett onun duyabileceği bir sesle bağırdı.

"Summer da bu yorumu paylaştı." Winter güldü ama zorlama gibi geldi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, sesindeki sıkıntılı tonu daha fazla görmezden gelmek istemiyordum.

Aldığım karşılık ise gürültülü ve yorgun bir iç çekiş oldu.

"Sorun ne?" Sesimde panik hissediliyordu.

"Hiçbir şey... bir şey yok. Ben iyiyim. Vivi iyi. Şu an neredesin? Nerede olduğundan emin olamadım. Belki otele dönünce beni ararsın?"

"Neden ben kafayı yemeyeyim diye şimdi söylemiyorsun? Soyunma odasında sadece ben ve Rhett varız, bira içiyoruz. Olan bir şey yok."

"Tamam..." diye fısıldadı ve kalbim göğüskafesime çılgınca vurmaya başladı. Rhett'e bir bakış attığımda kaşları çatılmış ve vücudu gerilmişti.

"Tamam, o zaman sadece açık olup söyleyeceğim. Çünkü bilmen gerekiyor ama kafayı yemen *gerekmiyor*. Bu iş bende. Tamam mı?"

"Henüz bana söylemediğin bir şey için kafayı yemeyeceğime söz vermeyeceğim."

Buna cevap vermedi, sadece devam etti: "Bu gece eski kocam bana, Vivi için DNA testi talebiyle alakalı bir celp gönderdi."

Stadyumdaki tüm gürültülerin bir anda kesildiğini, yerini şok edici ve kafa karıştırıcı beyaz gürültünün aldığını hissettim.

"Ne?!"

"Rob babalık konusuna itiraz ediyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Mektubu kendi getiremeyecek kadar büyük bir ödlek. Ama tahmin etmem gerekirse... Sadece asap bozmak, ait olmadığı bir yere burnunu sokmak için."

Sessiz mırıltılar duydum.

"Aynı şeyi Summer'a da yapmış. Alakasız bir şekilde ortaya çıkmış. Onu aramış, onu görmek için gelmiş ve Rhett onun hakkındaki bombayı patlatana kadar durmamış."

"Summer orada yanında mı?"

"Evet, belgeleri inceliyor. Uzun bir *geç kalınmış konuşma* yapıyoruz."

"Neler oluyor?" Karısının adını duyunca Rhett yaklaştı.

Elimi ona doğru salladım. "Onu rapor et. Kendi bombanı patlat."

Bir süre için hat sessiz kaldı. "Bunun karmaşık bir durum olduğunu biliyorsun. Ben sadece... herkesi bunun içine sürüklemek istemiyorum. Mahkeme tarihi olarak önümüzdeki haftayı belirlemişler. Summer bana iyi bir aile avukatı ayarlayacak."

"Bize, Winter! *Bize* iyi bir aile avukatı ayarlayacak!"

"Hayır."

"Geri dönüyorum."

"Theo, hayır. Sen turnede kalacaksın. O lanet olası puanları alacaksın. Ve hayatımda başka bir darmadağınık durumu düzeltmeyeceksin. Sende en sevdiğim şeylerden biri de bana kurtarılmam gerekiyor gibi davranmaman. Ayrıca gerçekten gerekmiyor. Onunla evlenen kişi benim, her fırsatta onun ekmeğine yağ süren benim. Bunu *ben* düzelteceğim. Bunların hiçbirini *sen* istemedin."

"Hayır, *ben* seçtim."

Bir an sessiz kaldı, sonra bir an daha, sonra varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim bir düşünce aklımda belirdi. Belki de uzun zaman önce aklıma gelmeliydi. Kollarımı sıvayıp, neden olduğum yanlışları düzeltmek için çabalarken kenara ittiğim bir düşünceydi.

Asla doğrudan sormadığım bir düşünce.

"Ben..."

O kadar hazırlıksız yakalanmıştım, Rob'a o kadar kızgındım ki koptum. Aniden söyleyiverdim: "O benim kızım, Winter. Değil mi?"

Şu an yere bir iğne düşse on beş kilometre çapında bir alanda herkes duyabilirdi. Öylesine bir sessizlik oldu. Rhett bile hareketsizdi, gözlerini bana dikmiş bakarken yüzünde dehşet vardı.

O kadar uzun süre sessizlik oldu ki, telefonu yüzümden uzaklaştırıp arama devam ediyor mu diye baktım. Saniyeler, telefonum az önce düşürdüğüm nükleer bombanın ardından gelen anları sayıyormuş gibi akıp gidiyordu. Her geçen saniye yıkım daha da kötüleşti.

"Pekâlâ, sanırım öğrenmek üzereyiz," diye karşılık verirken sesi sertti. Tanıdığım kadının sesine hiç benzemiyordu.

Ardından saniyeler durdu ve ekran küplerle dolu sütunlara dönüştü. Onlara bakarken bana hiçbir anlam ifade etmeyen renkli kareler...

Boğuluyordum. İncinmiştim. Kızgındım. Haftalardır biriken duygular üzerime çullandı. Sorumlu davranmak ve yetişkin olmak adına bir kenara ittiğim haftalardır biriken duygular. Etrafımdaki herkesle ilgilenerek ama kendimle ilgilenmek konusunda başarısız olduğum haftalar...

Ve lanet olası yanlış kişiye patlamıştım.

Telefonun içinden sürünerek o altı sözcüğü tek tek geri almak istedim. Onları söylediğim ânı bile geri almak. Hayatını sürekli olarak "herkesin onun hakkında en kötüsünü düşündüğünü" hissederek geçiren bir kadın hakkında en kötüsünü düşünmüştüm.

Ve o sözleri yüzünün ortasına tükürmüştüm.

"O söylenecek doğru söz değildi Theo." Rhett'in sert sesi kulaklarıma ulaşırken, başımı arkamdaki soğuk metal dolaplara yaslayarak gözlerimi kapattım, ani bir bulantıyla midem ters dönmüştü.

"Biliyorum."

Anne: Theo, lütfen telefonuna cevap ver. Seni defalarca aramaya çalıştım.

Rhett: Güvenli bir şekilde vardığında bana mesaj at.

Summer: Ben bunu düzelteceğim.

"Ne?"

Hüzünlü ve sıkıcı otel odamdaki iki orta boy yataktan birine geri döndüm, telefonum kulağımdayken belime bir havlu sarılıydı.

"Güvenli bir şekilde vardın mı?" Rhett'in olduğu yer sessizdi. Onun da dışarı çıkmadığı belliydi.

"Evet." Az önce birbirimizi görmüş olmamıza ve aynı otelde kalmamıza rağmen beni neden aradığından emin değildim. "Ne oldu?"

"Sadece seni kontrol ediyorum."

"Mesajı gördüm. Uyumam için sırtımı da ovacak mısın?"

Bir nefes vererek güldüğünü duydum. "İstersen yapabilirim."

"yok, ben iyiyim."

"Emin misin?"

"Hayır ama olacağım."

"Onu aramalısın."

İnledim. "Biliyorum."

"Arayacak mısın?"

"Sabah. Aklımı toplamam için zamana ihtiyacım var. Vivi'yi öğrendiğim günden beri, resmen yaptığım her şeyi bırakıp ikinci bir kez düşünmeden balıklama atladım. Sadece hayatta kalma modundaydım ve bugün... bugün beni altüst etti."

"Dostum, o çocuk senin. Kız hık demiş burnundan düşmüş. Hiçbirimizin bunu nasıl göremediğini aklım almıyor."

"Biliyorum. *Biliyorum.* Ama kafamda dırdır eden bir ses, *'Peki ya değilse?'* deyip duruyor. Ya ortada bir hata varsa? Yattığımız gece, herife boşanma belgelerini henüz vermemişti, yani imkânsız bir durum değil. Onu yargılamazdım ve bu bir fark yaratmazdı."

Rhett birkaç saniye sessiz kaldı. "Eğer Vivi senin değilse yine de Winter'la olmak ister miydin?"

"*Tabii ki* yine de Winter'la olmak isterdim. Onu gördüğüm ilk andan beri Winter'ı istiyorum, Vivi'yi de isterdim ama ne olursa olsun mahvolurdum. Uzun süredir hamile kalmaya çalışan kişi Winter olabilir, ben de kazara kendini baba olmuş halde bulan kişi olabilirim ama bunu seviyorum Rhett. *Onları* seviyorum."

"O zaman onu arayıp bunları söylemelisin."

Zaten söylediğimi düşünüyordum ama Winter o kadar çekingendi ki, bununla bir yere varamıyordum. Kendime dair özgüvensizliği gidermek için onu aceleye getirmek, zorlamak, bana katlanıp katlanmayacağını merak etmek istemiyordum.

Ama bunu Rhett'le paylaşmadım, kişisel bir mesele gibi geldi. Winter'la aramızda henüz çözülmemiş bir şeydi ve bu yönümüzü bilmesine gerek yoktu.

Bunun yerine, "Evet, arayacağım," desem de yaralarımı sarmaya ve bu gece bir acıma partisi düzenlemeye çoktan karar vermiştim. Çünkü bu gece, *benim* kızımı ilgilendiren bir şey için beni orada istemediğini söylediğinde? Yüzüme tokat atılmış gibi hissetmiştim. Annem bir keresinde bana, hizmet eylemlerinin benim sevgi dilim olduğunu söylemişti; önemsediğimi o şekilde gösteriyordum.

Fakat Winter bunu yapmamı istemiyordu.

Bazen Winter'ın beni hiçbir zaman onu sevdiğim *şekilde* sevmeyeceğinden endişeleniyordum. Ya da belki açgözlülük ediyordum. Bunu söylediğini duymayı o kadar istiyordum ki canımı acıtıyordu.

"Biraz dinlen, tamam mı? Yarın Emmett suratı bir karış halde soyunma odasına dönerken seni platformda hazır halde görmek istiyorum."

"Tamamdır koç."

Telefonu kapattım ve orada uzanarak gözlerimi tavana diktim.

Kendimden nefret ediyordum. Söylediklerimden nefret ediyordum. Onlarla olmak yerine burada olmaktan nefret ediyordum.

Winter'ı aradım ama açmadı. Tekrar aradım. Ve tekrar. Hiçbiri işe yaramadı. Pes edip gecenin uyuşukluğuna gömülmeden önce gözlerim tavandaki vantilatöre, başım dönene dek kilitlendi.

Telefonum elimde titrediğinde zıpladım, o olduğunu umuyordum.

Ama arayan annemdi. Yine.

Yandaki tuşa basıp aramayı görmezden geldim. Annemi seviyordum ve sürekli arayacak kadar beni önemsemesi de hoşuma gidiyordu ama kendi meselemi tek başıma çözmeliydim. Çok uzun zamandır yalnız kalmamıştım.

Dakikalar sonra telefon tekrar titredi. Bu defa beni arayan Summer'dı. Tekrar görmezden geldim.

Yıllar geçtikçe kendi başımın çaresine bakmaya alışmıştım. Kimseye hesap vermezdim.

Şimdiyse iyice gerilmiştim sanki. Pek çok insan için pek çok şeydim. Hedeflerim ve ihtiyaçlarım, hayata dair bu yeni bakış açısıyla ve hayatımdaki yeni insanlarla çatışıyor gibi görünüyordu.

Yıllarımı babam gibi olmaktan başka bir şey istemeyerek geçirmiştim. Onun ayak izlerini takip ettiğimi söyleyebilmek için bir WBRF şampiyonasını kazanmak istemiştim. Şimdiyse daha çok istediğim şey, onun hiç olamadığı baba olmaktı çünkü o hayalinden vazgeçememişti. Ona asla yetmemişti.

Hâlâ kazanmak istiyordum ama istediğim başka şeyler de vardı.

Winter'ın banyoda tek başına zaman geçirmeye ihtiyaç duyan hali gibi hissediyordum, tırnaklarını yaptırmak için zamana ihtiyaç duyan hali gibi.

Sıra bendeydi. Bu gece perişan haldeydim. Kalbim pişmanlıkla ağırlaşmıştı. Ama boktan düşüncelerin beni yiyip bitirmesi için biraz yalnız zaman geçirmem gerekiyordu, böylece Chestnut Springs'e dönmeye ve Rob Valentine'e içinde yaşaması için derin bir çukur kazmaya hazır halde uyanabilirdim.

Dışarı çıkıp ailemi tekrar altüst edemeyeceği bir çukur.

Ama bir cuma gece yarısında yapabileceğim çok fazla şey yoktu. Bu yüzden telefonumu kapatıp şarja taktım ve Winter ile Vivi'yi, onları ne kadar özlediğimi rüyamda gördüğüm kesintili bir uykuya daldım.

Ardından rüyamda *o* geceyi gördüm.

35

Winter

Theo'dan üç cevapsız arama

* * *

"An."

Uyandığımda Vivi loş odada parmağını burnuma sokuyordu. "Viv, ne yapıyorsun?"

Tekrar dalmasını umarak ona doğru döndüm ama sanki ben, elinden kurtulması gereken bir saldırganmışım gibi mücadele edince onu bıraktım.

Yaptığı ilk şey memelerimi sıkmak oldu, orada süt var mı ve seçenek dahilinde mi diye öğrenmek istiyordu sanki. Ardından örtülerin altında emeklediğinde aslında onun aradığı şeyi biliyordum.

Peter.

Yatakta ayağımın dibine kıvrılmıştı ve Vivi'yi yatırırken neredeyse oracıkta bayılmıştım. Theo gittiğinden beri Vivi'yi beşiği-

ne koyma zahmetine girmiyordum. Theo'nun yanımda sıcaklığını hissetmeye giderek bağlanmıştım ve temelde Vivi'yi dünyanın en minik vücut yastığı olarak kullanıyordum.

Gece yarısı parmağını burnuma sokan ve memelerimi sıkan bir yastık.

"Uyanık kalmayı neden bu kadar çok seviyorsun?" diye inleyerek yüzümü ovuşturdum ve saate bakmak için telefonumu kontrol ettim.

Gece yarısı.

Farkındalığım yerine gelirken anılar süzülmeye başladı: rodeo, babalık testi, Theo ve şirret tavrı.

O salakça küçük yorumu yüzünden iyi bir azar yiyecekti.

"Hey?" Kapı aralanarak açıldı ve eşikte Summer'ın minyon figürünü gördüm. "Şimdi uyanık mısın?"

"Belli ki," diye mırıldandım ellerimin arkasından.

"Peki, güzel." Kız kardeşimin sesi epey ayıktı.

Yatak yanımda çökünce ellerimi yüzümden indirdim.

Summer örtülerin altına girmişti –sormadan– ve ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. Bu çocukken yapmamızı dilediğim bir şeydi.

Uzanıp bana döndü, elleri yanağının altındaydı. Vivi örtülerin altından kıkırdadı.

"En azından iyi bir ruh halinde. Bu da bir şeydir."

"O her zaman iyi bir ruh halinde. Babasına çekmiş."

Summer dudaklarını birbirine bastırarak bana baktı. "Sence bu yüzden mi..."

"Bu gece öyle söyledi?" Theo'nun annesine yakınmak korkunç derecede çocukluk olurdu, bu yüzden Summer dışında herkes gidene kadar içime atmıştım. Sonrasında verip veriştirerek onun telefonda ne söylediğini anlatmıştım.

"Evet. Ona kızgın mısın?"

"Belki... Ama düşündüğün şekilde değil. Ayrıca rahatladım çünkü bunun olmasını bekliyordum. Sabırlı ve sarsılmaz bağlılığı insanüstüydü, bu normal değil. İlk defa onun özgüvensiz bir insan olduğunu gördüm ve anlayabiliyorum. Nasıl tepki vereceğimi biliyorum. Bu mutlu, keyifli, sürekli iyimser insan çok sevimli ama sadece bir... dış görünüş gibi geliyor."

"Daha önce sana bunu sormuş muydu?"

"Defalarca emin olup olmadığımı sorduğu o ilk geceden beri hayır. Ama asla babalık ya da zamanlama hakkında doğrudan bir soru sormadı. Ve ben olsam ilk soracağım şey kesinlikle bu olurdu."

"Yani bunun gündeme gelmesini mi bekliyordun?"

Başımla onayladım. "Evet, sanırım. Bu duruma nasıl itildiğimize bakılınca doğal bir ilerleme gibi görünüyor. Bence Rob'un haberi, oluşturduğumuz bu yeni normale bir tehditti. O sadece... siktir, Sum. Aniden ortaya çıkıp büyük seksi Patron Babacık gibi davranarak tüm pisliklerimi düzeltmek için ortaya daldı. Gözünü bile kırpmadı."

"Lütfen ona *babacık* demediğini söyle bana."

Dudaklarımın arasından bir gülümseme kurtuldu. "Sadece Vivi'yle konuşurken diyorum. Theo'ya sürpriz olsun diye ona baba dedirtmeye çalışıyorum. Şu ana kadar elime geçen en yakın şey, Peter'i işaret ederek *'Ba!'* demesi oldu. Yani ilk önce köpeğe 'bak' dediğinden fazlasıyla eminim. Lütfen bu bilgiyi mezara götür. Theo onun ilk günlerini kaçırdığı için mahvoluyor ve bunu da listeye ekleyeceğinden eminim."

"Pekâlâ, o dönemde Peter de burada değildi."

Gözlerimi devirdim ve Vivi vücudumdan yukarı tırmanırken küçük ellerini hissettim.

"Hey, Win? Sana bir şey söyleyeceğim ve kestirip atmamanı istiyorum."

Başımı salladım ve yanağımı yastığa sürterek Summer'la aynı şekilde uzandım. "Tamam."

"Oturup biraz araştırma yaptım. Mektubun üzerinden geçtim. Enine boyuna düşündüm. Ve sanırım benimle olanlar yüzünden Rob'u sağlık kuruluna rapor etme vaktimiz geldi. Hiçbir şey çıkmasa bile, ikimize de bunu gerçekten arkamızda bırakıp devam etme özgürlüğü verir."

Vivi artık karnımdaydı, onu kucaklayıp kaldırdım. Bu defa sarılmama direnmedi. İhtiyacım olduğunu biliyormuş gibi boynuma sokuldu.

"Seni asla tekrar onun radarına sokmak istemedim. O çok... kaçınılmaz biri ve sen nihayet kaçtın. Ben de aynısını yapmak istiyorum."

Hafif bir omuz silkmeyle omzunu kaldırdı. "Evet ama şimdi ablamla uğraşıyor, yani o kendini *benim* radarıma soktu. Bırak ondan kurtulmana yardım edeyim."

Gözlerim yanmaya başladı. "Özür dilerim."

"Hayır, özür dileme. Hadi bunu beraber yapalım. Kız kardeşler. Olur mu?"

"Evet. Kız kardeşler." Oda koridordan gelen ışıkla hafif aydınlıktı ve dudaklarında beliren memnun gülümsemeyle beyaz dişlerini gördüm.

Pek işbirlikçi biri olmadığımı fark ettim. Kendisi teklif etmeseydi, ona bunu asla sormazdım. Bu meselede yalnız olmamak iyi hissettirdi.

Ve aniden tek istediğim Theo'ydu.

Theo'nun sesi. Theo'nun kolları. Theo'nun ukala göz kırpışı. Buraya dönüp bize sarılmasını istedim. O mahkeme gününe gitmeyi.

Bunların hiçbirini tek başıma yapmak istemiyordum. Tek başıma yapmam *gerekmiyordu* çünkü hayatımda ilk defa yanımda olmak isteyen insanlar vardı.

Etrafımdaki her şey ve herkes değişmişti.

Ama bundan öte, *ben* değişmiştim.

"Gidip Theo'yu arayacağım. Baş belasıyla ilgileneyim, sonra biz..."

"Yatıya kalabilir miyim?" deyiverdi Summer. "Çiftliğe kadar araba sürmek istemiyorum. Rhett olmayınca ev çok boş ve spor salonu hemen caddenin karşısında."

Elimde değildi. Benden küçük bir kıkırdama kurtuldu. Resmen küçük bir çocuk gibi hissediyordum. "Evet Sum, yatıya kalmanı çok isterim. Birazdan dönerim."

Vivi'yi kucağıma alıp oturma odasına gittim, buradaki televizyon hâlâ Theo'nun çitlerin üzerinde oturduğu bir sahnede durdurulmuştu. Yakışıklı yüzündeki oyunbaz gülümsemeye ve saçlarının arasındaki eline baktım.

Vivi işaret etti. "Baba!"

Yüzünü inceledim. "Cidden mi? Şimdi mi söylüyorsun?" Gözlerini kırpıştırdı. Televizyonu işaret ettim. "Bu kim Vivi?"

"Babababababa..."

Sırıtarak kanepeye çöktüm ve Vivi'yi emzirmek için tişörtümü kaldırıp Theo'yu aradım. "Pekâlâ, babaya bunu anlatmalıyız, değil mi? Bu defa ona mutlu bir haber verelim."

Ama doğruca sesli mesaja düştü. Hafifçe kaşlarımı çatarak telefona baktım.

On ikiyi çeyrek geçiyordu.

Uyuyor olabilirdi, ben de aynısını yapmalıydım. Vivi dalacakmış gibi göründüğünde yatağa geri döndüm. Summer orada derin uykuya dalmış, hafifçe horluyordu.

Yatağa girdim ama tek yaptığım endişelenmek oldu. Vivi aramızda uyudu, ben uyumadım, kalkıp tekrar Theo'yu aradım.

Cevap yoktu.

Aklım başladığımız o zamana kaymasın diye uğraştım. Ona bir şey söylemek için aradığım ve mesaj attığım –ama hiç ulaşamadığım– o günlere.

Sadece ve sadece tek bir hüsran dolu zamanını anlayışla karşılamadığım için kendimi azarladım.

Yarattığımız her şeyi mahvedecek bir şey yapmaya onu ittiğim için endişelendim.

Aklım, tüm rasyonel düşüncelerimden kaçan bir canavardı. Her güvensizlik, her küçük endişe, hepsi görebildiğim tek şey olana kadar ön plana çıktı.

Ve kalkıp Theo'yu aradığım her sefer...

Sesli mesaja düştü.

Sağa döndüm. Sola döndüm. Sonunda kanepeye taşındım ve orada nihayet uyuyakaldım.

Ama hiç dinlenemedim. Onun yerine rüyamda *o* geceyi ve onunla olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini gördüm.

36

Winter

O gece

Asansör kapıları yeni kapanmıştı ki Theo ağzını açarak kızarmama neden oldu.

"Dudaklarında adımla boşaldığın zaman ne kadar güzel görüneceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Bu sözler derin bir nefes almama neden olsa da nefesimi toplamama yardımcı olmadı çünkü Theo *üzerimdeydi*. Parmakları saçlarıma dalarak başımı kavradı. Dudakları dudaklarımın üzerinde hareket ediyordu; sert ve yumuşağın mükemmel karışımı... Yolumu bulup ona ayak uydurmam için mükemmel bir tempoydu.

Dilinin dilimin üzerinde kaydığını hissedince inledim. Abartılı değildi, dilini hiç düşünmeden ağzımı fetheder gibi içeri daldırmamıştı. Beni buna ikna ediyor, asla yeterince vermeyerek bana işkence etmesi daha fazlasını istememe neden oluyordu.

Dile getirebilip rahatça söyleyebildiğim tek şey, "Daha fazla," oldu.

Tek bildiğim daha fazlasını istediğimdi. Bunun daha fazlası. Onun daha fazlası. Bu duygunun daha fazlası.

Karşılık olarak göğsünden bir hırıltı koptu ve bacağını bacaklarımın arasına daldırıp beni duvara yasladı. Vücudum sarsıldı ama o durmadı.

Artık beni sertçe öpüyordu, ben de karşılık verdim. Sakalı tenime sürtünerek yanaklarımı sıyırdı. Parmaklarım gömleğine yapışıp kumaşı kavradı ve onu daha yakına çekti. Onu çok daha yakınımda istiyordum.

Tekila, portakal ve baharat kokuyordu. O kokunun içine balıklama dalmak istiyordum. *Onun* kokusu.

Bacağına sürtündüm, bunun beni çaresiz göstermesi umurumda bile değildi. Adi. Utanmaz.

Bu gece bunların hepsiydim ve bana umursamam gerektiğini söyleyen her parçamı kovdum.

Kendimi ona sürterken beyaz yünlü kumaş bacaklarımdan yukarı sıyrıldı.

"Siktir, Winter..." Geri çekilerek bacağına sürtündüğüm yere baktı. Çıplak tenim, çizmelerimin arasından görünen uyluklarıma kadar çıkan çoraplarımın üst kısmı ile kazak elbisemin sıyrılmış eteği arasından görünüyordu. "Bunu bir daha yap."

"Neyi?" diye soludum, alevlenen sinirlerimin sıcak coşkusunun yanaklarımı kızarttığını hissettim.

Yüzüme bakmadı. Bir eli saçlarımı kavrarken diğeri de çoraplarımın üstüyle oynamaya başladı. "Kalçalarınla yaptığın şeyi... Bacağıma sürtün."

"Neden?"

Biçimli dudaklarına bilmiş bir sırıtış yerleşti. "Çünkü yaparken acayip iyi görünüyorsun ve bahse varım iyi hissettiriyordur, öyle değil mi?" Bacağımın çıplak kısmına kayan eli doğruca elbisemin altına girdi, sıcak ve nasırlı başka bir el ise kıçımı kavradı.

Kıpırdamadım. Dudaklarım aşağı kıvrıldı. Vücudum bana yapmam için yalvarıyordu, çünkü kalçalarımı hareket etmekten alıkoymak neredeyse acı vericiydi. Ama zihnim beni yargılıyor, bunun kendimi idare etmek için münasip bir yol olmadığını söylüyordu.

Ve Theo beni lanet bir kitap gibi okudu.

"Bu gece bu bağnaz zengin-hatun kişiliğini bırakıp keyif yapacak mısın? Yoksa seni alıştığın gibi kibarca becermemi mi istiyorsun? Işıklar kapalı. Başını okşayıp sen yapamamışken ben boşaldıktan sonra sana teşekkür mü edeyim?"

"Siktir," dedim sertçe ve o an kalçalarım ileri geri harekete başladı, klitorisim aramızdaki kumaşa sürtünüyordu.

Derin ve sıcak bir şekilde kıkırdadı. "Bastır kızım. Al onu. İstediğini al, âlemin ne düşüneceğini kim takar!" Parmaklarını popoma bastırarak kollarının hareketiyle beni bacağının üstünde ileri geri sürtünmeye zorladı.

Asansörde *ding* sesi çıktığında nefes nefeseydim. Başımı açılan kapılara çevirdim, eteğim sıyrılmış, tanrı gibi görünen ve porno yıldızı gibi konuşan bir adamın bacağına sürterken yakalanabilirdim.

Ama o sırada, iki elini de kıçıma yerleştirip beni kucağına aldı. Ciyaklayarak kollarımı boynuna doladım ve beni taşıyarak uzun adımlarla asansörden çıktı. Yapma çiçeklerin olduğu masayı geçti. Kimsenin oturmadığından emin olduğum koltuğu geçti.

"Biri bizi görebilir," diye fısıldadım, gerçi bu küçük kasaba otelinin gecenin bu saatinde pek hareketli olacağından ciddi şüphelerim vardı.

"Yani?" Dönüp beni bir kapıya yaslayıp tekrar ağzımı ele geçirirken menteşelerin tıngırdamasına neden oldu.

Bacaklarım beline dolanırken tekrar ona sürtünmeye başladım. "Senin odan mı?"

Ağzıma doğru gülümseyerek bana ve sallanan kapıya doğru

sürtünmeye başladı. "Hayır."

"Theo!" diye tıslayarak onu ittim.

Bileklerimi tek eliyle tutup başımın üstüne bastırdı.

Bunu yaparken başka bir çarpma sesi çıktı.

"Kim var orada?" Kapının diğer tarafından gelen ses donakalmama neden oldu ama Theo sadece kıkırdadı. Dudakları ve dili hâlâ ağzımda hareket ediyordu. Sanki beni kahkahasıyla besliyordu çünkü ben de kıkırdadım. Ve bu *delilikti.*

Aniden bizi kaldırıp döndürdü. Koridordan ilerledik ve bir sıra odanın önünden geçtikten sonra tamamen yeni bir kapıya bastırıldım. Odasına yaklaştıkça, beni bağlı tutan dizginler kopma noktasına geliyordu.

"Kusura bakma Tink." Dişleri boynumda kaydı. Isırdı ve emdi. "O çoraplar beni çıldırtıyor. Kısa bir mola vermeden odama varamazdım."

Koridorun karşısında bir kapı açıldı ve Theo'nun omzunun üzerinden, elinde televizyon kumandası olan boxerlı orta yaşlı bir adam gördüm. Ne yaptığımızı anlaması bir dakikasını aldı.

Bakışlarından kaçınmak için başımı Theo'nun boynuna gömdüm. "Siktir..." diye fısıldadım.

"Bir oda bulun!" diye bağırdı adam.

"Deniyoruz!" dedi Theo ve başını çevirip adama sırıttı.

Hâlâ onun boynunun kıvrımında saklanmış, bedeninin bedenime koruyucu bir şekilde sarılmasının tadını çıkarıyordum.

Adamdan aldığımız tek karşılık kapıyı çarpması oldu. Sonra hareketler, öpücükler ve çaresiz ellerden oluşan bir karmaşa halinde Theo'nun odasına düştük. Mekândaki köşe ışıklarından tek bir lamba, ortama sıcak ve loş bir aydınlık veriyordu.

Theo beni battal boy yatağın ayakucunda indirdi ve "Soyun," dedi.

Derin bir nefes alarak kendime içsel bir moral konuşması yaptım:

Bunu yapıyorum. Ve bundan keyif alacağım. İyi hissettirecek.

Daha ne olduğunu anlayamadan uzun kollu elbisemi başımdan çekip çıkardım. Onu masanın üstüne fırlatıp beyaz sutyenim ve külotumla, üstüne bir de uzun çoraplarla onun önünde durdum. Gözleriyle beni yalayıp yutmasına rağmen dikkatimi masada tuttum, Theo'nun bakışlarını karşılayamayacak kadar utangaçtım.

"Siktir. Kendine bir bak." Sutyen askılarımı omzumdan indirdikten sonra sırtıma uzanıp kopçayı nerdeyse benden daha büyük bir marifetle açtı.

Kaç sutyen açmış olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Başka rasgele kadınlarla bunu ne kadar çok kez yaptığını.

"Gözler bende Winter." Parmaklarını çeneme bastırarak başımı çevirdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Muhtemelen bir sürü sutyen açmış olduğunu."

"Aniden hepsini unuttum. Tek düşünebildiğim, böyle ne kadar mükemmel göründüğün." Dizlerinin üzerine çöküp karnıma bir öpücük kondurdu. "Seni bu gece mahvedebileceğim tüm yollar... Tek görebildiğim sensin Winter."

Parmaklarını tangamın beline taktı ve uyluklarımın ortasına kadar indirdi, külot bacaklarımın arasında gerilmişti. Theo Silva kadınlığımla göz hizasındaydı.

"Dediğim gibi..." Dudaklarını yaladı. "Mükemmel..."

"Bahse varım bunu hep söylüyorsundur."

Yanakları seğirdi, bakışları hâlâ bacaklarımın arasına odaklanmıştı. "Güven bana, söylemiyorum." Gözleri yukarı doğru gözlerime döndü. "Şimdi ne yapmalıyım?"

"Bilmem." Nefeslerim sert ve hızlı bir hal almıştı, kalp atışlarım giderek hızlanıyordu. "Neden bu konuda konuşmamız gerekiyor? Sadece yapamaz mısın?"

"Ah, çünkü söylediğini duymak hoşuma gidiyor. Sesinin tonu. Şu an tamamen pembeleşmiş halde, sana ne istediğinin sorulması üzerine nefes nefese kalma şeklin."

Beynim beni yarı yolda bıraktı. Ağzım kıpırdamadı. Tek yapabildiğim, önümde diz çökmüş ve benden hayatımda asla dile getirmediğim şeyler söylememi isteyen delicesine seksi adama bakakalmaktı.

Ağzı kıvrılarak bilmiş bir sırıtışa döndü. Boyumu o kadar aşan bir yerdeydim ki komik bile değildi.

"Parmağımla becermeli miyim?" Başparmağı kadınlığımdan kayarak klitorisimde bir daire çizdi. "Yoksa yalamalı mıyım?" Başını öne eğdi ve dilinin ucu o hareketi tekrarladı.

Başım geriye düşerken ellerim koyu renk saçlarını kavradı. İnledim.

"Kelimelerini kullan Winter. Hangisi?"

"Bilmiyorum," diye tekrarladım nefes nefese, bu adam için bir birikintiye dönmüştüm. Bana pek dokunmamış olmasına rağmen sızıntı yaptığımı hissediyordum.

"Peki o zaman, sen bana kendin nasıl yaptığını gösterirsin ve gerçekten hoşuna gideni birlikte bulabiliriz."

Başım hızla öne eğildi. "Ne?"

Ama çoktan ayağa kalkmış, beni yatağa doğru geriletmişti. Dizlerimin arkası yatağa çarptı ve sırtüstü oraya düştüm. Külotu üzerimden çıkarıp avuçlarını bacaklarımın içinde kaydırarak beni araladı.

Elleri çoraplarımın tepesini kavramış halde merkezime baktı; gözleri alev alevdi.

"Peki çoraplar?" diye sordum salak gibi.

"Çoraplar kalsın. Çoraplar hoşuma gidiyor. Şimdi kendine dokun. Bana nasıl yaptığını göster." Beni yatakta daha da açtı ve sergilenen vücudumu inceledi.

"Siktir," diye mırıldanarak titreyen ellerimden birini kaldırdım ve üzerimde hareket ettirmeye başladım. Çoktan ıslanmıştım ve genellikle böyle olmazdım.

Hiçbir şey söylemedi, sadece bacaklarıma daha çok bastırarak işaretparmağımın iç dudaklarımda dolaşmasını izledi. Gözlerimi sımsıkı kapatarak şu an ona nasıl göründüğümü düşünmemeye çalıştım.

"Acayip güzelsin, bunu biliyor musun?" Sesi şimdi sert ve kabaydı.

Ortaparmağımı dahil ederek dalgınlıkla okşadım ama onun elini istiyordum, kendiminkini değil.

Benim ellerim gergin ve yavandı, onunkiler sert ve becerikliydi.

"Gerçekten kendine böyle mi dokunuyorsun?"

Gözlerimi açarak gözlerine baktım. "Ben... Yani, evet? Bunu çok yapmam. Çok meşgulüm ve bu şey... zamanımı geçirmek için iyi bir yol gibi gelmiyor. Ve bu hiç... bende işe yaramıyor."

İnleyerek dizlerinin üstüne çöktü. "İyi hissetmek zaman geçirmek için en iyi yoldur. Bir parmağını içeri sok, hadi bakalım."

İnleyerek dediğini yaptım ve bir parmağımı içimde kıvırdım. Sırf onun izlediğini bilmek bunu farklı kılıyordu; bir şekilde daha iyiydi.

Kaygandım ve tek yaptığım, her yavaş girişte biraz da ıslaklığı dışarı çıkarmak oldu.

"Bu nasıl?"

Meme uçlarım sızlıyordu, neredeyse nefes alamıyordum ama bu... "Yeterli değil," diye mırıldandım dürüstçe.

Tek elini bacağımdan kaldırarak hafifçe öne eğildi, hâlâ tepemde duruyordu.

Parmağının benimkine katıldığını hissedince içime derin bir nefes çektim. "Tamam, hadi beraber deneyelim."

Konuşmaya çalışmak için zahmet bile etmedim. Bir anlamı yoktu. Kalın parmağı benimkinin altından içime girdiğinde tüm kelimelerim yok olmuştu. Benimle hareket ederken ellerimiz çarpıştı.

Birkaç nazik girişten sonra ikinci bir parmak ekledi. Daha fazlası için sessiz bir yakarıyla sırtım büküldü.

Daha fazlasını istiyordum, daha, *daha.*

"Daha iyi mi? Bu yeterli olmaya daha yakın mı?"

"Evet."

Ben etrafımızda kasılırken inledi.

"O boştaki eli kullan. Hadi ben amınla oynarken, senin de memelerinle oynamanı görelim."

"Aman Tanrım." Bu adama boşalamadığımı söylemiştim ama beni yalancı çıkarabilirdi. Çünkü göğsümü kavrayıp başparmağımla işaretparmağım arasında meme ucumu yuvarlarken yatakta kıvrandım.

"Ne düşündüğümü biliyor musun Tink?"

Gözlerimi kaldırarak üstümde duran bu karanlık ve tehlikeli adama baktım. Başımı iki yana salladım.

"Seni seyrediyorum. Sırtın bükülürken meme uçlarının sertleştiğini seyrediyorum, elimin üzerinde ortalığı sırılsıklam ettiğini hissediyorum ve daha başlamadım bile." Sırıtarak bakışlarını bacaklarımın arasında hâlâ kenetlendiğimiz noktaya indirdi. "Ben boşalamamanın tek nedeninin, senin neye ihtiyacın olduğunu bilmeyen bir adamla düzüşmen olduğunu düşünüyorum. Yatakta tembel olan bir adam. Seninle nasıl ilgileneceğini bilme-

yen bir adam. Ama sorun değil çünkü bu gece sana bunun nasıl hissettirdiğini göstereceğim."

Başımla onaylarken hâlâ göğsümle oynuyordum. Theo'nun yatağın ayakucunda diz çökmesini izledim. "Şimdi parmaklarını yolumdan çek. Acıktım."

"Sorun değil, buna mecbur değilsin," diyerek saçlarını kavradım ve onu yukarı çekmeye çalıştım.

"Evet ama yapmak istiyorum," dedi sadece.

Ardından ağzı üzerimdeydi ve beden dışı bir tecrübe yaşamaya başladım. Rob bana bunu asla ama *asla* yapmamıştı. Ve benim de ondan bunu isteme arzum olmamıştı. Olsaydı bile *böyle* hissettirmeyeceğinden emindim.

Yiyip bitiriliyormuşum gibi. Buna doyamıyormuş gibi.

Theo'nun dişleri klitorisime sürtünürken yatakta sıçradım, görüşüm bulanıklaştı. "Siktir!"

Diliyle eşzamanlı olarak içeri bir parmağını soktu ve ben kıvranan, inleyen bir uzuv yığınına döndüm.

"Theo. Ben... Aman Tanrım. Bu..." Tutarlı bir cümle kuramıyordum. Sürekli isteyip durduğum tek şey, "Daha fazla!" oldu.

Ve ikinci bir parmak eklediğinde, sertçe içime sokarken ağzı klitorisimi emdiğinde... Daha fazlasını aldım.

Hayatım boyunca aldığımdan çok daha fazlası.

Birkaç dakika içinde şimdiye kadar tanıştığım en sinir bozucu ve ısrarcı adamın ellerinde orgazm yaşıyordum.

Ve tek bir parçam bile pişman değildi.

Aslında daha fazlasını istiyordum.

37

Theo

O gece...

Boşalırken hiçbir şey söylemedi ama bacakları omzumda titriyordu. Kadınlığı parmaklarımın etrafında kasılırken, az önce olanlara inanamıyormuş gibi ellerini yüzüne kapattı.

"Yüzünü böyle kapatınca adımı haykırdığını görmek zor Tink." Başını iki yana salladı. Vücudundan uzaklaşıp göğsünün inip kalkmasını ve koyu meme uçlarının dikleşmiş halini izlerken yumuşak bir kahkaha duydum. O daha saklanmaya son vermeden kemerimi çözdüm. "Galiba bu seni tekrar boşaltmam gerektiği anlamına geliyor."

Bunun üzerine ellerini yüzünden çekti. "Tekrar mı?"

Şaşkınlığından hiç etkilenmemiş gibi kaşlarımı indirdim. "Ve tekrar. Ve tekrar. Sen kıpırdayamaz hale gelene kadar."

"Şimdiden kıpırdayamayacağımı hissediyorum." Ellerini iki yanına indirerek gözlerini tavana dikti.

"Buna mecbur kalacaksın çünkü daha işim bitmedi." Bu sözlerden sonra bileklerini kavrayıp onu yatağın kenarına çektim, ba-

cakları iki yanda açıktı ve ben aralarında durdum. Kıyafetlerimi çıkardım: Gömlek, kot, çoraplar, boxer. Hepsi gitti.

Kalan tek şey, Winter'ın genellikle ciddi olan yüzündeki şoke olmuş azgın ifadeydi.

"Manzaranın tadını mı çıkarıyorsun?"

Yutkunduğunda boğazı hareket etti. "Evet. Sen..."

Başımı yana eğdim, bununla nereye varacağını merak etmiştim.

Elini uzattı, titreyen parmakları nazikçe karnımda gezinerek karın kaslarımda dolaştı, v-hattından aşağıya yani kasıklarıma indi.

"Aptalca seksisin. Demek istediğim, bu kadarı ne sikime gerekli?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, şu an gülmek istemiyordum. Komik olduğundan değil ama sonunda filtresiz bir şey söylediği için.

Onu parmaklarımla becerirken aletim zaten taş gibi sertleşmişti ama yine de birkaç kez sıvazladım. Gözlerinin harekete takılıp kalması hoşuma gitti. "Ağzını aç Winter."

Kocaman açılmış gözleri bana döndü, dudakları aralanmıştı. Aletimin başını dudaklarının üstünde gezdirerek üstdudağına sıvımın damlamasını izledim; beni tatmak için ölüyormuş gibi dilinin dışarı çıkmasını ve ardından ağzını tekrar kocaman açmasını.

Niyetinin olan biteni bu kadar şehvetli hale getirmek olduğunu sanmıyordum ama beni mahvetti. Kontrolüm dağıldı. Saçlarını iki yumruğumun arasına alıp aletimi dudaklarının arasından içeri ittim.

Tatmin dolu bir "hımmm" sesi çıkardı ve o ses içimde titredi. Geri çekilip tekrar iterken vücudum gerildi. Ağzının etrafımda olması, dilini çevirmesi ve ben onun kafasını kontrol ederken ellerinin gövdemde gezinmesi tam bir cennetti.

Gözlerini kaldırarak gözlerime baktı; tamamen ateşle doluydu. İstek. Arzu. Gözümün görebildiği hiçbir yerde soğukluktan iz yoktu.

Başı giderek daha da aşağıya indi, elleri kıçımı kavramıştı. Doyamıyormuş gibi beni yutuyordu. Çok ileri gittiğinde biraz geri çekildi ve bu refleksi kullanarak hareket ederken gözleri berrak bir şekilde parladı.

Ardından daha fazlası için tekrar ilerledi.

"İşte bu!" İnledim. "Aletimin etrafında kasıl Winter." Beni yapabildiği kadar ileri alırken bunu yaptı.

Beni çıldırtıyor, sona sürüklüyordu. Henüz oraya varmak istemiyordum, bu yüzden geri çekildim. "Henüz boşalmaya hazır değilim Tink. Seni becermeden olmaz." Başparmağımı dudağında kaydırarak oradaki tükürüğü sildikten sonra öne eğilerek kulağına fısıldadım: "Sana önce nasıl sahip olmalıyım?"

Dudaklarını yaladı, kirpiklerini gergin bir şekilde kırpıştırmaya başladı. Bir şey söylemesini beklemiyordum ama alçak bir sesle, "Arkadan," dedi.

"Hoşuna giden bu mu?" Başparmaklarım yanaklarını okşarken başıyla onayladı. "Güzel."

Kulağını hafifçe ısırarak onu yatakta çevirdim ve kalçalarını yükselterek poposunu havaya kaldırdım.

"Kondom?" diye omzunun üzerinden sordu.

Çıkarıp attığım kotumdan cüzdanımı çıkarıyordum bile. Ona verdiğim tek karşılık, folyonun açılma sesi ve lastiği yuvarlayarak üstüme geçirirken sessiz bir "Siktir," mırıltısıydı.

Islaklığının üstünden kaydım ve sırtının bükülmesini, dizlerinin yatak örtüsünün üstünde daha da aralanmasını izledim. Benim için sırılsıklamdı.

Tekrar kaydırdım. Omurgasından bir ürperti geçti. Kadınlığı zonkladı. Kalçaları daire çizdi ve kendini bana doğru itti.

"Theo, lütfen." Omzunun üzerinden bana baktı; pembe dudakları ıslak, bakışları ateş yüklüydü. "İhtiyacım var..."

"Buna mı?" Birkaç santim içeri kaydım ve dudakları aralanarak küçük bir "O" şeklini aldı.

"Evet."

Vücudu ihtiyaçla titriyordu. Hissedebiliyordum. Benim vücudum da aynı şekildeydi.

"Ve buna?" Biraz daha ileri ittim. Başı öne düştü, parmakları çarşafı canı pahasına tutunuyor gibi kavramıştı.

"Peki ya hepsine?" Ona tamamen sahip oldum, böylece sıkı vücuduna tamamen yerleştim.

"Siktir, evet," diye tısladı, ben kalçalarını tutarken o da dirseklerinin üstüne indi. "Hareket et, lütfen hareket et."

"Hareket mi edeyim? Ya da seni becereyim mi? Söylediğini duymak istiyorum."

Nefesleri bile davul vuruşları gibi geliyordu: "Becer beni Theo. Adımı unutturacak kadar sert becer."

Evet, ihtiyacı olan buydu. Adını unutup yeni bir isim edinmek.

"Memnuniyetle," diye homurdanarak geri çekildim ve kendimi sertçe geri ittim.

Ben istikrarlı bir ritim tuttururken vücudu boyun eğdi ve inlemeleri çığlıklara dönüştü. İnlemelerim, vücutlarımızın birbirine çarparken çıkardığı ıslak seslere karışıyordu.

Saçını çektim ve bacaklarını daha çok açtı.

Başını yatağa bastırdım ve adımı şakıdı.

Dağılmaya başladığını hissedebiliyordum ve fazla çılgın, fazla yakın bir hal alınca saldırılarımı yavaşlattım.

"Daha fazla..." diye mırıldandığında, geri çekilip benim için böyle sergilenmiş, aletimin etrafındaki daracık görüntüsüne hayranlıkla baktım.

"Daha fazla mı?" Cezalara doyamıyordu. "Daha fazlasını yapabilirim."

Onu kaldırdım ve içinden çıkıp bizi sessiz kasabaya bakan yerden tavana kadar uzanan pencerelere götürdüm. Dışarıda bir kar küresinin içindeki gibi kar yağıyordu.

"Ellerini pencereye yasla ve kıpırdatma." Ellerini başının üstünden cama yasladım.

"Ya aşağıdaki biri bizi görürse?"

Poposunun yanaklarını kavrayarak onu araladım ve arkasına geçip yavaş yavaş tekrar içeri kaydım. "O zaman sanırım bu amın aletimle tamamen doluyken ne kadar güzel göründüğünü görmüş olurlar."

"Tanrım," diye kısık sesle karşılık verdikten sonra bana doğru hareket etmeye başladı.

Ben onu mahvederken nefesi soğuk pencereden dışarı çıkıyor, dudaklarından dökülen ağır nefeslerle buğu da artıp azalıyordu.

Boğazını sıktım. Boynunu öptüm. Sırtını ısırdım. Adımı ilahi gibi söyleyerek hepsini aldı.

Kalçaları, sırtı, bacakları... yaptığı her hareket bana daha çok yaklaşmak içindi. Daha derine almak için. Daha sert. Asla yetmiyordu.

"Daha... daha fazlasına ihtiyacım var."

Göğsüm sırtında kayıyordu. Ben ona doğru eğilirken terlerimiz karıştı, bir elimi vücudunun etrafından kaydırarak klitorisiyle oynadım. "Bunun gibi mi? Bunu yaparsam aletimin üstüne boşalacak mısın?"

Başını salladı. Delirmiş gibiydi. Çıldırdı. Aklını yitirmişti. Onun için yeni olması gereken bir şekilde canlıydı.

Onu kullanmaya devam ederken parmaklarımla klitorisini okşadım.

"Daha da fazla."

"Arsız lanet kız, daha fazlası için yalvarıyor," diye kulağına doğru hırlarken elimi boğazına götürdüm. Başparmağımı dudaklarının arasına bastırdım. "Em."

Anında bunu yaptı, yanaklarını içeri göçerterek parmaklarımı emerken vücutlarımız biraz yavaşladı. "Güzelce ıslat Winter." Artık dilini döndürerek parmağımı tükürükle sarmaya başlamıştı.

Bir pop sesiyle parmaklarımı ağzından çıkardım. Elimi kıçına koyup girişte daire çizdiğimde nefes nefese kaldı. "Yine domalıp bana daha fazlası için yalvaracak mısın?" Hafifçe bastırdım.

Kalçalarından öne eğilerek dönüp omzunun üstünden bana baktı ve "Evet, daha fazla," dedi.

Tekrar harekete geçerek aletimi içine sokup çıkarırken, başparmağımı kıçında gezdirmeye başladım. "Böyle mi Winter? Söylediğini duymak istiyorum."

"Evet. Böyle."

"Daha fazla?"

"Daha fazla." Parmağımı tamamen içeri kaydırırken inledi.

"Ne kadar seksi göründüğüne dair hiçbir fikrin yok. Ne kadar iyi hissettirdiğine dair. Hayatımın en iyi seksi," dedim dişlerimin arasından ve tekrar girdim. Vücuduyla bir uzman gibi oynarken benim altımda büküldü.

"Theo. Siktir. Bu..."

Elleri camın üzerinde kaydı, bacakları titriyordu.

"Sanırım ben..."

Tekrar gelmek üzere olduğunu fark ettiğinde gözlerinin nasıl irileştiğini görebiliyordum, bu yüzden pes etmedim.

"Theo!" Düşerken adımı haykırdı ve ben de kendimi daha fazla tutmadım.

Her şey daralırken ben de aynı uçurumdan düştüm. Aletim içinde zonklarken Winter beni sıkıca kavradı, sonra dizlerinin bağı çözüldü ve ikimiz de yere yığıldık. Ter, güçsüz uzuvlar ve nefessiz dokunuşlardan oluşan bir yığındık. Başımı eğip onu öptüm. "Tıpkı olacağını tahmin ettiğim kadar güzelsin."

38

Winter

Günümüz

Kanepede uzanıyordum, keşke kendimi o gecenin ahlaksız sadeliğine ışınlayabilseydim. Summer'ın varlığı beni kaç kez uyanıp uykuya dalsam da kaçamadığım rüyalardan uzaklaştırdı. Daha fazlasını istediğim ve aldığım rüyalar.

"Ayaklarımın arasına kıvrılmış bir köpek ve tişörtümü sıyırmaya çalışan çocuğunla uyandım. Saat daha sabahın beşi."

"Kusura bakma," dedim ifadesiz bir şekilde, tepki veremeyecek kadar sersemdim.

Kalçasına oturttuğu Vivi'yle yaklaşan Summer, "Bu sabah sana neler oluyor? Berbat görünüyorsun," dedi. "Dr. Denyo konusunda endişelenme, Rhett ona bu adı taktı. Öfke nöbeti yakında geçer. Bir DNA testine karşı çıkması zordur."

"Sorun o değil, sorun Theo. Ona ulaşamıyorum. Bütün gece denedim."

"Cevap vermiyor mu?" Odada ilerleyip kanepede bana katıldı.

"Doğruca sesli mesaja düşüyor."

"Tuhaf."

Gözlerimi ovuşturdum. "Evet, öyle. Başta bir toka tavşanını becerdiğini düşündüm ama böyle bir şey yapmayacağını biliyorum, haliyle bu korku gerçekten ama gerçekten bir şeylerin yolunda gitmediğini düşündürtecek bir noktaya dönüştü. Araba kazası gibi bir şey. Billings'te aktif bir seri katil var mı diye Google'da bile araştırdım."

Summer esneyişini gizliyormuş gibi yaparak elini ağzına kapattı ama sadece kahkahasını bastırıyordu. "Bu dünyada o adamın bir toka tavşanına bakma ihtimali bile yok. Sana ne kadar tutulduğundan gerçekten bihaber misin?"

"Bunu görebiliyorum ama güvenmiyorum. Bu çok... kusursuz hissettiriyor. Ve ne zaman bir şey kusursuz hissettirse elimde patladı. Bir kardeş. Bir koca. Bir bebek." Başımı öne eğerek gözlerimi kapattım. "Theo'nun da elimde patlamasını istemiyorum. Bir daha kendime gelemem."

Bana doğru uzanınca Vivi'yi kucağıma aldım. Kollarımdayken verdiği yumuşacık his, beni teselli etmekte asla başarısız olmuyordu.

"Rhett'i arayıp ona sorarım..."

"Evet, Rhett'i arayıp hangi otel ve oda diye sorabilir misin?"

"Ne?"

"Seri katilleri araştırdıktan sonra Theo'nun bizzat suyunu sıkmak için Billings'e, sabah sekiz uçağına bilet ayırttım. Çünkü bu boktan sonra telefonda yapmak beni kesmeyecek."

Summer'ın gözleri kocaman açıldı ama kendini hemen topladı. "Pekâlâ, sabahki müşterilerimi erteler ve seni havaalanına bırakırım."

Theo ona hırladığımda asla geri adım atmamıştı.

Ve şimdi bu iyiliğinin karşılığını verecektim.

Çünkü o ve ben... Biz daha fazlasıydık.

39

Theo

Rhett: Yaşıyor musun?

Theo: Evet. Neden?

Rhett: Seni tanımak güzeldi.

Theo: Bu da ne demek oluyor?

***

Telefon elimde odamda volta atarak Winter'ı arayınca ona ne söyleyeceğimi prova ediyordum. *Üzgünüm*, kesinlikle kesmezdi, ondan şüphelenme şeklim yüzünden nasıl bir özrün bu durumu düzelteceğini bulmam gerekiyordu.

Çünkü sadece babalıkla ilgili bir soru sormamıştım, onun namusunu sorgulamıştım. Ne kadar huysuz ya da ulaşılmaz olursa olsun, bu Winter hakkında asla şüphe duymadığım bir şeydi.

Kapının çalınması irkilmeme neden oldu, gelen Rhett olmalıydı.

Şimdiye kadar karısından bir ton azar yediğini tahmin ediyordum. Aklımı başıma getirmek için geldiğine bahse girebilirdim.

"Ne?" diye homurdanarak otel odasının kapısını açtım. Etrafımdaki dünya dondu ve olduğum yerde kalakaldım.

Winter koridorda duruyordu, omzunda bir çanta vardı ve beni sadece bakışlarıyla boğacakmış gibi gözlerini kısmıştı.

Vivi ona tezat oluşturarak bebek arabasından bana gülümsüyordu, Peter'in plastik tavuğu elindeydi.

Daha aşağıya baktığımda ise bir tasmaya bağlı Peter'i gördüm, her zamanki gibi titriyordu.

"Ba!" Başım hızla Vivi'ye döndü, beni işaret ediyordu. "Bababababa."

"O az önce *baba* mı dedi?"

Winter kalçasını yana eğdi, inci beyazı tırnaklarını koluna vuruyordu. "Evet Theo, ilk defa dün gece seni televizyonda görünce söyledi. Ve bunu haber vermek için seni aramaya çalıştığımda ne oldu biliyor musun?"

Yutkundum ama boğazımda şekillenmekte olan kuru yumruya bir faydası olmadı. Ben orada durmuş olan biteni anlamaya çalışırken, yumru da boğazıma takılı kalmış büyüyordu sanki.

"Doğruca lanet olası sesli mesaja düştü Theo. Bütün. Gece. Boyunca..." Dudakları ince bir çizgi halini alırken burnundan nefes aldı. Bana bir ejderhayı andırdı.

"Bu yüzden mi buradasın?"

"Hayır, bizzat kıçını tekmelemek istediğim için buradayım. Gözüme uyku girmedi çünkü bütün gece oturup sen, yakışıklı aptal suratın ve büyük, hünerli aletin için endişelendim." Bir elini vücudum boyunca salladı. "Ve genel olarak güvenliğin için... Çünkü beni fena halde *tüketiyorsun*."

Midem çöktü ama elim kapıda, olduğum yerde kalakalmıştım. "Winter, içeri gelsene."

"Hayır."

"Buraya kadar onca yolu geldin ve içeri girmeyecek misin?"

"Buraya tek parça halinde ve yalnız olduğunu görmek için geldim. Ve gördüm."

Yalnız. Siktir. Parmaklarım onu yakalayıp içeri çekmek için karıncalanıyordu.

"Peter'i neden getirdin?"

"Çünkü her ne kadar bana *Buz Devri*'ndeki garip sincabı hatırlatsa da o da ailemizin bir parçası. Ve ayaklarımın arasında uyuması hoşuma gidiyor, yani benimle kalacak. Tıpkı senin gibi."

"*Buz Devri*'ndeki sincap mı?"

"Telefonunun neden doğrudan sesli mesaja düştüğünü söyle."

Bir elimi saçlarımdan geçirip nefesimi saldım. "Bir an yaşadım, tamam mı? Zayıf, alçak ve özgüvensiz bir an. Kendime acımak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Bana ihtiyacın olmadığını söyledin. Başka herkes bana fırça çekti. Hiçbir şeyi düzeltemediğimi, tek yaptığımın her şeyi daha da beter etmek olduğunu hissettim. Bana öfkeli olduğunu biliyordum, bu yüzden bir gece için kapatmaya karar verdim."

"Telefonu bir geceliğine kapatamazsın Theo!" diye bağırdı. "Daha önce bir kez telefonundan kurtuldun ve bu benim için gerçekten boktan oldu. O zaman kapında belirip dikkatini bana vermeni talep etmeliydim ama yapmadım. Yani şimdi buradayım, dikkatini bana vermeni talep ediyorum."

"Winter, çok özür dilerim."

"Artık sana ihtiyacı olan insanlar var. Biz bundan daha güçlüyüz. Ayrıca evet, sana öfkeliydim. Söylediğin şey çok aptalcaydı ama bil bakalım ne var? Zaman zaman sana kızacağım; birlikte

olan insanlar birbirlerine kızarlar. Pişman olacakları boktan şeyler söylerler. Bu *normal.* Kimseyi gıcık etmeyen ve asla kötü bir gün geçirmeyen tasasızın teki olmak Theo, işte bu normal değil. Çıldırmaya hakkın var." Durdu, nefes nefese kalmıştı. "Ama benim *yanımda* çıldırman lazım."

Burnum yanıyordu. Vivi bile artık ciddi görünüyordu.

"Özür dilerim." Sesim çatlarken başımı öne eğdim.

"Benim yanımda çıldırman lazım çünkü sana *ihtiyacım* var. Ve seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki sensiz devam etme fikri beni felç ediyor. Beni dışarıda bırakmaya hakkın yok. Sana ihtiyaç duymama neden oldun, şimdi de sonuçlarıyla başa çıkmak zorundasın."

Bu defa ellerimdeki sızıyı görmezden gelmedim. Karşımda duran kadına uzanıp onu göğsüme çektim. Bu kadar hızlı hareket etmem karşısında dudaklarından şaşkın bir haykırış çıktı ama bana direnmedi. Kollarımı minyon bedenine doladım, sıcak tarçınlı şeker kokusunu içime çekerken başını kalbimin üstüne yaslayıp gözlerimi kapattım.

"Sana gerçekten kızgınım Theo."

"Anlaşılır." Yanımızda duran bebek arabasına bir bakış attım. Vivi'nin iri koyu renk gözleri bana bakıyordu. "Ben de kendime kızgınım."

"Gerçekten ama gerçekten acayip kızgınım," diye düzeltti.

Dudaklarımı saçlarında ileri geri hareket ettirdim. "Ama beni seviyorsun?"

Tereddüt etmedi. "Canımı acıtacak kadar çok."

Ona daha sıkı sarıldım, bana bu kadar iyi uymasının tadını çıkardım: sıcak ve yumuşak. "Kulübe hoş geldin Tink."

Başını kaldırıp gözlerime baktı. Yorgun görünmesine rağmen beni ilk kez haşladığı seferdeki gibi gözleri parlıyordu. "Seni

seviyorum." Kelimeleri ağzında yabancıymış gibi, dudaklarında hissettiklerine alışmaya çalışıyormuş gibi tekrar söyledi. Bu onun için tamamen yeni bir dilmiş gibi.

Ellerimi sıcak altın saçlarının arasından geçirdim. "Ben de seni seviyorum. Şimdi sen bana gerçekten ama gerçekten kızgınken, ben de seni sevdiğim ve eski kocanı öldürmek istediğim için çıldırırken bir arada olabilelim diye içeri girecek misin?"

Geri çekilip tertemiz kıyafetlerinin tozunu silkeledi. "Evet, kulağa mükemmel geliyor."

Peter'e baktım, şimdi oturduğu yerde titriyordu. "Buranın köpek dostu bir otel olduğunu sanmıyorum."

Winter dudak büktü. "O köpek bile sayılmaz, daha çok bir sıçan ya da sincap gibi." Yanımdan geçti: çanta, bebek arabası, bebek, köpek.

Bütün hayatım bir odadaydı. Ve haklıydı, hâlâ çıldırmış vaziyetteydim.

Ama her nasılsa onlar burada olunca kendimi daha iyi hissediyordum.

"Burada bir sürtük yok, değil mi?" diye şakayla karışık laf soktu ve odada etrafa bakınarak ona asla ama asla yapmayacağım bir şeyin kanıtlarını aradı.

"Sadece bir tane," diye cevaplayarak ona arkadan sarıldım ve sakalımı yanağına sürttüm.

Ve Winter Hamilton'un bana gözlerini devirmesi hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

* * *

Çitin üzerinde oturan Rhett, "Tamam Theo," diyerek parmaklarını yüzümün önünde şıklattı.

Dinlemem lazımdı. İzlemem lazımdı. Aklımı oyuna vermem lazımdı.

Ama kızlarım tribündeydi.

Bir tanesi bütün gün tekrar tekrar aynı heceleri söylemişti. Diğeri de yatağımda uyumuş, Peter ve elinden tuttuğum Vivi'yle odama döndüğüm an bana kaşlarını çatmıştı.

"Hâlâ bana kızgın mısın?" diye sormuştum.

"Hayır, kendime kızgınım."

"Neden?"

"Çünkü sana kızgın olmam gerekiyor ama seni bir chihuahua ve bebekle dolaşırken görmek bir şeyler istememe neden oluyor..." Açıklama olarak başını ileri geri oynatıp eliyle daire çizdi.

"Dizlerinin üstüne çöküp o eleştirel ağzı iyi bir şekilde kullanmak gibi mi?"

Ters ters bakmış ama yanakları seğirmişti. Çok hafif bir seğirme. "Boş versene. Sana hâlâ kızgınım."

Ama şimdi kucağında kızımızla tribündeydi; süslü çelik burunlu bir çift kovboy çizmesi, dar kot pantolon ve göğüslerini göstermekten başka hiçbir işe yaramayan bir askılı tişört giymişti. Işığın yuvarlak tepelerinden yansımasına bakarak oraya yağ sürdüğüne yemin edebilirdim.

"Dostum, ayıl artık. Aklını oyuna ver." Rhett böğrümü dürtünce irkildim.

"Ah. Bu acıttı."

"Kazandığın için Winter sana tebrik amaçlı oral seks yapmak istediğinde bana teşekkür edersin."

Parmaklarıyla dürttüğü yeri ovdum. "Kabasın."

"Fast Fire tribünlerde kimin olduğunu önemsemez. Sadece ölmeni istiyor. İyi bir boğa çektin. Düşmezsen tabii, yoksa ken-

dine kötü bir şerefsiz çekmiş olursun. Onun kazanmasına izin verme."

Bu yorum beni azgın sersemliğimden kurtardı.

"Çıkacak son rodeocusun. O sürüngen Emmett bugün iyi bir puanla dönüş yaptı. Geçen gece senin aldığın puandan iyi. Şampiyonadan kolay kolay vazgeçmeyecek, yani kendini hazırla Buttercup. Bu gece mahmuzlara sert vurman gerekecek."

Başımla onayladım. Haklıydı, zaten gazabıyla bilinen bu boğayı olduğundan daha çok kızdırmak zorunda kalacaktım. Bu yüzden ringde bir yer edinmişti.

"Omuzlar geriye. Çene aşağıya. Yön değiştirmeye hazırlıklı ol, böylece doğruca yere uçmazsın. Bu hayatta sadece bir kez senin kahramanın olabilirim, anladın mı?"

"Anladım." O zaman onu hissettim: odak, sükûnet, tam olarak bir zamanlar babamın oturduğu yerde oturuyor olduğum hissi, onun yaptığını yapıyor olduğum hissi.

Buraya her çıktığımda, bir boğanın sırtına her oturduğumda, babama başka herhangi bir yerde olduğumdan çok daha yakın hissediyordum.

Jude'u izledik. Sekiz saniye dayandı ama basit bir sürüştü. Jürinin sevdiği hiçbir şey yoktu.

"Dikkat! Fast Fire!" diye bağırdı biri.

Siyah boğa, gözleri çılgına dönmüş bir halde ve de ağzından bir dizi tükürük damlıyorken oluktan doğruca ağıla doğru koştu.

Bazı insanlar şu anın, gerginliğin ortaya çıktığı an olduğunu düşünebilirdi ama benim için durum tam tersiydi; içimde aptallık derecesindeki özgüven hariç her şeyin eriyip gittiği andı. Kalp atışlarım normaldi. Kafamdaki her mantıklı düşünce kanat takıp uçtu.

Bunda en iyi bendim ve bunu kanıtlamak üzereydim.

Fast Fire'ın sırtına bindim, tepesi atarak beni sağa sola savurdu. Onu görmezden gelerek boğa halatını çekip reçineyi ısıtmak için ovuşturdum.

Buna alışıktım, adımları gözüm kapalı yapabilirdim. Sürecin güvenirliğiyle gelişmiştim.

Ellerim halatın üzerinde hareket ederken, başımı kaldırıp Winter ile Vivi'nin oturduğu yere bir bakış attım.

Düzeltme: ayakta durdukları yere.

Winter ayaktaydı, vücudu öne geriye sallanıyordu, Vivi'yi koluna koltukmuş gibi oturtmuş ve kızımızın yüzünü ringden ötede olacak şekilde yerleştirmişti.

Sanırım arkasındaki biri ona oturmasını söyledi çünkü dudaklarının *siktir git* dediği barizdi.

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi ve odağımı tekrar elime çevirdim: Halata doladım. Gerginliğini test ettim. Boğanın sırtındaki yerimi düzelttim. Onu daha çok kızdırmak için bir kez mahmuzladım.

Rhett bana bir şey söyledi ama onu zihnimden uzaklaştırdım.

Ardından başımı salladım.

Fast Fire fişek gibi ringe daldı ve toynaklarından uçuşan toprak topaklarının kaskıma çarpmasına yetecek kadar sert bir şekilde sıçradı. Hırçın bir şekilde sola döndü. Merkezimden destek alarak kolum mükemmel L pozisyonundayken beni kaydırmasına izin vermedim.

Çenemi aşağıda tuttum ama yere bakmadım. Kendimi bulmak istediğim yer orası değildi.

Ayaklarım geriye kaydı. Mahmuzlarım tekrar vurdu.

Bir omzunu düşürdü. Döndü.

Bunu bekliyordum ve yön değiştirme sırasında dengeli kalınca sırıttım.

Dişlerimin arasından, "Yakaladım seni şerefsiz!" derken doğrusu acayip eğleniyordum.

Hayatımın hem en hızlı hem de en yavaş sekiz saniyesiydi. Zil sesi geldi ve oradan defolup gidecektim. Bir kovboy atıyla yanıma geldi, ona uzanıp kaldıracı indirdim ve boğadan uzaklaştım. Gösterişli bir iniş yaparak kaderi baştan çıkardığım günlerim sona ermişti.

Rodeo palyaçosu Fast Fire'ın dikkatini dağıttı ve Winter'a en yakın tarafa doğru kestirmeden gittim. Çitlere tırmanarak kaskımı çıkardım ve anında ona bakınmaya başladım.

Vivi onun kollarında sallanıyordu çünkü Winter zıplayıp çığlık atıyor, deli gibi tezahürat yapıyordu.

"Alt et onları bebeğim!" diye bağırarak bana el salladı.

Ve 96.25'lik puanı açıkladıklarında tekrar başladı. Aldığım puanı, onu böylesine mutlu etmekten daha az önemsemiştim. Bana "gerçekten acayip kızgın" olduğu halde yine de kızımız kucağında, ben dünyada en sevdiği insanmışım gibi burada tezahürat eden sarışın karşısında göğsüm çatlayarak açıldı.

Bu çılgınlıktı. İnanılmazdı. İhtimal dışıydı.

Herkesin bana soğuk, kötü ve ulaşılmaz olarak anlattığı kadın düpedüz *benimdi.*

Ve bu çok özeldi. Bu her şeydi.

"Winter!" diye en az on sıra öteye bağırdım. "O güzel kıçını buraya getir!"

Yanakları pembeleşti, mavi gözleri safir gibi parlıyordu. Kocaman bir sırıtışla sırasındaki insanların arasından geçip merdivenlere ulaştı.

Bana ulaştığında birkaç trabzana tırmandı ve "Artık sana kızgın değilim. O binişten sonra gerçekten ama gerçekten azgınım," dedi.

Bunu o kadar yüksek sesle söylemişti ki etrafımızdan kıkırdama sesleri geldi.

Vivi'nin başının tepesini öptüm ve Winter'a en bilmiş göz kırpmamı sunduktan sonra kulağına fısıldadım: "Seni daha sonra prenses gibi mi, yoksa sürtük gibi mi becereceğim?"

Beni öpmeden hemen önce kıkırdayarak, "Seninmişim gibi becerdiğin sürece umurumda değil," diye karşılık verdi.

Ben de onu öptüm ve ona doğru ukala bir şekilde göz kırparak panellerden atladım, sonra da dönüp yerine yerleştirdikleri platforma doğru ilerledim. Emmett alt tarafta bekliyordu.

"Buna alışma Silva. Baban kadar yetenekli değilsin."

"Ne hoş Bush." Omzuna vurdum. Bu denyo bile iyi ruh halimi bozamazdı.

Yerime geçmek için omzunu bir korkuluk gibi kullanarak onun üstündeki kısma çıktım. "Onun kadar yetenekli olmayabilirim ama onun kadar naziğim. Yani şimdiye kadarki sezonun için tebrikler."

Bana afallamış bir ifadeyle baktı.

Sırıttıktan sonra ekledim: "Bunu mahvetmek üzere olmam kötü oldu."

Takım elbiseliler ortaya çıkıp geceden –spordan, heyecandan– bahsetseler de benim bakışlarım sürekli Winter'a kaydı. Rhett çitin üzerinde ona katılmak için ilerledi ve ikisi de şimdi beni izliyordu.

"Bu akşamki galibiyetinizi anlatın bize."

Mikrofonu adamın elinden almama rağmen bir an tekrar Winter'a baktım; ışıl ışıldı ve parlaktı. Gülümsüyordu ve heyecanlıydı.

Tamamen benim.

"Pekâlâ, verdiğim ara beklediğimden farklı geçti," diye başladım. "Rehabilitasyon epey iyiydi. Endişelenmem gerekecek uzun

soluklu bir etkisi kalacağını sanmıyorum ve bu harika. Ama asıl güzel yanı, ailemle kaliteli zaman geçirmek oldu." Çenemle çitleri işaret ettim. "Bu gece kızım ve müstakbel karım burada benimle. Bu galibiyeti ekstra özel hale getirdiler."

Sunucu kıkırdadı ve seyircilerden koro halinde bir *ayy* sesi geldi ama bakışlarım Winter'a kilitlenmiş olarak kaldı.

Yaptığım şova gözlerini devirmedi.

Bana göz kırptı.

"Bu gece bahsi geçen bu müstakbel karınıza söylemek istediğiniz bir şey var mı Silva?"

Tekrar düşünmeme gerek yoktu.

Mikrofonu dudaklarıma götürerek mırıldandım: "*Te vivo.*"

Bu, "Seni seviyorum" demekten daha iyiydi.

Bu daha doğruydu.

Bu bizdi.

40

Winter

Kip: Yanında olamadığımı biliyorum ama bunu değiştirmek istiyorum. Yardım etmek istiyorum. Summer bana Rob'dan bahsetti. Lütfen seni aile avukatımla görüştürmeme izin ver. En iyisidir.

Winter: Summer anlatmıştır tabii. Neden bir aile avukatın var?

Kip: Annenle konuşmuyor musun?

Winter: Cidden mi? Vivi'yi Rob'unmuş gibi tanıtmamı önerdiği günden beri Marina'yla konuşmuyorum. Sana söylemedi mi?

Kip: Şey, biz de konuşmuyoruz. Boşanma talebim kötü gitti.

Winter: Boşanıyor musunuz?

Kip: Evet.

Winter: Nihayet.

Winter: Ve evet, o iletişim bilgilerini alayım.

* * *

"Bu çiçekleri atmamı ister misin?"

Theo tezgâhın ortasında duran kırmızı gül vazosuna dışarı atmak değil de unufak etmek ister gibi bakıyordu.

"Hayır, onları saklıyorum."

Bana kaşlarını çattı. Eve geldiğinden beri biraz tedirginlik içindeydi. Kendisini arka arkaya hafta sonu yarışmalarına kaptırmak için iki etkinlik arasında turnede kalmayı planladığını biliyordum.

Ama ona ihtiyacım olduğunu söylemiştim ve gözünü bile kırpmadan gelmişti.

"Ne sebeple?"

"Güzeller." Onuz silktim. "Onları ziyan etmek yazık olur gibi geliyor, biliyor musun?" Onu işaret ettim. "Mahkemede bunu mu giyeceksin?"

Başını eğip kendine baktı. Kaslı bacaklarını saran koyu renk bir kot pantolon ve hafifçe serpiştirilmiş göğüs kıllarının üstünde asılı zinciri gösterecek kadar derin bir V açıklığı olan beyaz gömlek. Şapkasının siperliğini aşağı indirse de kaşlarının çatılıp ifadesinin gerçek bir kafa karışıklığı haline büründüğünü gördüm.

"Ne demek istiyorsun?"

Safir mavisi pantolon ceket takımıma doğru elimi salladım, kendimi uzun zamandır olmadığı kadar bebek-öncesi Winter gibi hissediyordum. "Mahkemede bunu mu giyeceksin? Demek istediğim, bunları bağcıkları bağlanmamış botlarla giyeceksen, gittikten sonra seni taciz edebilirim. Ama sadece merak ediyordum."

"İçeri girmeyi planlamıyordum."

Ellerim, kaldırmak üzere olduğum su bardağının üzerinde donakaldı. "Ne?"

"Yani celp sana yönelikti değil mi? Ve Vivi'ye?"

"Evet." Kelimeyi ağır ağır söylemiştim.

"O zaman neden ben de geleyim ki? Aile mahkemesi küçük bir yer değil mi? İçeri girip Doktor Denyo'yu döve döve canını çıkarırsam kınamazlar mı? Zorba olmamaya çalışıyorum ama gerçek şu ki Winter, bu konuda gerçekten kendimi acayip zorba hissediyorum. Orada sakinliğimi koruyabileceğimden emin değilim."

Göğsüm buza keserken kalp atışlarım hızlandı. Rob'la yüz yüze gelmek konusunda gergindim. Yüzünde kibirli, küçümseyen bir sırıtış olacağını ve bu saçmalığı yaşattığı için kendinden memnun görüneceğini biliyordum.

Gerçeği itiraf ettim çünkü Theo yanımda olmadan bunu yapmanın imkânı yoktu. "Korkuyorum. Yalnız gitmek istemiyorum."

Donakalma ve bana bakıp kelimelerimi değerlendirme sırası ondaydı. Çünkü ona ihtiyacım olduğunu söylemem önemli bir şeydi, bunu ona *göstermem* bambaşka bir şey... Ve bugün ona gerçekten ihtiyacım vardı. Yanımdaki varlığına, ellerime dolanmış ellerine. Sonucun ne olacağını ikimiz de biliyorduk ama yine de korkutucuydu.

Gevezelik etmeye devam ettim; bana katılmamak için başka bir nedenle gelirse kelimenin tam anlamıyla dizlerimin üstüne çöküp ona yalvaracağımı hissediyordum. "O senin kızın. Orada yanımda olmana ihtiyacım var. Hepimizin birlikte olmasına..." Cümleyi bitirirken sesimde bir titreme vardı. "Lütfen."

"Winter, buraya gel." Kollarını açınca ona doğru ilerleyip narenciye ve baharat kokusunu içimi çektim, tüm yuva duygularıyla ilişkilendirdiğim o kokuyu... Başımı boyun kıvrımına yasladım, o da kollarını bana dolayıp yüzünü yanağımın yanına doğru bastırdı. "Nereye istersen gideceğim. Ne istersen giyeceğim. Bir daha asla telefonumu kapatmayacağım. Daima ama daima senin yanında olacağım, Vivi'nin de. Yalvarmana gerek yok, lütfen demene gerek yok. Yaşadığım ve bana ihtiyacın olduğu sürece yanındayım, tamam mı? Bundan asla şüphe etme."

Başımı salladım ama bir şey söylemedim. Sadece onu daha sıkı sarıp güçlü kollarının etrafıma dolanmasının verdiği hissin tadını çıkardım.

"Müstakbel karın olduğum için mi?" diye sorarak ortamı yumuşatmaya çalıştım.

"Belli ki," diye karşılık verdi.

"Gerçekten anneni arayıp ona böyle mi söyledin?"

Bir homurtu çıkardı. "Evet, Tink. Bildiğin zaman... bilirsin."

Kendine tamamen güveniyordu. Kendinden hiç şüphesi yoktu. Kimse bunu yapmaması gerektiğini kanıtlamamıştı.

Onda bunu seviyordum.

"Seni seviyorum, Theo Dale Silva."

"Ben de seni seviyorum, Winter..."

İrkilmemle omuzlarım hareket etti. Bunun dönüp dolaşıp beni ısıracağını biliyordum. "Gülme."

"Asla gülmem."

"Tamam, göbek adım Peggy."

"Peggy?"

"Kes sesini." İyice sokuldum ve gülmemek için dilimin kenarını ısırdım.

"Küçük Winter Peggy aylardır Theo Dale'yle dalga geçiyor. Bu çok ilginç sadece."

Kahkahamı tutmaya çalışarak başımı kaldırıp ona baktım. "Theo Dale, Orta-Dünya'da elflerin yaşadığı bir yere benziyor!"

"Winter Peggy, kayak tulumuyla gelen çiftçi Barbie bebeğe benziyor. Summer Peggy ise mayo ve güneş gözlükleriyle geliyor."

Sessiz bir kahkaha tüm vücudumu sarstı. O kadar komik bile değildi ama bedenimin ihtiyacı olan stres boşaltımı buydu.

Theo bana sırıttı. "Güldüğünde acayip güzel oluyorsun." Önce bir yanağımı, sonra diğerini öptü ve alnımla bitirdi. "Şimdi müsa-

adenle üstümü değiştireyim ve küçük Güç Takımı Giymiş Peggy'me uyumlu olayım."

Birkaç saat sonra Vivi'nin yanağının içine bir çubuk sürtülmesinin ardından Theo'yla mahkeme salonuna girdik: Pantolon ve ceket takımımı giyen ben ve kendi simsiyah takım elbisesiyle müthiş görünen Theo. Elimi tutuyordu ve gerçekten olduğu o koruyucu baba tavrıyla Vivi'yi kucağında sıkıca yanına bastırmıştı.

Geçerken Rob'a bakmadım bile. Çenemi yukarıda, omuzlarımı dik tuttum. Ona varlığını kabul etme tatminini yaşatmak istemiyordum.

Ama başımı kaldırıp, kendime ait görmeye başladığım yakışıklı adama baktım.

Ve eski kocamın yanından geçerken...

Theo ona göz kırptı.

* * *

Artık Theo'ya benim kadar yoğun bir şekilde ihtiyaç duymanın sorun olmadığına karar verdiğim için, onun kapıdan çıkıp turneye gitmesine izin verme konusunda bu kadar olgun olmak zordu.

Utangaç bir, "Her zaman benimle gelebilirsin," sözü meseleyi halletmeye yetti.

Sonraki iki hafta boyunca onunla seyahat ettim; haliyle Vivi ve Peter de. Otellerin çoğu köpek dostu değildi ama izin istemiyordum, bu da bana onu getirmememi söylemedikleri anlamına geliyordu. Fort Worth'a, Teksas'a -ki orada Theo'nun düşündüğüm kadar kovboy olmadığını fark ettim- ve San Antonio'ya gittik.

River Park'ta yürüyüş yaptık ve yemeği dışarıda yedik. Çok sıkı antrenman yapıyordu. Boğaya bindiği her sefer kaçık gibi tezahürat yaptım. Vivi gece uyuduktan sonra duşta seviştik. Her

bir günün sonunda Theo'nun güçlü kolları bana dolanmış olarak uyudum.

Ve Chestnut Springs'teki kenarı ağaçlı caddede bulunan küçük evimizin ön basamaklarından çıkarken beklediğimiz zarfla karşılaştık.

Bir tane daha vardı. Theo ondan haberdar değildi.

Çantalar, araba koltukları ve bebek arabalarıyla eve doğru giderken kâğıt avucumun içinde serindi. Bir çocukla seyahat etmek, yalnız seyahat etmenin ne kadar keyifli olduğunu tamamen yeni bir şekilde anlamamı sağlamıştı.

Yine de tek başıma seyahat etme fikri içimi korkuyla doldu-ruyordu. Bütün ıvır zıvırlarımızı ortalıkta sürüklemeyi ve bir araya getirdiğim bu küçük aileyle kalmayı tercih ederdim. Vivi bir hafta sonra bir yaşında olacaktı. Ondan bir hafta sonra da ben işe başlayacaktım ve doğrusu bu haber, yokmuş gibi davran-dığım bir şeydi.

İşimi her zaman sevmiştim. Benim için her zaman gerçek hayattan kaçabileceğim ve keyif alırken kendimi işe atabileceğim bir yer olmuştu.

Ama artık hayatımdan kaçmak istemiyordum. Bir dükkân açıp tam ortasına yerleşmek istiyordum. Vivi'nin her yere yürümesini ve yeni kelimeler öğrenmesini izlemek, Theo'nun her hafta sonu âlemin kıçını tekmelemesini seyretmek istiyordum.

Vivi sızlanıyordu, uçuş yüzden yorgun ve asabiydi, bu yüzden Theo onu kucağına aldı. "Gidip onu biraz yatırayım, sen de zarfı aç. Birazdan dönerim." Pek bana bakmadan Vivi'yi öperek koridordan aşağı yürüdü.

O kotun içinde kıçı muhteşem görünüyordu.

"Tamam," diye mırıldanarak bir tabure çektim ve mutfak adasına oturdum.

Bana yollanan zarf bizi birçok açıdan dağıtmış olabilirdi ama belki de kendimizi tekrar bir araya getirebilmemiz için bizi çözmüştü. Daha sıkı... Belki de bu çile bize, onsuz asla elde edemeyeceğimiz bir huzur getirmişti.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı çünkü Theo bu zarf konusunda gergindi.

O tek yorumdan beri Vivi'nin babalık durumuyla ilgili beni sorgulamamıştı. Kalbinde *biliyordu* ama Rob oraya bir şüphe tohumu ekmiş, Theo onu oradan söküp atamamıştı. Yine de bunu tekrar sorgulayamayacak kadar bana saygı duyuyordu.

Ben mi? Ben bu belgelerin söyleyeceği şeyi zaten biliyordum: Rob'un ayrı odalarımızın duvarlarının ötesinden beni hamile bırakamayacağını söyleyeceklerdi. Pek tanımadığım bir adamla bir otelde geçirdiğim hayatımın en seksi gecesinin, Vivi'nin doğduğu güne kusursuz bir şekilde uyduğunu söyleyeceklerdi.

Kusursuz bir şekilde kusurlu. Theo ve ben buyduk.

Bazen işler bu şekilde ilerlemeseydi şu an olduğumuz yerde yine olur muyduk, diye merak ediyordum. Vivi'den hemen haberi olsaydı ben yeni başlangıcımı yapar mıydım? Çıkarılması gereken insanları hayatımdan tamamen çıkarır mıydım? Tek başıma yaşayarak geçirdiğim o aylardaki özgürlük hissini bulur muydum? Yoksa Theo'yu aile dramamın girdabına mı sürüklerdim? Bir adamın pençesinden başka bir adamın pençesine düştüğümü mü hissederdim? Summer'la şu an olduğumuz yerde olur muyduk?

Bir sürü acaba olsa da her şeyin tamamen olması gerektiği gibi olduğunu hissediyordum.

"Pekâlâ, neredeyse on saniye içinde uyuyakaldı."

"O kadarı belliydi." Görünüşü aylar önce olduğu gibi nefesimi kesti: sağlam, yakışıklı ve şehvetli. Ağzımın sulanmasına ve midemin hoplamasına neden oluyor, asla bir adam için hissetmediğim kadar beni yabanileştiriyordu. Varlığından hiç haberdar

olmadığım bir yanımı, olmadan yaşadığım küçük bir parçamı uyandırmıştı.

"Peki? Açtın mı?"

Başımı yana eğdim. "Gerçekten sensiz açacağımı mı düşündün?" Yanıma oturdu. Dizi dizime değerken ayağını benim taburemin demirine yasladı.

Sonra taburemi çekti ve böylece bacaklarım onunkilerin arasına yerleşti.

Tıpkı o gece otelin barındaki gibi.

"Tamam Tink, hadi şunu açalım."

"Şunları. Burada senin için iki şey var."

Koyu renk gözlerini hafifçe indirerek gözlerini tezgâha dikti ve onu perişan halden kurtarmaya karar verdim. O gerginse ben de heyecanlıydım. Bu zarf nihayet Dr. Robert Valentine'e son öldürücü darbeyi vurabildiğim anlamına geliyordu.

Diğeri ise Vivi'nin en başından beri olması gerektiği gibi ikimizin kızı olduğu anlamına geliyordu.

İki zarfı da açıp kâğıtları çıkardım, yan yana Theo'nun önüne koydum. Okuma zahmetine girmedim. Onun yerine elimi sırtına koyup yüzünü izledim: kalın kaşları, çenesinin inatçı duruşu, burnundan aşağı inen düz hat.

Ve zaten bildiğimiz şeyi doğrulayan yazıya ulaştığında gözlerindeki neşe.

Vivi'nin doğumunda burada olmayabilirdi ama sonraki her an burada olabilecekti çünkü onun babasıydı.

Sonra bakışları beklemediği diğer kâğıda kaydı. Vivienne Hamilton isminin yasal olarak *Vivienne Loretta Silva* olarak değiştirildiğini anlatan kâğıda. Bu Theo'ya asla davetsiz misafir olmadığını gösterme biçimimdi, ömrü boyunca bizimle kısılıp kalmıştı.

Hiçbir şey söylemedi ama boğazının hareket ettiğini gördüm. "Bu... Bu..."

"İstersen başka bir DNA testi yaptırıp resmi olarak senin..."

Dönüp beni öptü, ellerini saçlarıma daldırıp ağzıyla sahiplendi ve elleriyle damgaladı.

Konuşmadık. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Ellerimizle konuşarak her bir kıyafeti çıkardık. Dudaklarımızla konuşurken beni kanepeye yatırıp üstüme çıktı. Bedenlerimizle konuşarak acı verici bir yavaşlıkla birleştik ve aramızda fazlasıyla nefis olan o gerilim ortaya çıktı.

Muhtemelen sevilmesi kolay bir kadın olmadığımı fark ettim, ama Theo bunu o kadar zahmetsizce yapıyordu ki öyle olabileceğimi hissettim. Öyle olmayı hak ettiğimi hissettim.

Onun ellerinin altında canlandım. Aynı ellerin altında darmadağın oldum. Ve her seferinde beni tekrar birleştirdi.

Sonrasında verdiği hazla orada uzandık; vücutlarımız terden parlıyor, kalplerimiz birbirine doğru atıyordu. Kollarımız bu dünyada bizi hiçbir şey ayıramazmış gibi sımsıkı birbirine dolanmıştı.

"Artık şu çiçekleri atmaya hazır mısın?" Theo'nun boğuk sesi beni düşüncelerimden kopardı. Üzerinde küflü su ve siyah, solmuş güllerin bulunduğu vazonun durduğu büfeye bakıyordu. "Çünkü şu an en baştakine göre daha iğrenç durumdalar."

Yanağımı biçimli göğsüne sürterek kıkırdadım, şeyden beri... şey, neredeyse hiç hissetmediğim kadar hafif hissediyordum.

"Hayır. Onlar için planlarım var."

41

Winter

Winter: Hazır mısın?

Summer: Fazlasıyla.

* * *

Eskiden evim dediğim yere giden dolambaçlı tuğla patikadan yürürken arkamda üç ayak sesi daha duyuyordum. Şimdi Theo'yla yaşadığım yerle kıyaslandığında şatafatlı ve abartılı görünüyordu. Büyük ve boş. Arsadaki alanın her santimetrekaresini kaplıyordu. Ağaçlar çok küçük ve yeniydi, yakındaki otoyoldan gelen trafiğin akışını duyabiliyordum.

Chestnut Springs değildi.

Evim değildi.

Devasa kapıya çıkan üç mermer basamağa yaklaştığımda, dönüp omzumun üzerinden baktım. Summer neredeyse manyak gibi sırıtıyordu. Rhett onun arkasındaydı, ellerini kızın omuzlarına koymuştu.

Ama gözlerimi dikip bakmama neden olan kişi Theo'ydu. Her zamanki gibi.

Garajın yanına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Sade beyaz tişörtü pazılarında gerilmişti. Kot pantolonu, ağzımı sulandıran bir şekilde bacaklarını sarıyordu.

Postalları özensizce paçalarının üstüne geçirilmişti.

Bağcıkları açıktı.

Hayatımda ihtiyacım olan son şeyin, bağcıklarını bağlamayan bir adam olduğunu düşünürdüm. Şimdi bu düşünce beni güldürdü, kalbimin yakınlarından bir yerden kopup gelen hafif bir kıkırdamaydı.

Ne kadar da yanılmıştım.

Sanki ben bağcıklarımın fazla sıkı bağlandığının farkında değilken gelip onları gevşetmişti.

"Ağzın açık bakakaldın Tink!" diye seslendiğinde kızardım. Tabii ki bakakalmıştım. Theo Silva o zamanlar gördüğüm en seksi adamdı ve hâlâ da öyleydi.

Bana göz kırptı.

Gözlerimi devirdim.

Ardından dönüp ön kapıya çıktım ve kapı zilini çaldım. Rob'un evde olduğunu biliyordum, hastaneyi arayıp en sevdiğim hemşireden bunu teyit etmesini istemiştim. Kapıya ulaşması biraz sürerdi çünkü ev tiksindirici derecede büyüktü.

Kapıyı açtığında üzerinde beyaz polo tişört ve beyaz şort vardı. Saçları, seyrekleşen kısımları saklamak için mükemmel biçimde taranmıştı.

Görüntüsü karşısında neredeyse irkilecektim ama bu sadece fiziksel bir şey değildi. Rob geçen aylarda bana gerçek yüzünü göstermişti ve çok çirkindi.

Bu adam iliklerine kadar çürümüştü.

Tıpkı elimdeki vazoda duran ölü ve küflü çiçekler gibi.

"Winter." Kibirli görünüyordu, sonra gözlerini arkama çevirince seyircileri fark etti.

Yalnız kalmamdan, kimsem olmamasından yararlanan bir adamdı. Ve işte burada, beni seven ve destekleyen insanlarla birlikteydim. En iyi halimde bile değilken bana arka çıkan insanlar.

Sırıtışı soldu, sanki güzel maske eriyip ardındaki çirkinliği gözler önüne sermişti.

"Merhaba Rob." Çiçekleri ona uzattım.

Onları aldıktan sonra başını eğip bakınca çürüdüklerini fark etti. Kurumuş kıvrık bir yaprak ayaklarının dibine düştü.

"Bunlardan gerçekten keyif aldım. Çok güzellerdi. Sonra ailemle biraz şehir dışına çıktım. Döndüğümde onları böyle çürümüş ve küflü halde buldum. Bana seni hatırlattı, o yüzden elden sana ileteyim dedim."

"Buraya bana ölü çiçekler vermeye mi geldin?"

Gülümsedim. Sahte ve çalışılmış bir gülümsemeydi, bir hasta beni kızdırdığında kullanırdım. "Hayır, önüne yapıştırılmış zarfı iletmeye geldim." Vazoyu işaret ettim. "İşte orada."

Yüzünü buruşturdu ama zarfa dokunmak için bir hamle yapmadı.

"Summer'la yeminli ifadelerimiz için epey uğraştık, yani umarım hoşuna gider. Hastane yönetiminin ve sağlık kurulunun hoşuna gideceğini biliyorum."

Normal bir insan bembeyaz olup dehşete düşerdi ama Rob kırmızıdan koyu bir mora döndü. Onu hiç bu kadar öfkeli görmediğime emindim.

"*Cüret* edemezsin!"

Sesi safi zehirdi ama artık beni korkutamazdı. Bir adım daha yaklaşarak çenemi kaldırdım, bir gülün ölü yaprağını koparıp

yere bırakırken gözlerimi kıstım ve onun bu adama olan tüm bağlılığım gibi düşüşünü izledim.

Bir zamanlar onu sevdiğimi sanmıştım ama o zaman sevginin ne olduğunu bilmiyordum.

Artık biliyordum.

"Ah ama ettim." Sesim soğuk ve kontrollüydü. Isırıyordu. "Çünkü bu defa sadece bana zarar vermeye gelmedin, seni lanet sinsi. *Benim* kızıma zarar vermeye geldin. *Sevdiğim* adama zarar vermeye geldin. *Aileme* zarar vermeye geldin. Bu defa çok fazla ileri gittin."

"Ben..."

Tek kelime etmesine izin vermedim. "Senin bir sapık olduğunu öğrendiğim andan beri seninle yatmadım ve şimdi *herkes* öğrenecek."

Dönüp ondan uzaklaşırken küfürlerini ve tehditlerini görmezden geldim. Cam vazonun kırılma sesi beni gülümsetmekten başka bir şeye yaramadı. O depresif eve bir el bombası atıp gitmişim gibi hissediyordum.

Özgür hissediyordum.

* * *

Vivi'nin doğum günü partisi mükemmeldi.

Bir yaşına basmayı onun için özel bir etkinlik haline getirmek adına herkes seferber olmuştu. Üzerinde portakal ve yaprak desenleri olan elbisesinin içinde çok şirin görünüyordu. Dekorasyon histerikti. Vivi'nin dünyada en sevdiği şeyin özel baskılarıyla –Willa sağ olsun– doluydu... yani Peter'in. Ve Dilek Kuyusu Çiftliği'ndeki ortam da tıpkı hava gibi kusursuzdu. Yaz sonu sıcaklığı katlanılmaz değildi, yeni kesilmiş saman kokusu havaya karışmıştı.

Rhett, ana çiftlik evinin yanındaki arka araziye beyaz bir çadır kurmuştu ve herkes öyle ya da böyle ailedendi.

Loretta. Eatonlar. Theo, ki kendisi Vivi'yi her yere kucağında taşımaya çalışıyordu, ama kız yürümekten koşmaya çok hızlı geçmişti ve babasının kendisini kovalamasından büyük keyif alır olmuştu. Theo'nun annesi de bundan büyük keyif alıyordu. Tüm bunların, çocukken annelerine yaptıklarının intikamı olduğunu söylüyordu.

Vivi bizi hazır olda bekletiyordu.

Pastayı Willa yapmıştı, Summer ve Sloane dekorasyonu halletmişti, Cade barbeküyle ilgileniyordu. Jasper'la birlikte çim hokeyi oynayan Luke, gol atacağını düşünüp atamadığında, "Siktir!" diye bağırdı. Harvey meyve suyu tadında bir kâse panç hazırlamıştı ve bir yaşında bir çocuğun doğum günü partisinde olması gerekenden daha çok alkol içerdiğinden şüpheliydim.

Beau henüz görünmemişti.

"Harvey şu an içtiğim şeyde ne kadar alkol var?"

Çitlerde eğildiğim yere doğru dönüp bana sırıttı. "Sendeki gerilimi rahatlatmaya yetecek kadar."

"Ne gerilimi? Ben rahatım. Eğer beni fazla rahatlatırsan skoru eşitlemek için senin baklayı ağzımdan çıkarabilirim."

Kaşlarını kaldırarak kırmızı plastik bardağından bir yudum aldı. "Ne baklası?"

Sırıtarak tekrar içtim. "Sen ve Cordelia baklası."

İçkisi boğazına kaçtı ve o yumruğunu göğsüne götürürken ben de sırtına vurdum.

"Ooof. Tamam, şey... seni öldürürsem kimse beni affetmez, o yüzden belki de bunu kendime saklarım. Gerçi kimsenin nasıl fark etmediğinden de emin değilim."

Harvey boğazını temizleyip aile ve arkadaşlardan oluşan gruba göz gezdirdi. Müzik çalıyordu. Hamburger köfteleri çevrili-

yordu. Herkes fazlasıyla rahatlatıcı bir ritimde devam ediyordu. "Vivi'nin, babasının ufak bir kopyası olduğunu fark etmemeleriyle aynı şekilde. Bakmıyorlar."

Başımı sallayarak Theo'nun mini-kopyasını kucağına almış, Jasper'a gol atması için Luke'a tezahürat yaptıkları yere baktım.

"Onlara söylemeye henüz hazır değilim," dedi Harvey birkaç saniyelik bir sessizliğin ardından.

"Şaka yapıyordum."

"Yasak bir şeymiş gibi geliyor. Onun kim olduğu. Ama bazen..."

"Bazen bir şeyler sadece olur ve buna dahil olmadan ne kadar doğru olduğunu fark edemezsin."

Çitlere dayanmış durduğumuz yerden bana homurdandı ve başını salladı.

Gerilimi dağıtmak için, "Üreme devriyesinin ihtiyar versiyonu var mı?" diye sordum.

Bu defa boğulmadı. Başını geriye atıp *uludu*. "Kızım, az önce sen bana gerçekten bunu mu söyledin?"

"Hey, ne ekersen onu biçersin." Biz gülerken arkamızdaki çakıllı araba yolunda lastiklerin takırtısını duydum.

Siyah Suburban SUV'u tanımamın tek nedeni, Kip Hamilton'un hayatım boyunca aynı aracı kullanmasıydı. Her birkaç yılda bir aynı tür ve modelde yenisini alırdı.

"Gerilimini rahatlatmaya ihtiyacın olabileceğini düşünme nedenim buydu."

"Hımmm." Tek kaşımı kaldırdım. "Onun geleceğini biliyor muydun?"

Harvey omuz silkti. "Buraları ayarlarken Summer bahsetmiş olabilir. Bu yüzden Harvey'in özel mazotunda her zamanki bir yerine iki şişe burbon kullandım."

Burnumu buruşturdum. "Az önce *mazot* mu dedin?"

Harvey güldü, etrafındaki herkesin kafasını karıştırmanın en büyük eğlencesi olduğu belliydi. "Evet, ona bu adı verdim."

Başımı iki yana sallarken babamın arabadan inmesini izledim. Ve ardından Theo oradaydı, kısa tepeden yukarı koşturarak Kip'le tokalaştı.

Summer yanımda belirdi, Vivi kucağındaydı. "İyi misin Win?"

Başımla onayladım, karnımda sinirlerin harekete geçtiğini hissedebiliyordum. Mazottan biraz daha içtim. Umarım asabiyeti bastırırdı. Babamla Theo'nun SUV'un bagajını açtıklarını gördüm ve çıkardıkları şey...

Nefesim kesildi.

Çünkü babamla Theo'nun partiye taşıdıklarını gördüğüm şey, bir daha asla göreceğimi düşünmediğim bir şeydi. Uzun süre önce kaybolduğunu, satıldığını veya bir bodrumda çürüdüğünü sandığım bir şey.

Ama dakikalar içinde önüme koydular ve dut yemiş bülbüle döndüm.

Küçük bir kızken bende olan bebek evine benzemiyordu.

Küçük bir kızken bende *olan* bebek eviydi.

Aniden gözyaşları birikti ve elimi ağzıma kapattım. Birçok açıdan sadece bir bebek eviydi ama öte yandan çok daha fazlasıydı.

Harvey elini omzuma koydu ve Summer sırtımı okşadı.

"Umarım ona söylemiş olmamda sorun yoktur," diye fısıldadı.

Theo kanarya yutmuş kedi gibi bana gülümserken, babam dolmuş gözlerime bakmakta zorlanıyordu.

"Vivienne'in bundan hoşlanacağını düşündüm."

Burnumu çekerek gururlu, inatçı ve kusurlu babama baktım. Bugün mütevazı görünüyordu.

"Yıllar önce çöpü çıkarırken arka sokakta buldum ve depoya kaldırdım. Sana geri vermek istiyordum ama nasıl vereceğimi bilemedim." Başını kaldırıp bana baktı, konuşamaz halde öylece duruyordum. Babam pek çok hata yapmış olsa da bugün buradaydı. Bir avukat bulmama yardımcı olmuş, annemi terk etmişti. Daha önce benim için asla mücadele etmemişti ama şimdi ediyordu.

Ve son yıllarda bağışlama adına çok şey öğrenmiştim. Özellikle de kendini affetmenin ne kadar zor olduğunu...

"Sadece sende olmasını istedim. Bunu bir barış teklifi gibi düşün. Senin için yeterince iyi olmadığımı biliyorum –Theo bu konuda sağlam bir şekilde uyanmamı sağladı– ama olmak istiyorum. Eğer sen de bunu istediğini düşünürsen numaram sende var."

Acı dolu bir gülümsemeyle gitmek üzere döndü. Benim eski versiyonum da bir zamanlar aynı noktadaydı. Kız kardeşime bir bakış attım, o beni öylesine tamamen affetmişti ki yeni bir başlangıç yapabilmiştim.

Ve Theo, yaptığım boktan şeyleri, nasıl bir insan olduğumun kanıtı olarak kabul etmeyen adam. Beni göründüğüm gibi kabul etmiş, o da yeni bir başlangıç yapmama izin vermişti.

"Baba." Durdu ama arkasına dönmedi. "Neden kalmıyorsun? Harvey'in mazotunu dene. Bunun, eee... gerilimi almakta üstüne yok."

Bir an sessiz bir kafa karışıklığı ortama hâkim oldu.

Babam şimdi bana dönmüştü, dudaklarının kenarında hafif bir kıvrılma vardı. "Neden az önce *mazot* dedin?"

Kahkahalara boğuldum. Stres, baskı, kafa karışıklığı...

Hepsi ailemle beraberken daha katlanılır geliyordu.

* * *

O akşam daha sonra güneş gökyüzünde aşağı inerken Theo elini elime doladı ve beni çiftlik evinin diğer tarafına götürdü. Ayaklarımız çakıllı araba yolunda çatırtıyla ilerlerken, herkesten uzaklaştıkça dostça sohbetlerin uğultusu giderek sessizleşti.

Vivi'yi Kip'in kucağında pastayla kaplı halde bırakmıştık. Dedesi ona o kadar tutulmuştu ki dağınıklık umurunda olmamıştı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Birkaç dakika yalnız kalmaya."

"Sevişebilmek için sıvışıyor muyuz?" diye fısıldadım, biri bizi duyabilecekmiş gibi.

Theo kıkırdadı, göğsünden gelen bu gürleme sıcak ve rahatlatıcıydı. Siyah gömleğinin baskısı çıplak kolumda ipek gibiydi.

Başını çevirdi, gözleri beni baştan aşağı süzerken dili dudaklarının arasından fırladı. "Onu planlamamıştım ama şu kırmızı elbisenin içinde fazlasıyla becerilesi görünüyorsunuz Dr. Hamilton."

"Ne kadar ileride? Ayaklarım bütün gün bu çizmelerin içinde durmaktan yoruldu." Kulağa sızlanıyor gibi gelse de umurumda değildi. Theo'ylayken en iyi halimde olmam gerekmiyordu.

Beni en kötü, en sızlanır halimde bile sevecekti. Bugün yorulmuştum, bunalmıştım ve biraz bitap düşmüş hissediyordum.

Aniden durup beni kucağına alınca ciyaklayarak boynuna sarıldım. "Neredeyse iki yıl önce araba yolunda bana fırça çektiğin yere gidiyoruz."

Güldüm ve beni çiftlik evinin ön tarafında durana kadar taşımasına izin verdim.

Parmaklarımın arasına anahtarlarımı sokup ona gösterdiğim ve ağzımı açıp gözümü yumduğum yer.

Her şeyin başladığı yer.

Beni ayaklarımın üzerine indirince araziye göz gezdirdim. O gece soğuk, karanlık ve karlıydı, bense stresliydim.

Ama bu gece ılık ve altın rengiydi. Gökyüzü soluk pembeydi. Ayaklarım beni öldürse de halimden memnundum.

Ve dönüp Theo'nun durduğu yere bakınca... tek dizinin üstüne çökmüştü.

Elindeki küçük mavi kadife kutuda, üstünde pembe gökyüzünün parladığı çarpıcı bir damla şeklinde tektaş yüzük vardı.

Ve donakaldım.

Theo kıkırdadı. "Bunun için erken gibi gelebilir ama beni bir dinle."

Cansız bir şekilde başımı salladım. Erken gibi gelmiyordu, rüya gibi geliyordu.

"Ben tam bu noktada dururken, bana hayatımın en iyi ve en seksi sözlü patlamasını yaşattın. Tamamen vahşi gözler ve kavga eden kelimelerden ibarettin. Hayatımda kalp durduran daha ateşli bir kadın görmediğimi düşündüm. Sen... şey... sen kötüydün. Ama cesaretine hayran kaldım. Seni istediğimi o gece anladım."

Kahrolası gözyaşları tekrar gözlerime doldu.

"Arkadaşıma, sana âşık olduğumu o gece söyledim. Ve ne kadar haklı olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu." Utangaç bir tavırla bir an gözlerini indirdi. "Tiksindirici, küçük bir baş belası gibi davrandım. Seni kışkırtıyordum çünkü karşı saldırılarından hoşlanıyordum, *senden* hoşlanıyordum."

Benden ağlamaklı bir kıkırdama kurtuldu. Sadece Theo Silva o gece benden hoşlanabilirdi.

"O gece bu dünyadaki en iyi şeyler hayat buldu. Sen. Vivi. Biz."

Bir gözyaşı yanağımdan süzüldü ve elimi kaldırıp silerken başımla onayladım. Haklıydı. O gece dünyayı değiştirmişti.

Bizim dünyamızı.

"O gece seni asla unutmayacağımı anladım. Zaman, mesafe, hiçbirinin önemi yoktu. O gece kimsenin benim için senin gibi olmayacağını anladım. Bundan çok emindim. İliklerimde hissedebiliyordum. Hâlâ hissedebiliyorum."

Artık gözyaşlarımla başa çıkamıyordum, bu yüzden akmalarına izin verdim. Bunun bendeki bir hastalık olmadığını kabul ettim.

Bu mutluluktu.

Bu adamın yüzüne bakmak istedim ve dizlerimin üstüne çöktüm. Bana hem kurtarılmaya ihtiyacı olan biri gibi davranmayan hem de sürekli kurtaran adam. Yanağını kavradım, avucuma bir öpücük kondurduktan sonra devam etti:

"O gece ikimiz de pervasızdık." Sesi çatladı. "Ama işlerin bu şekilde sonuçlanması anlamına geliyorsa seninle tekrar tekrar pervasız olurdum."

Bu yorum. Bu adam. Önceden sanki içimde bir şeyler eksikti. Bütün değildim sanki, ta ki o gelene dek.

"Evet." Elimi yüzüğe uzattım.

"Henüz sormadım." Karşılık olarak kahkahası boğuktu. Ve ağlamaklı.

"Sormana gerek yok. Cevap evet."

Kutuyu yere bırakıp titreyen ellerle yüzüğü parmağıma geçirdi.

Bir an öylece elime baktık. Sadece ikimiz.

"Winter Hamilton, benimle evlenir misin?"

Gözyaşları arasında gülümsedim. "Epey uzun süredir insanlara benimle evleneceğini söyledikten sonra seni yalancı çıkarmaktan nefret ederim."

Bana göz kırptı. "Bildiğin zaman bilirsin."

Bu defa gözlerimi devirmedim. Onu öptüm.

Dudaklarımdaki dudakları, saçlarımdaki elleri ve parmağımdaki yüzüğü dışında bir şey kalmayana kadar onu öptüm.

Sonsöz

Theo

"Vivi nerede?"

Winter'la soyunma odasından yan yana çıktık. WBRF Şampiyonası'nın final gecesiydi.

Kariyerim boyunca peşine düştüğüm zirve. Hep kaçırdığım zirve. Bu sene elde etmek için sakatlanmanın ardından dişimle tırnağımla çabalayarak döndüğüm zirve.

"Annen ve diğerleriyle beraber tribünlerde." Elindeki dosyaya bir bakış attı, bu gece tamamen iş modundaydı.

"Doktor Hamilton?" Yanından geçerken banktaki adamlardan biri ona seslendi. Döndüğümüzde adam elini kaldırdı. Başparmağı yanlış yönü gösteriyordu. "Sizce hastaneye gitmeli miyim? Yoksa bunu burada halledebilir miyiz?"

"Şey, Jude... sanırım parmağın kırık ve muhtemelen ameliyata ihtiyacın var."

"Ama son binişleri kaçırmak istemiyorum. Buradaki delikanlımızın her şeyi kazanmasını izlemem lazım." Bana manyak gibi sırıttı.

Winter iç çekerek saatini kontrol etti. "Siz lanet boğa rodeocuları kaçıksınız," diye mırıldandıktan sonra bana baktı. "Hemen dışarı geleceğim."

Sırıtarak ona göz kırptım. "Elbette doktor."

Gözlerini devirişinin sonunu yakaladım, o arada Jude'a dönüp gerçekçi bir tavırla bağ hasarı, ateller ve ağrı kesicilerden bahsetmeye başladı.

Winter, turne doktoru görevini üstlendiğinden beri turneye çıkmak çok daha eğlenceliydi. Elbette bu, onun sürekli olarak bir grup aptal boğa rodeocusunu iyileştirdiği anlamına geliyordu. Ancak bütün çocuklar ona ve onun saçmalığa mahal vermeyen yaklaşımına saygı duyuyordu.

Her etkinlikte onun ve Vivi'nin yanımda olmasına bayılıyordum. Bütün ekip finaller için burada yani Vegas'taydı, bu da Vivi'nin tribünlerde olması demekti. Çocuklar çoktan onu kendi evlatları gibi benimsemişlerdi. Sahne arkasında bir avuç kovboyla takılıyordu, haliyle hepimiz büyüdüğü zaman kamyoncu ağzıyla konuşacağından emindik. Bir grup korumacı amca figüründen bahsetmiyordum bile.

Ona yanaşmaya çabalayacak çocuğa neredeyse acıyordum.

Kendi kendime kıkırdayarak uzun koridorda sakin ve dengeli bir şekilde yürürken, neye doğru ilerlediğimi düşündüm.

Ringe çıktığımda ışıklar yandı, kalabalığın gürültüsü yükselerek yaklaştı. Rhett sanırım benden daha gergin bir halde orada bekliyordu.

Yine de içimde iyi bir his vardı; Winter'la tanıştığım gece de içime doğan his...

Bir biliş. Bir içgüdü.

Bu gece benim gecemdi.

"Hazır mısın?" Ben panellere yaklaşırken eliyle sırtıma vurdu.

"Evet."

"Bu boğanın üzerinde sadece bir kovboyun sekiz saniye dayandığının farkında mısın?"

Güldüm çünkü geçiminizi bu şekilde sağladığınızda en azından hafiften kaçık olmanız gerekirdi. "İki tane olmak üzere."

Rhett başını salladı, çenesindeki kas atıyordu. "O zaman yapacağın şey..."

"Rhett." Arkadaşımın omzunu kavradım. Akıl hocamın omzu. "Daha iyi bir koç isteyemezdim. Yaptığın her şey için teşekkürler. Ama..." Tribünlere baktım ve beni tüketen aşinalık hissini anlamlandırmaya çalıştım. "Bu gece sadece bunun tadını çıkarmak istiyorum."

Başıyla onayladı ve omzuma vurup geriye bir adım atarak bana ihtiyacım olan alanı tanıdı.

Rutinim bir sersemlik içinde geçti. Tüm adımlarımı uyguladım. Winter'a bakınmadım çünkü orada olduğunu biliyordum. Yemin ederim, yaklaştığını hissedebiliyordum. Onu görmeden nerede olduğunu, tam olarak hangi çit panelinde oturup beni izlemeyi sevdiğini biliyordum.

Vivi buradaydı. Annem. Arkadaşlarım. Babamın da burada olduğuna yemin edebilirdim.

Aniden bu stadyum berbat halde ev gibi hissettirdi. Sanki sevdiğim her insan bana tezahürat etmek için buradaydı. Sanki yıllarca tek başıma takıldıktan sonra artık hiç de yalnız değildim.

Biniş benim için gözümün önünde geçen anlık fotoğrafların montajı gibiydi. Halat. Elim. Kapı. Bir savrulma. Bir dönüş. Zihnim boştu. Tek gördüğüm, kazanmak üzere olduğum tokaydı.

Tek bildiğim, çocukluğumdan beri elde edeceğime yemin ettiğim şey benim olmak üzereydi.

Tek bildiğim, o boğanın sırtından atlayıp kaskımı havaya fırlattığımda, daha o yere düşmeden Winter kollarımdaydı.

Tek bildiğim, bu galibiyet sadece birkaç dakika için önem taşımıştı. Çünkü Winter kulağıma eğilip, "Umarım bu babalık işini tekrar yapmaya hazırsındır çünkü başka bir Theo kopyası yolda," diye fısıldadığında hiçbir şey *bizden* daha önemli değildi.

Silinen Sahne

Ertesi Sabah

Theo
Ertesi Sabah

"Siktir!" Beni uyandıran şey Winter'ın fısıldadığı küfürleriydi. Gözlerimi hemen açmadım.

Onun yerine odada dolaşarak etraftaki kıyafetlerini toplarken kendini azarlamasını dinledim.

Şu an gülümsediğimi görürse benim iyi bir adam olduğumu düşünmeyebilirdi. Fakat tavırları beni eğlendiriyordu. Bu kıza fena tutulmuştum ve onu neredeyse tanımıyordum bile.

"Aklından ne geçiyordu?" diye tıslayarak dikkatimi çekti.

Tek gözümü açarak bakındım ve onu dizlerinin üstüne çökmüş, küçük masanın altına fırlatılmış sutyenini kendine çekmeye çalıştığını gördüm.

Daha iyi bir adam gözlerini kapatıp onun huzur içinde sinir krizi geçirmesine müsaade ederdi. Ama ben *o kadar* iyi değildim çünkü diğer gözümü de açtım. Sırtını bükerken omurgası boyunca uzanan hafif girintiye hayran kaldım. İleriye doğru uzanırken ayak parmaklarının altındaki peluş halıya doğru kıvrılması ve ten rengi külotunun yuvarlak poposunda daha yukarı doğru kayması...

Dün gece parmak izlerimi bıraktığım popoydu bu. Onun kıvranışını, kendini bana doğru itişini ve resmen daha fazlası için yalvarışını hatırladım.

Daha fazla. İstediğim buydu. Hemen şimdi.

İnledim ve sertleştiğimi hissettim. Yine.

Başı hızla bana doğru döndükten sonra yıldırım gibi yerinden fırladı. Çocuk azarlamaya hazır gibi bir parmağını bana doğrulttu. "Uyumaya devam et."

"Yapamam. Az önce uyanıp seni dizlerinin üzerine çökmüş ve kıçın havada gördüm."

"Sadece sutyenimi alıyorum. Bunu olmayan bir şeye dönüştürme." Bana sutyenini salladı, diri göğüsleri sallanarak loş gün ışığında dikkatimi üzerine çekti. "Ve bana iştahla bakmayı kes Silva."

"Nasıl? Kendini gördün mü? Dizlerinin üstüne geri çök ve senin için o kaş çatışı düzelteyim."

Kristal mavi gözleri yuvalarında tam tur attı. Dün gece tekila onu yumuşatmıştı ama itiraf etmem gerekirse, onun bu versiyonu daha çok hoşuma gidiyordu.

Şu an dürüst davranıyordu. Kendisi oluyordu. Beni etkilemek için sahte bir parlak dış yüzey sunmuyordu. Onun yerine kendimi, onu daha yakından tanımak isterken buldum. *Gerçek* onu.

"Bu sadece bir vücut Theo. Her gün bunlara yeterince bakınca o kadar etkileyici olmaktan çıkıyorlar."

Son kısmı söylerken benden başka her yere bakıyordu ve utanmaz bir tavırla sutyenini taktı. Bu daha da sertleşmeme neden oldu. Bir çarşafın arkasına saklandığı şeyi yapmıyordu. Ya da dün gece vücudunun her bir santimini yakından incelememişim gibi çığlık atarak banyoya kaçmıyordu.

Evet, Winter Hamilton'un vücudunu artık gayet iyi tanıyordum. Ve tekrar istiyordum.

Ama tüm bu *sadece bir vücut* olayı devam edemezdi. Bu yüzden örtüyü üstümden atıp ayaklarımı yere indirdim. Dudaklarının hızla aralanmasından ve o parlak mavi irislerin doğrudan aletime doğru parlamasından son derece memnun kaldım.

Birçok şey olabilirdim ama nasıl göründüğümden bihaber olmak bunlardan biri değildi. Aslında iyi olduğum tek şey, buymuş gibi gelen günler oluyordu.

Boğalara binmek konusunda babam ve Rhett kadar iyi değildim. Ayrıca boğa rodeosu olmasa ne yapardım, pek emin değildim.

Günlerimi fit kalmak adına antrenmanla dolduruyordum ve bunun belli olduğunun farkındaydım. Haliyle ağzı bir karış açık kalmış Winter *Hamilton*'a doğru ukala bir sırıtışla yürüdüm.

Göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyordu ama benden uzaklaşmadı. Onun yerine başını kaldırıp gözlerime baktı.

Yüzündeki arzu dolu bakış benimkine de yansımıştı. Öyle olduğunu biliyordum.

Ama tek gece olduğunu söyleyen bardak altı sözleşmesini imzalamıştım. Açık panjurlardan içeri süzülen sabahın ışıkları, gecenin çoktan bittiğinin kanıtıydı.

Dudaklarımı yalayarak yüzünü ezberlemeye çalıştım. Çünkü Doktor Hamilton'un bunun ardından benden kaçınmak için kendi yoluna gideceğinden hiç şüphem yoktu.

Dün gece akıllardan çıkmayacak kadar iyiydi.

Parmak ucumu kalçakemiğinin üzerinden kaydırırken, teninin dokunuşumun altında ürperdiğini hissettim. "Güven bana Winter. Önümüzdeki yıllar boyunca bu vücudu düşünüyor olacağım."

Keskin bir nefes aldı ve hızla uzaklaşıp dün gece giydiği kırık beyaz kaşmir kazak elbiseyi giydi. Elinde çizmeleri, otel odası halısının üzerinde yalınayaktı ve omzunun üzerinden geriye bir bakış attı.

Bana attığı bakış özlem, kafa karışıklığı ve güvensizlikle doluydu. Onu tekrar yatağa sürüklemek ve hepsini söküp atmak istedim. Onun ellerimin altında erimesini, vücudumun altında kıvranmasını izlemek.

Gözleri dalgın bir ifadeyle dolarken adımı inlemesini dinlemek. Winter'la çarşaflara dolanmaktan bıkacağımı hiç sanmıyordum.

Ama o hüzünlü bir gülümsemeyle, "Bahse varım, bütün kızlara böyle söylüyorsundur," dedi ve çenesini aşağı eğerek odamdan sessizce çıktı. O yürüyüp giderken ikimizin birlikte olduğu görüntüler hafızama kazınıyordu.

Tatmin edici olmayan bir vedaydı. Bir an kendimi boş ve hafiften depresif hissettiren bir halde bıraktı. Peşinden gitmek, onu yakalamak ve yatağıma atıp bütün özgüvensizliklerini öperek geçirmek istiyordum.

Kelimeleri, olması gerekenden daha fazla incitmiş, ayrıca karnımda bir ateş yakmıştı.

Çünkü başka kızlar olmayacaktı. Gözümü Winter Hamilton'a dikmiştim.

Ve onun peşindeydim.

***

"Oğlum."

Hattın öteki ucunda annemin sesini duyunca gülümsedim. Winter Hamilton'u repertuvarımdaki tüm pozisyonlarda becerdiğim yatağın üstüne yayılmıştım. Yastıkta hâlâ şampuanının kokusu vardı.

Buraya dönmesini istiyordum, bunu bir kenara yazmak istiyordum, hayatımda yeni bir hedef olarak bir tür kayıt defterine not almak istiyordum.

Bir WBRF Şampiyonası kazan. Dr. Winter Hamilton'u, Dr. Winter Silva yap.

"Merhaba anne."

"Ne var ne yok?" Bulaşık makinesini boşaltıyor gibiydi, arka planda tabak çanak seslerini duyabiliyordum. Babamın ölümünden beri yalnız yaşıyordu ve onun yalnız olması fikrinden ne kadar nefret etsem de gayet iyiydi.

"Onunla tanıştım."

"Kiminle?" Dürüst olmak gerekirse hiç de ilgilenmişe benzemiyordu. Muhtemelen artık koca adam olan oğlunun sohbet etmek için onu arayıp durmasından usanmıştı.

Bu yüzden ona doğruca, "Bir gün evleneceğim kadınla," dedim.

İşe yardı. Tabak çanak sesi aniden durdu ve hat sessizleşti.

"Öyle mi?"

"Evet." V'yi bastırdım. Bu, durumdan daha da emin olmama yaradı.

"Şey, Theo... Senin adına mutlu oldum. Yüzüğü bensiz almana biraz üzüldüm ama atlatırım."

"Ortada yüzük yok. Henüz."

"Hımmm." Sesi düşünceliydi; annem kelimelerini dikkatle seçerdi ama bir fırsat çıktığında beni yoklamayı da severdi. "Bu bir Meredith ve Derek durumu mu? Bir post-it notu?"

"Hayır."

"Senin sevme şekline bayılsam da sormam gerek: Bu kız seninle evleneceğini biliyor mu bari?"

Bu alaycı sataşmasına gülme tatminini ona yaşatmamak için yanağımın içini ısırdım. "Henüz değil."

"Senin varlığında haberdar mı? Sapık takipçilik yapmak ülkede yasadışı biliyorsun."

"Anne, Tanrım... Evet, varlığımdan haberdar. Gerçi sanırım unutmaya çalışıyor olabilir."

Telefondan tabakların çarpma sesi geldi. "Görünüşe göre sağlam bir izlenim bırakmışsın."

"Perşembe günü seninle *Grey's Anatomy* izlemeyeceğim."

Sadece bir homurtu çıkardı. "Evet, izleyeceksin. Asla kaçırmazsın."

Güldüm. Bu doğruydu. Bölüm boyunca telefon elimizde oturup kritik yapardık. Annemi asla ekmezdim.

"Belki de senin ne kadar büyük bir ana kuzusu olduğunu öğrendiği için ilgilenmiyordur."

"Yok. Ama incinmiş. Kendini hor görüyor. Siktir." İç çektim. "Bu... Bu izlemesi zor bir şey. Hayatında bir sen yok. Zamana ihtiyacı var. Ama o çok güçlü anne. İyi olacak. İyi olacağını biliyorum."

Söylediklerim Loretta'nın gücünü kesti. Birkaç saniye sessiz kaldı ama sertçe yutkunduğunu telefondan duyabiliyordum. "Peki ne yapacaksın?"

Bu soruyu sormuş olsa da, aklıma bir şey koyduğumda kolay kolay vazgeçmeyeceğimi bilecek kadar beni iyi tanırdı.

Ve üstelik planım çok basitti.

"Onu bekleyeceğim."

Çünkü Winter Hamilton'un benimle aynı yere gelmesini beklerken geçen zamanın boşa gitmeyeceğini biliyordum.

Brezilya Usulü Straganoff Tarifi

Larissa Cambusano tarafından paylaşıldı,
ailesi tarifi sıklıkla yapıyor.

Malzemeler:

- 2 kemiksiz, derisiz tavuk göğsü (çok ufak doğranmış)
- 1 yemek kaşığı tereyağı
- 1 yemek kaşığı zeytinyağı
- 3 diş sarımsak (rendelenmiş)
- ½ soğan (küp küp doğranmış)
- 3 yemek kaşığı ketçap
- 2 yemek kaşığı soya sosu
- 1 yemek kaşığı hardal
- 1 kutu krema
- Tatlandıracak kadar tuz (yaklaşık ¼ çay kaşığı)
- 100 gram konserve doğranmış mantar (isteğe bağlı)

Yapılışı:

1. Doğranmış tavukların üzerine tuzu serpiştirip bekletin.
2. Büyük bir tavada 1 yemek kaşığı tereyağını orta-yüksek ateşte eritin ve zeytinyağını ekleyin. Isınana kadar bekleyin ve tavuğu tek kat halinde ekleyin. Kızarmaya başlayıncaya kadar karıştırmayın. Kahverengileşmeye başlayınca hepsini bir kenara itin.
3. Boş tarafına 1 yemek kaşığı tereyağını, soğanı ve sarımsağı ekleyin. Pembeleşinceye kadar soteleyin.

4. Krema, ketçap, hardal ve (kullanıyorsanız) mantarları ekleyin. Hepsini karıştırın.
5. Tavuğun pişip pişmediğini kontrol edin. Pişmemişse ocağın altını kısın, tavanın kapağını kapatın ve biraz daha pişirin (artık pembe olmayana ya da termometre 75 derece olana kadar)
6. Tavuklar pişince ama hâlâ yumuşak ve suluyken (sertleşip kuruyana kadar pişirmeyin) ocağı kapatın ve tadına bakın. Gerekiyorsa tuz ekleyin ve biraz daha ekşi seviyorsanız, ¼ konserve domates sosu ekleyin.
7. Pilav ve patates kızartmasıyla tadını çıkarın.

Teşekkürler

Winter'dan daha çok bağ kurduğum bir karakter yazdığımdan emin değilim. Annelik çılgın bir yolculuk ve başından beri yanımda inanılmaz destekleyici bir koca olsa dahi bir dolaba saklanıp ağlamak istediğim günler oldu. Bekâr anneler: Sizler gerçek kahramanlarsınız. Cidden sizleri ayakta alkışlıyorum.

Bununla birlikte, bu kitap hayatımdaki gerçekten harika insanların desteği olmadan ortaya çıkamazdı. Büyük teşekkürler sahiplerini bulsun…

Bay Silver, her zaman önce sana teşekkür edeceğim çünkü her gün ben daha sabahın beşinde yatağımdan kalkmadan uyanıp bana kahve yapıyorsun, böylece çalışma odama tökezleyerek gidip yazabiliyorum. Bu günlük ritüel olmadan devam edip edemeyeceğimi bile bilmiyorum. Sen benim dayanağımsın ve en sevdiğim baristasın.

Şu an en sevdiği şakasıyla bana "Elsie *Shrimp**" diyen oğluma sesleniyorum: Düşündüğümde o kadar da komik değil ama yine de her seferinde beni kıkırdatıyor, bu yüzden ölümsüzleştirilme-

* (İng.) Karides (ç.n.)

yi hak ediyor. Sadece yedi yaşındasın, beni her gün güldürüyorsun ve bunda inanılmaz derecede özel bir şey var.

Her zaman en büyük destekçilerim olan annem ve babam. Garip bir yazar boşluğunda kaybolup günlerce iletişim kurmadığım zamanlarda bile sevginiz ve tezahüratlarınız için teşekkür ederim.

Catherine Cowles... bu stres kaynaklı ereksiyonlar senin için! Bunu kitabın içine yerleştireceğime söz verdim ve kahretsin, *yerine getirdim*. Sen inanılmaz bir akıl hocasısın ve hatta daha iyi bir arkadaşsın. Sana çok minnettarım. Ve merak eden varsa, Catherine'e her gün rahatsız edici sayıda sesli mesaj gönderiyorum ve bunlardan biri ona, köpeğimin nasıl stres kaynaklı ereksiyon yaşadığını anlatıyordu.

Spicy Sprints Sluts Kandi ve Lena, bu kitapları yazmayı kolaylaştırıyorsunuz. Ve çok daha az yalnız hale getiriyorsunuz. Mesajlarınızla uyanmak *her zaman* bir güzellik.

Neredeyse hayatımı yöneten asistanım Krista. Ağ çorabın içinde kimse senden daha iyi görünmüyor. Ayrıca sen benim babamsın.

Stephanie ve Kody hem #teamelsie'yi tamamlıyor, ayrıca tüm sosyal hayatımı dengelememe yardımcı oluyor. İkiniz de hayat kurtarıcısınız!

Bu kapaklarda milyonlarca şeyi değiştirip ayarladığımda bana kızmayan inanılmaz yetenekli kapak tasarımcım Echo Grayce'e teşekkür ederim! Gerçekten büyüleyiciler.

Paula, olağanüstü editörüm. Profesyonel sırt sıvazlayıcım. Tereyağı sever arkadaşım. Beni asla bırakma. Çünkü *seni bulurduuuum*.

Gelişim editörüm Júlia. İçgörülerin aşmış durumda ve bana bu kitaptaki seks sahnelerini gösteren grafik sesli notlar gönderdiğinde yanlış numarayı aramış gibi davranman bana büyük

keyif verdi ve bu üretim sürecinde gerçekten önemli bir olaydı. Bana tahammül ettiğin için teşekkür ederim.

Düzelticim, beta okuyucum. Ve Tanrım, yapmadığın bir şey var mı? Leticia, bu kitap senin elinden geçtiği için çok daha iyi. Teşekkür ederim.

Okurken beni şaşmaz bir şekilde güldüren beta kızlarıma: Trinity, Josette, Amy, hepiniz çok harikasınız, zamanınızı ve görüşlerinizi bana ayırdığınız için teşekkür ederim. Hepinize çok minnettarım.

Bu kitaplar ve bu dizi için çok şey yapan menajerim Kimberly Brower'a selamlar. Sana sahip olduğum için çok şanslıyım. Bütün sıkı çalışmalarından dolayı teşekkür ediyorum.

Piatkus'taki editörüm Rebekah West, seninle bu kitap üstüne çalışmaktan çok keyif aldım. Bana bu kadar inandığın için teşekkür ederim. Desteğinden sonsuz gurur duyuyorum.

Son olarak ARC okuyucularıma ve sokak ekibi üyelerime... Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Fark ettiğinizden daha büyük bir fark yaratıyorsunuz. Her gönderi beni gülümsetiyor, her incelemenin bir etkisi var. Hiçbirinizin kaç takipçisi olduğu umurumda değil! Hepiniz harikasınız ve bunu hak ediyorsunuz. Her birinize sandığınızdan daha fazla değer veriyorum. Bu kariyeri oluşturmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

Nemesis Kitap YouTube kanalımızı yukarıdaki
QR kodunu okutarak ziyaret edebilirsiniz.